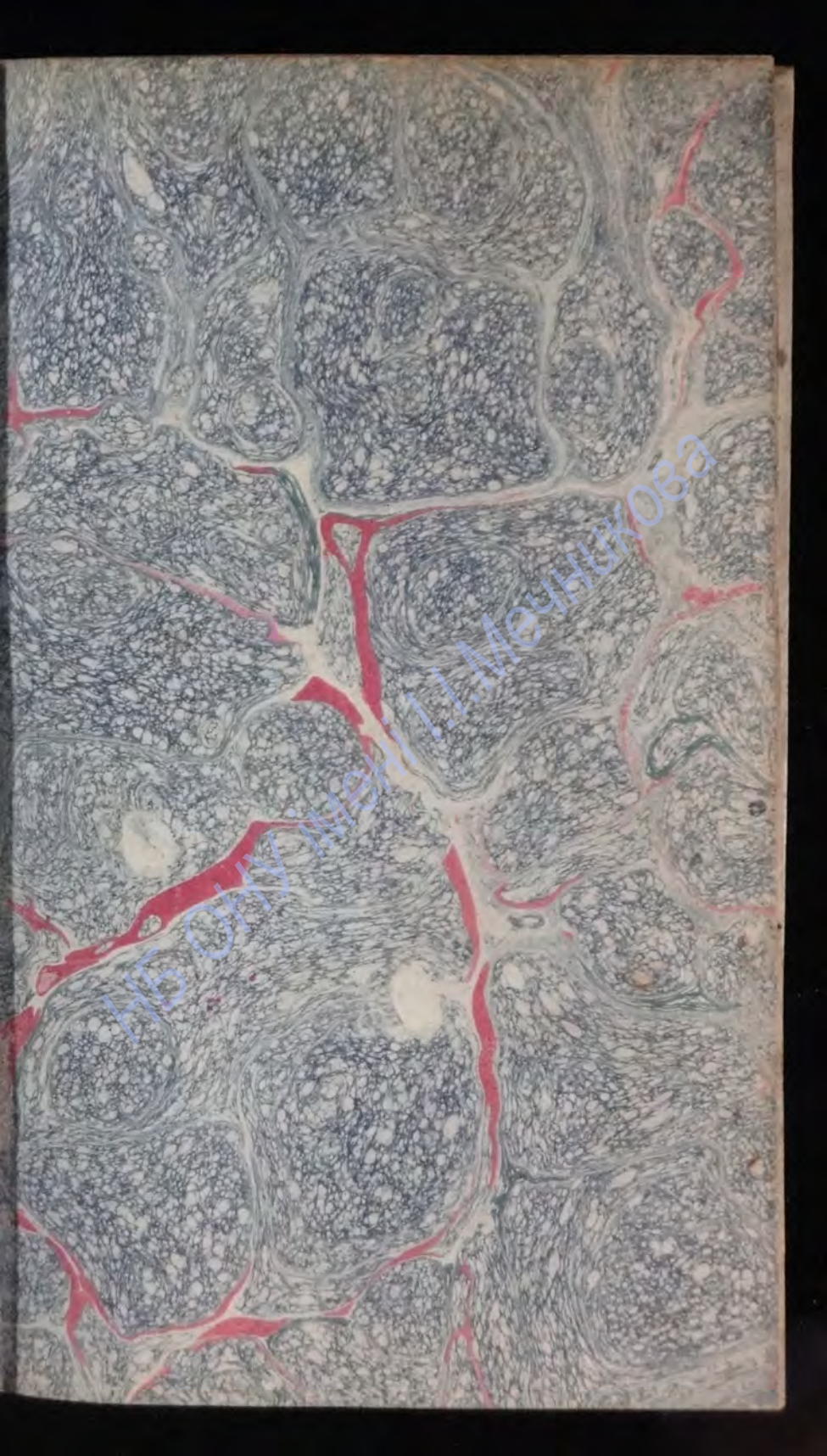

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ имени Мечникова

НБ ОНУ імені І. Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Bernigeroth sc Lips 1740.

Μ Τ Θ Ω Ν

N. 1.

ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

FABULARUM

ÆSOPICARUM

COLLECTIO.

QUOTQUOT GRÆCE REPERIUNTUR.
ACCEDIT INTERPRETATIO LATINA.

EXEMPLAR OXONIENSE DE ANNO
1515 EMENDAVIT: VITAM ÆSOPI
LATINITATE DONATAM ADIECIT: AC
PRÆFATUS EST

JO. GOTTF. HAUPTMANN,
A. M. ET ILL. RUTH. CONR.

LIPSIÆ M DCC XLI.

IMPENSIS JOANNIS CHRISTIANI MARTINI.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Національна бібліотека
Одеського національного
університету
імені І.І.Мечникова

к

VIRIS

LONGE NOBILISSIMIS EXCEL-
LENTISSIMO PRAECELLENTISSIMIS
PRAECLARISSIMO ATQVE
AMPLISSIMIS

M. FRID. GOTTH.
FREYTAGIO

ELECTORALIS AD SALAM GYMNASII
RECTORI DIGNISSIMO

M. CHRISTIANO
SCHOETTGENIO

RECTORI APVD DRESDENSES
CELEBERRIMO

M. JOAN. AVGVST.
ERNESTI

LIPSIÆ ADD. THOMAE RECTORI
CONSVMMATISSIMO
ET

M. BENIAMIN
HEDERICHIO

HAYNENSIVM SCHOLÆ RECTORI
LONGE MERITISSIMO.

QVORVM VELEX DOCTRINIS
VEL EX LVCVBRATIONIBVS
VEL EX SERMONIBVS
PROFECIT

PRAECEPTORIBVS AC FAV-
TORIBVS SVIS OMNI HONO-
RE SVSPICIENDIS

LEVISSIMVM ISTVD GRATAE
MENTIS DOCUMENTVM
EXHIBET

JO. GOTTF. HAVPTMANN.

PRÆFATIO

IN QUA NOMEN IN PRIMIS,
DIUISIO, ATQUE VUTILITAS FA-
BULARUM, STRICTIM BREVI-
TERQUE, TRACTANTUR.

Fabulas Aesopicas vulgaturi haud abs re esse arbi-
tramur, de fabulis generatim, illarumque utili-
tate, paucissima quaedam, ne libri moles crescat,
praefari. Nomen ipsum a fundo derivat M. TER. VAR-
RO de L. L. V, 7. Ita, proprie quidem qualemcumque ser-
monem indicat; qua significatione adhibuerunt praeter
TERENTIUM, HORATIUM, SUETONIUM, TACI-
TUS Ann. VI, 5, 3. CAPITOL. Pertin. c. 12. MINU-
TIUS FELIX in Octav. p. 22. ed. L. B. 1672. atque alii conf.
quae ad Felicis l. c. JAC. OVZELIUS adnotavit & JANUS
GRUTERUS in suspicionibus L. XVIII. c. 3. Hac ipsa no-
tatione descendunt confabulationes; colloquia & fabulari,
apud Italos favellare, loqui. Causam enim non habet
MENESTRIERIUS Biblioth. curieuse & instruct. p. 5. sq.
cur istius nodi verba tantum ad sermones, delectationis
ergo, apologis conditos, adstringat, id quod igitur iure
suo reprehendit GIBERTUS Jugemens des Savans T. VIII.
P. I. p. 153. sq. Deinde vero sigillatim ad vulgi sermonem,
vel etiam rumorem, detrudebatur vid. PROPERTIUS. II.
13, 13. SENECA L. III. de Benef. c. 23. TERTULLIANUS
Apolog. c. 21. HIERONYMUS Ep. 33. cet. Denique, cum
in eo, quod vulgo fertur, falsum non parum inveniatur nar-
ratio-

PRAEFATIO.

rationibus plerumque fictis tribui solebat, quo & nos sensu adhibebimus. (Non enim moramur, barbaris saeculis, quas accepit, significationes promissi, pacti, conventionis, vid. CAR. DU FRESNE Gloss. med. & inf. Lat. unde liberi confabulati ex legitimo nuptiarum pacto geniti ibid. voc. Gamales.) Nostro itaque sensu fabula dici poterit expositio rei fictae, ad delectationem hominum atque utilitatem, maxime comparata. Commode vero dividuntur fabulae primo quidem ratione cum argumenti tum stili, in sublimiores atque inferiores. Ad illas pertinent carmina heroica, (le Pere BOSSU L. I. du Poëme Epique c. 9.) Tragediae, confictiones statum publicum spectantes, ceterae ad inferiores autem, comoediae praesertim vid. DIOMEDES L. III de oratione & partibus orationis & genere metri in El. Putschii Grammat. Lat. p. 486. sq. & qui ab Aesopo nomen acceperunt, apologi conf. cel. GOTTSCHEDII Critische Dichtkunst p. 147. ed. 2. Deinde vero illorum ratione, quae subiectu dicuntur, sunt vel rationales λογικά, ubi Dii, genii, heroes atque homines sistuntur, ut in μυθολογίας, tragediis ceteris vel morales ηθικά, ubi bruti resque vitia carentes producuntur, ut in Aesopi plerisque; vel mixtae μικτά vid. BAILLETUS Jugemens des Savans T. III P. I n. 1093. § 7. Ut reliquas ejus modi divisiones sciens volensque praetermittam. Neque etiam de singulis fabularum generibus agere studemus, propositi quippe termino circumclusi. Habito itaque ad propositum respectu, inquirendum prae ceteris erit; annon dissuadenda potius sit pueris atque adolescentulis, quam commendanda, tractatio fabularum? Prius sane doctissimis quibusdam hominibus videtur. Nos autem minime dubitamus ad illorum portas transire, quibus commoda fabularum adrident, vid. DES. ERASMUS de institutione Principis Christiani c. 1. TH. GALEUS in praefatione ad opuscula mythologica statim ab init. ceteris sed, cur fabulis delectemur, est, quod argumenta requirit. Primum illorum

PRAEFATIO.

lorum ponimus, quam adsequitur fabularum tractatio, incunditatem. Istaenimirumnescioquidadmirationis continent, quaecumadattentionem ac voluptatem pariat, nullum dubium est, quin animos maxime molliores mirifice capiant, ac veris etiam bistorius palmam delectationis praeripiant, quippe quae, ad veritatis legem adsistit, maiorem prae se ferunt severitatem. At enim, sperni meretur voluptas, nisi cum utilitate sit conjuncta. Hoc igitur respectu, multiplex pariter fabularum dos est. Ante omnia scilicet non paucis philosophorum doctrinas suaviter instillant atque mores etiam, quasi per ludum, emendant. Fateor equidem fuisse, qui, detrudendas esse fabulas a sacrario philosophiae, existimarint, conf. ALBERICUS GENTILIS de actoribus & spectat. fabular. c. 19. in thes. Gronov. T. VIII. p. 1666. quos autem, paullo rem altius ponderaturus, haudquaquam morabitur. Plato illas, Aristoteles atque alii primi nominis philosophi non repudiaverunt & Herodes ille Atticus indolentiam Stoicorum fabula de Thrace confecta quam prudentissime refutavit A. GELLIUS L. XI. III c. 12. conf. HIER. WOLFFIUS n. 39. annotatt. ad GU. MORELLI Tabulam de veter. philos. orig. cet. T. X Gronov. p. 309. & STEH. PIGHII in anni partes mytholog. 16. T. VIII. p. 1192. Quid de moribus dicam? quorum praecepta solis propemodum fabulis inclusa quondam fuerant, quaeque, vel luculenter satis adiiciuntur, vel, ex ipsa statim narratione, percipi facile queunt conf. C. BARTHII advers. L. II. c. 17. p. 86. sq. CASP. SCIOPPII paedia politica §. 21. Inimovero, neque, in civili prudentia, commodo suo destituuntur. Agnouerunt id ipsum eximii ejusdem doctores e. g. HERM. CONRINGIUS in diss. de natura & optimis auctoribus civilis prudentiae §. 24. I. III. Opp. p. 9. & ib. p. 92. sq. in CHRISTOPH. COLERI ep. de studio politico ordinando, ubi haec leguntur: Nec te non plurima doceat mollior Horatius & severior Juvenalis Sattyrici. His addo sapientis.

PRAEFATIO.

pientissimos fabulatores Aesopum & Phaedrum, qui si non
 sunt poëtae poëtas tamen referunt *cet.* Fructum pariter fe-
 runt apologi, ad copiam utriusque linguae ac scriptorum
 intelligentiam comparandam, idque non solum propter vo-
 cabula, quae rarius alioquin occurrunt, & propter sim-
 plicem loquutionum elegantiam; verum etiam, quia sae-
 pius ad easdem respiciunt optimae notae scriptores, cuius
 rei tot exempla proferre possemus, ut vix liber sufficeret
 iisdem commemorandis; & quoniam denique, ut alia ta-
 ceam proverbia indidem ortum traxerunt plurima e.g.
hic Rhodus hic saltus fab. 14. quid adtinget vndas praete-
ritas numerare; leonis vestigia quaeris; ptero praefocato
clauditur puteus cet. conf. ZENOBIVS, ERASMVS &
quicumque, alii adagiorum nobis in lares dederunt. Eas-
dem ob rationes, qui sanctissimarum litterarum delectan-
tur studiis, habebunt, cum fabulis curent peruestigan-
das, ut, hoc etiam modo, ad allegorias ibidem frequen-
tatas, animus mature accommodetur vid. JO. BRENTIVS
T. II. Opp. in librum Jud. p. 142. conf. GE. HENR.
GOETZII diss. nom. sc. s. eaque canonica remota ecclesiae
autoritate ejusdem valoris sit ac fabulae Aesopi vel Titus Li-
uius? in Melet. Annaeb. n. 7. Neque minor est earundem
quam in eloquentia, tam libera quam ligata, praestant,
vtilitas, peculiaribus aliquando commentationibus cele-
branda. Quem ad modum etiam, quae huc spectant alia,
in opportunum tempus, reiiciemus. Isthaec dixisse suf-
ficiat, ad scriptores breuiter indicandos, quorum nos le-
ctio iuuabit, atque ad demonstrandum, non omnino nul-
lum nos habuisse rationem, ad fabulas istas, quas cel.
HODSONUS, cuius nomen omnibus eruditis sacrum est
atque venerandum, cum Anglis suis, facem iam nobis
ad Graecarum litterarum cultum praeferebantibus, ante
aliquot annos, communicauit. Simulatque in lucem edi-
tus erat iste liber, cel. FREYTAGIVS, praeceptor meus
ac fautor, deuotissimo semper, quod publice profiteor,
animo

PRAEFATIO.

animo venerandus, emendare illas atque repetere stude-
 bant vid. JO. GOTTL. KRAUSII nou. litt. c. c. c. c. c. c. c. p.
 38. Et esset sane quo gauderet studiosa iuuentus, si qui-
 dem vir ille perspicacissimus, ac litteris elegantioribus in-
 structissimus, hoc ipsum institutum exsequi potuisset. Ve-
 rum enim vero, cum ad grauiora vocaretur, iisdem o-
 mni conatu immersus, curam istam iure quodam abiicit.
 Interea tamen, inter principes litterarum antislites fue-
 runt, qui repetitionem eius modi, desiderarent, ex qui-
 bus unum adpellasse sufficiet Magnif. KAPPIUM in notis
 ad Fr. Vauassoris L. de ludicra dict. p. 17. Vnde, non omni-
 no nihil me praestitutum esse, confidebam, praesertim,
 cum abortationes atque mandata tantorum virorum pri-
 uatim accessissent, si quidem illud ipsum negotii, inma-
 turo quantumvis conatu, susciperem. Et, antea quidem
 in animo habuisse fateor, non solum aut peculiarem de
 fabula & fabularum scriptoribus dissertationem, aut
 Bentleii de fabulis Aesopiceis scriptum, in Latinam ex
 Anglica linguam conuersum, atque animaduersionibus
 auctum, adicere: sed notis etiam criticis & moralibus
 Aesopi verbis consulere, atque interpretationem reddere
 adstrictiorem. Quoniam vero bibliopola, vir honestissi-
 mus, & de praestantissimis libris omnino meritissimus,
 Hodsonianam tantum editionem repetere studebat, con-
 siliu etiam meum, vel omnino mutauit, vel in aliud cer-
 te tempus reieci, pauca saltem, post operarum errores
 emendatos, numeri causa commutans exiguasque notas
 quibus stella praefixa reperitur admiscens. Praesertim,
 cum iam scholasticae iuuentutis commodo primariam ope-
 ram nauemas, ubi non solum cauendum est, ne pretium
 istius modi librorum crescat, sed aliae non minus rationes
 adparent. Quod si enim v. c. liberior fuerit interpreta-
 tio, necesse habebunt adoluscentes, ut eo magis ad illas se
 lectiones praeparent, neque verbis Latinis adiectis omni-
 no nitantur, quibus tamen nibilo minus, si quando bae-

PRAEFATIO.

reat labor ad rerum difficiliorumque vocabulorum cognitionem, tamquam filo Ariadnaeo, ducentur. Ut sit praeterea, quibus in convertendo ex Graeca in Latinam linguam exerceantur discipuli, non testimonia solum, quae spectant Aesopum, accuratius saltem indicata, sine verbis Latinis adiiciendis, reliquimus; sed etiam, statim post praefationem, adiecimus, quae huc pertinent alia, probe sentientes, quod aetas isibae, iudicio non dum perpolito auctoritatibus aequae concitetur. TV vero B. L. faue conanti, atque illud me semper acturum crede, quod ad emolumentum studiosae iuventutis, quae salus nititur rei publicae, pertinebit. Scrib. Gerae d. XX. Martii. A. R. D. c19 1900 xxxxi.

LOCA QVAEDAM ANTIQVI-
TATIS SCRIPTORVM AD PRAE-
FATIONEM NOSTRAM VBERIVS
ILLVSTRANDAM PERTINENTIA.

a) de descript. & diuisionibus.

SEXTVS EMP. *aduers. Gramm. L. I. c. 12. §. 264. 1q.*
Ἐπεὶ τῶν ιστορουμένων. τὸ μὲν ἐστὶν ἱστορία, τὸ δὲ μύ-
θος, τὸ δὲ πλάσμα -- μῦθος, δὲ πραγμάτων ἀγενήτων
καὶ ψευδῶν ἐκθεσις.

APHTHONIVS statim ab init. προοιμ. Ὁ μύ-
θος ποιητῶν μὲν προῆλθεν, γεγένηται δὲ καὶ ἰσότητων κοινός
ἐν παραινήσεως· ἐστὶ δὲ μῦθος λόγος ψευδής, ἐκμιμῶν
ἀλΐθειαν. Καλεῖται δὲ συβαριτικός, καὶ κίλιξ, καὶ κύ-
πριος, πρὸς τοὺς εὐρόντας μεταθεὶς τὰ ὀνόματα. νικᾷ
δὲ μᾶλλον αἰσιώπιος λέγεσθαι. τῷ τὸν ἄστυον ἀριστα
πάντων συγγράψαι τοὺς μύθους, τοῦ δὲ μῦθου τὸ μὲν
ἐστὶ λογικόν, τὸ δὲ ἡθικόν τὸ δὲ μικτόν. καὶ λογικὸν μὲν,
ἐν ᾧ τι ποιεῖν ἄνθρωπος πέπλασται. ἡθικὸν δὲ τὸ τῶν
αἰλόγων ἡθος ἀπομιμνέμενον· μικτὸν δὲ, τὸ ἀμφοτέρων
αἰλόγου καὶ λογικοῦ, τὴν δὲ παραινεῖσιν δι' ἣν ὁ μῦθος τέ-
τακται προτάτων μὲν, ἀπομάχεται προμύθιον, ἐπιμύθιον
δὲ, τελευτᾷων ἐπειρηγῶν.

IULIANVS Or. VII. p. 207. ed. Lips. conf.
Aristoph. interpre. ad Vespas. v. 1251. & SVIDAS voc.
μῦθος. τοῦ δὲ τειροῦτου προβαίνοντος καὶ παρὰ τοῖς ἑλ-
λησιν εὐδοκίμουτος, ἐλκυσαν ἐντεῦθεν οἱ ποιηταὶ τὸν αἶνον
ὡς τοῦ μῦθου διαφέρει. τῷ μὴ πρὸς παῖδας, ἀλλὰ
πρὸς ἄνδρα πεποιήσθαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχαγωγίαν μόνον,
ἀλλὰ καὶ παραινεῖσιν ἔχειν τινα. βούλεται γὰρ ἐπικερυπλό-
μενος παραινεῖν τε, καὶ διδάσκειν. ὅταν ὁ λέγων τὸ Φα-
νεραῶς εἰπεῖν εὐλαβῆται, τὴν παρὰ τῶν ἀκούοντων ὑποφω-
μένος ἐπέχθῃαι.

Auctor

zu brauchen weiß, wie man sich im Haushalten, in-
gegen der Obrigkeit und Untertanen schicken soll, au-
daß man klüglich und friedlich unter den bösen Leut
in der falschen Welt leben moege. Et in colloquiis
mensalibus: Es ist eine sonderliche Gnade Gottes, daß
des Catonis Büchlein und die Fabeln Esopi in den Schulen
sind erhalten worden, denn es sind beyde nützliche und
herrliche Büchlein - - Esopus hat seine liebliche res &
picturas, ac, si moralia adhibeantur ad adolescentibus,
tum multum aedificant. Cornelius autem in Comment.
in propb. min. p. 23. fabulae Aesopicae, inquit, sa-
pientiam & prudentiam continent: ethicam enim docent
per appositus rerum fictiones. Ceterum euolui meren-
tur PHOTII bibliorb. n. 190. p. m. 489. it. n. 183. p. 468.
PHIL. MELANCHTHONIS literae ad Christoph.
Ziglerum quae Joach. Cammerarii fabulis Aesopiceis
praefiguratur, ALARDI AMSTELREDAMI
adnot. ad Rodolphi Agricolae interpretationem Aphae-
nii progymn. T. II. Agricolae Opp. p. 3. ed. Colon. SCA-
LIG. animadv. in Euseb. n. 1453. p. 93. cet. cet.

AESOPi VITA

Ex Scriptoribus antiquis hausta per V. CL. Mezi-
riacum, prout T. I. commentationum litteraria-
rum, quas cel. Sallengrius edidit p. 87-- 103. re-
peritur, Latinitate pariter ac noris donata.

SALLENGRII PRAEFATIO.

Raritas atque praestantia huius opusculi sperare
iubent fore, ut lectorum non omnino destitua-
mur gratia, dum, quo magis innotescat, hoc illud loco
comparere volumus. Cel. *Bailius* in prima diction.
hist. & crit. editione conqueritur, licet omnem adhibue-
rit curam, illam ipsam Aesopi vitam, non tamen reperi-
re se potuisse; sed postea, quod in altera dicitur exem-
plum

AESOPIC VITA.

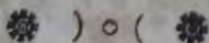
plum misit *Simon de Valbebert*. Libellum hunc *Bailius*,
Burgis Bressiae A. c15cxxxII. in 16. typis, ait, exscri-
ptum. Ego vero, praeter hanc editionem, duas vidi
alias, ibidem, apud *Josephi Tainturierii* viduam, A.
c15cxxxxxvi. diuulgatas. Alteri harum editio-
num Aesopi iunguntur fabulae, de Graeco sermo-
ne, non sine accuratatione, translatae (*Les Fables d'Esopé*
traduites fidèlement du Grec &c. par M. PIERRE
MILLOT Langrois Professeur des Lettres Humaines
au Collège de Bourg en Bresse). Dubio caret librum istum
iam antea comparuisse, & hanc solum editionem repeti-
tam auctoris fuisse, quamquam id titulo non adscribatur;
Petrus enim Millotus ita in praefatione loquitur quasi
Meziriacus, qui tamen anno saeculi illius xxxviii.
diem obiit supremum, adhuc esset in viuis. Mentionem
nimirum faciens Aesopicae, quam prae manibus habe-
mus, vitae. „Mihi quidem, inquit, erat propositum or-
dinem seruare Maximi Planudae ac nihil quidquam prae-
mittere, nisi, quod litteris hic consignatum reliquit.
Sed clar. Meziriacus, qui, siue virtutem, siue doctrinam,
spectaueris, inter laude dignissimos Galliarum viros emi-
net, certior me fecit tot, in hanc vitam, contra hi-
storicam fidem, temporumque ordinem irrepsisse, vitia,
totque narratiunculas incredibiles ac plane ridiculas,
vt, ex doctissimorum acutissimorumque hominum iu-
dicio, fabulis iure meliori, quam veris historiis, ad-
numerari queat. Immo vero, ne sufficiebat ipsi qui-
dem retraxisse me, hac ratione, a proposito, ineptias,
Planudis interpretandi, suppeditabat etiam non nihil,
ex diuersis bonae notae scriptoribus collectum, ad
Aesopi vitam, veritati magis conformem, indidem effi-
ciendam. Cum autem viderem, doctrinam ad id re-
quiri minime vulgarem, vt ipse sibi datum negotium,
existimaret, cohortatus sum, demonstrans fore, vt filiis,
quoque suis, qui, a teneris statim vnguiculis, praeclaris,
simam expectandae virtutis, optimorumque ingenii
b „orna-

AESOPI VITA.

„ornamentorum, spem faciunt, mirificam istius modi
 „libellus adferre queat vtilitatem. Id quod etiam, tan-
 „ta in me vrbantate, perfecit, vt, omni conatu, illum
 „mihi laborem, non minus quam reliquum, tribui vel-
 „let. Sed naturalis, quo praeditus sum, candor me
 „compulit, ad ingenue profitendum, isthanc omnem
 „Aesopi vitam a litteratissimo istius modi viro esse con-
 „scriptam, meque nihil aliud contulisse, praeter curam,
 „cum fabulis a me conuersis, eandem publicandi. Cel-
 „Bailius, in hac Aesopi vita, notatu dignum errorem sibi
 „reperisse videtur, concludit, inquit, auctor his ver-
 „bis: *profecto, si consenserimus, opus illud Aesopi legiti-*
 „*mum esse, adfirmari decet, quod nullum habeamus scri-*
 „*ptum hoc magis antiquum, exceptis Mosaicis et aliis*
 „*quibusdam antiqui foederis libris.* Debitam viri tam
 „sapientis memoriae reuerentiam testatus, dixerim,
 „quod, in ipso fine, mirifice fuerit alucinatus; quis
 „enim ignorat Homeri atque Hesiodi carmina, quae-
 „cumque scribere valuit Aesopus, omnibus praeceffisse?
 „An non ipse pronuntiauit, inuentae nos fabulae glo-
 „riam Hesiodo debere? Vnde igitur paucas post pagi-
 „nulas Aesopum Hesiodo antiquiorem constituit. Ist-
 „haec omnino animi distractio nuncupari meretur.

At tamen, quo excusetur vir eruditus, auxilium su-
 peresse putamus, si scilicet dixeris, ipsum de operibus
 libero stilo conscriptis, esse loquutum, librarium autem,
 oblitum, isthaec verba non adiunxisse. Quis enim ima-
 ginari potest, Meziriacum rem, vel pueris cognitam at-
 que perspectam, ignorasse.

AESOPi VITA (a)

PER CLARISSIMVM MEZIRIACVM (b)
EXARATA

I.

Quem ad modum poëtarum Graecorum principi accidit, vt de vero natiuitatis loco nihil quidquam certi haberetur: ita de Aesopo pariter dici potest, quod determinatu difficillimum habeatur, ob tot diuer-
fas

(a) Queritur hic ante omnia, vtrum Aesopus in rerum natura existerit? negare videntur vel saltem dubitare. LVTHE-
RVS T. V. *Altenburg.* p. 403. Sibi tamen ipse non constans vid.
Comment. in Genes. f. 125. b. *Colloq. mensal.* p. 20 b. & J. MAT-
THESIVS Conc. 9. *de vita Lutheri* p. 99. b. porro JO. MICH.
DILHERRVS in *El. L. I. c. 3.* JOACH. CAMERARIUS
in *ep. ad Mic. Rotinsum* quae subiungitur editioni suae fabb. Aes.
vbi querundam, ait, non aliena penitus a veritate est opinio, fictum
esse Aesopi nomen quasi sit *μυθολογος* etc. Ac recentissime cel.
HEVMANNVS in *act. philos.* P. VI. n. 1. At enim, qui tot te-
stimonia scriptorum, prout restant monumenta, Aesopi temporibus
proximorum, qui consensum, in praecipuis de vita narratio-
nibus, expenderit, qui denique, neminem ex omni antiquitate,
vium aliquando Aesopum, negasse, cogitauerit, vix dubium ali-
quod concipere valebit. Praesertim vero acutissimus *Heuman-*
nus, per iocum forsitan, illius modi dubitationem proposuit, vt,
quantum ingenio polleat, demonstraret. Sunt etiam, qui Assa-
phum sub Aesopi persona quaeliuerunt; adpellauit praecipuos
MEELFÜHRERVS in *disp. de fatis eruditionis orientalis.*
Nec desunt, qui, haud omnia sine causa, Turcas eundem Loc-
mani titulo venerari, existimauerunt vid. *Alcor.* sur. 51. conf.
JO. HENR. HOTTINGERVS *hist. orient.* L. I. c. 3. AVG.
PFEIFFERVS in *diff. philol.* 4. de *Alcor.* p. 71. sq. cel. FA-
BRICIUS B. G. L. II. c. 9. §. 13. & HEVMANNVS l. c. P.
VIII. n. 4. Ceteroquin de Aesopo nostro legantur GISBER-
TVS CVPERVS L. III. *Obss.* c. 4. M. Z. BOXHORNIVS
in *Or. de sapientia Aesopi* & FABRIC. l. c. c. 9.

(b) CLAVDIVS CASPAR BACHETVS de MEZI-
RIAC, nobili apud Gallos loco natus, Graeca lingua, mathesi
allisque elegantioris litteraturae partibus eminuit vid. RICH.
SIMON *Bibl. Crit.* T. III. ep. 16. HENNING. WITTEN.

Diar.

AESOPIC VITA.

fas veterum scriptorum sententias, qua potissimum ex regione originem duxerit. Non nulli Lydum esse iudicarunt; (c) quibus cum, Sardibus oriundum arbitrati, facere solent: haec enim praecipua in regno Lydorum vrbs erat. Alii Samium tradiderunt. (d) Nec desunt Thracibus ipsum vindicantes, (e) quibus illos adnumerare possumus, qui Mesembriorum in ciuitate natum dixerent, cum, velut non vno loco testatur Herodotus, (f) in istis illa terris collocaretur. Tandem potior scriptorum numerus consentit in illo, quod Aesopus natione Phryx fuerit: (g) quos inter Amorium alii, qui vicus est Phrygiae, patriam faciunt, (h) dum Corycum ceteri, prouinciae oppidum, adpellant. (i) In re tam dubia, si quidem coniecturis uti licet; qui Lydum fuisse crediderunt, siue Samium, nominis ambiguitate, si quid videmus, decepti, illis Aesopum locis originem debere opinantur, vbi totam propemodum vitam consumsit. Certum enim est, serui.

Diar. Biograph. Id quod etiam eruditissimus ille libellus demonstrat de quo BENTLEIVS in diss. *de fabulis Aesopis* p. 135: *Monsieur Bachet S. de Meziriac, has writ The Life of Aesop, in French: which Book though I could never meet with it, I can guess from the great Learning of the Author, known to me by his other Works to have in a manner exhausted the Subject.* Praeter antiquas iam commemoratas editiones, vulgatam habemus isthanc Aesopi vitam Hagae Comitum cum aliis auctoris scriptis vid. Aët. Er. 1716. p. 449. Eodem etiam anno in Latinum sermonem conuersa & fabulis Aesopis Oxoniae vulgatis adiecta fuisse dicitur a cel. HEVMANNO in *Aëtis Philos.* P. VIII. n. 3. p. 254. Hoc ipso loco Germanice reperitur, ab Jo. Andr. Pfeifferkornio, expressa notisque Heumanni breuissimis locupletata.

(c) Max. Tyr. diss. XX. isir.

(d) Test. XXXXVIII. conf. Epigr. quod ex L. III. Anthologiae profert CONR. RITTERSHVSIVS ad Phaedri L. II. Fab. 9.

(e) Test. LVII.

(f) L. III. & VII.

(g) Test. XXIII. XXVIII. XXXIII. LIII. LXVI. PHAEDRVS L. III. proleg. v. 52.

(h) Planudes.

(i) Test. XXXXVIII.

seruitutis ipsum tempore, ordinariam mansionem, in insula Samiorum, habuisse, libertatem vero nactum, semper propemodum cum Croeso, Lydorum rege, fuisse. Reliquae igitur opiniones vero similiore esse deprehenduntur, ita tamen, ut postrema omnibus videatur praefenda, cum plurimorum vetustatis scriptorum consensione nitatur.

II. Id quidem omnes confirmant, Aesopum in seruitute natum fuisse, pluribusque deinde dominis factum; ut infra quaevis ordine suo narrabimus. Nescio tamen, unde Planudes didicerit, quod pro certo quidam adfirmare, insignem Aesopi deformitatem fuisse. Omnes saeculi sui homines longe superarit, Homerus et Therfitae (k) simillimus; cum neminem reperimus veterum, qui hac ipsum ratione depinxerit. (l) Quem ad modum etiam, quod addit Planudes, Aesopi nomen idem quod aethiopis significare, cum valde fuerit atratus, (m) rationibus aequae magnis potest refelli, dum grammatici quidem Graecorum arbitrantur, ex verbo αἰδω, quod *vrere* notat et voce ὤψ, quae *vultum* designat, aethiopis nomen componi, quod aethiopes, propter eximium solis ardorem, faciem prae se ferant exustam; Eustathius vero docet, Aesopi nomen deriuatum esse, ab eodem verbo αἰδω, αἰσω, quod *lucere* non minus quam *vrere* significat, atque ex voce ὤψ, *oculum* designante, ut adeo, si vocabulum interpreteris, hominem indicet Aesopus lucidis oculis gaudentem. Neque etiam eiusdem auctoris narratiunculae multum fidei tribuo, qua, Aesopum lingua tam impedita fuisse, memorat, ut

b 3

aegre

(k) Hom. II. β. v. 216. Ouid. Pont. III. 13, 15.

(l) vid. cel. FREYTAGII elegantissima diss. qua narrationem Maximi Planudae de insigni Aesopi deformitate examinavit, ubi etiam §. 8. aetatem qua vixit Planudes definiuit. conf. Aeg. Menagius ad Laërtium p. 27. Dau. Clericus quaest. 3.

(m) L. Coel. Rhodiginus Lect. Ant. L. XV. c. 26. p. 824. & Corn. a Lapide in Ecclesiast. T. I. p. 315.

aegre verba pronuntiare, atque articulatim loqui, potuerit. Videtur enim hunc ipsi defectum, ea saltem de causa, tribuisse, ut locum faceret quam adiunxit, fabulae, quod fortuna scilicet, per somnum adparens, liberum sermonis usum fuerit largita, (n) quae quidem haud maiorem fidem meretur, quam Apollonii quod Philostratus refert commentum, (o) quando, Mercurium, ait, cum reliquas omnes variis hominibus artes tribuisset, nihilque restaret, quod Aesopo donaretur, fabularum excogitasse noticiam, eidem impertiendam. (p) Princeps qua impedior ratio, quo minus istius modi verbis fidem habere quam, haec est, quod nullo veteris cuiusdam scriptoris testimonio, fulserit enuntiaturum. Quin potius, in Graeco, quod Aesopi de vita, Aphthonianis operibus insertum, reperimus, fragmento legimus relatum, elegantissimo illum ingenio fuisse, adque musicam praesertim aptiori, id quod ab illo sane remotissimum videtur, qui mutus propemodum, pessimaeque voce, fingitur.

III. Primus Aesopi dominus, quod ex auctore iam iam laudato colligi potest, Zemarchus fuit, siue Demarchus quidam, cognomine Carasias, natus habitansque Athenis. Ut adeo, non exigua cum utilitate, praecipuam iuventutis partem, in celeberrima ciuitate, consumserit, quae mater et nutrix artium bonarumque litterarum, existeret. (q) Videtur enim dominus, cum praecellaram in ipso indolem, gratiosos mores, mentemque viuam et elegantem, obseruaret, contemplatus simul, quam eximiam in seruiendo dexteritatem, fidelitatemque monstraret, ut erudiretur, curasse. Tunc igitur

(n) ad illos pertinet Planudes qui, ut SENECA dicit L. VII. *quaest. nat. c. 16. incredibilem velatu commendationem parant, & lectori aliud acturum, se per quotidiana duceretur, miraculo excitant, id quod tunc temporis admodum erat sollempne.*

(o) in vita Apoll. L. V. c. 5.

(p) conf. CAMERARII vita Aesopi p. 5.

(q) vid. disp. nra de Atticismo §. 1.

tur Graecae, pro vt sub initium fuit linguae puritatem
atque elegantiam didicit, moralisque philosophiae noti-
tiam sibi comparauit. Huius ipsius nimirum praecipua
tunc temporis existimatio fuit, vbi perpauci reperiaban-
tur, qui scientias, in contemplatione sitas, colerent, id
quod, vel ex septem Graeciae sapientibus, clarissimis il-
lius aetatis hominibus, iudicandum est, quos inter, solus
Milesiorum Thales, tam curiosus fuit, vt secreta phy-
sicae, subtilitatemque et acumen mathematicorum, scruta-
retur? reliqui omnes, eam saltem ob causam, sapientes
habebantur, quod sententias quasdam, graues atque ad
vitam dirigendam spectantes, proponerent, quibus ani-
mi virtutibus, ipso pariter exercitio stabilitis, auctori-
tatem sibi tam illustrem conciliabant. Equidem non dis-
fiteor, Aesopum docendi rationem, quam isti observa-
bant, haudquaquam esse sequutum. Prudenter quippe
considerabat, humilem natiuitatem, sortemque seruo-
rum, libere loquendi potestatem negasse, neque etiam
se fidei tantum atque auctoritatis vnquam consequu-
rum esse, quantum, ad populum sententiis atque prae-
ceptis erudiendum, pertineret. Inde factum est, vt fa-
bulas componeret, quarum scilicet narratio, suauitatis
atque nouitatis plenissima, animos vel maxime agrestes,
ita mulcere potest ac delectare, vt, cum voluptate indi-
dem capta, sententias, quae latent, morales, praeter
opinionem quasi, percipiant. Non equidem ignoro,
primum eundem fabularum, vbi brutis animalibus ser-
monum vsus tribuitur, inuentorem haudquaquam fuisse,
neque sine causa Quintilianum (r) eius modi glo-
riam Hesiodo vindicasse; quippe qui in priori operum
b 4 et

(r) L. V. c. ii. p. 311. ed. Capper. conf JOACH. CAMERARIJ
Elem. rhet. p. 22. ed. 1562. & JULIANVS Or. VII. p. 205. Opp. ed.
Lips. 1696. de fabula: τὴν μὲν ὄν ἀρχὴν ἐπὶ θῆν, καὶ ὅστις
πρῶτος ἐπιχειρήσας, τὸ ψεύδος πιθανῶς συνενῆται πρὸς ἀφίλειαν, ἢ
ψυχγωγίαν τῶν ἀκρωμένων, οὐ μᾶλλον ἔχει τις αἰν, ἢ ἔστις ἐπιχειρή-
σας τὸν πρῶτον σπαρέντα, ἢ χρημψόμενον κινῆσάν.

et dierum libello fabulam de accipitre & luscinia perbel-
le narravit. (s) At enim, quidquid huius sit, inde sane
lucrum cepit Aesopus, quod omnes huius generis fabu-
lae nomen ab ipso fuerint adeptae, dum magnum ea-
rundem numerum composuit et optimas hac ratione
philosophiae moralis regulas suppeditavit. (t) Perpla-
cet omnino Apollonii illius philosophi sententia, qui
Aesopi fabulas, ad docendam iuventutem, multo esse
poëticis aptiores existimavit: rationes enim illius, quod
ex Philostrato in eius vita patet, ad rem nobis demon-
strandam, mirifice conducunt. (u) Inter ea tamen adfir-
mare nollem, omnes Aesopum fabulas eo tempore com-
posuisse, quando seruus Athenis vixerit: sed vero simi-
le tantum esse dico, quod, mentem ibi primum amore
philosophicarum rerum inflammavit, consiliumque ce-
perit pulcherrimas vtilissimasque doctrinae moralis re-
gulas, fabularum velo reatas, docendi, quas tamen, vt
opinor, non nili diu post, publici iuris fecit, cum scili-
cet, libertate donatus, inter sapientissimos Graeciae pru-
dentissimosque, nomen haberet, nec apud plebem solum,
sed principes etiam ac reges, maximi fieret.

III. Interiectis autem diebus, vt historiae flum re-
sumamus, Xantho cuidam, apud Samios nato, vendeba-
tur Aesopus, (v) indeque Idmoni vel Jadmoni (x) phi-
losopho, qui gente pariter Samius eodem tempore, ser-
vani

(s) v. 200. - 209. Sed nec Hesiodo tribui istius modi fabularum
inuentum potest, cum longe antiquiorem, in ipsis sanctissimis
litteris, fabulam reperiamus Judic. VIII, 7. sqq. cet. Et habere-
mus etiam profanas inter gentes primum, ipsum scilicet poëta-
rum parentem, si quidem verus is esset *Βατρύχομνομαχίας* auctor,
quod tamen negant GE. HORNIVS *Hist. philos.* L. VII. c. 7.
JO. CLERICVS *Bibl. choif.* p. 268. & alii.

(t) Test. XXXVI. XXXVIII.

(u) Test. XXXII. XXXIII. XXXVII. XXXVIII. LXXVI.

(v) Test. LVII.

(x) Test. XX.

AESOP I VITA

vam habebat Rhodopen, famosam meretricem. (y) Haec
 est illa ipsa Rhodope, quae tam rara corporis forma do-
 tata fuit, ut post, in Aegyptum deducta, tantum Chara-
 xo fratri poëtriae Sapphus inspiraret amorem, ut ad
 eam redimendam, atque in libertatem vindicandam, o-
 mnes possessiones suas impenderet, seque ad incitas o-
 minino redigeret. Illa vero, artem suam exercendo
 pergens, tantum diuitiarum collegit, ut decima de parte,
 ferreos contos eximiae magnitudinis confici curaret, ac
 templo Delphico mitteret inferendos; immo vero tan-
 tum, ut, si quidem auctoribus non nullis fidem habea-
 mus, una celeberrimarum Aegypti pyramidum, indidem
 frueretur. (z) Haec in transitu de ista meretrice, apud
 Jadmonem Aesopi conserua, dixisse sufficiant, ut pateat
 indidem, qua ratione utraque harum personarum, quas
 in seruili conditione nasci voluerunt fata, per vias adeo
 diuersas, ad summam venerit fortunam; ille per merita
 quidem et virtutes, haec vero, infami quadam ratione,
 corpus propter quaestum vulgando. Id denique cer-
 tum est, illum ipsum Jadmonem fuisse, qui libertate no-
 strum donauit, vel, ut bonum illius atque laudabilem
 famulatum remuneraretur, vel, quoniam sibi pudori du-
 cebat, diutius seruum tenere, quem omnibus praeditum
 virtutibus conspiciebat, quae regno potius, quam mini-
 sterio, dignum faciunt mortalem. (a) Verosimiliora
 quae

(y) Test. XI. XVIII. SVIDAS voc. ἑσάρια Κορίνθια: 'Podāpis Ἑσάρια', συνδυασμὸς Αἰσώπου, τοῦ λογοπλοῦντος ἢ τις ἐλευθεροθεῖσα, κατέμεινε ἐν Αἰγύπτῳ, Rhodopis Thracia, confersa Aelopi, fabularum scriptoris: quae manu missa, in Aegypto mansit.

(2) Plinius L. XXXVI. c. 12.

(α) Test. LVII. Idem testatur HERACLIDES in *politia* Samiorum in *Gronovii Thes. A. G. T. VI. p. 237*: "ἑσπονος δὲ ὁ λαγοποιὸς εὐδοκίμης ποτε. ἦν δὲ Θρακῆ τὸ γένος, ἡλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἰδμόνου τοῦ καφου, ἐγένετο δὲ πρώτου Ξάνθου δούλου, eadem tempestate celebre nomen Aesopi fabulatoris immotuit, qui ex Thracibus genus ducens libertatem ab Idmone mutuo obtinuit, fuerat enim prius Xanthi servus.

quae diximus reddent, testimonium, ab Aristophanis interprete adhibitum, Herodotique ac Plutarchi auctoritas, unde quidem id ipsum, per necessariam consequentiam, elici potest, quem ad modum sigillatim ostendam interticionem Aesopi tractaturus. Est igitur indignus, cui fidem habeamus, Planudes, quando Xanthum vltimum Aesopi dominum fuisse, eundemque libertate donasse, pronuntiauit. Nec maiorem adfensum merebit, quod de Aesopo donec Xanthi seruus fuerit, commemoratur, vbi dicta illi ac facta, tot inepta totque ridicula, tribui solent, quae quidem, pro veris accipere, nequiquam possumus, ni sannionem magis Aesopum, quam grauem feriumque philosophum fuisse, animo concipere velimus. Audacter omnino, cum de his omnibus, antiquos apud scriptores, nihil reperiatur, contendemus, istas esse narratiunculas, delectationis ergo confictas, lususque, eum saltem in finem, a Planude inuentos, vt infantes hac ratione captaret,

V. Id autem cum veritate consentit, Aesopum libertate donatum, mox sibi tam insignem apud Graecos existimationem comparasse, vt eiusdem fere cum septem sapientibus pretii haberetur, qui nostro aequales, circa LII. Olympiada floruerunt. Simulatque autem rumor, de singulari, qua pollebat Aesopus, sapientia, Croesi ad aures penetrarat; maximus ille sapientissimorum hominum fautor, qui ipsum quaerere, misit, inque tutelam receptum, ita beneficiis obstrinxit, vt vsque ad obitum ipsius seministerio manciparet. (β) Quod tanti regis in aula consumebat tempus, pluribus illum aetatis suae philosophis, principes apud personas, gratiosiore, & ad imperium singulare proniore, reddebat. Id quod satis etiam superque demonstraui. Cum enim ardentissima prece fecisset, vt sapientes Graecorum Sardibus congregaren-

garentur, (γ) Croesus aulae suae magnificentia & praecipuis opibus ostensis, eequem, interrogabat, quos unquam vidissent, felicissimum arbitrarentur? (δ) Aliis autem alios adpellantibus, & Solone sigillatim Tello Atheniensi hoc laudis vindicante, indeque Cleobi & Eitoni, quoniam, neminem ante obitum beatum esse praedicandum, credebat; Aesopus, aegre ferre Croesum responsiones, inter felices locum sibi concedere nolentium, animaduertens, ad me quod attinet, inquit, Croesum regem tantum inter ceteros eminere iudico, quantum mare flumina praecellit. Quibus ille verbis, ita quidem Domino satisfecit, ut is admodum laetus, quod tritum deinde in proverbum abiit, exclamaret: Phryx ac rem tetigit! Cumque idem ille, Solonem vale dicentem contentim satis dimisisset, ut, male sermonibus eius se adfectum, testificaretur; Aesopus aegre ferens, quod non curiosius benevolentiam regis quaesivisset, comitatus eundem, o Solon, inquit, vel plane tacere coram regibus fas est, vel auribus ipsorum inferuire. (ε) Ad quae Solon, immo vero, respondit, aut plane nihil coram regibus dicatur oportet, aut bona illis ac salutaria consilia suppeditentur. Postea factum est, cum Aesopus, siue curiositatem suam sedaturus, siue peculiaria Croesi mandata exsequuturus, per Graeciam denuo profiscisceretur, ut Athenas quoque peragraret, ubi Pisistratus, summa rerum obtenta, statum rei publicae mutarat. Videns igitur Athenienses impatientissimos iugi libertatem adfectare atque a Pisistrato, quamvis lenissima dominatione uteretur, ipseque princeps esset virtutibus maxime conspicuus, deseciscere velle; fabulam, de ranis regem a Ioue poscentibus, enarrauit, hortaturus, ut Pisistrato lubenter subef-

(γ) Totam isthanc narrationem Plutarcho consistam esse ait ce. HEYMANNEVS in *Actis Ar.* Lips. A. 1713. p. 457. & in *philosophicis* suis P. VI. cap. 2 §. 10.

(δ) ZENOBIUS, SVIDAS, APOSTOLIVS & alii.

(ε) Test. XVI.

subessent, tamque boni principis imperium aequo animo
tolerarent, ne, si quando repulissent illum, sub potestatem
saeui crudelisque tyranni venirent. (ζ)

VI. Alia, quae ad Aesopum pertinerent, idoneos apud
scriptores, perpauca reperimus, nisi quod iterum cum
septem Graeciae sapientibus, Corinthi apud Perianthum
tyrannum, fuerit congregatus. Id autem definire no-
lim, vtrum illic an alibi, cum Chilone habuerit collo-
quium, in quo Chiloni, quid faceret Deus, interroganti,
res ipsum altas deprimere, humiles exaltare, respondit. (η)
Sunt etiam, qui referunt, quod Aesopus ostensurus, ho-
minis vitam plurimis miseriis esse refertam, et vnum-
quodque gaudiorum mille dolores comitari, non raro
dixerit; quod Prometheus stercore, ad formandum atque
effingendum hominem, praeparato, lacrumis istud, aquae
loco, temperarit. (θ) Ad ea, quod adtinet, quae Planu-
des, de itineribus Aesopi, Babylonem atque in Aegyptum
suscepit, tamquam falsa & animi tantum ergo conficta,
reiciemus omnia; propterea quod narratiunculas pro-
fus incredibiles miscet, resque circum stare iubet, histo-
ricae veritati mirum in modum, repugnantes, vel omnino
temporis seriem inuertentes. Sufficere nobis poterit,
duas insigniores alucinationes considerasse, quibus o-
mnem quasi fabulam fulsit. Regem, quem imperium Ba-
bylonis tenuisse fingit, quo tempore huc venerit Aeso-
pus, Lycerum nominat: sed, quis umquam, de istius mo-
di rege, vel verbum audiuit? Perspiciatur omnium re-
gum Babylonicorum index, a Nabonassaro ad Alexan-
drum

(ζ) PHAEDRVS L. I. fab. 3.

(η) Test. XXIII.

(θ) THEMIST. Or. XXXII. p. 359: Καὶ τοῦτο αὖ πάλιν
"Διῶπος λέγει τὴν γὰρ πηλὸν, αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς, ἀφ' οὗ τὸν ἀνθρώ-
πον διεκλῆσατο, οὐκ ἔφρυσεν ὕδατι, ἀλλὰ δακρύοις θυγὼν ἐν ἐκ-
κόπῃ αὐτὰ πειρᾶσθαι χρεῖον κ. τ. λ. atque hoc quoque testatur
Aesopus. Nam apud ipsum Prometheus, lutum illud ex quo
hominem finxit, non aqua maceravit sed lacrimis. Non igitur
has excidere funditus oportet.

AESOPI VITA

drum vsque magnum, neque vllus reperietur, nomine, quod Lyceri saltem proximum fuisset, insignitus. Quod si vero temporis ordinem accuratissime seruauerimus, Aesopo viuo, alii esse non potuerunt Babyloniorum reges, praeter Nebucadnezarem ac patrem illius Nabopolassar; ita scilicet inita ratione, quod Nabopolassar XXI. annos regnavit, et Nebucadnezar XXXXIII. qui eodem cum Aesopo tempore mortuus est, Olympiadis nimirum LIII. anno primo. Neque maiorem vero similitudinem, quod tempore Neftenabis in Aegyptum Aesopus, quem ad modum Planudes ait, fuerit profectus; si quidem perpenderit, illum non nisi CC. annis post Aesopi mortem imperium suscepisse, (1) scilicet CIII. Olympiade. Haud etiam peritiorem esse temporis oportet adseuerare volentem, quod Apries atque Amasis reges eadem cum nostro aetate floruerint.

VII. Propius ad veritatem accedunt, quae de vltimis Aesopi fati tradidit Planudes, quam omne, quod illius de vita commemoravit. Nihilo minus tamen, tutius semper erit, quae apud veteres legimus enarrasse; isti autem hanc mortem ita describunt. Delphos a Croeso missus erat Aesopus, magno cum auri pondere, ad splendida ibidem sacrificia Apollini facienda (*) et ad quatuor argenti minas singulis ciuibus distribuendas. Acciderunt autem ipsum inter atque incolas dissidia quaedam, ita, vt aegritudinem importaturus, praeter cetera istis obiceret Aesopus, omnem fere agrorum culturam negligentibus, fame pereundum, nisi tam frequens esset peregrinorum accessus, qui rem ibi diuinam in templo facerent. Immo vero, ne contentus quidem laesione verborum,
ad

---

(1) FRANC. VAVASSOR de ludicra dictione Sect. I. c. 1. p. 21. ed. cel. Kappii.

(*) Delphis primo Tellus postea Themis denique Phoebus responderunt. vid. PAVSANIAS in *Phocidis*. sed iam Ciceronis tempore isthaec oracula defecerant de *Diuin*, II, 57. conf. SOCRAT. H. E. I, 16.

ad rem ipsam progressus est. Cum enim, ex mandato regis, sacrificasset, reliquam pecuniae summam Sarderemisit, quasi Delphicos ciues ista liberalitate indignum arbitraretur. Quibus rebus, tantam sibi omnium iram conflagabat, vt non nisi de vindicta cogitarent, enormique scelere, in eius necem conspirarent. Abcondita nimirum, inter supellectilem Aesopi, aurea lance, Phoebos consecrata, Phocida relinquentem e vestigio persequerentur, vasisque illius perquisitis lancem auream quam occultauerant ipsi reppererunt. (λ) Hac simulatione, carceri mancipabant Aesopum, causamque dicere iubebant. Tandem etiam capitis sententiam pronuntiabant, vt de petra Hyampia dicta, praecipuus datus, supplicio sacrilegorum periret. Cumque in eo esset, vt deiceretur Aesopus, fabulam de aquila et scarabaeo narrauit, (μ) vt incolas, consideratione iustitiae Dei, quae nullum scelus impune dimiserit, a tanto flagitio abstereretur. Sed Delphienſes, posthabita narratione, ab ipso interficiendo, minime recesserunt. (ν) Patrata caede, numen tam iratum sunt experti, vt ipsorum terra, multos per annos, sterilis redderetur, corpora vero, diuersis inusitatorum morborum generibus, vexarentur. (ξ) Hac de causa oraculo consulto, responsum tulere, tantam ipsis calamitatem, propter Aesopum, iniusta nece interentum, accidisset.

(λ) hac fraude saepius vsi sunt incolae ARISTOT. *Polit.* L. V. c. 4. AELIANVS V. H. XI, 5. HERACLIDES in *politia Magnetum* l. c. p. 2830: Φάμις ἄρχων ἢ καὶ τόντου υἱοῦς οἱ ἱεροσύλους συνήλαβον θύοντας. "Ο Φασὶ καὶ περὶ Ἀισώπου γενέσθαι. Καὶ γὰρ ἐκείνος ἐπὶ ἱεροσυλίας διεφθάρη, Φιδίλης χρυσῆς Φωραθείσης ἐν τοῖς στρώμασιν αὐτοῦ. Phamis quidam princeps eorum fuit, cuius filios comprehenderunt, ut qui sacrilegium inter sacrificandum commississent. Quod & Aesopo contigisse memorant. Nam & is tamquam sacrilegii, res necatus est, quum reperta fuisset in stragulis ipsius aurea phiala.

(μ) Test. VI.

(ν) Test. LV. LVI.

(ξ) LIBANII Or. de vlciscenda *Juliani* nece apud Fabric B. G. V. 9. p. 170 sq: λιμὸς ἐν Δελφοῖς ἢ Ἀισώπου παρ' αὐτοῖς ἐπὶ σκώρῳ ματι πληγόντες - ἢ πόλις ἐλίμωτο καὶ μία λείπει ἐν δόξῃ δίκην.

accidisse. Ipsa igitur necessitate compulsi, omnibus, qui festi publice transigebantur, diebus, in totius Graeciae coetu, ad tubae sonum, proclamari curarunt; si quis Aesopi de familia superesset, veniret & qualemcumque demum vellet satisfactionem, certo tribuendam flagigaret. At enim, qui iuris illius particeps fieri voluisset, nemo est inuentus, usque ad tertiam aetatem, ubi Samius quidam Tadinon, illius, qui Dominus Aesopi, Samiorum in insula fuerat, nepos, vindicem se profitebatur, (o) cui etiam qualicumque satisfactione praestita, Delphici ciues a calamitatibus suis liberati fuerunt; (π) indeque factum esse dicunt, ut sacrilegorum supplicium, a petra Hyampia, ad illam, quae Nauplia dicebatur, transferretur. Ex his dictis adparet, Herodotum et Plutarchum, quod antea iam tetigimus, in ea sententia iure suo versari, quod postremus Aesopi dominus Iadmon fuerit; cum alioquin, neque ipsi, neque nepotum cuiquam, damnum Aesopi morte esset illatum, ad quod summa satisfactio reficiendum, iuris quidpiam impetrare potuissent.

VIII. Ceterum Planudae in illo facile adsentimur, principes Graeciae sapientissimosque viros aegre tulisse istius modi supplicium, et dolorem quoque suum Delphicis ciuibus testificatos fuisse. Sed addo pariter, Athenienses singulatim tanti Aesopum iudicasse, ut, meritum potius, quam humilis fortis habita ratione, magnificam in urbe statuum ipsi collocarent. (ρ) Neque inter alia praetermittere possum, generalem illam estimationem, qua, sapientiae probitatisque causa, uniuerso in orbe suspiciebatur Aesopus, tantam poetis audaciam suppeditasse, ut persuaderent populo, a Diis ipsum, non minus quam Tyndarum, Herculem, Glaucum, atque Hippolytum, reuocatum fuisse. (σ) Immo ve-

ro,

(o) Test. XL (π) Test. XIII. (ρ) Test. LX.

(σ) Test. XXXVIII. LVII. ALEXANDER apud Photium Cod. 251. HVETIVS quaeft. Alnet. L. II. c. 19. §. 7. SCALIGER ad Hieronymi Chron. ad Olymp 54 ZENOBIUS I, prou. 47.

ro, non nullos vsque eo progressos esse videmus, vt multis annis, postquam reuixerit, viuus Aesopum interfuisse, ac tempore belli, contra Persas in freto ad Thermopylas gesto, a Graecorum partibus sterisse commorarent, (τ) cum tamen id ipsum non, nisi LXXX. post fata ipsius annis, fuerit commissum. Sed, ad narrationes talia pertinent, nullam omnino veritatis speciem prae se ferentes, quo et illud spectat a scriptoribus quibusdam relatum, quod scilicet Aesopus duo libros, iis de rebus quae Delphis ipsi accidissent, scripserit: cum non sit credibile vacasse, ad eius modi laborem, saeua nece praecoccupato, nisi ponere velimus, quod, bis hanc urbem ingressus, prius saltem iter descripserit. (υ) Sed hoc ipsum, nullo fide digni scriptoris testimonio, nititur; vnde propius ad veritatem accedit, quod nihil omnino scriptum reliquerit, praeter fabulas, (φ) quae tanto semper, siue, propter elegantem narrationem, siue, propter sensus moralis vtilitatem, pretio valuerunt, vt hominum in memoria, per spatium bis mille annorum et ultra, conseruarentur. Interea tamen adferere nolim fabulas, a Planude publici iuris factas, easdem esse cum illis, quas Aesopus pronuntiauit; tum, quia fidem suam nimis dubiam reddidit Planudes, tum, quoniam in colligendo plurimas fabulas omisit, quas antiqui tamen et graues auctores Aesopo tribuerunt. (χ) Profecto, si quidem opus illud legitimum habeamus, dicendum est, quod nullum exstet scriptum, *libero stilo lucubraturum*, isthoc vetustius; si quidem Mosis libros. aliasque non nullas foederis antiqui tabulas, excipere velimus.

(τ) Test. XXI.

(υ) Test. XXXXVIII. JO. MEVRSIUS Bibl. Gr. L. I. sub nomine Aesopi. SCALIGER in *ωλυμπιάδῃ* Olympiadum.

(φ) Aesopum aliquid scripisse omnino negat cum aliis T. H. GALLAKERVS de *stylo* N. T. c. 23. p. 123. sq.

(χ) *Nouvelles de la Republ. des Lettres* Dec. 1684. art. 1. p. 449. *Lettres Choies* de Mr. BAYLE Ep. 17. conf. RICH. SIMON *Bibl. Crit.* T. III. ep. 17. p. 132.

TESTIMO-

TESTIMONIA

DE

AESOPUS

ET

FABULIS AESOPICIS.

I. Plato in Phaedone.

Nῆ τὸν Δία, ὃ Σώκράτης, εὐγ' ἐποίησας ἀναμνή-
σας με. περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων ὧν πεποίη-
κας, ἐντείνας τὰς τῷ Αἰσώπου λόγους, καὶ τὸ
εἰς τὸν Απόλλω προοίμιον, καὶ ἄλλοι τινὲς με ἤκουον ἤδη,
αὐτὰρ καὶ Εἵηνες πρῶτον.

II. Idem iterum.

Οὕτω δὲ πρῶτον μὲν εἰς τὸν Θεὸν ἐποίησα, ἧ ἦν
ἡ παρῆσα θυσιᾷ μετὰ δὲ τὸν Θεόν, ἐννοήσας ὅτι τὸν
ποιητὴν δέοι, ὅπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιῆν μῦθους
ἀλλ' ἔ' λόγους, καὶ αὐτὸς ἐκ ἦν μυθολογικὸς, διὰ ταῦ-
τα ὅς προχείρως εἶχον καὶ ἡπιστάμην μῦθους τὰς Αἰσώ-
πῃ, τῶν ἐποίησα εἰς πρώτοις ἐνέτυχον.

III. Idem in Alcib. 1.

Ἀλλ' αὐτεγχῶς κατὰ τὸν Αἰσώπῃ μῦθον, ὃν ἡ ἀ-
λώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε. Vide Annot. ad Fab.
137.

IV. Aristophanes in Vespiis v. 564.

Οἱ δὲ λέγουσιν μῦθους ἡμῖν, οἱ δ' Αἰσώπῃ τι γε-
λοῖον.

c

V. Rur-

T E S T I M O N I A.

γενομένης πρὸς τὰς αὐτόθι, τὴν μὲν θυρίαν ἐποίησατο, τὰ δὲ χρήματα ἀνέπεμψεν εἰς Σάρδεϊς, ὡς ἐκ ἀξίων ὧντων ὠφελήσθαι τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ, συνθέντες αἰτίαν ἐπ' αὐτὸν ἱεροσυλίας, ἀπέκτεινάν, ὥσπερ ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης ἦν Ὑάμπειαν καλεῖσθαι. ἐκ δὲ τῆς λέγεται μνησθαι τὸ θεῖον αὐτοῖς, ἀφορίαν τε γῆς ἀπαγαγεῖν, καὶ νέων ἀτόπων ἰδεῖν πάσαν· ὥς περὶ ὄντες ἐν ταῖς Ἑλλησπείδι πανηγύρεσι κηρύσσειν, καὶ καλεῖν αἰ τὸν βεβλόμενον ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν. τρίτη δὲ γενεὰ Σάμιος Ἰαδμῶν ἀφίκετο, γένει μὲν ἔδεν Αἰσώπῳ προσήκων, ἀπόγονος δὲ τῶν πριαμένων αὐτὸν ἐν Σάμῳ γεγονώς· καὶ τῷ τινὰς δόντες οἱ Δελφοὶ τῶν κακῶν ἀπὸ τῆς ἀνέστησαν.

XV. *Idem in lib. de Herodoti malignitate.*

Οὐδὲ Αἰγυπτοῖς τὰς ἐαυτῶ λόγους ἀνατίθῃσι πλάττων, ὥσπερ Αἰσώπος κόραξι καὶ πιθήκοις.

XVI. *Idem in Vita Solonis p. 94.*

Ο δὲ λογιότατος Αἰσώπος· ἐτύγχανε γὰρ εἰς Σάρδεϊς γεγονώς μετὰ πεμπτος ὑπὸ Κροίσου καὶ τιμωμένους· ἤχθη δὲ τῷ Σόλῳ, μηδεμίας τυχόντι φιλανθρωπίας, καὶ πρεσβύτην αὐτὸν, ὃ Σόλων, ἔφη, τοῖς βασιλεῦσι δὲ ὡς ἡμισαῖ ὡς ἡδισαὶ ὀμιλεῖν.

XVII. *Idem in Vita Pelopidae.*

Οὐ γὰρ, ὡς Αἰσώπος ἔφασκε, χαλεπώτατός ἐστιν ὁ τῶν εὐτυχέων θάνατος, ἀλλὰ μακαριώτατος, εἰς ἀσφαλῆ χώραν τὰς εὐπραξίας κατατιθέμενος τῶν ἀγαθῶν καὶ τύχην μεταβάλλεσθαι ἀπολιπών.

XVIII. *Idem in Convivio septem sapientum.*

Σὺ δὲ εἰκάς ἐδε τῆς ἐαυτοῦ μνημονεύειν ἀλώπεκος. ἐκείνη μὲν γὰρ εἰς ἀγῶνα ποικιλίας ——— Vide Fab. 159.

XIX.

TESTIMONIA.

XIX. *Idem de Pythia oraculis.*

Ἦν ἄρα τῆς αὐτῆς, ἔφη, πόλεως Ροδάπιδά μὲν χά-
ραν παρασχεῖν. ὅπερ τὰς δεκάτας φέρουσα καταθή-
σεται τῶν μισθῶν, Αἰσωπον δὲ ἀπολέσασθαι τὸν ὁμοδελον
αὐτῆς.

XX. *Iterum.*

Καὶ Αἰσωπον δὲ φασιν, ὡς ὑπὸ Ιαῶμονος τῷ δεσπότη
Θῆτα ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ δελτικός εἶναι καὶ πολύτροπος.
Θῆτες γὰρ οἱ δελοί.

XXI. *Ptolemaeus Herbaestlion in Photii Bibl.*

Αἰσωπος, ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Δελφῶν, ἀνεβίωσε καὶ συνε-
μάχησε τοῖς Ἕλλησιν.

XXII. *Dion Chrysostomus in Orat. LXXII.*

Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὸν Αἰσωπον οἰόντων τριῶν τινὰ γενέσθαι,
σοφὸν μὲν καὶ Φρόνιμον, αἰμύλον δὲ ἄλλως, καὶ ἑνδεκάτην
λόγους ἱκανὸν, εἶναι αὐτοὶ ἥδισ' ἂν ἀκούοιεν. *) καὶ τυχὸν
ἐ παντάπασιν ψευδῇ οἰόνται, εἰ γε τῷ ὅτι Αἰσωπος τῷ
τον τὸν τρόπον ἐπειράτο νεθετεῖν τὰς ἀνθρώπους καὶ ἐπι-
δεικνύειν αὐτοῖς ἅττα ἀμαρτάνεσσιν ὡς ἂν μάλιστα ἠνεί-
χοντο αὐτὸν, ἠδόμενοι ἐπὶ τῷ γελοίῳ καὶ τοῖς μύθοις.

XXIII. *Diogenes Laërt. in Chiloae, L. I. sect. 69.*

ut ex 72.

Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ Αἰσώπῃ πυθέσθαι ὅτι Ζεὺς τί εἴη ποιῶν;
τὸν δὲ φάναι, τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινῆν, τὰ δὲ ταπεινὰ
ὑψηλῆν.

XXIV. *Maximus Tyrius in Dissert. XXXIII. init.*

Αἰσώπῳ τῷ Φρυγί πεπονηταὶ λόγοι διὰ τῶν θηρίων τῇ συ-
νέσει· διαλέγεται δὲ αὐτῷ καὶ τὰ δένδρα, οἱ ἰχθυεῖς,
ἄλλο ἄλλω, καὶ ἀνθρώποις ἀναμῖξ. καταμύμνηται δὲ ἐν
τοῖς λόγοις τέτοις νῆς βραχὺς, ἀντιλέμενός τι τῶν
ἀληθῶν.

c 3

XXV.

*) Ita legitur, prius erat, καὶ τυχὸν παντάπασιν ψευ-
δῇ οἰόνται, εἰ τῷ ὄντι.

TESTIMONIA.

XXV. *Tatianus in Orat. ad Græcos.*

Καὶ τὸν ψευδολόγον Αἰσωπον ἀείμνησον ἢ μόνον τὰ μυθολογήματα, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ τὸν Αἰσίοδημον πλασματικὴ περιπλοκὰς ἀπέδειξεν.

XXVI. *Julianus in Cæsaribus p. 2. ed. Gottb. 1736.*

Λέγεις καὶ μὰ Δία ταῦτα ἀληθῆ. τίς δὲ καὶ ποδαπὸς ὁ μῦθος; ἢ τῶν παλαιῶν τις, ὁποῖος Αἰσωπος, ἐποίησεν;

XXVII. *Idem in Orat. viii.*

Αἰσωπος ἦν ὁ Σάμιος δῆλος, ἡ τὴν τύχην μᾶλλον ἢ τὴν προαίρεσιν ἐκ ἁφρών μὲν ἐδὲ κατ' αὐτὸν *** ἀνὴρ. ᾧ γὰρ ἔνομος ἢ μετεδίδε παρρησίας, τέτρω προσῆκον ἦν ταῖς συμβολαῖς, καὶ πεποικιλμένας ἡδονῇ καὶ χάριτι, παραφέρειν.

XXVIII. *Lucianus in Icaromenippo.*

Ο λογοποιὸς Αἰσωπος αὐτοῖς καὶ κανθάροις ἐνότε καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν ἔρπνον.

XXIX. *Idem in Vera Hist. lib. 2.*

Παρεῖν δὲ καὶ Αἰσωπος ὁ Φρύξ. τέτρω δὲ ὅσα καὶ γελοιοποιῶ χροῖται.

XXX. *Aristides in Orationum tom. 1.*

Δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ Αἰσώπε πρᾶγμα λομφτὸν γενέσθαι καὶ σοφόν.

XXXI. *Philostratus in Imaginibus.*

Φοιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἰσωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ομήρω μῦθε, καὶ Ησιόδω, ἔτι δὲ καὶ Αἰσχιδόχῳ πρὸς Λυκάμην. αἱ δὲ Αἰσώπω πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται, καὶ λόγους τοῖς θεοῖς μεταδίδωκε λόγους ἑνεκα. πλεονεξίαν τε γὰρ ἐπικόπει, καὶ ὕβριν ἐλαύνει καὶ ἀπάτην καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος

TESTIMONIA.

ἵππος νῆ Δία· καὶ ὁδὲ ἡ χελώνη ἄφαντος. ὕρ' ὦν τὰ παιδία
μαθηταὶ γίνονται τῶν τῆ βίβι πραγμάτων. εὐδοκίαι τε ἐν
οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἰσώπον φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τῆ σοφί-
ταινίας αὐτὸν ἀναδύσοντας, καὶ τεφανώσαντες αὐτὸν
θαλῆ τεφάνω. ὁ δὲ, οἶμαι, τινὰ ὑφαίνει μῦθον· τὸ γὰρ
μεῖδιωμα τῆ προσώπου, καὶ οἰοφθαλμοί, καὶ τῆς γῆς ὤ-
ῶτες, τῆτο δηλῶσιν. οἶδεν ὁ ζωγραφος ὅτι αἱ τῶν μῦθων
φροντίδες, ἀνεμμένης τῆς ψυχῆς δέονται. φιλοσοφῶ δὲ ἡ
γραφὴ καὶ τὰ τῶν μῦθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλου-
σα ἀνθρώποις, περιῆψεν χορὸν τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς
ἐκείνης σκηνῆς συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τε χορῶν ἡ α-
λώπηξ γέγραπται· χρηταὶ γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσώπος διακόνων
τῶν πλεῖστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῶδις τῷ Δάμῳ.

XXXII. Idem in Vita Apollonii.

Καὶ μὴν ἐμοὶ ἐπιτηδαιότεροι πρὸς σοφίαν οἱ τῶν Αἰσώπου
μῦθοι φαίνονται—ὁ γὰρ ἀπὸ σμικρῶν πραγμάτων ὁ δέσκει
μεγάλα, καὶ προθέμενος τὸν λόγον, ἐπάγει αὐτὸ τὸ
πρῶτον ἢ μὴ πρῶτον· εἶτα τῶν φιλαλήθων, μᾶλλον ἢ οἱ ποιη-
ταί, ἠψατο. οἱ μὲν γὰρ βιάζονται πιθανὰ φαίνεσθαι πρὸς
ἑαυτῶν λόγους· ὁ δ' ἀπαγγέλλων λόγον, ὃν αἰς ἐπὶ ψευδῆς
πᾶς οἶδεν, αὐτὸ τὸ μὴ περὶ ἀληθειῶν εἶναι, ἀληθεύει.
Vide plura apud ipsum ibidem.

XXXIII. Themistius in Orat. xxi. p. 338. ed. Paris. 1684.

Σοφὸς γὰρ ἦν Αἰσώπος ὁ μυθοποιός, ὃς ἔφη τὰς ἀν-
θρώπους δύο πηγὰς ἕκαστον φέρειν. Vide Fab. 388.

XXXIV. Idem in Orat. xxii. p. 278.

Αἰσώπῳ δὲ τῶν μυθοποιῶν πολλὰ καὶ τῆ ἀλλῇ μνημονεύειν
ἐπωφελές, καὶ ὅσα εἰς διαβολὴν εὐ ἔχοντα ἀπολέλοι-
πεν. αἰεὶ μὲν γὰρ αὐτὴν τῇ ἀλώπει περιτίθησι, δολε-
ρῶ καὶ ἀνάνδρῳ θηρίῳ, ποιεῖ δὲ ὑπὸ αὐτῆς ἀλυσκόμενα τῶν
ζώων τὰ ἀλκιμώτατα. conf. Fab. 297.

TESTIMONIA

XXXV. *Idem in Orat. xxxii.*

Λέγει Αἰσώπης ὁ μυθογράφος ταυτὸν ζυμῆσεσθαι ῥα-
διως, ὅπερ τῷ περιμένῳ τὸν Ἰνδὸν οἰκίτην. Vide *Fab. 75*
conf. p. 208. & quæ ad illum locum notat *Io. Harduinus*.

XXXVI. *Arbithonius in Progygmasm.*

Ο μῦθος ποιητῶν μὲν προσῆλθε, γεγένηται δὲ καὶ ἐν-
τέρων κοινὸς ἐκ παλαιότητος. *) ἔστι δὲ μῦθος, λόγος ψευ-
δοῦς, εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ Συβαριτικός, καὶ
Κίλιξ, καὶ Κύπριος, πρὸς τὰς ἐυρότητας μεταθεὶς τὰ ὀνό-
ματα. νικᾷ δὲ μᾶλλον Αἰσώπειος λέγεσθαι, τῷ τὸν Αἰσώ-
πον ἄριστα πάντων συγγράφαι τὸς μύθους.

XXXVII. *Anthologia. Eis eikona Aisōpē 2)*

Εὐ γε ποιῶν, Λύσιππε γέρον, Σικυῶνιε πλαστᾷ,
Δείκελον Αἰσώπε σῆσας τῆ Σαμῆς,
Ἐπὶ τοσούτων ἔμπροσθεν, ἔπει κῆνοι μὲν ἀνάγκην
Εμβαλον, ἃ πειθῶ φθέγμασι τοῖς σφετέροις.
Ὅς δὲ σοφοῖς μύθοις καὶ πλασμάσι κώρια λέξας,
Παίζων, ἐν σπικρῇ πείθει ἔχεφρονέειν.
Φενίλον δ' ἢ τεχνεῖα παλαιήσεις, ἢ Σαμῆς δὲ
Τὸ γλυκὺ τῶ μύθῳ καλὸν ἔχει δέλεαρ.

XXXV. *Anonymus Commentator in Arbitho-
nium.*

Ἰστέον δὲ ὅτι εἰσὶ τινες οἱ Συβαριτικὰς μύθους λέγειν
τὸς ἐκ μόνων λογικῶν ζώων, Αἰσώπειους δὲ τὸς ἐξ ἀλόγων
συγκειμένους, Λυδίους δὲ καὶ Φρυγίους καὶ Λιδικὰς τὸς ἐκ
μόνων ἀλόγων ζώων.

XXXIX. *Theon Sophista in Progygmasm.*

Μῦθος ἔστι λόγος ψευδοῦς εἰκονίζων ἀλήθειαν. — ῥα
ἔτα

1) *Idem fere habet Priscianus in Praexercitamentis, c. 1 de
Fabula.*

2) conf. *Rittershuf, ad Phædri L. II, Fab. 9*

T E S T I M O N I A.

ὅτε μὲν τὸν λόγον εἰπόντες ἐπεισφέρομεν τὰς μύθους. κα-
λένται δὲ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυτικοὶ, ἢ Συβαριτικοὶ τε καὶ Φρύ-
γιοι, καὶ Κιλικιοὶ, καὶ Καρικοὶ, Αἰγύπτιοι καὶ Κύπριοι. — εἰάν
δὲ μηδεμία ὑπάρχῃ προδήκη σημαίνουσα τὸ γένος, καὶ συ-
νέπως τὸν τοῖστον Αἰσώπειον καλεῖμεν. — Αἰσώπειοι δ'
ὀνομάζονται, ἔχ' ὅτι Αἰσωπος πρῶτος εὐρητής τῶν μύθων
ἐγένετο. Ομήρου γὰρ καὶ Ησίοδος καὶ Αρχίλοχος καὶ ἄλ-
λοι τινές, πρεσβύτεροι γεγονότες αὐτῷ, φαίνονται ἐπιστά-
μενοι, καὶ δὴ καὶ Κόνις, καὶ Κίλιξ, καὶ Θῆρος ὁ Συβαρι-
της, καὶ Κυβισσὸς ἐκ Λιβύης, μνημονεύονται ὑπὸ τινων ὡς
μυθοποιοί· ἀλλ' ὅτι Αἰσωπος αὐτοῖς κατακόρως καὶ δε-
ξιῶς ἐχρήσατο. — προσαγορεύει δὲ αὐτὰς τῶν μὲν πα-
λαιῶν οἱ ποιηταὶ μᾶλλον αἶνες, οἱ δὲ μύθους, πλεονάζου-
σι δὲ μάλιστα οἱ καταλογάδην συγγεγραφέτες, τὰ λόγους
ἀλλὰ μὴ μύθους καλεῖν. ἔθεν λέγεται καὶ τὸν Αἰσωπον
λογοποιόν.

XL. *Constantinus Porphyrog. de Them. l. 1.*

Ἄνω δὲ παρεκτένεται μέχρι τῆ Δορυλαϊκῆ καὶ αὐτῇ 1)
Κοτυαίῃ, ἐξ ἧς ἐστὶν ὁ ὀνομαστότατος καὶ παλαιὸς ἐκεί-
νος Αἰσωπος, ὁ τὴν μυθοποιίαν πρῶτος 2) εἰς τὸν βίον εἰσα-
γαγών.

XLI. *Tzetzes in Chil. vii.*

Ο 3) μυθογράφος Αἰσωπος τοῖς μύθοις αὐτῷ γράφει,
ὥς ἡ χελάνη λαγῶν ἐνίκησε τοῖς δρόμοις.

XLII. *Stobaeus in Sermonibus.*

Αἰσωπος ἐρωτηθεὶς, τί ὄφελος τοῖς ψευδομένοις ἐκ τῆ
ψεύδης; ἔφη, τὸ καὶ ἀληθῆ λέγειν μὴ πιστεύεσθαι.

c 5

XLIII.

1) De hac voce videtis *Berkelium* ad *Steph. Byz. & Cellar-
ium* in *Geogr. Antig.* l. 3. c. 4. p. 144.

2) In nupera *Editione*, εἰς τὸν κόσμον εἰσενεγκών.

3) Ita etiam dicitur *Chil.* 8. h. 230. & *Chil.* 9. h. 260 &
alibi.

TESTIMONIA.

XLIII. *Idem iterum. serm. 47.*

Φρύγιος ἔτος λόγος. ἔτι γὰρ Αἰώπων τῷ Φρυγός. οὗτος
λόγος Φησὶ τὴν ὕν, εἰὰν αὐτῆς τις ἀφήλαι, βοῶν &
Vide Fab. 176.

* conf. *Aelianus* V. H. X, 5.

XLIV. *Iterum.*

Αἰώπων πρὸς τὸν κάλλι κακῶς κεχρημένον, εἶπεν,
Οποῖω ἱματίῳ ἡμφιεσμένος κακῶς αὐτὸ ἀποδύη; Ο αὐ-
τὸς ὀνειδίζόμενος ὅτι χαλεπὴν ἔχει τὴν ὄψιν, ἔφη· Μὴ μετὰ
εἶδος, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν πρόσσεχε.

XLV. *Iterum.*

Αἰώπων ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τῶν ἐν ἐξβοίᾳ, Τί οἱ θεοὶ
πρώτιστα; ἔφη, Τὰ μὲν οἰκδομεῖν, τὰ δὲ καταβάλλειν.

XLVI. *Iterum.*

Αἰώπων ἐρωτηθεὶς, Τί ἐστὶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθόν τε
καὶ φαῦλον; ἔφη, Γλῶσσα. Ο αὐτὸς τὰς ἐήτορας ἔφη
ὁμοίως εἶναι τοῖς βιτράχοις, τὰς μὲν γὰρ ἐν ὕδατι κελα-
δεῖν, τὰς δὲ πρὸς κλεψύδραν.

XLVII. *Iterum.*

Αἰώπων ἔφη δύο πήγας &c. ut in Fab. 338.

XLVIII. *Suidas in voce Αἰώπων.*

Αἰώπων, Σάμιος, ἢ Σαρδιανός· Εὐγείτων δὲ Μεσημη-
ριανόν εἶπεν, ἄλλοι Κοτυαῖά Φρύγα. ἐγένετο δὲ λογο-
ποιός, ὃ ἐστὶν ἐυρετής λόγων καὶ ἀποκρημάτων. διέτρεψε
δὲ παρὰ Κροίσῳ φιλέμενος, τοῖς χρόνοις πρὸ Πυθαγό-
ρου· *) ὃς μεσσην ἐπὶ τῆς μ'. Ολυμπιάδος. ἔγραψε τὰ ἐν
Δελφοῖς αὐτῷ συμβαίνοντα ἐν βιβλίοις β'. μᾶλλον δὲ τιγὲς
φασὶ τὸν Αἰώπον ἀποκρήματα γεγραφένα μόνον. ἐν γὰρ
Δελφοῖς ἀδίως ἀπολέσθαι, ὑπὸ αὐτῶν κατακηνηθέν-
τα

*) *Lege ὥστε βιβλῶν, aut simile quid. K.*

TESTIMONIA.

α ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλεμένων πετρῶν κατὰ τὴν ἰδ.
Ολυμπιάδα. αἰκέτην δὲ γενέσθαι Ζώνθε τῷ Λυδῷ. ἄλλοι ἀν-
δρὸς τινος Σαμίε 1) Ἰαδμόνος, ἕτινος καὶ ἡ Ροδῶπις δε-
λῇ ἦν.

XLIX. Iterum ibidem. 2)

Αἰσωπος, ὁ τῶν μύθων ποιητὴς, Σάμιος δῆλος ἐστὶν
τύχην μαῖλον, ἢ τὴν προαίρεσιν ἐκ αἰθρῶν μὲν, εὐδὲ κατ'
αὐτὸ τῷτο ἀνὴρ. ὃ γὰρ ὁ νόμος ἐμετεδίδει παρρησίαν
τέτῳ προσῆκον ἦν, ἐσκιαγραφημένας τὰς συμβεβλῆστας καὶ
πεποικιλμένας ἡδονῇ καὶ χάριτι παραφέρειν ὥσπερ καὶ
τῶν ἰατρῶν οἱ μὲν ἐλεύθεροι τὸ δέον ἐπιτάττεσθαι. εἰάν δὲ
τις αἰκέτης γένῃται τὴν τύχην, καὶ τὴν τέχνην ἰατρὸς,
πράγματι ἔχει, κολακεύειν ἅμα καὶ θεραπεύειν τὸν δε-
σπότην ἀναγκαζόμενοι.

3) Αἰσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζοντ' ἐσπέρας
Θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάει κύνων,
Κᾶπειτ' ἐκείνος ἔπεν, Ω κύων, κύων,
Εἰ μὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποδὲν
Πυρρὸς πρίαμο, σωφρονεῖν ἂν μοι δοκοῖς,
τὸν Αἰσωπόν φασί τινες τοσούτον ἄρα θεοφιλῇ γενέσθαι,
ὥς καὶ ἀναδιδῶναι αὐτόν.

L. Idem in voce Βαβρίας.

Βαβρίας, 4) ἢ Βάβριος. μύθους ἤτοι μυθιάμβους, εἰσὶ
γὰρ διὰ 5) χοριάμβων, ἐν βιβλίῳ δέκα. ἕτος ἐκ τῶν
Αἰσώ-

- 1) Vide in voce Ἰαδμόων, & in v. ἐταῖρα Κόρ.
- 2) Eadem verba habet explanator Aristoph. in Vespas
ad v. 1251.
- 3) Aristophanis sunt isti versiculi *Vespis*, v. 1392.
- 4) Babrii meminit Tzetzes, p. 483 & Avienus in
praefat.
- 5) Αἰ. Χωλιάμβων & mox Χωλιάμβους. eadem fere habet
Suidas v. Χοριάμβος.

TESTIMONIA.

Αἰσώπειον μῦθον μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιΐας
εἰς ἑμμετρα, ἦγεν τὰς χοριάμβους.

LI. *Idem in voce* ἔωσεν.

Καὶ περὶ τῷ Αἰσώπῃ, »Οἱ Δελφοὶ ἔωσαν αὐτὸν κατὰ
κρήμιν μάλα».

LII. *Idem in voce* εἰς τὸ μέσον.

Αἰσώπῃ τῷ μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλῆθος ὁ Θεὸς
ἀνείλε τὸ λόγιον τῆτο, εἰς τὸ μέσον κτήτατο Κορίνθου καὶ
Σικυῶνος.

LIII. *Idem in voce* μάλλον ὁ Φρύξ.

Σόλωνι δὲ παρὰ τὴν Αἰσώπου ὁ Φρύξ ὁ λογοποιεῖς, το
σῆτον, εἶπεν, ὑπερέχεις τῶν ἄλλων, ἔσον θάλασσα πο
ταμῶν.

LIV. *Idem in voce* Σωκράτης.

Σωκράτης ἀπέθανεν, ἔγγραφον ἔδεν καταλιπὼν, ἢ
ὥς τινες βέλονται, ὕμνον εἰς Απόλλωνα καὶ Ἀρτέμιν, καὶ
μῦθον Αἰσώπειον δι' ἐπῶν.

LV. *Idem in voce* Φαιδριᾶς.

Φασὶ τὸν Αἰσώπον ἐν Δελφοῖς ἀδίκως ἀπολέσθαι ὑπὸ
αὐτῶν, κατακρημνιζέντα ἀπὸ τῶν Φαιδριᾶδων καλεσμέ
νων πετρῶν.

LVI. *Aristophanis Scholiastes in Vespas*

v. 1437,

Αἰσώπῳ φασιν, ἐλθόντα πρὸς εἰς τὰς Δελφούς, ἀπο
σκῶψαι αὐτὸς ὅτι μὴ ἔχοντες γῆν ἀφ' ἧς ἐργαζόμενοι
διατρέφοντο, ἀλλὰ περιμένοντες ἀπὸ τῶν Θεῶν θυμάτων
διαζῆν, οἱ Δελφοὶ χαλεπήναντες Φαίλην ἱερεῖν τοῖς Αἰ
σώπῃ σκεύεσιν ὑπέβαλον, ὁ μὲν δὲ ἐκ εἰδῶς τὴν εἰς Φαίλην
δα

TESTIMONIA.

δα φέρεσαν ὥρμησεν ὁδόν. οἱ δὲ, ἐπιδραμόντες καὶ φω-
ράσαντες, ἱεροσυλίας αὐτῷ κατηγοροῦν. ὁ δ' ἐπὶ πέτρῳ
ἐπάνυ πόρρω τῷ ἱερῷ καὶ τῆς πόλεως ἀγόμενος, ἀφ' ἧς
νόμιμον ἦν τὰς ἱεροσυλίας ἐπιτεῖναι, τὸν περὶ τῆς καινῆς
μῦθον αὐτοῖς διηγῆσατο.

LVII. *Idem in Aves adu. 471.*

Τὸν λογοποιὸν Αἰώπων διὰ σπεδῆς ἔχον, ἦν δὲ ὁ Αἰ-
ώπων Θραῦξ· ἡλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἰάδμονος τῷ σοφῷ. ἐ-
γένετο δὲ πρῶτον τῷ Ξάνθῳ ὄχλος. ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων
καὶ ἀναδιῶναι αὐτόν Φησὶν ἐν τοῖς Λακάσι, ἔτας.

1) Καὶ μὴν ὁμῶς μοι σῶμα μὲν τεθνηκένα·
Ψυχὴν δ' ἐπανάκειν ὥσπερ Αἰώπων πετέ.

LVIII. *Idem in Aves v. 471.*

Αἰώπων τῷ 2) μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλάτῃ
Θεὸς εἶπεν. ———

LIX. *Pbædrus in Fabularum lib. I.*

Aesopus auctor quam materiam repperit
Hanc ego polivi versibus fenariis.

LX. *Idem in libro II.*

Aesopo ingentem statuam posuere Attici,
Servumque collocarunt aeterna in basi,
Patere honoris scirent ut cuncti viam,
Nec generi tribui, sed virtuti gloriam.

LXI. *Idem in libro V.*

Aesopi nomen sicubi interposuero,
Auctoritatis esse scito gratia,

Ut

1) Ita hos versus restituit Cl. Kusterius, ad Suidam in vo-
ce ἀναδιῶναι. Videtis eundem ad v. Αἰώπων,
p. 661.

2) Vide Prov. c. Suida collecta, cent. 6. 25.

TESTIMONIA.

Ut quidam artifices nostro faciunt seculo,
Qui pretium operibus majus inveniunt, novo
Si marmori adscripserint Praxitelen suo

LXII. *Quintilianus in Institutionum lib. 1.*

Igitur *Aesopi* fabellas, quæ fabulis nutricularum proxime succedunt, narrare sermone puro, & nihil supra modum extollente, deinde eandem gracilitatem stylo exigere discant.

LXIII. *Idem in lib. 5. c. 11.*

Illæ quoque fabulæ, quæ etiam si originem ab *Aesopo* non acceperint (nam videtur earum primus auctor *Hesiodus*) nomine tamen *Aesopi* maxime celebrantur ducere animos solent, præcipue rusticorum & imperitorum; qui & simplicius quæ ficta sunt audiunt, & capti voluptate, facile his, quibus delectantur, consentiunt. Siquidem & *Menenius Agrippa* plebem cum patribus in gratiam traditur reduxisse, nota illa de membris humanis adversus ventrem discordantibus fabula. Et *Horatius* ne in Poëmata quidem humilem generis huius usum putavit in illis versibus; *Olum quod vulpes agroto cauta leoni, &c.*

LXIV. *S. Augustinus in libro Contra mendacium ad Consent. c. 13.*

Nec apud auctores tantum sæcularium literarum, ut apud *Horatium*, *) mus loquitur muri, & mustela vulpeculæ, ut per narrationem fictam ad id quod agitur vera significatio referatur; unde & *Aesopi* tales fabulas ad eum finem relatas, nullus tam ineruditus fuit qui putaret appellanda mendacia: sed in *Literis* quoque Sacris &c.

LXV.

*) *Horat. L. II, Sat. 6. v. 80. sqq. Id. L. I. Ep. 7. v. 29. sqq.*

TESTIMONIA.

LXV. *Idem de Consensu Evangelistarum*

L. I. c. 6.

Socrates autem — *Aesopi* fabulas pauculis versibus persequutus est — sicut nobilissimus discipulus ejus *Plato* commemorat.

LXVI. *A. Gellius in Noct. Att. L. II. c. 29.*

Aesopus ille e Phrygia fabulator, haud immerito sapiens existimatus est; cum quæ utilia monitu suasuque erant, non severe, non imperiose præcepit & censuit, ut philosophis mos est, sed festivos delectabilesque apologos commentus, res salubriter ac prospicienter animadversas, in mentes animosque hominum cum audiendi quadam illecebra induit: velut hæc ejus fabula de aviculæ nido lepide atque jucunde præmonet, spem fiduciamque rerum, quas efficere quis possit, haud unquam in alio sed in semetipso habendam. *Avicula*, inquit, est parva, nomen est *Cassita*, habitat nidulaturque in segetibus, &c.

LXVII. *Cornutus in Persium.*

Aesopus Apologorum scriptor dicebat, unumquemque hominem &c. Vide *Fab. 338.*

LXVIII. *R. F. Avienus in Praefatione ad Theodosium.*

Hujus ergo materiæ ducem nobis *Aesopum* noveris, qui, responso *Delpbici Apollinis* monitus, ridicula orsus est, ut legenda firmaret. Verum has pro exemplo fabulas & *Socrates* divinis operibus indidit, & poemati suo *Flaccus* aptavit; quod in se sub jocorum communium specie vitæ argumenta contineant, quas Græcis Iambis *Babrius* repetens in duo volumina coartavit, *Phædrus* etiam partem aliquam quinque in libellos resolvit. De his ergo ad quadraginta & duas, in unum redactas, fabulas edidi: quas, rudi latinitate compositas, elegis sum explicare conatus.

DA-

TESTIMONIA.
DANIEL HEINSIUS
DE
AESOPI FABULIS

& ejus sapientia.

Ὅσσην Ἑλλὰς ἅπασα, καὶ Ἀυσονίη μεγάθυμος
Ὁ Φρύξ Φραδμοσύνην κλήσατο καὶ πινυτήν.
Μῆνος καὶ σοφὴν ἀπεμάξατο πᾶσαν Ὀμήρε,
Σὺν καὶ Ὀδυσσεύας, σύντε καὶ Ἰλιάδες.
Πρῶτός τοι καὶ πᾶσαν ἀπώκισε, τὴν πρὶν ἔσσαν
Τῶν μερόπων, ζώοις μίγδα χαρίσασάμενος,
Κερδὰ Ὀδυσσεύς ἐσι Λέων δέ οἱ ἐστὶν Ἀχιλλεύς.
Καὶ Βάτρεαχον καὶ Μῦν οἶδεν ἀριπρεπέα,
Πάντη δ' ἀνδρομένην δήεις φρόνιν ἰδε καὶ ἔργα,
Αὐτὸν δὲ Κρονίδην πᾶσαν ἐφιστάμενον.
Ὡ πᾶθ' ἀν μελέδῃμα, καὶ ἀνέροι πάντα πινύσκων
Ὡ παίξας σπυδαῖς ἄξια καὶ μελέτης.

ΜΥΘΟΙ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ

FABVLAE

AESOPICAE.

α. Αετός καὶ Αλώπηξ.

ΑΕΤΟΣ καὶ αλώπηξ Φιλωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκνεύοντες, βεβιάωσιν φιλίας 1) ποιήμενοι τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν ἐν ἐφ' ὑψηλῶν δένδρεσσι τὴν καλὴν ἐπή-
ξατο· ἡ δ' αλώπηξ ἐν τοῖς ἐγγύσι θάμνοισι ἐτεκνεύετο.
ἐπὶ νομῇ ἐν ποτε τῆς αλώπεκος προσελθόντος, ὁ αετός τρο-
φῆς ἀπορῶν, καταπλάς ἐπὶ 2) τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα
ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτῇ τροφῆσι ἐδομήσατο.
ἡ δ' αλώπηξ ἐπανελθούσα, καὶ τὰ πρᾶχθὲν μαθῶσα, ἐτα-
σῆτο ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἡνιάθῃ θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς
αἰμύνης ἀπὸ τοῦ χειρσάμα γὰρ ἔστα, πλὴν δὲ διώκειν ἐχ' οἷα
τε ἦν. διὸ καὶ πόρρωθεν εἶσα, τῷ δ' ὁ καὶ τοῖς αἰδυνάτοις
ἐστὶν εὐπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηράτο. καὶ πολλῶν δ' ὑπερον,
αἰγὰ τιναν ἐπ' αἰγῇ θύοντων, καταπλάς ὁ αετός, μέρος
τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἀνδράξιν ἤρπασε, καὶ πρὶ τὴν
νεοτρίαν ἤγαγεν. αὐτοὶ δὲ σφοδρῶς πνεύσαντες τηνικαῦτα,
καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ αετιδεῖς ἀπ' ἡνιγες ἐτι τυγχά-
νοντες, οὐκ ἠδύντες εἰς γῆν κατέπεσον. ἡ δ' αλώπηξ ἐπι-
δραμῶσα ἐν ὕψει τῶν αετῶν πάντας κατέφαγεν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ φίλιαν παρασπονδόντες, καὶ τὴν
ἐκ τῶν ἡδικομένων φύγωσι τιμωρίαν δι' ἀδένειαν, ἀλλὰ τὴν
γε θείαν δίκην ἐ διακρίνονται.

1) ΑΙ. ποιησάμενοι. 2) ΑΙ. τῶν θάμνων.

Α

1. Aquil.

1. *Aquila & Vulpes.*

Iniit quodam tempore societatem aquila cum vulpe, quae ut usu familiaritatis confirmaretur, etiam nidos illis vicinos habere visum. Et aquila quidem suum in arbore fixit procera; at vulpes propinquas arbusculas occupavit. Accidit forte, ut parvulis relictis domi, vulpes ad quærendum pastum exiret. Aquila, cui eo die non fuisset præda oblata, esuriens una cum pullis suis, arreptos catulos necessariae vulpis in suum nidum deportat, & illis sese ac suos exsaturat. Reversa paulo post vulpes, ubi rem gestam cognovit, incredibili dolore affecta fuit, cumque suorum interitum ferret iniquissime, tum hoc illam exercebat, & ita despectam se ab aquila, & vindicandae tantae injuriae nullam sibi viam apertam esse. Facile enim intelligebat, celeritate illam atque viribus longe præstare. Fecit igitur quod concedebatur, ut obsequeretur animo suo, & propter arborem affi-

stens, maledictis & conviciis non magis jam necessariam illam sed hostem capitalem insultata, Deos ad tam indigni facinoris ultionem advocavit. Aquila desuper haec ridere, & illam contemnere. Non diu autem post haec, cum forte eo in loco feriae essent rusticae, & exta mactati pecoris adolerentur, advolavit aquila, ut consueverat, ad exta quae dum rapit, adhaesit de fascibus villa & carbonibus aliquid, quo in nidum una cum illis delato, & forte vento exorto, materia, qua nidus congestus fuerat, flamma concepta exarsit, cumque illa incendio dissiparetur, delapsi sunt & pulli aquilae in terram semiusti, quos tum vulpes inspectante aquila in sua dumeta auferens, in magna laetitia vindictae devoravit.

Fabula haec docet, perfidos & sceleratos, quamvis injurias & vim potentia sua aliquantisper defendant, numinis tandem animadversionem & ultionem evadere non solere.

Β'. Αετὸς καὶ Κύνταρος.

Λαγὼς ὑπὲρ αἰετὸς διωκόμενος πρὸς κείτην κύνταρον κατέβη.

τέφυγε, δέομενος ὑπ' αὐτῷ σωθῆναι. ὁ δὲ κύνδαρος ἤξει
 τὸν αἰτὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτην, ὀρκίζοντα τὸν κατὰ τῆ μεγί-
 σου Διὸς, ἢ μὴν μήκατα φρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτῆς, ὁ δὲ μετ'
 ὀργῆς τῇ Περσὶ γαπίσας τὸν κύνδαρον, τὸν λαγῶν ἀρπάσας
 κατέφαγεν. ὁ δὲ κύνδαρος τῷ τε αἰτῷ συναπέπη, ὡς
 τὴν καλιὰν τέτε καλαμαδεῖν, καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡς
 σέτε καλακυλίσας διέφθερε. τῷ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἰ τις
 τῷτο πολήσσει, καὶ πῖ μεταωρετέρῳ τόπῳ τὸ δεύτερον νεοτο-
 ποιησαμένου, καὶ κεῖ πάλιν ὁ κύνδαρος τὰ ἴσα τῷτον διέ-
 δηκεν. ὁ δ' αἰτὸς ἀμνηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ
 τὸν Δία, τέτε γὰρ ἱερός ἔναι λέγεται τοῖς αὐτῷ γένεσσι
 τὴν τρίτην γοιὴν τῶν ὧν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραδέ-
 μενος, καὶ ἰκετεύσας φυλάττειν. ὁ κύνδαρος δὲ κόπρε
 σφαῖραν παίσας, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τῷ κόλπῳ τῷ Διὸς ταύ-
 την καθήκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναβὰς ἐφ' ὃ τὸν ὄνθον ἀποτι-
 νάζασθαι, καὶ τὰ ὡς διέβριψεν, ἐκλαδόμενος, αἶ καὶ συνε-
 τρεῖη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τῷ κύνδαρῳ, ὅτι ταῦτ'
 ἔδρασε τὸν αἰτὸν ἀμυνόμενος, ἔγχετο δὴ τὸν κύνδαρον ἐκεί-
 νος μόνον ἠδικήσεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠτέθησε πρὸς
 τὸν αἰτὸν εἶπεν ἔλθόντα, κύνδαρον εἶναι τὸν λυπέντα, καὶ
 δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βελόμενος, ἐν τῷ γένος τὸ τῶν
 αἰετῶν σπανιθῆναι, συνεβέλετο τῷ κύνδαρῳ διαλλαγὰς πρὸς
 τὸν αἰτὸν δέδωαι. τῷ δὲ μὴ περδόμενῳ, ἐκείνος εἰς κερὸν ἑτε-
 ρον τὸν τῶν αἰετῶν μετέθηκε τοκετόν, ἥνικα αὖν μὴ φά-
 νωνται κύνδαροι.

Ο μῦθος δηλοῖ μηδενὸς κατὰφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς
 εὐδαίς εἶναι, ὅς προσηλακιδεῖς οὐκ ἂν δυνηθεῖν ἑαυτῷ ἐπα-
 μύνα.

2. Aquila et Scarabaeus.

Lepus, quem aquila infe-
 queretur, ad scarabaei
 lamulam confugit, & illius
 auxilium imploravit. Scara-
 baeus petit ab aquila, ut par-
 cat supplici, perque summum
 Jovem obtestatur, ne despiciat

tenuitatem suam. At illa, pro-
 fligato scarabaeo, raptum le-
 porem devorat: quam avo-
 lantem affectatur scarabaeus,
 ut cognosceret, quo illa loco
 nidificaret; ac mox occasio-
 nem nactus, de nido aquilae,

omnia ova, quae inerant, devolvit per petrarum praecipitia. Aquila re comperta, auctori doloris sui valde irata, nidum exstruit in multo magis arduis rupibus, & in illo parit ova, sed simili eventu. Tum inops consilii ad Jovem advocat, cujus propria avis esse perhibetur, & tertiam foeturam in illius gremio deponit, orans atque obsecrans, ut tutam praestaret. At scarabaeus globulum sterquilini eodem dejecit, quem excussurus Jupiter laxata veste ova aquilae effundit, quae insicta pavimento, *secundum Homerum*, aereo, facile comminuuntur. Cum autem de scarabaeo intellexisset, quod ab aquila factam injuriam sibi hac voluisset ratione vindicare, quod statueret

non solum scarabaeum sed etiam suum numen ab aquila laesum atque violatum esse, reversam illam graviter objurgavit, & indicavit ei autorem malorum quae passa esset. Cum tamen genus aquilarum funditus interire nollet, scarabaeum ad gratiam cum aquila reconciliandam adducere tentat; quo vehementer refragante, aquilae tum partum transfudit ex eo tempore in aliud, quo scarabaei non apparerent.

Monemur hac fabula, ne quem facile contemnamus, utque cogitemus, neminem esse tam abjectum & humilem, qui non suae injuriae vindicandae aliquam occasionem invenire possit.

γ. Ἀνδῶν καὶ Ἰεραξ.

Ἀνδῶν ἐπὶ δένδρῳ καθέζομένη, κατὰ τὸ εἰωθὸς ἦδεν. Ἰεραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνέλιθεν ἐπιπλῆς. ἡ δ' ἀναγρεῖσθαι μέλλουσα, εἶδ' αὖτε τὸν Ἰερακὸς μὴ βρωθῆναι, μηδὲ γὰρ ἰκανὴν εἶναι Ἰερακὸς γαστέρα πληρῆν δεινὸν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μέζω των ορέων τεταπείσθαι, καὶ ὁ Ἰεραξ ὑπολαβὼν, ἔπεν, ἀλλ' ἐγώ γε ἄρ' ἂν εἴην, εἰ, τὴν ἐν χερσὶν ἐτοίμην τροφὴν ἀφείς, τὰ μὴ θαρσέμενά πω δώκοιμι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἕως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἱ δὲ ἐλπίδα πλείονων ἀδύλων τὰ ἐν χερσὶ προσιέμενοι.

3. *Luscinia & Accipiter.*

Cantantem, ut consueverat, ab arbore procera lusciniam rapuit esuriens accipiter. Quae, cum intelligeret sibi mortem impendere, ad preces conversa orat accipitrem, ne se perdat sine causa; non enim suam exilitatem avidissimum ventrem illius posse explere: itaque suadere,

ut grandiores alias volucres venetur. Cui accipiter inani-rem, inquit, si partiam praedam amittere, & sequi vellem ea, quae nusquam appareant.

Intelligendum, similiter & homines incozitanes quosdam reperiri, quippe maiorum praesentem copiam despiciant, atque negligant.

δ'. Αλώπηξ καὶ Τράγος.

Αλώπηξ καὶ τράγος διψῶντες εἰς Φρέαρ κατέβησαν· μετὰ δὲ τὸ πῖναι, τῷ τράγῳ σκεπτομένῳ τὴν ἀνόδον, ἡ αλώπηξ ἔφη, θάρσει, χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινοήσεται. εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς, τις ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσας, καὶ τὰ κεφάλαια ὁμοίως εἰς τὴν ἐμπροσθεν κλινῆς, ἀναδραμεῖσα διὰ τῶν σῶν ἀντήντων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τῆς Φρέατος ἐκείθεν περὶ δῆσασα, καὶ σὲ μετὰ τῷτο ἀνασπασώεν τεύθεν. τῷ δὲ τράγῳ πρὸς τῷτο ἐτοίμως ὑπηρετησάμενος, ἐκείνη, τῷ Φρέατος ἔως ἐκπηδήσασα, ἐσκήρτα περὶ τὸ φόμον ἡδομένη. ὁ δὲ τράγος μὴ τὴν ἐμμέθετο, ὡς παραβάνεσαν τὰς συνθήκας. ἡ δ', ἀλλ' εἰ ποσαύτας, ἔπε, φρένας ἐκέκτητο, ὁπόσας ἐν τῷ πάγωνι τεύχας, ἢ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὴν ἀνόδον σκέυασθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ἔγω καὶ τὴν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ, πρότερον τὰ τέλη σκοπεῖν τῶν πραγμάτων, εἰδ' ἔως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

4. *Vulpes & Hircus.*

Siti correpti hircus & vulpes, in profundum puteum descendierunt, cumque illam sedavissent, hircus coepit circum-

spicere & quaerere, qua deusquis evadere in terram posset. Cui vulpes, Bonum, inquit, animum habe; nam mihi consilium

filium subiit, quo usi fervari possimus ambo. Si enim te in posteriores pedes erigens, priores parieti isti applicueris, & caput alte, cornua ut oblique reclinentur, extuleris, tum ego de tergo tuo in haec ascendere, atque deinde exsilire de puteo, & te mox etiam attrahere facile potero. Ad haec cum se hircus paratum esse diceret & obsequentem praebuisset, evasit de puteo vulpes, atque ibi laeta circum fauces exultare, & deridere hircum coepit; ille vero

hanc graviter accusare, & perfidiae insimulare. Cui vulpes illudens, At tu, inquit, hircce, si tam cordatus esses, quam barbatum esse scimus, nunquam in istum te locum, non explorato reditu, immisisses.

Significatur hac fabula, viros prudentes, priusquam quicquam aggrediantur atque incipiant, praevidere & considerare, quoniam illud evasurum & quem finem habiturum esse videatur.

δ. Λύπηξ καὶ Λέων.

Λύπηξ μή πω θεασαμένη λέοντα, ἔπειδὴ καὶ τινὰ τῶν αὐτῶν συνήτησε, τὸ μὲν πρῶτον ἔως ἐφοβήθη, ὡς μικρὰ καὶ ἀπεδανείν ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, ἔμην ὡς τὸ πρότερον. ἐκ τρίτης δὲ τῶν θεασαμένη, ὡς αὐτὴ καλεδάβησεν, ὡς καὶ προσελθῶσα διαλεχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων εὐπρόσθια ποιεῖ.

5. Vulpes & Leo.

Quae nunquam leonem vulpes viderat, cum huic forte occurisset, ita fertur exterrita, ut pene moreretur formidine; eundem conspiciata iterum, extimuit quidem, sed nequaquam ut dudum: tertio illi obviam facta, tam firmo animo fuit, ut accede-

re propius & compellare illum auderet.

Ostendit fabula, etiam gravissima & difficillima negotia usu & consuetudine tractabilia reddi. Itemque hoc; inopinata omnia vehementius animos perturbare consuevisse.

ε' Αἴλιος

5. Αἶλκρος καὶ Ἀλεκτρυών.

Αἶλκρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγῳ τῆτον ἀγ-
τίας ἡβελήθη καὶ αὐφάγειν. καὶ δὴ κατήγορε αὐτῶν
λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεραι-
γῶς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνῳ τυγχάνειν. τῷ δ' ἀπολογε-
μένῳ, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τῶτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τῇ συνή-
θει τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι· πάλιν ὁ αἶλκρος ἀτίκην ἐπέφερεν,
ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμ-
γινύμενος. τῷ δὲ, καὶ τῶτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν
πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς εὐτεῦθεν ὥσων τικτομέ-
νων· ὁ αἶλκρος εἰπὼν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐ-
προσώπον ἀπολογιῶν, ἐγὼ γε μέντοι ἄτροφος ἔμενῶ, τῷ-
τον κατεθονήσατο.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν ἀρε-
τήν, εἰ μὴ μετ' εὐλόγῳ δυνηθεῖ πρὸς σχήματος, ἀπαρ-
καλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

6. Feles & Gallus Gallinaceus.

Feles, captum gallum cum
vellet videri jure occidis-
se, accusare illum coepit pri-
mum molestiae, quam affer-
ret mortalibus, quibus perpe-
tuam noctem obstreperet cla-
moribus suis, & quos acqui-
escere defatigatos non patere-
tur. Hoc cum gallus defen-
deret, quod illis hac re utilem
se operam dare affereret, qui
ad necessaria opera eos excita-
ret, indicaretque his faciendis
tempus idoneum. Te tamen,
inquit feles, nullum aliud est
animal magis impudicum,
qui, naturae legibus confu-

sis, cum maribus & forori-
bus te commiscēs. Hoc e-
go, inquit gallus, studio in-
servio rebus & commodis
heri mei, quo plura huic
ova pariantur. Cum igitur
nullum posset afferre crimen
feles, quod in gallo adhae-
resceret: Tu licet, inquit,
caussa non inferior esse vi-
deare, mihi tamen esurire in
animo non est. Atque ita il-
lum jugulat.

Imago haec est superbiae
atque crudelitatis. Haec enim
vitia, quicquid dicatur aut fiat,
inju-

injustam vim urgent, quamvis sint, facinoribus suis non o-
praetexere, si quid forte pos- mittant.

ζ'. Αλώπεκες.

Αλώπηξ ἐν παιγίῳ ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπέσσης τῆς ἑρᾶς
διαδραῖσα, αἰετοῦ ὑπ' ἀσχύνης ἤγατο τὸν βίον. ἐγὼ
ἐν καὶ τὰς ἄλλας αλώπεκας τὰτ' αὐτὸ νηθεῖται, ὡς αὖ
τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν ἄσχος. καὶ δὴ πάσαι
ἀθροίσασα, παρῆναι τὰς ἑρᾶς ἀποκόπτε, ὡς ἐν αἰρε-
πῆς μόνον τῷτο τὸ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν βόας προσ-
ηρημένον. ὑπολαβῶσα δὲ τις αὐτῶν ἔπειθ' ὃ αὐτῇ, ἀλλ' ὃ
ἐ σοὶ τῷτο προσέφερεν, ἐν ἅν' ἡμῖν αὐτὸ συνεβέλεες.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐ διένοικον
τὰς πρὸς τὰς πέλας ποιεῖνται συμβεβλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς
συμφέρον.

8. Vulpeculae.

Elapsa vulpes de laqueo, sed
mutata, nam caudam ami-
ferat, non vivendum in tan-
ta deformitate sibi esse existi-
mans, coepit in commune
suadere omnibus, ut & ipsae
praecidi caudas sibi pateren-
tur: cupiebat enim in turba &
societate, turpitudinis suae vi-
tium quasi occultare. Quid
enim, inquit, has & indecoras
& supervacaneum onus gesta-
mus, vel potius attrahentes de-
fatigamur? Aut cuinam, ob-
secro, rei utiles sunt, nisi forte
verrendum solum conduxi-

mus? Parantem dicere plura,
una de multitudine juvencula,
fertur interpellasse his verbis.
Heus tu, mea matercula, num
fueras hoc suatura etiam, si
non tibi emolumento futu-
rum esse sperares?

Significat fabula, neque a-
liorum commoda deliberatio-
nibus malorum proposita esse,
neque libenter homines ea
consilia admittere, quae non
eorum, quibus dantur, com-
moda spectare atque procura-
re videantur.

η'. Αλώπηξ καὶ Βόας.

Αλώπηξ φραγμὸν ἀναβάνεσα, ἐπειδὴ ὀλιθίσασα κα-
ταπί-

ταπίπτεν ἑμellen, ἐπελάβετο πρό-βοήθειαν βάτη. καὶ
 δὴ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις ἀμάξασα, καὶ ἀλ-
 γήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, οἱ μοι, καταφυγῶσάν με γάρ
 ἐπὶ σε ὡς ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖρον δέδηκας. ἀλλ' ἐσθάλῃς,
 ὦ αὐτὴ, φησὶν ἡ βάτος, ἐμὲ βεληθῆσα ἐπιλαβέσθαι,
 ἥ τις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι ἐκώδαι.

Ο μῦθος δηλοῖ: ὅτι ἔως καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, ὅσοι
 βοηθοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἐμφύλον.

8. *Vulpes & Sentes.*

Insilierat forte in spinosas
 vepres vulpecula, cumque
 laboretur, sentes apprehen-
 dit, in quibus inniteretur. Ab
 his fauciata, cum cruentis pe-
 dibus & magno dolore: Sicci-
 ne, inquit, sceleratae sentes ac-
 cipitis supplicem vestram?
 Cui sentes responderunt: Val-
 de eam deceptam fuisse, quae

vellet sese apprehendere, cum
 ipsae apprehendere & re-
 tinere alia omnia consuevis-
 sent.

Ostendit fabula, stulte face-
 re eos, qui opem & auxilium
 ab illis sperent, quibus infira sit
 malefaciendi & injuriarum
 voluntas.

θ'. Αλώπηξ καὶ Κροκόδειλος.

Αλώπηξ καὶ κροκόδειλος ἡμφυεῖσθαι περὶ εὐγενείας.
 πολλά δὲ τὰ κροκόδειλος ὑπερήφανα περὶ τῆς τῶν προ-
 γόνων διεξίοντος λαμπρότητος, ὡς γε γυμνασιαρχηκόων, ἡ
 αλώπηξ ὑπολαβῶσα, ὦ τάν, εἶπεν, ἀλλὰ κεν μὴ λέ-
 γῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνη, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐ-
 ῶν εἰ γε γυμνασμένους.

Ο μῦθος δηλοῖ: ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ
 πράγματα γίνεσθαι.

9. *Vulpes & Crocodilus.*

Crocodilus Aegyptiacum est
 animal, tetrum aspectu, at-
 que monstrosus, specie lacer-
 tae, cute rugis & squamis hor-
 rida, fastum atque informe.

Inter hunc & vulpem quodam
 tempore certamen de generis
 nobilitate extitisse narrant.
 Cum autem crocodilus & ma-
 jorum suorum multa praecleara

A 5

faci-

facinora, & à se fortiter res gestas praedicatione sua extolleret, respondit vulpes: Nihil opus est verbis; nam de pelle statim apparet, quod, antiquis

ab annis, sis exercitatus.

Haec fabula innuit: mendaces ipsa re solere coargui & refutari.

Ι. Αλεκτρύονες καὶ Πέρδιξ.

Αλεκτρύονας τὶς ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πειράμενος καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. Τῶν δὲ τυπλόντων αὐτὸν, καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλος τὰντα πάσχειν ὑπὸ τῶν αλεκτρύονων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν, καὶ ἐκεῖνος ἐώρακε μαχόμενους, καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς, εἶπεν· ἀλλ' ἐγὼ γε ἀπὸ τῆς νῦν ἔλυσσομαι, ὄρων καὶ αὐτὸς μαχόμενους ἀλλήλοις.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ φρένιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτὸς ἴδῃσι μὴδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

10. Gallinae ἔρ' Perdix.

Qui delectabatur alendis gallinis, allatam sibi forte perdicem addit ad cohortem illarum. quae cum miseram morsibus impeterent, & ab esca repellerent, singulari illa dolore animi afficiebatur, quod sibi hoc, quae aliena esset, atque illis eo nomine invisa, accidere putaret. Paulo post videt ipsas quoque illas se mutuo conscindere; tum se consolata: Si inter se, inquit, istae inimicitias gerunt, neque parcent sibi, ferenda

scilicet & mihi aequo animo fortuna mea.

Hoc fabula sibi vult, prudentibus magno esse solatio considerationem communis fortis & conditionis, cum animadvertunt, neminem esse, cui non mala & adversa plurima objiciantur: eosdem libenter etiam comparare sua mala cum aliorum malis; qui respectus saepenumero opinionem magnitudinis his adimere soleat.

ΙΑ. Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθὼσα ὑποκρίτῃ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτῆς σκευῶν

FABULAE AESOPICAE. Π

κευῶν διερευνημένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μαρμολυκὴν εὐφυῶς
κατεσκευασμένην ἣν καὶ ἀναλαβῆσα τῆς χειρὸς, ἔφη, ἂν
ἦ καὶ κεφαλὴ καὶ ἐγκέφαλον ἔκ ἔχει.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας μεγαλοπρεπῆς μὲν τῷ σώματι,
κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστες.

11. Vulpes.

In statuarii officinam irrepse-
rat vulpecula, ac contem-
plando diversi generis & va-
riæ formæ effigies, magnam
voluptatem capiebat. Inter
omnes tamen una muliebris
corporis statua in primis illam
delectabat, ad quam & accede-
re & sermonem instituere &

blandissime alludere. Sed
statua immobili persistente,
vulpes indignata: Quam for-
mola, inquit, facies & cere-
bro caret?

Notantur fabula splendidi
& conspicui cum corpore tum
fortunis, sed stolidi & vecor-
des. *)

*) Videtur auctor hujus allusisse ad versum Hom. Od. 9.
de Venere.

Οὐνεκά οἱ καλὴ θυγατὴρ, αἰτὰρ ἔκ ἔχιδυμος.

Filia pulchra quidem huic est, sed mens deficit illam.

16. Ανδρακεὺς καὶ Γναφεὺς.

Ανδρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκῶν οἰκίᾳ, ἤξι καὶ γναφεῖα πα-
ραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. ὁ δὲ γναφεὺς ὑπολα-
βὼν, ἔφη, ἀλλ' ἔκ ἂν τῷτο δυνάμειν ἔγωγε πρῶτα. δέ-
δια γὰρ, μὴ πῶς, ἀπεργάσω λευκά, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

12. Carbonarius & Fullo.

Conduxerat perquam spa-
tiosas aedes carbonarius;
itaque invitat fullonem, habi-
tantem angustius, ad se uti
commigret. Negavit fullo sibi
hoc faciendum, neque fieri
omnino oportere. Quid enim

nobis commercii, inquit, inter
nos esse possit, cum, quæ ego
forte eluendo nitida reddidis-
sem, ea tu fuligine & maculis
repleres?

Docet fabula, dissimilia
non

non recte conjungi. Itaque Pares eum paribus facile dicitur & proverbio veteri: congregari.

12. Αλιεῖς.

Αλιεῖς εἰλικον σαγήνην, βαρέας δὲ αὐτῆς ὕψους, ἔχοντες καὶ ἐσκίρων, πολλὴν ἔναι τὴν ἀγρὰν νομίζοντες. αὐτοὶ δ' ἐπὶ τῆς ἡρόνος αὐτὴν ἐκλύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὖρον δλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, αἰδυμένῳ ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, & τοσούτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ἐλαστότητι, ὅσον ὅτι καὶ τὰναντία πρὸς πειλήθασιν. εἰς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρὸς ἑταῖρον εἶπε, μὴ ἀχθοίμεθα, ὡς ἑταῖροι τῇ γὰρ ἡδονῇ, αὐτοῖς ἔοικεν, ἀδελφὴ ἔστιν ἡ λύπη καὶ ἡμᾶς ἐν ἑοῖς τοσαῦτα προσηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθήσονται.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι & δὲ λυπεῖσθαι ἐπὶ τοῖς ἀποτυχίαις.

13. Piscatores.

Dum extrahunt nassam de aquis piscatores, gravissimum pondus esse illius sentiunt. Quare laetitia exsultare, & felici eventu inmodice gaudere, quod opera praeclare posita videretur. Sed, nassa subducta in terram, conspiciantur ingens faxum, quo illa depressa fuerat. Ergo mutatis animis, contristari atque moerere, neque minus doloris capere ob falsitatem opinionis & ludibrium fortunae, quam incommodum suum. Tum unus inter eos senior objurgare eos, & dicere: Non nimis indigne ferendum casum illum, quod gaudium confanguineam habere videretur tristitiam. Itaque vix aliter potuisse fieri, quam utilius tanto complexu etiam hanc assumerent.

Utrumque fabula monet, non prius laetandum quam explorata fortuna, neque tamen tristiores exitus non etiam moderate ferendos esse.

14. Κομπασής.

Ανὴρ τις ἀποδημήσας, εἴτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἐαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἡνδραγαθήμασι καὶ χάρασι ἐκόμπαζε, καὶ δι' ἡν τῇ Ρόδῳ πεπηδηκέναι πῆδον.

πήδημα, οἷον εἰδὲς τῶν ἐπ' αὐτῷ δυνατὸς ἂν εἴη πηδήσαι·
πρὸς τὸτο δὲ καὶ μάρτυρας τὰς ἐκτὶ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν.
τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, εἰ ἀληθὲς
τὸτ' ἔστιν, εἰδέν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδὲ Ρόδος, ἰδὲ καὶ τὸ
πήδημα.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι εὖν μὴ πρόχειρος ἢ τῷ πράγματι
ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

14. *Gloriator.*

Reversus in patriam quidam
suam, unde aliquot annis
abfuerat, in omnibus coeti-
bus gloriabatur, & jactabat ser-
mone praeclara facinora sua,
atque se in insula Rhodo saltan-
do signum fixisse, quod nemo
omnium qui aessent assequi
potuisset. Hujus se habere
testes universos Rhodienses a-
jebat. Tum unus de circulo,
Heus tu, inquit, si vera

praedicas, hoc esse loco Rho-
dum puta, & hic saltum istum
edito.

Fabula haec subjicit, quod
Ἐ Δημοσθένης dicit, vanam
esse orationem omnem, quae
rebus deficiatur. *Proverbium
autem hoc usurpant vete-
res, in ostentationibus glorio-
rum retundendis, ut sic illos
increpant: Hic Rhodus,
hic saltatio.*

15. *Adύνατα ἐπαγγελλόμενος.*

Ἄνθρωπος πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς
τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσθῆ, τῶν θεῶν ἐδέετο, ὡς εἰ τὴν υἱότητα
αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἐκαλὸν βόας αὐτοῖς προσ-
οίπειν ὑπάρχοντες εἰς θυσίαν. τῆς δὲ γυναῖκος αὐτοῦ πύθο-
μένης, καὶ πᾶς σοι ταῦτα ἢ υἱότης; ἐκείνος ἔφη, οἷον γὰρ ἀνα-
σῆναί με ἐντεύθεν, ἢ οἱ θεοὶ τὰῦτά με ἀπατήσωσιν;

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλοὶ βραδίως κατεπαγγέλλονται,
ἄπερ τελέσαι ἔργα ἢ προσδοκῶσιν.

15. *Votum quod solvi non posset.*

Aegrotabat pauper, & in
morbi gravissimo pericu-
lo cum a medicis desperasset,
ad opem Deorum confugit,

in quibus se, si convalesceret, cen-
tum tauros immolaturum esse
promisit. Haec uxor illius, ut
prope altabat, cum audisset:

Vnde

Vnde, mi vir, tantum, inquit, numerum taurorum parare possis, si voti convictus sis? At ille: Quid tu, censens, inquit, stulta, coelo descensurum, qui illud sacrificium fieri postulet,

si ego sanitatem recuperaverem. Significatur, esse multos in pollicendo faciles, qui etiam promittere ea soleant, qui non velint, neque cogitent facere.

15. Κακοπράγμων.

Ανὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἦκεν Απόλλωνα περᾶσαι τὸν βερόμενος. καὶ δὴ λαβὼν σπυρίδιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τὸτο τῇ ἐδοῆτι σκεπᾶσας, εἶπε τε τῷ τρίποδι ἐγγίσα, καὶ ἤρετό τὸν θεόν, λέγων, ὦ Απόλλων, ὁ μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον ἔμπνην ἐστὶν ἢ ἄπνην; βερόμενος δὲ εἰ μὲν ἄπνην εἶποι, ζῶν ἀναδέξασθαι τὸ σπυρίδιον· εἰ δ' ἔμπνην, εὐδὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκείνο προσενεγκεῖν. ὁ δὲ γὰρ θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτῷ γνῶς ἐπινόειαν, εἶπεν, ὁπότερον, ὦ ἄνθρωπε, βέλεις ποιῆσαι, ποιήσον· παρὰ σοὶ κῆται γὰρ τὸτο πράττειν, ἢτοι ζῶν ὁ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδέξασθαι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τὸ θεῖον ἀπαράλογιστον καὶ ἀλάθητον.

16. De Apollinis tentatore.

Tentaturus Apollinem, Deorum quidam contemptor & callidus, per sacerdotem fatidicam illius, in templum venit Dei. Vbi omnia pro ritu superstitionis illius apparta essent, occultatum manu sua passerulum continens, cumque ante cortinam, quam τριπόδα Graeci vocarunt, astitisset, sciscitatus est; Viveretne an mortuum esset, quicquid in manu teneret? ratus se facile in utramque partem datum responsum refutaturum

esse. Tum vates de numinis instinctu haec fertur cecinisse:

*Quicquid id est tectum tuum
Quod nunc dextera celat,
Vel vivit vel jam mortuum,
nostrique videbunt*

*Alterutrum in prolato occultum:
sed te penes hujus
Arbitrium facti est, & ad
hoc mens nostra recurrit.*

Discendum hoc est; in rebus divinis maxime, sed & erga sapientes non fere quicquam valere fraudes & astutias improborum.

16. Αλιεῖς.

Αλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἀγρὰν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον τὰ λαγῶ
παρήσαντες οὐδὲν εἶλον, σφόδρα τε ἠθύμεν, καὶ ἀνα-
χωρήσαι παρεσκευάζοντο. εὐθὺς δὲ θύννος, ὑπὸ τῶν ἰσχυ-
ρίων διακόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσῆλτο.
οἱ δὲ τέλιν λαβόντες, μετ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλὰ κίς ἂ μὴ τέχνη παρέχε, ταῦ-
τα τύχη ἐδωρήσατο.

17. Piscatores.

Cum piscatores diu multum- navigium illorum se dedit,
que defatigati nihil cape- quo potiti cum praeda & laeti-
re potuissent, taedio tandem tia abiere.
affecti, perdita opera, tristes Indicatur fabula, saepenum-
domum redire parant. Tum ro forte fortuna obvenire ea,
de improvviso thunnus, a reli- quae nulla arte ac ratione pa-
quis piscibus agitatus, saltu in rari potuerint.

18. Φέναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν ἤυξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθῆναι βῆς
ἐκατὸν εἰς θυσίαν προσόισεν. οἱ δὲ θεοὶ περᾶσαι τῶ-
ν βελομένων, τῶ πάθους ἀπήλλαξαν. ὁ δ' ἀναστὰς, ἐπει-
δὴ βοῶν ἠπόρει, σεαυτὺν βῆς ἐκατὸν πλάσας ἐπὶ τῶ
βωμῇ * θεῖς ὠλοκάντωσεν. οἱ δὲ θεοὶ, βελομένοι αὐτὸν
ἀμύνεσθαι. κατ' ὄναρ ἐπιπάντες αὐτῷ, ἔπεν, ἀπελθε εἰς
τὸν ἀγῖον εἰς τόνδε τὸν τόπον· ἐκεῖ γὰρ Ἀττικὰς χιλίας
εὐρήσεις. ἐκείνος δὲ δι' ὕπνου τοῖς συνῆδον καὶ σπερδῇ πρὸς τὸν ὕ-
ποδεχθέντα τόπον ἀφίκετο τὸ χρυσεῖον διερευνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ
περᾶταις περιτυχὼν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη. αἰεὶς δὲ ἤδη
ἀφεθῆναι τῶν περᾶτῶν εἶδεν, χίλια χρυσὴ τάλαντα δώ-
σεν αὐτοῖς ὑποχόμενος. ὥς δ' ἐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεῖς
ὑπ' αὐτῶν, ἀπεμπολήθη χιλίων δραχμῶν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τοῖς ψεύδεσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραί-
νεται τὸ θεῖον.

(* Lege aut θεοῖς, αὐτ καὶ ἐπὶ τῶ.

18. Fenaix.

18 *Fraudulentus.*

Periculose aegrotans pauper
vovit, centum se bobus rem
divinam Diis facturum esse, si
convaluisset. Dii illum, fide
habita, sanitati pristinae resti-
tuerunt. At ipse confirmatus,
paniceos boves centum finxit,
& Diis immolavit. Quam rem
cum indigne tulissent Dii, ex-
acturi poenas perfidiae, immi-
sere illi somnium, quo jube-
retur in certo loco littoris ter-
ram effodere, quod ibi inven-
turus esset quadraginta M.

nummum. Quo cum expe-
gefactus cupide perrexisset
& aurum quæreretur, captus
piratis fuit. At ille similiter
ut Deos antea, & hos fallere
tentans, pollicetur pro suo cor-
pore talenta mille. Sed cum
huic illi minime crederent, ab-
ductus & mille denariis ve-
nundatus fuit.

Fabula docet: mendacia,
mendacesque homines Diis
esse invisos.

18. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. Ἦρως δὲ ξηρανθείσης τῆς
λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεζήτην ἐτέραν· καὶ οὕτως
βαθεὶ περιέτυχον Φρέατι. ὅπερ ἰδὼν ἕτερος Βατρίων Φησὶ
συγκατέλθωμεν, ὃ ἔστος, εἰς τόδε τὸ Φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολα-
βὼν, ἔπειτα, ἂν ἔν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀνα-
βησόμεθα;

Ο ἄνθρωπος δηλοῖ· ἔτι ἔ· δεῖ ἀπερισκέπτως προσκίναται τοῖς
πραγμασιν.

19. *Ranae.*

Incolebant ranunculi duo pa-
ludem: qua sideris calore, ut
aestate fieri solet, exsiccata, reli-
ctis sedibus illis pergebant
quæsitum alias. cumque venis-
sent ad profundum puteum:
Hic, inquit unus, commodè
manebimus, neque facile ali-
um locum meliorem inve-

nire poterimus. Cui respon-
dit alter; Placere & sibi lo-
cum, sed arbitrari se, prius-
quam illo defilirent, confide-
randum, si quo casu & illae
aquae recessissent, qua ratio-
ne de puteo redituri essent.

Docemur hac fabula, ni-
hil esse omnium rerum im-
pru-

prudenter aggrediendum, sed, pite, quasi pedes finis contem-
ut dici solet, in principii ca- plari unumquemque debere.

κ'. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρεος, καὶ πρὶ τῶν ἄμων ἀρά-
μενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν, ἀ-
πειρηκὼς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν
ἐπεκαλεῖτο, τῷ δὲ θανάτῳ εὐδὺς ἐπισάντος, καὶ τὴν αἰτίαν
πυνθανομένη δι' ἣν αὐτὸν καλοῖν· ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόβ-
τον τῷτον ἄρας ἐπιθῇ μοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὢν, καὶ
μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θανάτῳ ἐπιδυμῆν, ὅμως τὸ
ζῆν πολὺ πρὸ τῷ θανάτῳ ἀρεῖται.

20. De Senē & Morte.

Ceciderat ligna in silva se- ditis precibus illius, coram
nex, quorum fasces subla- assistens, quid velit percon-
to domum redire coepit. Pro- tatur. At senex territus, &
gressus autem multum sane quem jam mortis pigeret:
viae, cum defatigatus esset Nihil enim, inquit; sed re-
& onere & itinere, deposito quiro aliquem, qui onus
lignatu, acquiescens confide- paululum allevet, dum ego
rare ipse secum aetatis, in- rursus subeo.

Docet fabula: ad praesen-
tiam mortis omnes refugere,
clara voce invocare mortem, neque quicquam esse tanti
cujus auxilio facile liberari se doloris aut cruciatus, quod vi-
ab omnibus malis posse tae dulcedinem diluere possit.

κα'. Γραῦς καὶ Ιατρός.

Γυνὴ γραῦς, ἀλγέσασα τὰς ὀφθαλμούς, εἰσκαλεῖται τι-
να τῶν ἱατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θερά-
πεύσειεν αὐτὴν τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν, εἰ
δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἐνεχέρισε μὲν ἔν ὁ ἱατρός τῇ θερά-
πείᾳ, καὶ ἡμέραν δὲ φοιτῶν εἰς τὴν πρεσβύτην, καὶ τὰς
ὀφθαλμούς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδ' αὐτῷ ἀναβλέπειν ἐ-
χέ.

χρήσης τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τῷ χρίσματι, αὐτὸς ἐν τῇ
 τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαρμόμενος ὁσημέραι ἀπῆει. ἡ με-
 ῖν γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιεσίαν ἑώρα καθ' ἐκάστην ἑλὰς
 τεμένη ἐπὶ τοσούτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐ-
 θεραπευθεῖσθαι μὴδὲν ὑπολειφθῆναι. τῷ δὲ ἰατρῷ τὸς συμ-
 φωνήσαντας μισθὸς αὐτὴν ἀπαγνάντος, ὡς καθαρῶς βλε-
 πούσθαι ἤδη, καὶ τὸς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον
 μὲν ἔ, εἶπεν ἐκείνη, τανῦν εὐδοτεῖν βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ
 τὸς ὀφθαλμοὺς ἐνόησεν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυ-
 τῆς ἔβλεπον οἰκίαν· νυνὶ δ' ὅτε με σὺ βλέπεις φῆς, εὐ-
 δοτεῖν ἐκείνων ὁρῶ.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πρῶ-
 τος λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

Α Λ Λ Ω Σ.

Γυνὴ πρέσβις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσῶσα, ἰατρὸν τινα ἐπι-
 μισθὸν ἐκάλεε, *ποιήσασα ἐνώπιον μαρτύρων, ὅ-
 τι εἰάν θεραπεύσῃ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, λήψεται παρ' αὐ-
 τῆς τὸν μισθόν· εἰ δὲ μὴ θεραπευθῇ, αἰὲν ἐπιμένει αὐτῇ ἡ νό-
 σος, μὴδὲν αὐτῷ παράσχει. καὶ τότε γενομένῃ, ὅσων
 ἰατρὸς ἐπιτίθει αὐτῇ τὴν θεραπείαν, κατ' ὀλίγον
 τὰ προσόντα ἀφῆρει αὐτῆς. μετ' ἔτι πολὺ δὲ, θεραπεύ-
 σασα αὐτήν, ἐξήτει τὸν σοιχηθέντα αὐτῷ μισθόν. ἀναβλέ-
 ψασα τοῖνον ἡ γραῦς, καὶ μὴδὲν τῶν προσόντων θεασαμένη,
 εὐδὲν εὐδίδε αὐτῇ. ὡς ἔν ἐπέμενεν ὁ ἰατρὸς ἐκδιόζων αὐ-
 τήν, ἐκείνη δὲ ἀνεβάλετο, ἐπήγαγεν αὐτὴν κρηθισομένην
 ἐπὶ τοὺς ἀρχοντας. ἐκείνη δὲ, ἐνώπιον αὐτῶν σταθεῖσα,
 εἶπεν. μᾶλλον μὲν ἔν τανῦν εὐδοτεῖν βλέπω ἡνίκα γὰρ
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόησεν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς
 ἔβλεπον οἰκίαν, νυνὶ δ' ὅτε με σὺ βλέπεις φῆς, εὐδοτεῖν
 ἐκείνων ὁρῶ.

21. De Anu laborante ex oculis.

Laborans anus ex oculis ac- cerfit medicum, merce-
 dem

(* Id est, ὑπόχρεσιν ποιήσασα.

demque pactam ut sanitate recepta demum persolveret, convenit. Medicus orsus curationem, quotidie collyrio oculos pelluebat, & supinam in lectulo cum inunxisset, in tenebris jacentem relinquebat, asportans ipse secum quicquid forte reperisset suppellectilis, sive vasculum seu vestimentum mulieris. Quae cum animadverteret se spoliari, & jam recuperato visu cerneret vacuum relictam domum sibi, postquam accessit medicus, mercedem

postulans promissam (nam & esse illam sanam, & se judicium nullorum, quibus notus fuisset morbus ipsius, defugere aiebat). Non est ita, inquit, medice. nam priusquam tuae artis fortunam subirem, conspicabar passim copiosam domi meae suppellectilem: nunc vero sana, ut ais, nihil prorsus video.

Significatur hac fabula improbos & veteratores ipsos nonnunquam suis dolis implicari & laedi.

κβ. Γεωργός καὶ Παιῖδες αὐτῆ.

Γεωργός τις μέλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βεβλόμενος τὰς αὐτῆ παῖδας: πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτὰς ἔφη. παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξισα, ὑμεῖς δ' ἄπερ ἐν τῇ ἀμπελῷ μοι κέκρυπται ζητήσαντες, εὕρηστέ πάντα. οἱ μὲν ἔν οἷον θέντες θησαυρὸν ἐκεῖ πεκατορῶρύχθη, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπελῆ γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῶ πατρὸς κατέσκαψαν, καὶ θησαυρὸν μὲν ἐπερίετυχον· ἡ δὲ ἀμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλὰ πλάσια τοῦ καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ο μῦθος δὲ λέγει ὅτι ὁ κάματος θησαυρὸς ἔστι τοῖς ἀνθρώποις.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ανὴρ τις τῇ τέχνῃ γεωργός, μέλων καταλύσας τὸν βίον καὶ βεβλόμενος τὰς παῖδας αὐτῆ ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργικῆς, προσκαλεσάμενος, εἶπεν αὐτοῖς· τέκνα, ἐγὼ τῷ βίῳ ὑπέξισαμα, πλὴν ἄπερ ὑπάρχει μοι ἐν τῇ ἀμπε-

ἀμπελῶνι εὐρήσετε. οἱ δὲ, νομίσαντες θησαυρὸν ἔχειν
 κείσε, μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῷ πατρὸς αὐτῶν, λαβόντες
 δικέλλας καὶ ἀξίνους, κατέσκαπτον πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ πύ-
 θος· καὶ θησαυρὸν μὲν εὔχοντο· ἡ δ' ἀμπελος, καλὰ
 κάσκαφείσα καὶ ὠφελιθεῖσα, πολλὰ πλάσιον καρπὸν
 δέδωκε, καὶ πλεον ἀνήνεγκεν.

22. *Rusticus & Filii illius.*

Rusticus, vicinus mortis,
 cum relinquere filiis suis
 divitias non posset; voluit
 excitare animos illorum ad
 studium diligentis culturae,
 & in opere faciundo assidui-
 tatem. Accersit igitur illos
 ad se, atque ita loquitur: Mei
 filii, quo in loco res meae
 sint, videtis. Vobis autem
 quicquid potui in mea vita
 comparari, idque totum in
 vinea nostra quaerere poteri-

tis. Haec cum dixisset, pau-
 lo post moritur senex. At fi-
 lii, quod crederent in vinea il-
 lum thesaurum alicubi
 abscondisse, arreptis ligoni-
 bus solum vineae universum
 effodiunt; ac thesaurum qui-
 dem invenire nullum: terra
 tamen fodiendo perculsa, vi-
 tes uberrimum fructum pro-
 lere.

Docet fabula, labores &
 operas summas divitias esse.

καὶ. Δεσπότης καὶ Κύνες.

Ανὴρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτῷ προαεῖῳ ἀπολὼν
 φέει, (* πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαιγεν, ἔπειτα
 τὰς ἀγὰς· τῷ δὲ χειμῶνος ἐπικρατῆντος, καὶ τὰς ἐξ-
 γάτας βῆς σφάζας ἐθαινήσατο. οἱ δὲ κύνες, τὰντα ἰδόν-
 τες, διελέχθησαν πρὸς αἱμῆλιν· φεύγαμεν αἱμῆλιν ἢ μῆλιν
 ἐντεῦθεν, εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν ἐ-
 φείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τέτρες μάλιστα φεύγειν καὶ φει-
 λᾶντεσθαι χρὴ, οἱ τινες ἔδδ' ἰσχυρῶς ἀπέχοντα.

23. *Herus & Canes.*

In praedio sub urbe quidam tempestate inclusus, pri-

(* Καὶ τρεφῆς ἀπορῶν, inserit Νοβ.

num ovibus mactatis vitam sustentavit; mox durante illa, ne a bobus quidem aratoribus abstinuit. Quae cum canes fieri viderent, consilium inter se aufugiendi illinc iniierunt, quod non sperare posse viderentur, ibi locorum festos futuros, ubi bobus aratoribus non parceretur.

Monet fabula; illos fugiendos in primis, apud quos ne domestici quidem & necessarii in tuto esse videantur.

καὶ Ἰυνὴ καὶ ὄρνις.

Ἰυνὴ τις χήρα ὄρνιν ἔειχεν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὧν αὐτῇ τίκτεσαν, νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δις τέζεται τῆς ἡμέρας, τὲτο πεποίηκεν. ἡ δ' ὄρνις πικρῆς γενομένη δ' ἅπαζ τῆς ἡμέρας τέκεν ἡδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμῶντες καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

24. Mulier & Gallina.

Mulier vidua gallinam habebat, quae singulis diebus ovum unum pariebat. Illa autem, si curaret diligentius & saginaret gallinam, sperandum esse existimabat, ut bina aut terna illa quotidie ova pareret. Cum au-

tem cibo supersuo opima gallina & pinguis facta esset, plane tum semel die parere ova desuit.

Ostendit fabula, cupiditatem & avaritiam saepe hominibus detrimento esse.

καὶ Κυνόδηκος.

Διχθεὶς τις ὑπὸ κυνός, τὸν ἰασόμενον περιήει ζητῶν. ἐντυχὼν δ' εἰς αὐτῷ, καὶ γνῶς ὃ ζητεῖ, ὡς ἔπος, εἶπεν, εἰ σάξομαι βέλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ τέτω τὸ ἅμα τῆς πληγῆς ἐκμάζας, τῷ δακρύει κυνὶ φραγεῖν ἐπίδος. καὶ κείνος γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ τὲτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν διχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετῆμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

B 3

25. Vul-

25. *Vulneratus a cane.*

Quem canis momorderat, circumiens medicum quaerebat. Cui notus quidam obviam factus, cognita re, suavit ut in panem recentem exprimeret cruorem & saniem vulneris, atque comedendum hunc objiceret cani, a quo laesus esset. Id enim fa-

lutare ipsi futurum esse. Tum faucius cum risu: Hoc remedio, inquit, ego scilicet in multis omnium, qui in urbe sunt, canum morsus irrita vero.

Docet fabula; nullo beneficio prava ab injuriis deduci, atque plerumque reddi benignitate aliorum deteriores.

κς'. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος.

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθοντο, καὶ δὴ τῷ μαγείρῳ περὶ τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολημένῳ, ἕτερος τῶν μέρους τῶν κρεῶν 1) ὑφελόμενον εἰς τὸν θάλαμον καθήκε κόλπον. ἐπιστραφέντος δὲ τῷ μαγείρῳ, καὶ τῷ κρέατος ἐπιζητῶντος ὁ μὲν εἰληφῶς ὤμνυε μὴ εἶναι, ὁ δὲ ἔχον, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγειρος, αἰδοόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τὸν γὰρ ἐπισηκόμενον Θεὸν ἔκρινε 2) λήσεσθαι.

Ο μῦθος ὁλοῖ· ὅτι καὶ ἀνθρώπους ἐπισηκόντες λάθονται, ἀλλὰ τὸν γε Θεὸν οὐ λήσομεν.

26. *Adolescentes & Cocus.*

Cum forte propter coecum adolescentes duo versuti atque furaces affedissent, occupato coco rebus suis, unus horum rapuit frustum carnis & alteri tradidit, qui demisit in sinum. Cocus postquam ad carnes respexit, & abesse aliquid sensit, qui sciret affuisse praeter duos istos neminem, repetere ab illis

amissum si iustum coepit. Atque is, qui de altero acceperat, dejerare se non abstulisse; qui vero ipse sustulerat, penes se non esse. Cocus intelligere improbos esse & veteratores. Et mihi quidem, inquit, quid factum sit ignaro, verba dare potestis, Deum autem profecto non fallētis.

Deterret fabula a fallacia

1) Al. ὑφελόμενος. 2) Al. λήσεσθε.

& fraude sermionis & perjurio; nihil enim horum non forte hominum animadversionem effugiat, manifestum Deo est, quamvis

κζ'. Εχθροί.

Δύο τινες ἀλλήλοις ἐχθράροντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὸς ἔπλεον· ἂν ἕτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἕτερος δὲ ἐπὶ τῆς πώρας ἐκάθητο. χειμῶνος δὲ ἐπιγεγομένῃ, καὶ τῆς νεὸς μελλέσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τῆς πλοῆς πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. τῷ δὲ τὴν πώραν ἐπόντος· αἰὲν ἔμοιγε ἐκ ἑστὶ λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴγε ὀρᾷν μέλλω πρὸ ἐμῆς τὸν ἐχθρὸν *) ἀποθνήσκοντα.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἔδδν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζεσθαι, εἰ τὲς ἐχθρῶς μόνον εἰδῶσι πρὸ αὐτῶν κακούμενες.

27. Inimici.

In eadem navi vehebantur duo, qui inter se capitalia odia exercebant: atque unus in prora, alter vero in puppi confederat. Orta tempestate ingente, cum omnes de vita desperassent, interrogat is, qui in puppi sedebat, gubernatorem, quam partem navis primum submersum iri putaret. Cui gu-

bernator, proram, inquit. Tum ille, jam non magis, inquit, mors mihi gravis futura est: siquidem aspecturus sum interitum inimici mei.

Significat fabula; multos non moveri suis malis, si iisdem inimicos, & eos, quos odere, prius circumveniri videant.

κη'. Αἰλερος καὶ Μῦες.

Εν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων, αἰλερος τῷτο γνὸς ἦκεν ἐνταῦθα, καὶ καθ' ἡμέραν αὐτῶν συλλαμβάνων κατήδιεν. οἱ δὲ καθ' ἑκάστην ἑαυτὸς ἀναλισκόμενος ὀρᾷντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν,

B 4.

ἵνα

*) Αἰ. συνθνήσκοντα.

ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα· τὴ γὰρ ἀλγερὴ μὴ δύνα-
μεν δέυρο ἐξικνέσθαι, ἡμεῖς σωθῆσόμεθα. ὁ δὲ αἰλῆρος
μηκέτι τῶν μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτὸς το-
φισόμενος ἐκκαλέσασθαι· καὶ δὴ ἀπὸ πατ'άλῃ τινος ἐκ-
τὸν ἀναβάς ἀπήγαγε, καὶ προσεποιεῖτο *) νεκρὸν εἶναι.
τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ
τος, καὶν θύλαξ γένη, εἰ προσελεύσομαι σοι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν
τῆς ἐλπίδος μοχθηρίας πειραθῶσιν, ἐκείναι αὐτῶν ἐξαπα-
τῶνται τὰς ὑποκρίσεις.

28. *Feles & Mures.*

In domo quadam magna
copia murium diversaba-
batur. Hoc feles cum com-
perisset, eodem se contulit,
& venatione atque captura
musculorum bene aliquantif-
per victitavit. Cum autem
mures animadvertenter, su-
um numerum quotidie fieri
minorem & quod a fele con-
sumerentur, statuerunt se
intra duas cavernulas & iis in
locis continere, in quā perve-
nire illa non posset. Feles
cum mures non magis, ut so-

liti fuerant, procurrare vido-
ret, statuit fraude elicere, se-
que, quasi mortua esset, de
clavo quodam suspendit.
Quam conspicatus forte de-
super musculus: Heus tu,
inquit, si te in sacculum con-
versum esse sciam, nunquam
tamen commissurus sum, ut
ad te propius accedam.

Docet fabula; prudentes
non pati sese iterum impro-
borum dolis falli, ubi illo-
rum fraudes semel fuerint
expertī.

κθ'. Αλώπηξ καὶ Πίθηκος.

Εν συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ἀρχήσατο πύθηκος
καὶ εὐδοκιάσας, βασιλεὺς ὑπὲρ αὐτῶν ἐχειροτονήσας
ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἐν τῇ παγίδι κρέας
θεάσατο, τὸν πύθηκον λαβῆσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν,
εὗρεν μὲν αὐτὴν λέγασα θησαυρὸν τῆτον, μὴ μόντοι

*) *Al. νεκρός.*

κρήσασθαι αὐτῶν τῶ βασιλεῖ γὰρ τῆτον ὁ νόμος διδάσκει.
καὶ περὶ τρέπετο αὐτὸν, ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυ-
ρον ἀνελέσθαι. ὁ δ' ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ συλη-
φθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο
τὴν ἀλώπεκα, ἣ δὲ πρὸς αὐτὸν, ᾧ πείθηκε, τοιαύτην σύ-
μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ πράττεισι τισιν ἀπερισκέπτως ἐπι-
χειρῶντες, δυσυχήμασι περιπίπτουσι.

29. *Vulpes & Simius.*

Cum olim in bestiarum ne aliis cederet, commoda
coetu simius commode alterius ad se rapientibus. Is
saltasset, & egregiam ab o- cibi, ut fit, desiderio, temere
mnibus laudem tulisset, illis & inconsulto ad laqueum ac-
visum est ei imperium defer- cedit: dumque carnem oris
re & regem creare. At vulpes hiatu & dentibus capessit, se
quod ei hunc honorem invi- derepente irretitum sensit;
deret, hujusmodi struxit insi- coepitque vulpem accusare
dias. Carnis frustulum perfidiae dolique mali. Illa
forte conspicata e laqueo filo vero: Heus bene, tunc, adeo
appensum, finium solum nullius consilii, & rationis
prehendens eo loci adduxit; plane expers, bestiarum te-
dixitque se thesaurum istum nobis imperium?

reperisse, tollere tamen no- Fabula nos monet; saepe
luisse, quod ad regem jure fieri ut male mulctentur, qui
pertineret: ac proinde horta- temere & imprudenter res
ta est ipsum, ut suum sibi aggrediantur.

quam primum vindicaret,

30. *Θύννος καὶ Δελφίν.*

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ δελφίνος, καὶ πολλῶν τῶ βοῶν
Φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἐλα-
θεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἰς ἰνα νῆσον. ὑπὸ δὲ
τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ δελφίν αὐτῶ συνεξώκειλεν. ὁ δὲ θύν-
νος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχὴν ἶτα τὸν δελφίνα ἐώρα-
κώς

κῶς, εἶπεν, ἔκ' ἐστὶ μοι ὁ θάνατος λυπηρὲς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τέτρε, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι βραδύως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρονσι, τὰς τέτων αἰτίαις δυσυχῆντας ὁρῶντες.

30. Thunnus & Delphinus.

Thunnus delphinum persequentem fugiens, cum incitatissimo ferretur impetu, fluctibus ad insulam appulsus, in illam unacum delphino ejicitur. Ibi thunnus conversus & delphinum conspicatus vita defici, non sibi jam magis suam mortem

tristem futuram esse aiebat, qui cerneret auctorem illius una secum interitum.

Haec fabula demonstrat; aequiore animo suas misérias ferre homines solere, si illarum auctores iisdem irretiti sentiant.

λά. Ἰατρός καὶ Νοσῶν.

Ιατρὸς νοσῶντα ἐθεράπευε. τὴ δὲ νοσῶντος ἀποθανόντος, ἐκείνος πρὸς τὰς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν ἕτος ὁ ἄνθρωπος, ἐν ᾧ 1) ἀπέχετο καὶ κλυτῆρσιν ἐχρήσατο, ἔκ' ἂν ἐτεθῇ. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβὼν τις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, ἔκ' εἰς σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μὴδὲν ὀφέλος ἔστιν, ἀλλὰ τότε παραρῆν ὅτε τέτοις χρῆσθαι ἡδύναται.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δὲ τὰς φίλως ἐν καρῷ ἀνάγκης ὀφείλῃ καὶ τὰς βοηθείας παρέχειν 2)

31. Medicus & Aegrotus.

Ducebatur funus. Hoc medicus, cujus opera in morbo usus fuerat mortuus, comitabatur: atque ibi cum aliis, qui funus prosequabantur, multa verba facere; & si vino abstinuisset iste, inquit, ac celeriter alvus fuisset hu-

mi-

1) Αἱ ἀπέχετο, & mox ἐχρήτο. 2) Nonnulli adunt, καὶ μὴ μετὰ τῶν πραγμάτων ἀπόγωσιν κατεργαρεύεσθαι.

midior facta, ut purgaretur, recte ac utiliter fuissent dicta, poterat convalescere. Tum conticuiſti? de amicis unus: Haec, inquit, Monet fabula, necessario qua lingua nunc dicis, cum, tempore succurrendum laborantibus, occasione amiſſa, fruſtra mem- rantibus, morantur; quo tempore vero

λβ'. Ιξευτής και Εχίς.

Ιξευτής ἰξόν ἀναλαβὼν καὶ καλὰ μὲς πρὸς ἄγρην ἐξήλ-
θεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὕψηλῃ δένδρῳ καθεζομένην,
καὶ τὰς καλὰ μὲς ἀλλήλοισ ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἀνω πρὸς
αὐτὴν συλλαβεῖν βεβλόμενος ἐφεώρα. καὶ δὴ λαθὼν ἔχιν
κοιμαμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ
δακρύσας αὐτὸν, ἐκείνος ἥδη λειποψυχῶν ἔλεγε· δύσπνοος
ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεύσαι βεβλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου
ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβλεπόντες, λαν-
θάνουσι πολλὰ καὶ ὑφ' ἑτέρων τῶν αὐτὸ πάσχοντες.

32. Auceps & Anguis.

Exiit ad aucupium cum vi-
ſco quidam & arundi-
nibus, ac turdum forte in
alta arbore ſedentem conſpi-
catus, intendere atque con-
ſtruere calamos, & viſcum
allinere cœpit, defixis in tur-
do oculis atque ſpe ſua. Inter
haec miſer anguem latentem
in herba calcas, a quo irrita-
to ictus, & lethali accepto
vulnere, jam moriens: Me
miſerum, inquit, qui dum
alteri inſidias ſtruo, ego cir-
cumventus & captus pereō.
Docet fabula; eos, qui a-
liis male conſulere ſtudeant,
interdum ſibi primis malum
accereſcere.

λγ'. Κάστωρ.

Ο Κάστωρ ζῶν ἐν τετράπεν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ
διατῶμενον, ὃ τὰ ἀγδοῖά φασιν ἰατροῖς χερίσιν
ἔχειν. ὅτος οὖν ἐπειδὴν ὑπ' ἀνθρώπων διακόμενος κατα-
λαμ-

λαμβάνεται, γινώσκων ἔχ' χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν
τὰ ἑαυτοῦ ἀλδοῖα ἔπιπτε πρὸς τῆς διώκοντας, καὶ ἔτω σω-
τηρίας τυγχάνει.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἔτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι
ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας εὐδέν' ἀλόγον τῶν *) χρημάτων
ποιεῖνται.

33. *Fiber.*

Fibrum esse quadrupedem ipse pudenda sibi sua, & con-
animantem, qui fere in a- tra insequentes projicit, atque
quis degit, atque ejus puden- ita saepe numero conservatur.
da magnum in medicinis u- Significat fabula; similiter
sum habere accepimus. Hic & prudentes homines salutis
igitur, quoties urgetur vi ho- suae conservandae gratia ja-
minum, non ignarus, cujus sturam facultatum libenter
rei gratia petatur, praemordet facere.

λδ'. Κύων καὶ Μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τῷ μαγέρεϊ ἀχ-
λεμένε, καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ἐ-
πιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν, ὦ ἄστος, ἴδω
ὡς ὅπως πρὸς αὐτὸν ἦς, φυλάξομαί σε· εἰ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρ-
δίαν εἰληφίης, αἴτι' ἐμοὶ καρδίαν ἐδωκας.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλάκις, τὰ παθήματα τοῖς ἀν-
θρώποις μαθήματα γίνονται.

34. *Canis & Cocus.*

Canis in culinam introgres- tamen habeto, te posthac ubi-
sus, occupato ceco ne- cunque spectus sis, cau-
que animadvertente, corcu- tius a me observatum iri:
lum pecudis rapuit & aufugit. non enim cor abstulisti a me,
Quem his verbis cocus fer- sed cor mihi attribuisti.
tur esse persecutus: Age, nunc
hoc abstuleris impune; sic

Id fabula docet; rebus ad-
versis intelligentiam excitari.

λε. Κύων

*) *Al.* χρησίμων.

λέ. Κύων καὶ Λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλεως τινος ἐκάθευδε λύκος δ' ἐπιδρα-
 μέντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος δύσειν αὐτόν, εἶδ' αὖτο
 μὴ νῦν αὐτόν καταθῆσαι. νῦν μὲν γὰρ, Φησὶ, λεπλὸς εἰμι
 καὶ ἰσχνός· ἀν δὲ μικρὸν ἀναμένης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπό-
 ται ποιήσκειν γάμους, καὶ γὰρ τήνικαῦτα πολλὰ φαγὰν πι-
 μελίτερος ἔσομαι, καὶ σοὶ ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι· ὁ
 μὲν ἔν λυκος πειθεὶς ἀπήλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελ-
 θὼν, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τῇ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα,
 καὶ τὰς κάτωθεν πρὸς αὐτόν ἐκάλει, ὑπομνήσκων αὐ-
 τὸν τῶν συνθηκῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε, εἰ τὸ ἀπὸ
 τῆδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γά-
 μους ἀναμένης.

Ο μῦθος δῆλοι· ἔτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν πε-
 ρίτι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίης τῆτο φυλάττονται.

35. *Canis & Lupus.*

Jacebat forte ad stabulum
 dormiens canis, quem op-
 pressum dilaniaturus lupus,
 mitigatur commoditate o-
 rationis & blanditiis promif-
 sorum. Viden' enim, in-
 quit canis, quam hoc tempore
 extabuerit macie corpus me-
 um? nam non diu est, cum
 gravissimo morbo liberari
 cepi: & prope est tempus
 dictum nuptiis herilis filii;
 tum ego sagina nitorem pri-
 stinum facile recuperavero,
 ut postea laute de me epula-
 turus esse videare. His ver-
 bis lupo persuasit, ut in prae-
 sentia se amitteret. Post

dies aliquot reversus ad idem
 stabulum lupus, videt canem
 sub tecto domus jacentem
 placide acquiescere, quem ad
 se descendere jubet, & facere
 promissa. At canis illum
 deridens: Ego tibi, inquit,
 lupe, consilium dare volo, ne,
 si posthac unquam me ante
 stabulum sopitum deprehen-
 deris, ulla magis nuptias
 expectes.

Indicat fabula; homines
 sapientes, si qua forte in re of-
 fenderint, aut periculum
 adierint, non committere, ut
 se eidem iterum discrimini
 committant.

λς'.

λς'. Κύων καὶ Ἀλεκτρυών.

Κύων καὶ ἀλεκτρυών, ἐταγείαν ποιησάμενοι, ὠδεύον. ἐσπέρας δὲ καταλαβέσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυών ἐπὶ δένδρε ἐκάθευδεν ἀναβίς· ὁ δὲ κύων πρὸς τῇ εἰς τῶ δένδρε κοιλίᾳ ἔχοντας. τῷ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ αὐτὸς νυκτὸς φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκήσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ σάσα κάτωθεν, πρὸς ἐαυτὴν κατελθεῖν ἤξιε, ἐπιθυμῆν γὰρ ἀγαθὴν ἔτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. τῷ δὲ ἐπὶ πόντος Ἴον θυρωρὸν πρότερον διυπνίσαι ὑπὸ τῇ εἰς τὴν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνῃ ἀνοίξαντος κατελθεῖν· καὶ κείνης ζητήσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδύσας αὐτὴν διασπάραξεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ Φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τὰς ἐχθρὰς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυρότερες πέμπουσι παραλογίζόμενοι.

36. *Canis & Gallus Gallinaceus.*

Canis & gallus, societate inita, una iter faciebant. Noctu in agro deprehensi, cum tenebrae viam obscurarent, sic acquiescendum statuere, ut gallus in arboris ramis insideret, inferius autem in cavum truncum irrepere canis. Cantante autem suo more gallo, excitata vulpecula accurrit, atque illum hortatur ut descendat: cupere enim sese complecti avem tam grata & suavi voce praeditam. Cui respondit gallus: Janitorem, qui fores

pandat, prius fuscitandum esse, quam ipse descendere possit. Stulta vulpecula non provisa fraude ad arborem accedit propius, & janitorem quanto potest altissimo gannitu ciet; ergo canis expectatus subito in vulpeculam insilit, & correptam dilaniat.

Docet fabula; vim & injurias inimicorum, quibus ipsi pares esse non valeamus, ad alios potentiores calliditate consilii esse avertendas.

λζ'. Λέων καὶ Βάτραχος.

Λέων ἀνέσας ποτὲ βατράχῳ μέγα βοῶντος, ἐπεβρά-
φη πρὸς τὴν Φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι.
προσμέναις δὲ μικρὸν, ὥς εἶδεν αὐτὸν προσελθόντα τῆς λί-
μνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.
Ο μῦθος δηλοῖ μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὀφείας δι' αἰκῆς μόνης
ταράττεσθαι.

37. *Leo et Rana.*

Leo auditis ranae clamori-
bus, quosilla toto rictu
edebatquam maximos, pri-
mum percelli animo valde
coepit, quod crederet, ingen-
tem animantem esse auctorem
tanti clamoris. Animo ta-
men confirmato, circumspi-
cere, & contra illum clama-
torem, quisquis esset, sese
parare, & ad pugnam accin-

gere. Cum videt prorepen-
tem ranam de propinquo
lacu: ibi leo, simul indigna-
tione simul etiam pudore af-
fectus, pede illam conculca-
tam attrivit.

Docet fabula; non esse ad
quemlibet strepitum expave-
scendum, neque nos inexplorata
re terri oportere.

λη'. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωσίαν ποιησάμενοι, ἐξήλ-
θον πρὸς ἄγραν. πολλῆς ἔν θήραις συλληφθείσης,
προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ τρεῖς μερίδας
ποιησάμενος ἐκ τῶν ἰσῶν, ἐκλέξασθαι τῆς πρὸς τρέπε-
το. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώ-
πεκι μερίζεν ἐκέλευσεν. ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσα-
σα, ἐαυτῇ βραχὺ τι κατέλιπε. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς
σε, ὦ βελτίστη, διαφρὴν ἔτις εἶδ' ἔδιδας; ἡ δ' ἔειπεν, τῇ
ὄνῳ συμφορὰ.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώ-
ποις τῶν πέλους δυσυχήματα.

38. *Leo*

38. *Leo & Asinus & Vulpes.*

Amicitiā quodam tempore junxere inter se, leo, asinus, vulpes, atque ita communiter venatum exiere. Copiosa autem praeda parva, jubet asinum leo illam dividere. Qui simpliciter in tres aequales partes distribuens, forte putabat decerni oportere, quam quisque deberet sumere. Ob hac leo, ira commotus, in asinum irruit, & dilacerat atque devorat miserum. Tum vulpem dividere jubet. At illa in unum acervum congestis universis, sibi ex-

mit parvulam portiunculam, atque hanc justam divisi- nem esse dixit, ut leoni, cu- jus non solum auspiciis sed etiam laboribus omnia ele- sent quæ sita, plurima extra quidem sortem cederent. Cui leo: Quis te, inquit, optima vulpecula, tam scitu- partiri docuit? Asini, re- spondit vulpes, mi leo for- tissime, asini socii nostri casus.

Docet fabula; solere alio- rum calamitate & malis pro- dentiores reddi homines.

λθ'. Λέων καὶ Ἀρκτος.

Λέων καὶ ἄρκτος ὁμῶς βενεύοντες περιτυχόντες, περὶ τῆς ἐμύχοντο. δεινῶς ἔν ὑπ' αἰκλήλων διατιθέντες, αἰς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειτο. ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιῖστα, πεπλωκότας αὐτὸς ἰδῆσα, καὶ τὸ βένευρον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τῆτο διὰ μέ- σῳ ἀμφοῖν διαδραμεῖσα καὶ ἀρπάσασα, φεύγουσα ὤχετο. οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, δέιλαι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθῆμεν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι αἰκλῶν κοπιῶντων ἄλλοι κερδαίνουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λέων καὶ ἄρκτος βρώμα τι εὐρόντες ἐν ἔλει, περὶ τῆς ἐμύχοντο. δεινῶς ἔν ὑπ' αἰκλήλων κατακοπέντες ἐ- σκοτίωσαν ἐκ τῆς πολλῆς μάχης, καὶ ἔκειντο ἡμιθανεῖς. ἀ- λώπηξ δὲ περιῖστα καὶ θεασαμένη πεπλωκότας ἰδῆσα καὶ τὸ βρώμα κείμενον ἐν μέσῳ· ἄρσασα τῆτο, δρομαίως ὤχε- το.

το· οἱ δὲ, ἰδόντες αὐτήν, καὶ μὴ δυνάμενοι ἀναστῆναι, εἶπον.
 ἄθλοιοι ὄντως ἡμεῖς, ὅτι δι' αἰλώπεκα ἐμαχόμεθα.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλοὶ κοπιῶντες καὶ μαχθῆντες
 ἐτέροις κέρδος προσκτιῶνται.

39. *Leo & Urfus.*

Cum in hinnuleum forte fortuna unum eodem tempore leo & urfus incidissent, uterque illo potiri volens acerrime secum conflitari caeperunt, atque ita unus afflixit alterum, ut, oborta vertigine, ambo in terra prostrati jacerent. Vulpecula autem, quæ eventum pugnae expectasset, cum vide-

ret illos esse viribus defectos, hinnuleum relictum in medio ipsa illis semiapertis oculis intuentibus abstraxit. Quod cum illi prohibere non possent: Infelices nos igitur, intercidentibus verbis, inquiunt; vulpeculae causa dimicando perimus.

Sæpe de aliorum laboribus fructum alii percipiunt.

μ'. Μάντις.

Μάντις, ἐπὶ ἀγορᾶς *) καθήμενος, διελέγετο. ἐπιστάτος δὲ ἴσως ἀφ' ἧς, καὶ ἀπαγγέλλαντος, ὥς αἱ τῆς οἰκίας αὐτῇ θυρίδες ἀναπεπλισμέναι τε πᾶσαι ἦεν, καὶ πάντα τὰ ἐνδον ἀφηρεημένα, ἀναπλήρησέ τε σενάξας, καὶ δρομῆος ἦει. τρέχοντά δὲ ἴς αὐτὸν θεασάμενος, ὃ ἕτος, εἶπεν, ὅ τ' αἰχρότερα πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτῆς προεμαντεύς;

Ο μῦθος πρὸς τοὺς ἰὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικῶντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων, προνοεῖν πειρωμένους.

40. *Divinator.*

Divinator in foro respondens consulentibus, cum subito nuncius illi advenit, patere fores domus ipsius, neque intus quicquam reliquum, sed omnem suppellectilem esse direptam. Quo percussus animo ille exiit

C

& cur-

*) *Al. καθεζόμενος.*

& curriculo ad aedes suas contendit. Hunc conspicatus festinantem quidam: Heus tu, inquit, cum alienarum rerum praelectiones profiterere, cur tuas negligebas?

Notantur haec fabula i. qui cum ipsi perperam vivunt, aliena quaevis curant, & corrigere oratione sua non dubitant.

μά. Μύρμηξ καὶ Περίτερά.

Μύρμηξ δρῆσας κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρὰσχεύς ἐστιν πρὸ τοῦ ρεύματος ἀπεπνίγετο. περίτερά δὲ τὸ τοῦ Θεοῦ σάμηνι, κλῶνα δένδρεω περιελθὼν εἰς τὴν πηγὴν ἔβρισκε, ἐφ' ἧ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διασώθη. ἰξευτὴς δὲ τις μετὰ τὸ τοῦ τῶν καλὰμυς συνθεῖς ἐπὶ τὸ τὴν περίτεράν συλλαβεῖν ἦεν. τὸ τοῦ δ' ὁ μύρμηξ ἐωρακὼς, τὸν τῶν ἰξευτῶν παρὰ δα ἔδακεν. ὁ δὲ ἀλγίστας, τῶν τε καλὰμυς ἔβρισκε, καὶ τὴν περίτεράν αὐτίκα φονεῖν ἐποίησεν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀπδοῦναι.

41. Formica & Columba.

Formica sitiens in fonticuli umbræ demiserat, sed undis ablata veniebat jam in periculum ne suffocaretur, cum non esset ubi consisteret. Hoc columba cernens de arbore juxta fontem enata defractum ramum in aquas abiecit, cui adhaerescens formica mortem evasit. Paulo post affuit aucups, & arundinibus dispositis visæ co-

lumbæ insidiari cæpit; cui metuens formica, ad aucupem inter opus arrepsit, & ita vehementer illum pupugit, ut arundines præ dolore abjiceret: atque harum strepitu territa columba avolavit, ac periculum vitavit.

Docet fabula; erga bene meritos esse nos gratos debere.

μβ'. Νυκτερίς καὶ Βάτος καὶ Αἴθουα.

Νυκτερίς καὶ βάτος καὶ αἰθουα, ἐταγρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διεγνώσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν γὰρ νυκτερίς ἀρ-

γύριον δανεισαμένη κατήκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ βόατος ἐ-
 δήτα μετ' αὐτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ αἴθρεια τρίτη χαλκὸν,
 καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδρῶς γενομένου, καὶ τῆς
 νεως περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ
 τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνης τοίνυν ἡ μὲν αἴθρεια τοῖς
 αἰγιαλοῖς αἰὲν παρεδρεύει, μή τις τὸν χαλκὸν 1) ἐκβάλλῃ
 ἢ θάλαττα. ἡ δὲ νυκτερίς, τὰς δανεισὰς φοβεμένη, τῆς
 μὲν ἡμέρας ἐφάνεται, 2) νύκτα δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν.
 ἡ δὲ βόατος τῆς τῶν παριόντων ἐδήτος ἐπιλαμβάνεται,
 εἰ τις τὴν οἰκίαν ἐπιγνοῇ ζητῶσα.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ αὐτοῦ σπεδάζομεν, τὰτοις ἐς ὕ-
 περον περιπίπτομεν.

42. *Vespertilio, Rubus, Mergus.*

Vespertilio & rubus & mer-
 gus, confociatis rebus su-
 is, mercaturam facere de-
 creverant. Tum vesperti-
 lio alicunde pecuniam mutuo
 sumptam pro sua portione ad
 negotia communia contulit,
 rubus autem vestem, at æs
 mergus: atque ita omnibus
 compositis navem conscen-
 derunt. proventus vero in al-
 tum, tempestate frangitur
 navis, & vix sua corpora &
 vitam, rebus omnibus amif-
 sis, fervare potuerunt. Sed
 ex eo tempore, mergus lit-
 tora frequentat, sperans fo-
 re, ut expulsum ex fluctibus
 recuperet. At vespertilio,
 metu creditorum, interdiu
 latitat & noctu volitat. Ve-
 rum rubus non cessat præ-
 teruentium vestes arripere, si
 forte recipere suam possit.
 Ostendit fabula; earum
 rerum, quibus operam dede-
 rimus, cura nos semper te-
 neri.

μύ. Νοσῶν καὶ ἰατρῶς.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τῶ ἱατρῶ ἐρωτώμενος ὅπως διέτθη,
 πλείον ἔπε τῷ δόντος ἰδρωμένῳ. ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη
 τὰτ' εἶναι. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτῷ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως
 ἔχε, φρίκη συχθεὶς, εἶπε, σφοδρῶς διατετινάχθαι. ὁ
 δὲ

C 2

1) *Al.* ἐκβάλλῃ. 2) *Al.* τῆς δὲ νυκτός.

δὲ καὶ τῆτ' ἀγαθὸν εἴησεν εἶναι. ἐν δὲ τρίτῃ αὐτίς, ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρω περιπεπλωμέναι. ὁ δὲ καὶ τῆτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐπὶ τήσαντος, *) ὅπως ἔχει; ἐγὼ, εἶπεν, ὦ ἕτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνου-
μεν τὰς πρὸς χάριν αἰεὶ βεβλημένους λέγειν.

43. *Aegrotus & Medicus.*

Aegrotus quidam interro-
gatus a medico suo, qua
ratione prae-teritam noctem
perēgisset, se admodum sudas-
se, respondit. Hoc, inquit
medicus, bonum est. Postri-
die reversus, & similiter per-
contatus aegrotantem, audi-
vit, horrore fuisse ipsum ve-
hementi concussum. Hoc,
medicus, bonum, inquit, &
ipsum est. Tertio sciscita-
tus, quomodo se haberet,
cognovit aquam intercutem

effusam affligere hominem.
Sed & hoc bonum esse dixit.
Digressio medico, accessit et
amicis unus aegrotum, &
quid sit, inquit, & quo in
loco sunt res tuae? Optimo,
inquit aegrotus. nam multi-
tudo bonorum extinguitur.

Fabula indicat; non alius
homines magis succensere,
quam iis, quos in suam gra-
tiam mentiri, & a quibus af-
fentationibus se falli animade-
vertant.

μῦ. *Εὐλευόμενος καὶ Ερμῆς.*

Εὐλευόμενός τις παρὰ τῷ ποταμῷ τὸν οἰκῆιον ἀπέβαλε
πέλεκυν. ἀμνηχανὼν τοῖον παρὰ τὴν ἔχθρην καὶ δι-
σας ὠδύρετο. Ερμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτερού-
ς τὸν ἄνθρωπον, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀνήνεγκε
κε πέλεκυν, καὶ εἰ ἕτος ἐστὶν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τῷ δὲ
μὴ τῆτον εἶναι φασμένῃ, αὐτίς καταβάς ἀργυρὸν ἀνεκέ-
μισε. τῷ δὲ μηδὲ τῆτον εἶναι τὸν οἰκῆιον (εἰπόντος, ἐκ τῆς
τῆς καταβάς ἐκείνου τὸν οἰκῆιον ἀνήνεγκε. τῷ δὲ τῆτον ἀλ-
θῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φασμένῃ, Ερμῆς ἀποδεξάμενος
αὐτὴ τὴν δικαιοσύνην, πάντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ πα-
ραγο-

*) *Al. πῶς ἔχεις;*

βραγνόμενος πάντα τοῖς ἐτάροις τὰ συμβάντα διεξέη-
λυθεν. ὡν εἰς τις τὰ ἴσα διαπραΰσασθαι ἐβελύσατο· καὶ
παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκίαν ἀξίνην ἐξεκίτηδες
ἀφ' αὐτοῦ εἰς τὸ ρεῦμα, κλάσας ἐκάθητο. ἐπιφάνεις ἔν ὃ
Ερμῆς κακύνων καὶ τὴν ἀτίαν μαδῶν τὲ θέρμε, κατα-
βὰς ὁμοίως χρυσὴν ἀξίνην ἐξήνεγκε, καὶ ἤρετο, ἐταύτην
ἀπέβαλε. τὸ δὲ σὺν ἡδονῇ, *) καὶ ἀληθῶς ἢ ἔστι, Φή-
σαντος, μισήσας ὁ Θεὸς τὴν τοσαύτην ἀνάρθειαν, ἔ μόνον
ἐκείνην κατέχευεν, ἀλλ' ἐδὲ τὴν οἰκίαν ἀπὲδωκεν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἔσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρε-
ται, τοσῶτον τοῖς ἀδικοῖς ἐναντιῖται.

44. Lignator & Mercurius.

Cadebat quidam ligna jux-
ta fluvium, cui cum in-
ter opus excidisset forte se-
curis, in flumen delata &
demersa fuit. Tum inops
ille consilii, fortunas suas
in ripa sedens, deflare mi-
sereque lamentari, Mercurius
autem, qui præteriens forte
querelas illius cognovisset,
misertus hominis, aquas
subiit & retulit securim, non
eam quidem, quæ amissa
fuerat, sed auream, & an
hæc esset, quam perdidisset,
interrogavit. qui cum suam
illam esse negaret, extulit
alteram argenteam: sed ne
hanc quidem agnoscente li-
gnatore, postremo ferream
attulit, quam lætus homo

suam esse dixit. Hac probi-
tate delectatus Deus, univer-
sas illi secures donat. Ita
ut acciderant cum postea nar-
raret plurimis, unus in si-
milis eventus spem vocatus,
& ipse in præterfluentem se-
curim suam abjicit, & pro-
pter eum mox assidens plora-
re atque lamentari. Huic,
ita ut dudum alteri, Mercu-
rius se obtulit, & caussa la-
crimarum audita, auream
protulit securim, interro-
gans, eane esset, quam de-
lapsam in aquas quereretur.
ille cum magno gaudio sta-
tim agnoscere se & eam esse
dixit. At Mercurius, men-
dacem & impudentem homi-
nem aversatus, & se a con-

C 3

spe.

*) Α. καὶ

specu illius & auream secu-
rim una secum abstulit, ne-
que projectam in fluvium re-
tulit.

Fabula docet; non minus
malis Deos adversari, quam
prodesse bonis solere.

μέ. Onos καὶ Κηπαρός.

Onos ὑπηρετόμενος κηπαρῶ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἦεν
πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ἤξαστο τῷ Διὶ ὥστε τὴν κηπαρῶν
ἀπαλλαγεῖς ἐτέρῳ ἀπεμποληθῆναι δεσπότην. τὸ δὲ Διὸς
ἐπακέσαντος, καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεράμει πρᾶθῆναι,
πάλιν ἐδυσφόρει πλέον ἢ πρότερον, ἀχθίζοντων, καὶ τῶν
τε πηλὸν καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν ἐν αἰμίφῃ
τὸν δεσπότην ἰκέτευε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπολεῖται. ἐς
χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρᾷ
τὰ παρ' αὐτῷ πρᾶττόμενα. μετὰ σαναγμῶν ἔφη, οἱ μοι τῶ
ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἢ μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπότης
μένειν ἔστος γάρ, ὅς ἐστιν, καὶ τὸ δέμας κατεργάσεται.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τότε μάστιγα τὸς προτέρους δεσπότης
οἱ οἰκέται παθεῖν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι
πείραν.

45. Asinus & Olitor.

Serviens apud olitorem asi-
nus, cum perpetuis la-
boribus fesso pabulum exi-
guum præberetur, precibus
suis Jovem exoravit, ut illo
domino liberatus ad alterum
perveniret. Ita venundatus,
nactus est herum figulum;
quo in servitio, cum & luti &
vasorum oneribus gravaretur,
minus sibi vivendum pu-
tabat, & multo quam prius
majoribus precibus, ut libe-
raretur, Jovem fatigabat.

Jovis itaque voluntate, ter-
tio venit, addictusque fuit
cerdoni: apud quem, cum
quæ gererentur videret: Heu
mihi, cum gemitu inquit,
quanto priores servitutes to-
lerabiliiores erant! nam ab
hoc intelligo etiam pelli mea
periculum imminere.

Fabula ostendit; tum ma-
xime homines veterem for-
tunam requirere, cum novam
experiri ceperint.

μς'. Ορνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ἔργασεν ἴση παγίδα· κορυδαλὸς δὲ, τῷ ἴον πόντῳ ἰδὼν, ἐπυνθάνετο, τί ποτ' ἐργάζετο. Τῷ δὲ πόλιν κτίζειν Φαμένε, αἶτα δὲ πορρωτέρω ἀπεχωρήσας καὶ κρυβέντος, ὁ κορυδαλὸς τοῖς τῷ ἀνδρὸς λόγοις πισεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἐάλω. Ἦ δὲ *) ορνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκείνος ἄπεν, ὃ ἕτος, εἴτοι αὐτὴν πόλιν κτίσεις, ὃ πολλὰς εὐρήσεις ἐνοικοῦντας.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημνύονται, ὅταν οἱ προσεῳτες χαλεπαίνωσιν.

46. *Auceps et Cassita.*

Auceps laqueos disponebat, & struebat insidias avibus, cujus opera contemplan cassita, quid rei gereretur admirans, accessit propius, & sciscitatur de homine, quid struat. Respondit ille, se urbem condere: atque, omnibus perfectis, occultat se intra ramos arborum. Cassita ad novam urbem aspi-

ciendam celeriter advolat, & laqueo implicita capitur. Cumque accurrisset auceps, tristis hæc illi: Si tales urbes condis, inquit, multos incolas non facile reperies.

Fabula monet, male colitur atque habitari cum oppidum domus, in crudelitate & rapinis principum.

μς'. Θοοίπορος.

Θοοίπορος, πολλὴν αἰούσας ἰδὼν, ἠύξατο, εἰ ἄρα εὐρήσει τι, τὸ ἥμισυ τῆς τῷ Ερμῇ ἀναθήσειν, περιτυχὼν δὲ πῆρα μετ' Ἰφονίκων καὶ ἀμυγδαλῶν, καὶ ταύτην ἀνελάμενος, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν Φονίκων ἔσῳ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν κελύφη ἐπὶ τινος ἀνέθηκε βαμῆ, φήσας, πέχεις, ὦ Ερμῆ, τὴν ευχὴν ἧς γὰρ εὐρεθείης τὰ ἐκτός καὶ ἐντός πρὸς σὲ διανεμένημαι.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα Φιλάργυρον, καὶ τὰς θεὰς διὰ πλεονεξίαν κάλασοφρομένον.

C 4

47. *Via.*

*) ΑΙ. ορνιθοθήρα.

47. Viator.

Itinere quidam longo fati-
gatus, votum fecit, dimi-
dium ejus quod reperisset se
Mercurio consecraturum.
Cum autem incidisset in sac-
culum refertum palmis & a-
mygdalis, illo sublato, fructus
quidem comedit, nucleos au-
tem palmarum & amygdalo-

rum testas in aram imposuit,
quod se solvere votum dico-
ret atque inventa cum Mer-
curio partiri, de quibus exte-
ma & intima illi offerret.

Hac fabula castigantur a-
vari, qui etiam divini numi-
nis respectum postponunt cu-
piditatibus suis.

μή. Πᾶς καὶ Μητρί.

Πᾶς ἐκ διδασκαλείς τὴν τῆ συμμαθήτῃ δέλλον κλέψαι,
ἤνεγκε τῇ μητρὶ. τῆς δὲ μή ἐπιπληξάσης, μάλλον
μὲν ἐν ἀποδεξαμένης, προὐχόν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ
μείζων κλέπειν. ἐπαυλοφάρω δὲ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγαγε
τὴν πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἐπομένης καὶ ὀλοφρομένης,
ἐκεῖνος τῶν δημῶν εἰδὼ βραχέα τινα τῇ μητρὶ δια-
λεχθῆναι πρὸς τὸ ἔς. τῆς δὲ ταχέως τῷ σώματι τὰ παιδὸς
προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ ἔς τοῖς ὄδοις δακῶν ἀφείλετο. τῆς
δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὥς ἑμὸν κέλευ-
σεν, ἀλλ' ἦοι καὶ εἰς τὴν μητέρα ἡσέδηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν,
αὐτὴ γὰρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἴτιος. εἰ γὰρ ὅτε τὴν
δέλλον ἐνεκλόφειν ἐπέπληξέ μοι, ἐκ αὐτῆς μέχρι τούτων χα-
ρήσας νῦν ἡγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχαίως κολαζομένων
ἐπὶ μείζον ἀνξάνει τὰ κακά.

48. Puer & Mater.

Itabat in ludum literarium
puer parvulus, atque illic
condiscipulis suas tabellas
negligentius asservantibus,
suffurari eas & afferre matri
solebat. Ea pueri furtis de-

lectabatur, tantum aberat
ut ob delicta filium suum ca-
stigare. Itaque ille, quod in
pueritia facere assueverat in
parvis, grandior in magnis
etiam exercere cepit. Depre-

hen-

hensus autem quodam tempore in manifesto furto, & capite damnatus, ad supplicium cum duceretur, valde obsecravit carnificem, ut sibi matris, quam sequi cum lacrymis & ejulatu animadvertenter, compellendae potestatem faceret. Qua re facile impetrata, os ille, tanquam arcanam quandam orationem habiturus cum matre, ad aurem ipsius applicat, & mordicus hanc arripit. Quod factum non solum matre sed tota etiam

multitudine indigne ferente, neque solum ut furi faciente convicia, sed etiam ut impio, docuit ille, matrem se ultum ut posset, quæ causa esset illius exitii & ignominiosæ mortis. Si enim, cum quondam, inquit, ad eam pueriles afferebam tabellas, me castigasset, non processissem eo usque audaciæ, qua nunc ad crucem adigor.

Fabula monet; neglecta delictorum supplicia causam esse solere, ut illa majora fiat & cumulatiora.

μῦθ'. Ποιμὴν καὶ Θάλασσαν.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίᾳ τόπῳ ποιμῆνον νέμων, ἑώρα-
κὼς γαληνῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῖ-
σαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπολήσας ἐν τῇ πρόβατα, καὶ
Φοινίκων βαλάνες πειράμενος, αἰνέχθη. χειμῶνος δὲ σφο-
δρῶς γενομένης, καὶ τῆς ναὸς κινδυνεύσεως βαπτίζεσθαι,
πάντα τὸν φόβον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενὴ
τῇ νηὶ διεσώθη. μετὰ δ' ἡμέρας ἐκ ὀλίγας παριόντος Πι-
νὸς καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ γαληνῶσαι) τὴν
ἡρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν ἕτος ἔπε, Φοινίκων ἀν-
δρῶν, ὡς ἔοικεν, ἐπιδυμῆι, καὶ διὰ τῆτο φαίνεται ἡ συ-
χάζεσθαι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μα-
θήματα γίνονται.

49. Pastor & Mare.

Pastorem, qui gregem suum cum cerneret illud stare placi-
dum & quietum, cupiditas
forte appulisset ad mare, cum cerneret illud stare placi-
dum & quietum, cupiditas
C 5 cepit

cepit navigandi & mercaturarum faciendi. Venditis igitur ovibus suis, mercatur palmas, & in navem imponit, atque ita in altum provehitur. Orta autem tempestate, cum periculum esset, ne navis fluctibus deprimeretur, mercibus ejectis in undas, ægre vacua navis fuit conservata. Post dies pauculos, cum ad mare pastor tristis fe-

deret, prætereunte quodam, & secum tranquillitatem maris, nam tempestat abierat, admirante: Ego, inquit pastor, scio quid sibi velithæ maris tranquillitas; nam alias palmas profecto quarit, quas devoret.

Docet fabula; malis accipitis homines cautiores in posterum reddi solere.

ν. Ροιὰ καὶ Μηλέα.

Ροιὰ καὶ μηλέα περὶ κάλλος ἤριζον. πολλῶν δ' αἰμυλοβητήσεων μεταξύ γινομένων, βάτος ἐκ τῆ πλεονείων ἀκῆσασα φραγμὲν, παυσάμεθα, εἶπεν, ὦ φίλα, ποτε μαχόμεναί.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἐν ταῖς τῶν αἰμυλονέων τάσεσι καὶ οἱ μηδενὸς ἀξιοὶ πειρώσονται ἐν αὐτῇ τι.

ζο. Malus & Pirus.

Certamine de formæ præstantia inter pirum & malum orto, cum illæ multis inter se verbis disceptarent, rubus de propinqua sepe: Finem tandem, exclamat, obsecro rixarum faciamus.

Fabula ostendit; in dissensionibus potentum etiam infimos principatum querere.

να. Ασπάλαξ.

Ο Ασπάλαξ τυφλὸν ζῶν ἐστὶ. φησὶν ἐν ποτε τῇ μητρὶ συκαμνέαν, μήτηρ, ὁρῶ. εἶτα αὐτῇ φησὶ, λιθάνω ὁσμήν πεπλήρωμαι. καὶ τότε πάλιν, χαλκῆς, φησὶ, ψηφίδος κτύπον ἀκούω. ὁ δὲ μήτηρ ὑπολαβούσα εἶπεν, ὦ τίς

πένον, ὡς ἦδη καταμανθάνω, ὅτι ἔμνον ὄψεαι ἐσέρχου, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὁσφρήσεως.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἐννοίων ἀλαζόνων τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐδέχοντο.

51. *Talpa.*

Talpa animal est oculis cap-
tium. Hoc ad matrem
aliquando suam, morum vi-
deo, dixit. Atque iterum,
thuris odor complevit nares
meas. Tertio, sonitus æ-
ris attigit aures, inquit, meas.
Cui mater respondit, se intel-
ligere de dictis, non modo

ipsum lumine sed odoratu
etiam atque auditu privatum
esse.

Fabula notat gloriosos &
Thrasones istos, qui dum se
mirifice ostendunt & jacti-
tant, in minimis sæpe depre-
hensi redarguuntur.

νβ. Σφήκες καὶ Πέρδικες καὶ Γεωργός.

Σφήκες καὶ πέρδικες διψῶν συνεχόμενοι πρὸς γεωργὸν
ἦλθον, παρ' αὐτῷ αἰτῆντες πίνειν, ἐπαγγελλόμενοι
ἀντὶ τῆς ὕδατος ταύτης τὴν χάριν ἀποδῶσεν· οἱ μὲν πέρ-
δικες *) σκάπτειν τὰς ἀμπέλους, οἱ δὲ σφήκες κύκλῳ πε-
ριίεντες τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τὰς κλέπτους. ὁ δὲ γεωργός
εἶπε, ἀλλ' ἔμοι γέ εἰσι δύο βόες, ὁ μηδὲν ἐπαγγελλό-
μενοι πάντα ποιῶσιν. ἄμεινον ἔν' ἔσιν ἐκείνοις δεῖναι ἢ περ
ὑμῶν.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελ-
λομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

52. *Vespa & Perdices & Agricola.*

Laborantes sui vespa & per-
dices accedunt ad agrico-
lam, & ab illo potum pe-
tunt, neque se gratas solum-
modo futuras ob beneficium
acceptum, sed promerituras

etiam esse ajunt, opera qui-
dem sua perdices collocata in
vineâ fodienda, at vespas
aculeis suis circum hanc vo-
litantes abigendo fures. His
respondisse agricolam ferunt:
Habe-

*) Αἱ σκάψουσιν.

Habere se boves duos, qui nihil promittentes faciant omnia, atque illis aquam potius se præbiturum esse.

Narratur fabula in homi-

nes nocentes; qui sermonum adjuncta & utilitatem ostendunt, re autem tantummodo obesse consuevere,

γγ. Ταῦς καὶ Κολοῖος.

Τῶν ὀρνίθων βελομένων ποιῆσαι βασιλέα, ταῦς ἐαυτὰ ἤξει διὰ τὸ κάλλος χειροτονεῖν. ἀρχόμενον δὲ τῶν πᾶντων, κολοῖος ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύουτος αἰετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκεσεῖς;

Ο μῦθος δηλοῖ ἔτι τὰς ἀρχοντας εἰ διὰ κάλλος μόνον ἀλλὰ καὶ εὐωμίην καὶ Φρόνησιν ἐκλεγέσθαι δεῖ.

53. Pavo & Monedula.

Cum haberent comitia volucres regi creando, petit regnum pavo, quod se ob formam eximiam illo dignum præ cunctis esse diceret. qui cum omnium suffragia laetus videretur, hic tamen rex, inquit monetula,

si forte sit factus; & aquilam hostem habuerimus, quidnam opis auxiliive poterit afferre?

Monet fabula; in principibus legendis non speciem modo sed etiam virtutem & sapientiam spectari oportere.

γδ. Μονίος καὶ Αλώπηξ.

Μονίος ἀγχιὸς ἐπὶ τινος ἑσῶς δένδρε, τὰς ὀδόντας ἔδειξεν. αλώπεκος δ' ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδὲ μιᾷς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τὰς ὀδόντας θήγῃ, ἔφη, ἐὰν αἰσθῶμαι τὸ ποῖον. εἰ γὰρ με κίνδυνος περιτῶν, ἔνεον με τῇ καὶ αὐτᾷ *) πρὸς τὰς ὀδόντας ἀκοντῶν ἀποχρεῖσθαι δεῖσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐτοίμοις εἶσι χρῆσθαι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευασθαι.

ΑΙ. πρὸς τὸ τὰς ὀδόντας.

54. Αρπυγίαι.

54. *Aper & Vulpes.*

Videns vulpecula ad truncum roboris acuentem dentes aprum, interrogat illum, quo consilio; id faciat, cum nulla urgeat necessitas neque bellum instet? Monet fabula, ad pericula Cui aper respondit, sibi periculum si forte adendum

fit, non ocium tum futurum ad acuendos dentes: ergo se recte, dum concedatur tempus, ad eventum pugnae preparare.

Monet fabula, ad pericula ut nos præparemus.

νε. Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πύλιν αἰλὸς, θρηνῶν ἔλεγεν, οἱ μοι τῷ ταλαπάρῳ καὶ δυσήνῳ πλὴν. ἔχουσιν ἐνοσφισάμην τινός, ἐκ ἀργυροῦ, ἐκ ἀλλότῃ τῶν τιμίων. κόκκος δὲ σίτε μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προσέξνησεν.

Ο μῦθος πρὸς τὴν διὰ κέρδος εὐτελὲς μέγα ἐφασκόμενος κίνδυνον.

55. *Cassita.*

Cassita dum escam appetit, irretita laqueo, deplorans fortunam suam: Me miseram, & infelicem, inquit, voluerem. non ego aliis aurum parvi lucelli gratia maxima saepe discrimina non dubitavi, nihil invasi rei ullius tantadire.

Illis fabula narratur, qui parvi lucelli gratia maxima saepe discrimina non dubitavi, nihil invasi rei ullius tantadire.

νε. Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν ἑλαφόν εἶπε· πάτερ, σὺ καὶ μέζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς τέτοις ὑπερφυά φέρεις πρὸς ἀμυναν, τί δὴ ποτ' ἐν ἔτῳ τέττης φοβῇ; καὶ κείνος γελῶν εἶπεν, ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῆς, τέκνον· ἐν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὴν κυνὸς ὑλακὴν ἀέσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν ἐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρομαι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τὴν φύσει δειλὴν ἀδελφείαν παραινέσεις ἐκώλυσιν.

56. *Hin-*

Hinnuleum cum cervo sic locutum aliquando fuerunt: Mi pater, cum multis major canibus, & pedum his celeritate praestes, praeterea cum tibi sint ardua cornua, quibus a te vim propulsare facile possis, qui fit, ut canes tantopere metuas? Ibi cervus ridens: Mi nate,

vera, inquit, memoras: mihi tamen, nescio quo pacto semper accidit, ut, audiens canum voce, in fugam statim convertar.

Fabula docet; eos, qui metu formidolosi sint, nullis cohortationibus confirmari posse.

νς. Λαγωὶ καὶ Βάτραχοι.

Οι λαγωὶ ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλάρντο βίαν, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη, καὶ δειλιὰ πλέωσι· καὶ γὰρ καὶ τὰ ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ αἰετῶν καὶ ἄλλων πολλῶν ἀκαλίσκονται. βέλτιον ἔν ἐστι θάνατος ἅπασ, ἢ διὰ βίαν τρέμειν. τὸτο τοίνυν κυρώσαντες, ἀρμήσαν κατὰ ταύτην εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσεῖν μὲνοι καὶ ἀποπνιγνόμενοι. τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βάτραχον, ὡς τὸν τῷ δρόμῳ κτύπον ἠδοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγῶν τις, ἀγγιχθέντος εἰς αὐτῶν τῶν ἄλλων, ἔφη· σῆτε, ἑτάροι, μηδὲν δεδιόμην· αὐτὲς διαπράξασθε, ἥδη, ὡς ἐράτε, καὶ ἡμῶν ἐτέρῳ εἰς ζωὰ δειλότερα.

Ο μῦθον δηλοῖ· ὅτι οἱ δυστυχῆντες ἐξ ἐτέρων χείρων παρόντων παραμυθῶνται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Οι λαγωὶ συναχθέντες ἑαυτοῖς ἔπον, ἀβιωτός ἐστιν ἡμῶν ὁ βίος· καὶ γὰρ αἰετοὶ καὶ κύνες τε καὶ ἄνδρες, ὡς ἔδεν, πάντες ἀκαπονεῖσιν ἡμᾶς. βέλτιόν ἐστιν ἡμᾶς εἰς τὴν λίμνην, καὶ πνιγῆναι. ταῦτ' ἐν εἰπόντες ἀπήσαν εἰς λίμνην. οἱ δὲ ἐπιταῖς ὄχθας τῆς λίμνης βάτραχοι, τῶν δὲ δόντες, ἔβησαν αὐτὲς εἰς λίμνην ἐκ τῷ φόβῳ. εἰς δὲ λίμνην γέγονε

γέρον λαγωὸς ἐφίπρως τὴν ἑτέραν τῇ φιλοῖ, καὶ μὴ ἑαυτὴν ἀποπνίξωμεν, εἰσὶ γὰρ καὶ ἄλλα ζῶα, ὡς ὁράτε, δειλό-
τερα ἡμῶν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἔδει ἑαυτὸν ἀπογνώσκειν, δι' ἐν-
τέλειαν σώματος ἢ πλῆτον, ἀλλὰ παρηγορεῖν ἑαυτὸν.

57. Lepores & Ranæ.

Lepores quodam in conven- ut in aquis demersi suffoca-
tu de miseria & fortuna rentur. Ranæ autem, quæ
infelici vitæ suæ conquesti, forte in herbis juxta palu-
quod & a bestiis illa & ab ho- dem enatis incubabant, in-
minibus impugnaretur: nam cursione leporum territæ,
& canibus & aquilis, & om- subito omnes in paludem se
nibus propemodum feris fugientes demisere. Tum
carnivoris sese direptioni & unus inter lepores reliquos
prædæ esse. Tum sibi mor- sapientior: State, inquit,
tem ultro consciscere velle focii, neque in vos ipsos gra-
decreverunt: statuebant e- vius quicquam consulite:
nim multo esse scitius semel nam nos quoque, ut vide-
interire, quam sempiterna tis, quædam animantes me-
formidine agitari. Itaque, tuunt, quas scilicet esse mi-
re probata universis, ad feriores nobis oportet.
proximam paludem cuncti Fabula ostendit, afflictis
impetu maximo ferebantur, aliorum miseras solatio esse.

ἡ. Ονος καὶ Ἴππος.

Ονος Ἴππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφρόνως τρεφόμενον καὶ
ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ ἀχέραν αἷς ἔχων, καὶ ταύ-
τα πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἔπει δὲ καρὸς ἐπέστη πολέμῳ,
καὶ ὁ στρατιώτης ἐνοπλος ἀνέβη τὸν Ἴππον, πανταχόσε
τὸν ἐλαύνων· καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε,
καὶ ὁ Ἴππος πληγὴς ἔκειτο. ταῦτα ἑώρακὼς ὁ ὄνος, τὸν
Ἴππον μεταβαλὼν μενος ἐταλάνιζον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἔδει τὴν ἀρχοντίαν καὶ πλεονεξίαν
ἔχειν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόρον καὶ τὸν κίνδυνον κινᾶν
λογισομένους τὴν πεινῶν ἀγαπᾶν.

58. *Asinus & Equus.*

Videbatur asino beatus esse equus, qui tam accurate & copiose pasceret, cum sibi ne paleae quidem post maximam defatigationem abunde praeberentur. Forte autem bello exorto, cum in praelium ab armato equus ageretur, & circumventus ab hostibus, post multiplices labores pugnae, tandem saucius collaberetur: haec omnia conspiciatus asinus,

quam paulo ante fortunatum esse equum censuerat, tam miserum & infelicem tum esse iudicabat.

Docet fabula; non esse principatus & opes propter splendorem appetendas, sed ratione habita invidiae & delictorum criminum, in quibus principes & opulenti versantur, boni consulendam tenuem fortunam & mediocritatem vitae.

59. *Φιλάργυρος.*

Φιλάργυρός τις ἀπαταὴν αὐτῇ τὴν εἰσὶν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσὸν βῶλον ποιήσας, ἐν τῷ τόπῳ κατέβηκε, συγκρατοῦντάς ἐκεῖ καὶ ψυχὴν αὐτῇ καὶ τὸν νότον καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος αὐτὸν ἐβλεπε. τῶν δ' ἐργαζομένων αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονός συννοήσας, ἀνεβύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κακῆνός ἐστις, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τὴν λειπὴν τῶν τειχῶν. τῶν δὲ τῆς ὀλοφρομένου εἴως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυτόμενος, μὴ εἴως, εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε, εἴθε γὰρ ἔχων, τὸν χρυσὸν ἔχες. λίθον γὰρ ἀντὶ χρυσῆς λαβὼν θῆς, καὶ νόμιζε σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν γὰρ σοι πληρώσει χρεῖαν. ὡς ὅρα γὰρ, εἰδὼς, ὅτε χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει ἦσθα τῆς κτήματος.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι εἰδὼς ἢ κτήσεις, εἰ μὴ ἡ χρῆσις προσῇ.

59. *Avarus.*

Avarus & pecuniae magnus domoque sua & supellestilis amator quidam, agris ac vestimentis venundatis, aurum

aurum, quod de precio illorum coëgerat, liquefactum in unam massam refundit atque redigit, & hanc obruit terra. Quo autem loco aurum, eodem & animum ac cor suum sepeliit. Itaque illo quotidie venire & contemplari divitias suas, & magnum capere intuitu voluptatem. Animadverso hoc, quidam, qui prope operis nescio quid facere consueverat, ratus, id quod erat, aurum defodisse illic hominem, cum avarus, satiatus aspectu terræ qua tegetetur aurum, discessisset, accurrit, & eruta terra aurum reperit atque aufert. Mox avarus, ut solebat, revertitur, cumque vidisset quod interea factum fuerat, lamentari cœpit miserabilem in modum, & tenuem vellere capillum, &

Deos atque homines incusare. Quem prateriens quidam cum cerneret in macrore esse maximo, quid acciderit interrogat; &, re audita, Heus tu, inquit, ne plora, neve tantopere afflige animum tuum: nihil enim, ut videtur, damni fecisti, qui tum etiam, cum haberes aurum, caruisti auro. Quare nunc repone istum in locum saxum quoddam, tibi que persuade, ibi conditum esse aurum. nam nihil prorsus interfuerit, neque alterum altero majori tibi usui esse poterit: neque enim, cum adhuc aurum defossum istic esset, ate usurpabatur.

Significat fabula; frustra possideri ea, quibus non utaris: neque esse fructum divitiarum, nisi in harum usu.

Ξ. Χῆνες καὶ Γέραντοι.

Χῆνες καὶ γέραντοι ἐπὶ ταύτῃ λεγόμενος *) ἐβόσκοντο. τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέραντοι κῆφοι ὄντες ταχέως ἀπέπλησαν· οἱ δὲ χῆνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωματῶν μένοντες συνελήφθησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτῆμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλέστοι δελεάζονται ἀλὶ-
ογκόμενοι.

D

60. An

*) Αἱ. ἐνέμοντο.

60. Anseres & Grues.

In uno quodam prato pascebantur anseres & grues. Adveniente aucupe, grues levitate sua adjuti facile avolant; at anseres impediti gravitate, dum moliuntur fugam, ab aucupe prehenduntur.

Ostendit fabula; urbe epta, cum pauperes plerumque vim hostilem effugiant, divites in potestatem hostium venire & in servitutem abduci.

ξά. Χελώνη καὶ Αετός.

Χελώνη αἶτις ἐδίδτο ἵππασθαι ταύτην διδάσκει. τὴν παραγνέντος πόδα τὴν φύσεως αὐτῆς ἐκείνη μᾶλλον τῇ δέησει προσέκειτο. λαβὼν ἔν ταύτῃ τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἴτ' ἀφῆκεν ἢ κατὰ πετρῶν πεσῶσα, συνετρίβη. Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλοί, ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμοῦν παρακίεσσαντες, εαυτὸς ἐβλάψαν.

βι. Testudo & Aquila.

Magnopere orabat aquilam testudo, volare sese ut doceret. Aquila ostendebat testudini, rem illam petere contrariam naturæ ipsius. Sed nihilo illa minus instare, & obsecrare aquilam, ut se volucrem facere vellet. Itaque ungulis arreptam aquila sustulit in sublime, & laxa-

tis alis testudinem demisit ut per aërem ferretur: quæ delata in rupes comminuta interiit.

Fabula docet, multos cupiditatibus suis occaecatos consilia prudentiorum respicere, & in exitium ruere stultitia sua.

ξβ. Ψύλλα.

Ψύλλα, ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. τῆς δὲ ἐκείνου ἀφαιρούμενης, σενάξας εἶπεν, ὦ Ἡράκλειε, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ συνεμαχησας, πῶς ἐπὶ μείζονσι ἀνταγωνισαίμεθα; Ο μῦθος

*) ΑΙ. ἀφαιρούμενης.

Ο μῦθος δηλοῖ· μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τῷ θεῷ δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

62. *Pulex.*

Cum infiliisset pulex in pedem cuiusdam, ille ad expricendam, qui contra pulicem adesse mihi noluisse? Fabula monet; non esse in rebus parvis & futilibus potentium auxilia imploranda, sed illud perfugium singularibus casibus reservandum.

ξγ' Ελαφος.

Ελαφος, τὸν ἕτερον πεπηρωμένον τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἑξῆς ἐνέμετο· τὸν μὲν ὑγίαν τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ζήρην διὰ τῆς 1) κυνηγετοῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν 2) ἐπὶ θάλατταν, ὅθεν εὐδὲν ὑπώπτευσεν. παραπλέοντες δὲ ἴκτες, καὶ τέτε φοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξουν. ἡ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδοίμην, μηδὲν παθεῖσα· ἣν δ' ἐκ ᾧετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδομένη.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι πολλοὶς ἡμῶν τὰ βλαβερά δοκεῖν· τα, ὠφέλιμα γίνονται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

63. *Cervus.*

Cervus, altero oculo caepus, juxta mare pasci a terra metui, fretus undis, consueverat, ita ut integrum e quibus mihi mors imminitur.

Sape, ait fabula, quæ nocitura homines putaverint, ea lædere non solere, contra quæ profutura speraverint, ab iis maximis interdum damnis affici.

At ille iustus, Memiseram, inquit, D 2 ξδ' Ελα-

1) Ποῖος κυνηγετοῦντας. 2) Αἱ. πρὸς.

ξδ'. Ελαφος καὶ Λέων.

Ελαφος, κυνηγὸς Φεύγῃσα, εἰς ἀντρον εἰσεῖδεν. λέων δ' ἐκεῖ περιτυχῆσα, ὑπ' αὐτῷ συνελήφθη. θνήσκουσα δ' ἔλεγεν· οἱ μοι ὅτι ἀνθρώπους Φεύγῃσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικρὰς καὶ δύνες Φεύγοντες, μεγάλας ἐπειράθησαν.

64. Cervus & Leo.

Cervus fugiens venatorem, minimum quam savissimae bestiae potestatem veni? subiit antrum, quod forte in fuga conspexerat. Ibi incidit in leonem, a quo cum dilaniaretur, Heu mihi, inquit, cur non potius in hoc conjicere.

ξε'. Ελαφος καὶ Ἀμπέλος.

Ελαφος κυνηγὸς Φεύγῃσα ὑπ' ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρὰ θόντων δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος, τελέως ἡδὴ λαθεῖν δόξαται, τῶν τῆς ἀμπέλης φύλλων ἐδίειν ἤρξατο. τῶν δὲ σκευμένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιτραφέντες, καὶ ὅπερ ἦν ἀλλόθεν νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνείλον τὴν ἔλαφον. ἡ δὲ, θνήσκουσα τοιαυτ' ἔλεγε· δίκαια πέπονθα, εἰ γὰρ εἶδει τὴν σωσάσαν με λυμαίνεσθαι.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι οἱ ἀδικῶντες τὰς εὐεργέτας ὑπὸ θεῶν κολάζονται.

65. Cerva & Vitis.

Cum fugeret cerva insectantes venatores, occuluit se sub vite. Venatoribus autem paululum pratergressis, quod putaret se cerva jam esse in tuto, securi accurrunt, & visam cervam animi carpere pampinos & jaculis configunt. Quae mo-

riens,

riens, Merito, inquit, hoc mihi evenit, quæ violare non dubitarim servatricem meam.

Docet fabula; ultionem numinis non effugere eos, qui pro beneficiis malefacta rependunt.

Ξ'. Ονος καὶ Λέων.

Ὡς ποτὲ ἀλεκτρυὸν συνέβησκειτο. λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὸν ἐφώνησε, καὶ ὁ μὲν λέων φασὶ γὰρ τέτον τὴν τῆ ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι· ἐφυγεν. ὁ δ' ὄνος, νομίσας δὲ αὐτὸν πεφυνγέναι, ἐπέδραμεν εὐδὺς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πόρῳ τέτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἢ τῆ ἀλεκτρυόνος *) ἐφικνέτο φωνή, τραφεὶς ὁ λέων τέτον καταδονήσατο· ὁ δὲ θνήσκων ἔβρα, ἄθλιος ἐργὸς καὶ ἀνόητος, πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθη;

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινεμένοις ἐπιτίδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ ἔτως ὑπὸ ἐκείνων ἀπόλλυνται.

56. Asinus & Leo.

Verfabantur in eodem loco asinus & gallus gallinaeus. Irruente autem leone, exclamat gallus; ac leo (dicatur enim vocem galli non ferre) aufugit. Asinus se metui putans, cursu fugientem leonem persequitur. Progressus autem longius, cum non magis jam exaudiretur galli vox, leo subleuit, & asinum arreptum devoravit.

Qui cum interficeretur, Me insanum & dementem, inquit, qui nequaquam bellatore parte procreatus ad pugnam me incitaverim.

Fabula significat; saepe imbecilles per occasionem adoriiri territicos inimicos, sed eosdem gerentes se improvide & elate a confirmatis facile & celeriter opprimi.

Ξξ'. Κηπαρὸς καὶ Κύων.

Κηπαρὸς κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν· ὁ δὲ κηπαρὸς, βεβλόμενος αὐτὸν ἐκείθεν 1) ἀναγαγεῖν, κατήλθε καὶ αὐτὸς

D 3

*) Αἰ. ἐφικέτο & αἰφικνέτο. 1) Αἰ. ἀνενοχέων.

τὸς εἰς τὸ Φρέαρ. οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς κατατρέφα μάλ-
λον αὐτὸν παραγέγωνε 2) καταδύσαι, τὸν κηπαρὸν σφα-
γεῖς ἔδωκεν. ὁ δὲ, μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαια, Φνι-
πέπονθα, τί δή ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σώσωμαι ἐσπένδασα.
Ο μῦθος πρὸς ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους.

67. Olitor & Canis,

Delapsus in puteum ca-
nem olitor servare & re-
trahere cupiens, demisit &
eodem se ipse. Canis veri-
tus ne descendisset sibi no-
cendi gratia, & ut suffoca-
ret demersum, dentibus il-
lum petere & morsu lacerare.

Tum faucius olitor eum
dolore, Jure mihi, inquit
hoc accidisse fateor: cur e-
nim autorem ipsum sibi in-
teritus ego servare volui?
Hæc narratur fabula con-
tra scultitiam & injustitiam.

ξί. εἰς καὶ Κύων.

Σὺς καὶ κύων ἀλλήλους διελοιδόρουντο. καὶ ἡ μὲν σὺς ἐ-
μνευε κατὰ τῆς Αφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς ὀδύσιν ἀναδύ-
ξειν τὴν κύνα. ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, κα-
λῶς κατὰ τῆς Αφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὡς αὐ-
τῆς ὅτι μάλιστα Φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν σῶν ἀκατάρακτον
σαρκῶν γενόμενον ἔδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ σὺς
διὰ τὸ τοῦ μὲν ἐν μάλλον δήλη ἐστὶν ἡ Θεὸς σέβγασά με. τοῖ
γὰρ πτείναντα, ἢ αἰῶς λυμαγνόμενον παντάπασιν ἀπε-
στέφεται, σὺ μὲν τοι κακῶς ὄξεις καὶ ζῶσα καὶ τεθ-
νηκυια.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ Φρόνιμοι τῶν ἐητόρων τὰ ὑπὸ τῶν
ἐχθρῶν ὀνείδη εὐμεθόδως εἰς ἔπανον μεταχηματίζουσιν.

68. Sus & Canis.

Mutua sibi convicia sus &
canis faciebant. Sus se.
per Venerem jurare, se ca-
nem, nisi desinat maledicere,

dentibus suis conscissuram ef-
fe. Hanc irridens canis, Per
Venerem, inquit, venustum
est jûs jurandum tuum: nam

2) Αλ. καταδύσαι.

te valde delectari Deam ap-
paret, quippe cum nolit in
suum sanguinem admitti eos, qui
gustarint carnes tuas. Cui
sus jam mitior respondit: E-
nimvero illa me diligit, cum
occisores meos & infestos mi-
hi prorsus repelli jubet ab se;

at tu facies tam vivus quam
mortuus.

Monet fabula prudentes;
ut inimicorum convicia &
probra facite ad laudem
suam convertant & contra
illos retorqueant.

ξγ'. Ὑς καὶ Κύων.

Ὑς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων, εὐτο-
κος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν *) πεζῶν. καὶ ἡ ὕς ὑ-
ποτυχῆσαι πρὸς ταῦτά φησιν· ἀλλ' ὅταν τῆτο λέγῃς,
ἴδι, ὅτι καὶ τυφλὸς τὸς σκευὴς σκύλακας τίκεις.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι ἐκ ἐντῶ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ'
ἐν τῇ τελείῳ κρίνεται.

βγ. Sus & Canis.

Certamen erat inter suem
& canem de pariendi fa-
cilitate atque fortuna. Ca-
nis quidem, Mirari se ajebat,
si esset animans ulla, quæ hoc
nomine contra se gloriari au-

deret. Tum sus, Memento
tamen, inquit, tuos catulos
cæcos te parere.

Docet fabula; non celeri-
tate rerum gestarum laudem,
sed perfectione contineri.

δ'. Οφίς καὶ Καρκίνος.

Οφίς καρκίνῳ συνδητᾷτο, ἑταίρειαν πρὸς αὐτὸν ποιη-
σάμενος. ὁ μὲν ἐν καρκίνῳ ἀπλὲς ὢν τὸν τρόπον, με-
ταβαλέσθαι καρκίνον παρήνει τῆς πανουργίας. ὁ δὲ ἔδοξεν
ἐαυτὸν παρῆναι πειδόμενον. ἐπιτηρέτας δ' ὁ καρκίνος
αὐτὸν ὑπνῶντα, καὶ τὴν φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος,
καὶ ὅσον αἶσαν τε πικρὰς, φογεύει. τὴν δ' ὄφρα μετὰ τῆς αἶ-
σαν ἐκταθέντος, ἐκείνος ἔπεν· ἄτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐ-
δύν καὶ ἀπλὴν εἶναι, καὶ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην
ἔτιπας.

*) Αἱ πεζῶν ζώων.

D 4

Ο μῦ-

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

70. *Anguis & Cancer.*

Amicitiam junxerant anguis & cancer, & una vivere in domestico quodam familiaritatis usu statuerant. Sed cancer, animal simplex & probum, cum focii & necessarii sui fraudulentia & calliditate admodum offenderetur, sæpe hortatus fuit anguem, ut mores suos veteratioris exueret. Anguis non modo non obtemperare recte momenti socio, sed fieri etiam indies deterior atque versutior.

Quodam igitur tempore cancer sopitum invadit, & forcipe sua captum strangu- lat. Qui cum mortuus ja- ceret directus, Ita, te, inquit cancer, viventem, rectum & simplicem esse oportebat; si ferri tuam consuetudinem a bonis postulabas.

Indicat fabula; eos, qui in amicitia fraudulenter versan- tur, ipsos sese vehementissime lædere.

οά. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν λύκῳ σκύμνον εὐρών, καὶ ἀνελέμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' *) ηὐξήθη, εἰς ποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἐὰν ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστροφόντων, ἐκείνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τῶν καταλαβῶν, οἷα δὲ λύκος, συμμετά- ρχη τῆς θήρας, εἴτα ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἐξωφεύ- ἀρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυ- σὶν ἐδιονεῖτο. ἕως δὲ ποιμὴν σοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτενεν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος ἐτρέφει.

71. *Pastor & Lupus.*

Repertum catulum lupi par- vulum sustulit pastor, & ablatum secum inter canes e-

duxit. Qui corroboratus, si forte lupus ovem rapuisset, insequeretur cum canibus & ipse.

*) *Al.* ηὐξήθη.

& ipse. Cum autem canes interdum assequi lupum non valerent, ac se recipere, hic persequens, dum ad illum perveniret, non magis se fugientem sui generis animantem, pariceps esse praeda solebat. Postea saginatus revertebatur & ipse.

Quod si forte lupus externus oves rapere cessaret, ipse clanculum jugulabat, & devorabat cum canibus, donec his compertis pastor eum suspensum de arbore necavit.

Fabula dicit; naturæ pravitatem bonos mores non producere.

οβ'. Λέων καὶ Λύκος καὶ Αλώπηξ.

Λέων γηράσας ἐνόσει, κατακεκλιμένος ἐν ἄντρο. παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος ταῦτα τῶν ζώων. ὁ τοῖνον λύκος, λαβόμενος εὐκαρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ὅτε δὴ παρ' ἐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατῆνα, καὶ διὰ ταύτην μὴ εἰς ἐπίσκεψιν ἀφ' ὧν ἐκείνη. ἐν τούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκρόατο τὴν λύκος βρομῶν. ὁ μὲν ἄν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχάτο. ἡ δ' αἰολογίας καμρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς, ἔφη, τῶν συνελθόντων τούτων ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περυσήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σε παρ' ἰατρῶν ζητήσασα, καὶ μαρτυρεῖν; τὴν δὲ λέωντος εὐδὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκείρας τὴν αὐτῆς δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. καὶ τὴν λύκος αὐτίκα νεκρῶ κείμενῃ, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν, ὅτις ἔχει τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ὁ καθ' ἑτέρω μηχανώμενος, καθ' ἑαυτὴ τὴν *) πᾶσιν περιτρέπει.

72. Leo & Lupus & Vulpes.

Decumbēbat in antro suo quem visendum omnes animantes convenerant, prater vulpem. Hac occasione ca-

D 5

ptata,

*) Αλ. μηχανὴν.

ptata, lupus vulpem gravissime accusare, quæ tam superbe despiceret Regem suum, neque illum ægrotantem videret. Hæc illo declamitante advenit vulpes, & de clausula orationis, quam vehementer accusata esset, intelligens, & cernens leonem fremere ira, consilium cepit callidum & sui defendendi & ulciscendi inimici: Ac, dicendi copia impetrata, Quenam igitur de cunctis animantibus, inquit, tanta cura sollicitudineque afficitur de salute & vita Regis, quanta ego; quæ omnia loca peragro, vestigans medicinam, qua sanari posse videaris, ac nuper tan-

dem inveni, qui remedium demonstraret, præfens quidem atque efficacissimum, ut videtur? Quodnam? lætuncio, inquit leo. Lupi, inquit vulpes, pellem modo detractam & adhuc calentem oportebit te circumdare ventri & costis. Hoc audito, ita leone imperante, lupo misero pellis deripitur & leoni applicatur: cui jacenti insultans verbis vulpecula, Non irritare, inquit, te principis animum, sed mollire potius & flectere oportebat.

Fabula docet; qui alteri struat malum, cum sibi laqueos, quibus capiatur, necitare.

οὔ. Γυνή.

Γυνή τις ἀνδρα μέθυσον ἔχε. τὴ δὲ πάδες αὐτὸν ἀπαλλὰξαι θέλῃσα, τοῖον δὲ τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκρὸν διὰ κη ἀνασθιτῆντα, ἐπ' αἶμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκῆσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν. ἥνικα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήθειν ἐσοχάσατο, προσελθῶσα τὴν θύραν ἐκοίτε τῆ πολυανδρίας. ἐκείνῃ δὲ φήτ Santos, τίς ὁ τὴν θύραν κόπῃων; ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων ἐγὼ πάρεμι. καὶ κείνος, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὃ βέλτερον, μᾶλλον προσένεγκε. λυπεῖς γὰρ με βιάσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων. ἡ δὲ τὸ σῆθος πατάξασα, οἱ μοι τῇ δυστήνῃ, Φισίν· εἰ δὲ γὰρ εἰς σοφισμένην ὦντα. σὺ γὰρ, ἄνερ, ἢ μόνον ἐν ἐπαίδευθῇ, ἀλλὰ καὶ χέρεων σαυτὲ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τῆ πάδες.

Ο μύ.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ὃ δὲ τῆς κακῆς πράξεως ἐγγε-
νέειν· ἔτι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τοῦτο εἶδος
ἐπιτίθεται.

73. *Mulier & Maritus ebrius.*

Vixerat aliquot annis mu-
lier cum viro ebrioso, &
illius molestias atque tracta-
tionem malam pertulerat.
Tandem vero statuit experiri,
an ulla ratione tanto malo vir
ipsum liberari posset. Ergo
cum temulentum & obru-
tum vino accurate consopit,
ac mox oppressum profun-
dissimo somno, neque magis
sentientem quam mortui so-
lent, humeris suis sublatum
deportat in sepulchrum ve-
tus, & in illo deponit atque
abit. Paulo post, de præteriti
temporis notatione cum con-
jiceret, crapulam & ebrieta-
tem edormisse hominem, re-
vertitur, & monumento pul-
sato, si quis intus sit, ingredi
eum jubet. Vir qui adhuc sa-

ne esset somnificus, quid
velit interrogat. At illa, Ci-
bum, ait, se mortuis circum-
ferre. Tum ebrius vir, Ne
tu mihi, quisquis es, cibum,
sed potum afferto. est enim
hoc mihi contrarium, te cibi
ac non etiam potus mentio-
nem facere. Hic mulier tri-
stitia affecta, & manibus pe-
ctus plangens suum, Nulla,
inquit, arte meliorem te fieri
posse, vir, intelligo: ita con-
suetudine confirmatum & in
naturam abiisse morbum
video.

Fabula monet; non esse
assuescendum vitiosis actio-
nibus, quod ea, quæ saepe
multumque fiant, etiam no-
lentes prosequantur.

οδ'. Κύκνος.

Ἀνὴρ εὐπορῶν χηνὰ τε αἶμα καὶ κύκνον ἐτρέφεον, ἐκ ἐ-
πὶ τοῖς αὐτοῖς μέτοισι. Τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τρα-
πέζης ἐνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χηνὰ παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο,
νῦν μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκεν ὁ καρὸς ἐκ ἀφῆκεν ἐκότερον.
ὁ δὲ κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, αἰδεῖ τι μέλος, θα-
λάτῃ προσήμιον· καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ
τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ο μῦ-

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλάκις ἡ μαστική τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

74. Olor.

Pecuniosus quidam, qui anferes haberet domi, emit & olorem, & inter illos aluit. audierat enim suavissimum esse cantum olorinum. Cum autem vellet ad epulas jugulare nocte quadam anferem (ideo enim alebantur) forte cepit olorem, quod tenebrae discrimen inter hunc & illos

fieri nullum finerent: at olorem carmen dulcissimum, quod ajunt illos facere solere, ubi instare mortem sentiant, accinit, atque ita cognitus servatur.

Commendat fabula doctrinam, & imprimis musica studia, quibus etiam mors ipsa saepe avertatur.

οἷ. Αἰθίοψ.

Αἰθιοπά τις ἀνῆσατο, τοῖσιν αὐτῶν τὸ χρῶμα ἵεναι δοκῶν ἀμελεία τῶν πρότερον ἔχοντος, καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσήγε τὰ ῥύματα, παῖσι δὲ λειψοῖς ἐπειράτο καθάρειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν ἐκ ἔχγε, νοσῆν δὲ *) τὸ πονεῖν παρεσκευάσεν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι μένουν αἱ φύσεις ὡς προήλθον τῇ ἀρχῇ.

75. Aethiops.

Eemptum Aethiopem quidam putabat ita in negligentia prioris domini decoloratum fuisse. Itaque ad se deductum summa cum cura lavare, & destringere, & omni ratione anniti, ut sordes illas, quemadmodum rebatur, abstergere posset.

Verum mutare illum colorem non valuit: Aethiops autem afflicta cura, in morbum incidit.

Significat fabula; nullo pacto mutari ingenia & naturas, sed retinere insitas semper proprietates & quasi personas attributas sibi.

*) Αἱ τῶ πονεῖν.

οσ'. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονέκων. ὑποτυχῆ-
σα δὲ ἡ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν· αἰλλὰ τὸ μὲν σὸν
κάλλος τὴν ἑαρινὴν ὥραν ἀνθῆι, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χει-
μῶν παρατένεται.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι ἡ παράτασις τῶ σώματος ἐν πρε-
πείας κρείττων ἐστ'.

76. *Hirundo* & *Cornix*.

De formæ præstantia certa-
mine orto inter hirundi-
nem & cornicem, cum diu
multumque certatum verbis
esset, cornix tandem, Quic-
quid, inquit, formositatis in
te sit, vernum hoc solummo-
do tamen est: at ego etiam
hyeme duro.
Monet fabula; firmita-
tem corporis forma potio-
rem habendam.

οξ'. Βέταλις.

Βέταλις ἀπὸ τίνος θυρίδος ἐκρέματο· νυκτερὶς δὲ προσ-
ελθῆσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν
ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει. τῆς δὲ μὴ μάτην τέτο ποιεῖν
λεγεσθης, ἡμέρας γὰρ ποτε ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ
τέτο ἀπ' ἐκείνης ἐσωφρονίσθη· ἡ νυκτερὶς εἶπεν, αἰλλ' εἰ 1)
νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν εἴφελος, αἰλλὰ πρὶν ἢ
συλληφθῆναι.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν 2) ἀνόνητος
ἡ μετάνοια.

77. *Merula*.

Suspensa ante fenestram in
cavea merula noctu cantab-
bat, ad quam advolans ve-
spertilio rogat, cur non die
potius canas & noctu acquie-
scas? Quia enim, inquit illa,
interdiu cantitans prodita &
capta fui: itaque nunc malo
edocsa, die taceo. Tum ve-
spertilio, Sed tu enim, inquit,
fero caves, quam, priusquam
deprehendereris, tacere oport-
tuit.
Docet fabula; post even-
tum, & cum iam malum ac-
ceptum sit, seram esse præni-
tentiam & cautiones.

1) *Al.* νῦν γε. 2) *Al.* ἀνόνητος.

ση'. Κοχλία.

Γεωργὸς πᾶσι ὤπλῃ κοχλίας. αἰκίστας δὲ αὐτῶν τρυζόντων, ἔφη· ὦ κακίστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπροσθέντων, αὐτοὶ ἄδετε;

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι πᾶν τὸ παρὰ κατὸν δρώμενον ἐπὶ νείδισον.

78. Cochlea.

Torrebat puer rusticus cochleas. quibus ad prunas stridentibus, Scelerata, inquit cum urantur domus vestra? Fabula monet; quæcunque non fiant suo tempore, ea animantes, potestis canere, esse reprehendenda.

ση'. Γυνή καὶ Δεσποιναι.

Γυνή χῆρα φιλεργὸς δεσποινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς. αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δύναντον ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτείνειν ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκεῖνη νυκτὶ ἐξανιστάμενη τὴν δεσποιναν συνέβη δ' αὐταῖς, τὸτο διαπραξαμένας, χαλεπωτέρας περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δεσπότης ἀγνοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτριῶν ὥραν, ἐνυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βλεψύματα κακῶν ἀγία γίνετα.

79. Mulier & Ancilla.

Mulier vidua, quæ texendo vitam sustentabat, solebat ad opus excitare de nocte ancillas suas, cum quidem gallorum cantus auditi essent. At illæ, posturno labore defatigatæ, statuerunt gallum domesticum interficere, quod hujus cantu de fomno dominam suscitari dicerent.

Quo facto deteriore conditione, quam prius, esse ceperunt. Nam de hora & tempore incerta domina & dubitans, prima sæpe nocte famulas postea excitabat.

Indicat fabula; sapienter bonæ spei consilia habere exitum infelicem.

π'. Γυνὴ Μάγος.

Γυνὴ μάγος, θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμὸς ἀπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιῆσα, καὶ κέρδος ἐν-
τεύθεν ἔχουσα. γραψάμενοι δὲ τινες αὐτὴν ἀσεβείας, ἔ-
λον, καὶ καταδικαθεῖσαν ἀπήγον εἰς θάνατον. ἰδὼν δὲ
τις ἀπαγομένην αὐτὴν ἔφη ἢ τὰς τῶν Θεῶν ἔργα ἀπο-
τρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς εἰδὲ ἀνθρώπων βελὴν μετα-
πῆσαι ὑδυνήθης;

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται,
μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμει.

80. Saga.

Saga quædam, mulier di-
vinatrix, avertere se Deo-
rum iras, & placare infesta
nuimina posse, profitebatur.
Quam ream quidam fecere,
postulantes impietatis: cau-
saque iudiciis probata, cum
ad supplicium illa damnata
abduceretur, de turba qui-

dam irridens, Heus tu, inquit,
quæ pollicebare aliis divinæ
iræ procuracionem, non po-
tuisti humanam sententiam
mitigare?

Fabula narratur in magna-
rum rerum professores, qui
minimarum sint imperiti.

πα'. Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθῆσα χαλκίως, τὴν ἐκὲ κει-
μένην περιέλειχε ῥίνην. ξυρμένης δὲ τῆς γλώττης, αἶ-
μα πολὺ ἔφραετο. ἡ δὲ ᾔδειτο, νομίζουσα τι τῷ σιδήρῳ ἀ-
φαιρῆν, ἄχρις ἔ παντελῶς πασαν τὴν γλῶτταν ἀ-
νίλωσεν.

Ο μῦθος πρὸς τὰς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτὲς βλάπτοντας.

81. Feles.

Irrepserrat in officinam excu-
soris feles, ibique repertam
linguam lingere cæpit. cumque
Fauciata de lingua cruor ma-
naret, gaudens illa eventu,

quod crederet ferrum a se la-
cerari, non erat lingendi fi-
nem, donec tota lingua absu-
meretur.

Fabula dicitur contra eos,
qui

qui cupiditatibus & pertinacia sua seipsos damnis afficiunt.

πβ'. Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπλων χρυσίω περίετυχε. καθ' ἐκάστην ἐν τὴν γῆν ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς ἔεθε. τῷ δὲ ἡ τύχη ἐπισᾶσά φησιν, ὦ ἄνθρωπε, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ὥστε ἐγὼ σοι δέδωκα, πλετίσας σε βεβηλωμένη; εἰ γὰρ ὁ κακρὸς μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας * τὲτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, εἰδ' ὅτι τὴν αὐτὰ μετ' αὐτὴν τύχην μέμψῃ.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι χρητὸν εὐεργετὴν ἐπιγινώσκουσιν, καὶ τὲτα χάριτας ἀποδίδουσι.

82. Agricola.

Qui terram colebat, cum agrum foderet, aurum forte repperit. Memor igitur beneficii, ut a terra in se colati, & gratus, hanc quotidie fertis redimere solebat. Ergo fortuna aliquando accedens ad illum, Cur acceptum refertis, inquit, terrae, quod tibi ego tribui, cum statuissem te

divitiis augere? Nam forte, si ita cadat, mutata, & auro delato ad alios, satis scio, te non terram sed fortunam accusaturum esse.

Fabula monet; autores beneficiorum agnoscendos, & illis memoriam atque gratiam persolvendam esse.

πγ'. Οδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ ταυτὸν ὁδοιπόρον, καὶ πατέρες πέλεκυν εὐρόντιος, ἄτερος ὁ μὴ εὐρὸν παρήνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὐρήκα, ἀλλ' εὐρήκαμεν. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τὸν τὸν πέλεκυν ἀποβεβηκότων, ὃ ἔχον αὐτὸν, διακρίνομεν, πρὸς τὸν μὴ εὐρόντιον συνοδοιπόρον λέγειν, ἀπολώλαμεν. ὃ δ' ἔπεν, ἀπόλωλα λέγε, ἔκ αὖτε ἀπολώλαμεν καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὐρεῖς, εὐρήκα ἔλεγε, ἔκ εὐρήκαμεν.

*) Α. τὲτό σοι

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, εἰδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

83. *Viatores.*

Duo una iter faciebant; horumque unus repertam bipennem sustulit. Tum alter hortari, ne sic loqueretur, ut diceret: Ego bipennem inveni, sed sic: Nos invenimus. Hoc ei, qui sustulerat bipennem, non persuadebatur. Mox visis quibusdam, qui se insequerentur cum clamore & concitato cursu, esse eos,

qui amisissent bipennem, conjiciens, Perimus, inquit. At alter, Perii, inquit, dices, nunc quoque, non perimus; quippe cum invenimus nolueris dicere, sed inveni.

Indicat fabula eos, qui non fiant participes commodorum, neque in inalis etiam fideles esse socios.

πδ'. Βάτραχοι.

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγγεινίων. ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθεῖαν καὶ πόρῳ τῆς ὁδοῦ, λίμνην ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδαρ ἔχων. καὶ δὴ τὴ ἐν τῇ λίμνῃ πατέρω παραγνῆτος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλετέρας διχῆτης μεταλάβῃ, ἑκένος ἐκ ἐπείθετο, λέγων, δυσάποσπᾶσως ἔχειν τῆς τε τόπῃ συνηθείας, ἕως ἂν συνέβῃ ἀμαξίαν παρελθεσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειρῶντες, φθάνουσιν ἀπολύμενοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέδαι.

84. *Ranae.*

Ranae duae vicina loca incolebant, altera paludem profundam, altera lacunculam juxta viam, in qua modicum aquae substiterat. Tum illa paludis inhabitatrix hortari

alteram, ad se ut commigraret, ubi multo tutiorem vitam degere liceret. Haec vero negare se posse avelli a consueto domicilio atque loco. Paulo post, nihil metuentem

E

tem

tem rotæ plaustrî, quod illa
ducebatur, contriverunt.

Significat fabula; homi-
nes in usu rerum futilium

prius fere subverti, quam ad
meliora vel aspirare velint,
vel pervenire possint.

πέ'. Μελιττοργός.

Eἰς μελιττοργεῖόν τις εἰσελθὼν, τῷ κεντημένῳ ἀπόντος,
τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυ-
ψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνῶμενος.
αἱ δὲ μέλισσαι, ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκοντα, ὡς κατέλα-
βον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χεῖρσιν διετίθον.
ὁ δὲ πρὸς αὐτάς, κακίστα ζῶα, τὴν μὲν κλέψαντα ὑμῶν
τὰ κηρία ἀδῶν ἀφῆκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελόμενον ὑμῶν
πλήττετε;

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἄνωγαν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνοιαν
τὰς ἐχθρὰς μὴ φυλαττόμενοι, τὰς φίλας ὡς ἐπιβόλους
ἀπαθύνουσι.

85. Mellarius.

Cum forte abesset apium
dominus, ingressus apia-
rium fuit, exsecuit favos, &
alvearia compilavit. Rever-
sus mellarius, & alvearibus
inanibus repertis, ad illa
constitit, & dolens damno
suo, & quærens secum quid
ageret. Interea redeunt api-
culæ de pastu, & in illum in-
fectæ involant, pungentes-
que aculeis suis pessime acci-

piunt hominem: qui iratus,
Sceleratæ, inquit, animantes,
furem dimisistis intactum,
me vero curatorem vestrum
affligitis.

Indicat fabula; quod qui-
dam per ignorantiam aut
etiam vecordiam inimicos
non caveant, amicos vero
averfentur aut repellant, tan-
quam adversarios suos.

πς'. Αλκυών.

Aλκυὼν ὄρνις ἐστὶ Φιλέρημος, αἰὲ τῇ θάλαττῃ διατὰν
μένη. ταύτην λέγεται, τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας
φυλάττει.

φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλάττιοις νεοτλοποιέσθαι. καὶ ὃν ποτε τίκειν μέλκσα, ἐνεοτλοποιήσατο. ἐξελεύσας δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλατταν, ὑπὸ λάβεω κυματωδεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρδῆναι τῆς καλῆς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοτλῆς διαθῆραι. ἡ δὲ ἐπανελθῶσα καὶ γνῶσα τὸ πρᾶχθῆναι, εἶπε, δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβελον φυλαττομένην, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἡ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστότερα.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθρῶς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπιπτοντες.

86. *Alcedo.*

Alcedo avis est amans solitudinis, & in alto degit: ac ferunt, insidias hominum vitantem in rupibus marinis nidificare & excludere pullos. Hæc, quodam tempore ova paritura, nidum affixit scopulo, & factum in eo reliquit, ac evolavit ad pastum. Interea vento commotum mare, & procellis elatum, fluctibus nidum obruit, atque ova dissipavit. Reversa mater, &

cognito damno suo, Infelicem me, inquit, quæ terram ut infidiosam fugiens, contuli me in mare, multo infestius mihi atque nocentius.

Hæc fabula docet: quod nonnulli mortales metuentes ab inimicis, non vitent sæpe concursum amicorum opinionem suam, a quibus majoribus detrimentis afficiantur, quam quæ dari ab inimicis potuissent.

87. *Αλιεύς.*

Αλιεύς ἐν τῇ ποταμῷ ἡλίουεν. διατείνας δὲ τὰ δίχτυα, καὶ τὸ ρεύμα περιλαβὼν, ἑκατέρωθεν καλωδίᾳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπεν, ὅπως εἰ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκόντων τις δραστήμιος τῶτο ποῦντα, ἐμμέφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολῶντα, καὶ διείδεε ὕδωρ μὴ συγχωρῶντα πίνειν. καὶ ἐς ἀπεκρίνατο, αἰὲν εἰ μὴ ὅπως ὁ ποτα-

ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δέησει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς σάσιν περιάγων.

87. *Piscator.*

In fluvio quidam retibus expositis captabat pisces. Tum ad fustem lapide alligato aquas feriens, & limum turbans, quod pellucidum erat illis adimebat, ut temere fugientes pisces retibus implicarentur. Hoc alius, qui propter eum fluvium habitabat, fieri, & puras aquas inquinari, moleste ferebat. Tum piscator. Nisi, inquit, eam incumbere.

πῆ. Πίθηκος καὶ Δελφίς.

Εθες ὄντος τοῖς πλέεσι Μελιταῖα κυνὶδία καὶ πίθηκος ἐπὶ γαστρὶ πρὸς παραμυθίαν τῷ πλῆ, πλέων τις ἔρχεσθαι αὐτῷ καὶ Πίθηκον. γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σέβρον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεῶς περιτραπέσης, καὶ πάντων διακομιμῶντων, ἐνέχετο καὶ ὁ Πίθηκος. Δελφίς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἀνθρώπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνέχεσθαι διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὥς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τῷ Πίθηκῳ, εἰ το γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος; τῷ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετραχέων γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσταται; ὑπολαβὼν δὲ ὁ Πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθει. καὶ ὁ Δελφίς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν ἐν εἰδότες ἀπα-
τᾶν νομίζουσιν.

88. *Simius & Delphinus.*

Solebant quondam mer-
catores in longinquis na-
vigationibus assumere catel-
las Melitæas, aut simiolas,
quorum lusibus tædium na-
vigandi levaretur. Quodam
igitur Atticam cum simiolo
prætervecto, non longe a
Sunio promontorio regionis
illius, vehementissima ori-
tur tempestas, & inhorre-
scit mare, atque fluctus tanta
vi concitantur, ut navis ever-
teretur. Disiectis igitur at-
que fluitantibus omnibus &
rebus & hominibus, nabat in
undis & simius. Hunc con-
spicatus delphinus, misertus
illius, quod esse hominem
arbitraretur (singularis autem
amor est erga genus huma-
num delphinorum) annatat
ad simium, & susceptum e-
vehere ad terram incipit.
Jamque in conspectu erat Pi-
ræum, ibidemque navale A-

theniensium, cum interro-
gat delphinus simium, An ef-
fet civis Atheniensis: Qui
cum respondisset, se & esse
civem Atheniensem, & in ea
urbe nobilibus parentibus
procreatum, amplius ille,
An noscitare posset Pira-
eum, rogat. Tum simius,
Optimum ne illum ami-
cum & summum, ac in
primis familiarem, inquit,
meum? ratus de homine
delphinum loqui. Quo tam
impudente mendacio offen-
sus delphinus, in mare se de-
merfit, & vanum simiolum
in aquis suffocandum reli-
quit.

Contra vanitatem & men-
dacia hæc fabula narratur;
quæ sæpenumero gloriosulus
non solum detrimento atque
probro, sed etiam exitio fuisse
compertum est.

πθ'. Μῦσαι.

Εν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μῦσαι προσπλῶσαι
κατήδιον, ἐμπαγύντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπλῆσαι
ἐκ ἔχον. ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλια ἡμεῖς, ὅτι διὰ
βραχυσίαν βρῶσιν ἀπολύμεθα.

E 3

Ο μῦ.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

89. *Musca.*

Ad mel profusum in cella quadam advolantes muscae, illius dulcissimo succo jucundissime pascabantur. Sed jam saturae, cum avolare vellent, pedibus in tenace liquore haerentibus, nitentes etiam alas implicuerunt quasi visco quodam mellis. Ita-

que moriturae, O miserae, inquit, quantillus nobis cibus interitum attulit!

Fabula reprehendit voluptarios & liguritores, qui lenocinio dulcedinis in magna saepe mala incurrere, saepe etiam interire soleant.

5. *Ερμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.*

Eρμῆς γυνῶνα βεβλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώπων ἔστιν, ἤκεν εἰς ἀγαλματοποιεῖν, ἑαυτὸν ἐμιάσας ἀνθρώπων καὶ θεασάμενος ἀγαλμα τῷ Διὶ, ἡρώτα, πῶς τίς αὐτὸ πρίασθαι δύναται; τῷ δὲ εἰπόντος, δραχμῇ, γελάσας, πῶς το τῆς Ἡρας; ἔφη. εἰπόντος δὲ, πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῷ ἀγαλμα, καὶ νομίσας ὥς, ἔπειθ' ἀγγελὸς ἔστι Θεῶν καὶ κερδαῖος, πολὺν αὐτῷ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δ' ἀγαλματοποιὸς ἔφη, εἰάν τέ τις ἀνήσῃ, καὶ τέλειον πρὸς θεήνην σοὶ δίδωμι.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρα κενόδοξον, ἐδεμιᾶ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

90. *Mercurius & Statuarius.*

Avebat cognoscere Mercurius, quantopere ab hominibus coleretur. Venit igitur in officinam statuarii, specie emptoris, & primum Jovis simulacro conspecto,

Quanti indicaret? interrogat.

Cumque audisset aestimari denario, subridens, At Junonis hoc quanti? inquit. Aliquantulo pluris, inquit statuarius, hoc vendo. Quam magno igitur? inquit Mercurius, faciamus enim precium.

Num-

Nummis festertiis, inquit ille, habeto novem. Contemplans vero reliqua, vidit & Mercuriale signum, quod & ipsum licitatur. Sperabat autem carius multo aestimatum illud iri, quippe Mercurii quod esset, nuntii & interpretis Deorum, cujus numen in spelucri omnes mortales invocarent. Tum sta-

tuarius, Si tibi, inquit, cupis signis opus est, dabuntur illa duo, de quorum pretio percontatus es, sesquidenario, & hoc in cumulum accedet.

Contra gloriæ cupidus fabula dicitur, qui tamen ab aliis non magni fieri consueverint.

σά. Ερμῆς καὶ Τειρεσίας.

Ερμῆς βεβλόμενος τὴν Τειρεσίαν μαντικὴν εἰ ἀληθὴς ἐστὶ γυνὴ, κλέψας τὰς αὐτῆ βῆς ἐξ ἀγροικίας, ἤκειν ὡς αὐτὸν εἰς αὐτὴν ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπων, καὶ παρ' αὐτῶν κατήχθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκενος παραλαβὼν τὸν Ερμῆν ἐξήλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τῆς κλέψεως σκεψόμενος, καὶ τότε παρήνει φράζειν αὐτῷ, ὅτι τινὰ ἀντὶ τῶν ὀρνίθων θεάσεται. ὁ δὲ Ερμῆς, τὸν μὲν πρῶτον θεασάμενος αἰετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διπλάμενον, ἑώρασε. τῷ δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτὸς εἶναι τῶτον, ἐκ δευτέρου κορώνην εἶδεν ἐπὶ τινος δένδρεος καθήμενν, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπυσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτεισαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. καὶ ὅς ὑποτυχὼν εἶπεν· αἰετὶς αὕτη γε ἡ κορώνη διόμνυται τὸν τε ἔρποντα καὶ τὴν γῆν, ὡς, εἰάν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήφομαι βῆς.

Τὸτῳ τῷ λόγῳ χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸν ἄνδρα κλέπειν.

91. Mercurius & Tiresias.

Mercurius periculum facit, & abactisibus illius, qui in agro pascebat, formam hominis sibi

fiam venit, quāsi sua aliqua de
re illum consulturus. Interea
& de amissis bobus huic nun-
tium affertur. Quo damno
motus Tiresias, assumpto
Mercurio, in locum editum
& patentem proficiscitur, de
avium indicio furem ut co-
gnosceret. Jubet igitur di-
cere Mercurium, num avem
aliquam cernat. Ille aquilam
se videre ait, quæ volatu
a læva ad dexteram ferretur.
Nihil hæc ad nos, inquit
Tiresias: observemus igitur

aliam. Paulo post Mercurius,
cornicem conspicatus in
proximæ arboris ramo in-
fidentem, quæ nunc rostrum
in cælum attolleret, nunc
terram versus demitteret, id
ipsum significat vati. Qui
gestu cornicis intellecto,
Hæc, inquit, cælum & ter-
ram cornix testatur, rece-
pturum me boves meos, si-
quidem tu volueris.

Hæc fabula adversus fures
ut possumus.

55. Κύνες.

Εχὼν τις δύο κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν
δὲ λοιπὸν οἰκοφυλάκειν. καὶ δὴ ἔπειτε ὁ θηρευτικὸς
ἤγχευέ τι, καὶ ὁ οἰκερὸς συμμετείχε·ν αὐτῷ τῆς θοῆης.
ἀγανακτοῦντος δὲ τῆς θηρευτικῆς, καὶ κῆνον ὀνειδίζοντος, ἔ-
γε αὐτὸς μὲν καθ' ἐκαστὴν μοχθεῖ, ἐκείνος δὲ μηδὲν πονῶν
τοῖς αὐτοῖς τρέφεται πόνοις. ὑπολαβὼν αὐτὸς ἔπε, μὴ
ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμψε, ὅς ὃ πονεῖν με ἐδίδαξε,
ἀλλὰ πόνους ἀποτρὶς ἐδίειν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιτάμενοι ὃ
μεμπτοὶ εἰσιν, ὅταν αὐτοὶ οἱ γονεῖς ἔτιωσ ἀγάγῳσιν.

92. Canes.

Cui crant canes duo, is ho-
rum alterum ad venatio-
nes assuefecit, alterum ad cu-
stodiam domus. Si quid au-
tem prædæ partem labore
venatici allatum forte esset,

particeps fiebat illius & do-
mesticus. Ferebat id mole-
ste venaticus, & convicia i-
gnaviæ & desidiæ faciebat
domestico, querebaturque de
suis illum defatigationibus
& su-

& sudore bene victitare. Cui Indicatur fabula; imperitæ domesticus respondit, non se adolescentiæ liberorum sustinere parentes culpam, qui non curarint recte illos educandos. a quo non labores, sed non curarint recte illos educandos. aliorum labore quæsitā absumere, edoctus esset.

57. Ἀνὴρ καὶ Γυνή.

Ἐχων τις γυναῖκα, πρὸς τὰς κατ' οἶκον ἀπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβελήθη γυνῶναι εἰ καὶ πρὸς τὰς πατρῴας οἰκίας ἔτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα, μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τὰς ἐκεῖ διεγένετο; τῆς δὲ Φαμένης, οἷς τὶ βεκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη· ἀλλ' ὦ γυναι, εἰ τέτοις ἀπεχθάνῃ, οἱ οὐδὲν μὲν τὰς ποιμένας ἐξελαύνουσιν, ὅψε δὲ εἰσίσαι, τί καὶ προσδοκῶν περὶ τέτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ἔτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, καὶ τῶν προδύλων τὰ ἀόληλα γνωρίζεται.

93. Pater & Mater familias.

Erat nupta cum quodam mulier iracunda & morositate intolerabilis totius familiae. Hic cognoscendi cupidus, utrum suave tantummodo an etiam paterna domus ferre illam nequiret, bona cum gratia, quasi magna res agatur, ad patrem eam remittit. Post dies non multos revocatam interrogat, quam recte sibi cum familia paterna convenisset? Bubulci, inquit illa, & pastores mihi visi sunt offendi mea praesentia. Ibi vir, Mulier, exclamans inquit, si gravis & invisus iis fuisti, qui prima luce domo egrediuntur & eadem postrema revertuntur, quid de aliis suspicandum, cum quibus totos dies versata es?

E 5

Intel-

Intelligendum, sapenu- fci & incerta de certis explo-
mero magna de parvis resciri solere.

58^η. Ερίφος καὶ Λύκος.

Ερίφος, ὑπερῆσασα τῆς ποιμένης, ὑπὸ λύκῳ κατεδιό-
κετο· ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν, ἔπεν, ὦ λύκε, ἐπὶ
πέπεισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ αἰδήσῃς ἀπο-
δάνω, αὐλησον πρῶτον ὅπως ὀρχήσομαι. τῷ δὲ λύκῳ
αὐλῶντος, καὶ τῆς ἐρίφου ὀρχομένης, οἱ κύνας ἀκέσσαντες
τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῇ ἐρίφῳ φησὶ, δι-
καίως ταῦτά μοι γίνεται· ἔδει γάρ με, μάγειρον ὄντα,
αὐλητὴν μὴ μιμνῆσθαι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν ἀμεί-
λυντες, τὰ δὲ ἐτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίαις
περιπίπτουσιν.

94. Hædus & Lupus.

Hædus a grege aberraverat: hunc lupus vi-
sum insequi cepit. Qui cum
intelligeret se viribus suis ma-
lum effugere non posse, cal-
lidum consilium inivit, & ad
lupum conversus, Mi lupe,
inquit, video me futurum
esse cibum tuum, tu tamen
ne gravare parva in re beni-
gne mihi facere; &, quo ju-
cundias finiam vitam, prius
carmen aliquod accinito, ad
quod saltando exhilarer. ita

etiam caruncula mea suavior
erit. Statuit morem gerere
lupus hædo, & alta voce edit
ululatum, quo audito canes
accurrunt: tum relicto lupus
hædo fugam facere. Sed
enim jure, inquit, hoc mihi
evenit: me enim, qui cocus es-
se debueram, cantorem agere
non oportuit.

Fabula docet; nunquam
feliciter naturam propriam
exui, & indui alienam.

59^η. Καρκίνος καὶ Αλώπηξ.

Καρκίνος, ἀπὸ τῆς θαλάττης ἀναβὰς, ἐπὶ τινος ἐνέμε-
το τότε· αλώπηξ δὲ λιμνῶτισσα, ὡς ἐθεάσατο,
πρὸς αὐτὸν

προσελθῆσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ, μέλων καταβιβράσκειν, ἔφη· αἰδ' ἐγώ γε δίκαια πέπονθα, ὅς, θαλάττιος ὦν, χερσαῖος ἤβελήθην γενέσθαι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκία καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκεισιν ἐπιχειρῶντες, εἰκότως δυσυχῶσιν.

95. Cancer & Vulpes.

Egressus quondam de aquis sem, terrestris fieri voluit.
cancer, in ripa pascebatur Indicatur fabula; sua studia
tutur: hunc famelica vulpes deferentes, & incumbentes
corripuit, cumque illum de in aliena, merito fortunam ex-
vorare vellet, Cur igitur, in periri adversam.
quit, ego qui fluviatilis es-

55'. Καραδός.

Καραδός αἰφύης ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ἄδων,
καὶ ἀντηχέσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾗδῃ σφόδρα εὐ-
φάνος ἔναι· καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τέτῳ, ἐγὼ δὲν καὶ θαλάττω ἑαυτὸν ἐπίδωναι. ἀφικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ
κακῶς ἄδων πᾶν, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες* ἀπήλασαν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι, ὅτε καὶ τῶν ρητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς
σχολαῖς δοκῶντες εἰναι, ὅταν ἐπὶ ταῖς πολιταῖς
ἀφικωνται, ἔδενός ἀξίῳ εἶναι.

96. Fidicen.

Solebat quidam fidibus ca- procedere. Ubi cum deter-
nendo exercere se sub te- rime cantaret, sibilis exactus
studine, cui indidit paulo & plagis insuper affectus pec-
ante tectorium curat; ubi nas dedit stolidæ audaciæ.

Fabula hoc indicat; quos-
dam in scholis & apud suos
quantivis precii sibi videri, &
opinione præclara efferri, ut
ad

*) Αλ. ἀπώλεσαν.

ad rempublicam etiam accedere audeant, in qua gerenda saepe turpissime se dare con-
fueverint.

58'. Κλέπται.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, ἔδεν εὖρον, ὅτι καὶ
ἀλεκτρυόνα· καὶ τῶτον λαβόντες ἀπήνεσαν. ὁ δὲ,
μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδῆτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύου-
σι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὰς
ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τὸτό σε
μᾶλλον θύομεν· ἐκείνες γάρ ἐγείρων, κλέπτεν ἡμᾶς
ἐκ ἑαῶς.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς
ἐναντιῶται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶ εὐεργετήματα.

97. Fures.

Fures, qui se per ruinolam
parietem in aedes quas-
dam insinuassent, cum, quod
auferre possent, nihil reper-
rent, gallum forte strepen-
tem & cantantem compre-
hendunt, & secum asportant.
Quem iugulaturi, orantur ab
eo, sibi ut parcant: suum enim
cantum utilem hominibus
esse, quos excitet de somno.

ad opera & laborem. Tum
fures, eo libentius, inquit,
te occiderimus, qui eos susci-
tes, quorum vigilantia ob-
stet conatibus nostris.

Fabula significat; malis ea
maxime adversari, quæ bonis
prodesse. Monet & hoc, im-
pudentes ea saepe defensione
uti, quæ magis adversariorum
adjuvetur causa quam sua.

59'. Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἐπὶ τῷ δέντρῳ τῶν οἰκιστῶν τοῖς ἀνθρώ-
ποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τὸτο μαντευόμενός τις πρὸς αὐτὴν
λέγων, τὸ μέλλον, θεαταμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας,
ἤκεν ἐπὶ τὸ δένδρον, καὶ εἶπεν, μεγάλως ἐκράξεν. τῶν δὲ
πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑπερ-
τυχὼν ἵς ἐφη· ἀπίστων, ὡς εἶποι, κορώνη γάρ ἐστιν ἢ τις κλέ-
κταγε, καὶ οἰωνισμὸν ἐκ ἑαῶς.

Ο μῦθος

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἔτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς
κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ
γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

98. *Cornix & Corvus.*

Cornix, invidens corvo fa-
mam augurii, conspicata
viatores subvolat in arbo-
rem, & quam potest altissima
voce crocitat. Quibus con-
versis & territis ad sonum il-
lius, unus tandem, Pergamus.
inquit, comites; ista enim

cornicis vox est, neque in au-
guriis observatur.

Fabula docet; eos, qui
cum potioribus de dignitate
contendant, non solum non
exæquari illis, sed etiam risui
se se exponere.

99. *Korōnē kai Kūon.*

Kορώνη Ἀθηνῶν θύεσσα, κύνα ἐπὶ ἐστίασιν ἐκάλει. ἡ δὲ
πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις;
ἡ γὰρ Θεὸς ἔτω σε μισεῖ, ὥς καὶ τῶν συντρόφων σε, οἰωνῶν
τὴν πίσιν περιελθεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τῆτο
μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς
εὐεργετεῖν καὶ ὀκνεοῦσι.

99. *Cornix & Canis.*

Cum rem divinam faceret
cornix pecude Minervæ
maestata, ad cœnam invitat
canem. Quid tu vero Deam,
canis inquit, frustra sollicitas,
& sine causa sumptus facis?
ita enim illa se vehementer
odit, ut ex omnibus tui gene-

ris animantibus uni tibi fi-
dem augurii detraxerit. Ideo
igitur, cornix inquit, huic sa-
cra fero, ut mecum placata in
gratiam redeat.

Docet fabula; esse multos,
qui lucri spe inimicos colere
& munerari non dubitent.

100. *Korax kai Ophis.*

Kόραξ, τροφῆς ἀπορῶν, ὥς κατεῖδεν ἐν τινὶ εὐηλίᾳ τόπω
ὄφιν

ἔφην κοιμάμενον, τῷτον καὶ ἀπλῶς ἤρπασε. τὸ δὲ ἐπιστρά-
φέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποδινήσκειν μέλλων εἰρηκεῖ
δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιῷτον εὖρον ἔρμαιον, ἐξ ἧ καὶ ἀπέλ-
λυμαι.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὖρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ
κινδυνεύσαντα.

100. Corvus & Serpens.

Cum fame corvus periret, cui ejusmodi oblatum fuerit
neque escam uspiam in- commodum, a quo mihi
veniret, forte conspectum interitus non mitteretur!
anguem convolutum & apri- Castigar fabula avaros,
cantem rapit, quo replicato quibus lucri cupiditas sæpe
& fauciente corvum, ictus exitiosa esse comperiat.
ille, O me miserum, inquit,

ραί. Κολοῖος καὶ περιστερά.

Κολοῖος ἔν τινι περιστερῶνι περιστερᾷς ἰδὼν καλῶς τρεφε-
μένας, λευκάντας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὥς καὶ αὐτὸς τῆς
αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσυχᾶ-
ζεν, οἴομενα περιστερᾶν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. ἐπεὶ δὲ
πότε ἐκλαθόμενος ἐφθέγγετο, τῆνικαῦτα τὴν αὐτῇ γνῶσιν
Φύσιν, ἐξήλασαν πάσας· καὶ ὃς, ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦ-
θα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τὰς κολοῖας πάλιν. κακῆνοι,
διὰ τὸ χρωμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μεθ' αὐτῶν διαί-
της ἀπέτρξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρως
τυχεῖν.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρε-
ταῖς, λογιζόμενοι, ὅτι ἡ πλεονεξία, πρὸς τῷ μηδὲν ὠφε-
λεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα ποικίλεις.

101. Monedula & Columba.

Monedula, animadvertens grorem suum, & adjungit se
victum abundantem co- columbis. Hæ, secum il-
lubarum, cerussa oblinit ni- lam cibum capere, donec ca-
cut,

cuit, facile passæ, postquam
crochantem audivere, ir-
ruunt in eam & abigunt de
columbari. Tum reverti-
tur ad monedulas, quæ alba-
tam hanc, ut alienam avem,
& ipsæ excludunt. Ita quæ
non contenta sua sorte me-

liorem secuta fuerat, utrius-
que vitæ commoda amisit.

Monet nos fabula, ut for-
tunam quisque suam ample-
ctatur; utque cogitemus,
cupiditates, præterquam
quod nihil utilitatis afferant,
sæpe etiam damnosas esse.

εβ'. Κολοίος.

Κολοιὸν τις συλλαβὸν, καὶ δήσας αὐτῷ τὸν πέδα λίνω,
τῷ ἑαυτῷ παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑπομένας τὴν
μετ' ἀνθρώπων δαίταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε,
Φυγῶν ἦκεν εἰς τὴν ἑαυτῷ καλιάν. περιεληθέντος δὲ τῆς
δεσμῆς τοῖς κλάδοις, ἀποπλῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ
ἀποθνήσκεν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη· δαίλαιος ἔγωγε, ὅς,
τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομένας δελείαν, ἔλαθον
ἐμαυτὸν ἡς ζωῆς στερήσας.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τινὲς ἔδ' ὅτε μετρίων κινδύνων
ἑαυτὰς βεβλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

102. Monedula.

Capram quidam monedu-
lam, alligatam filo de-
vincto ad pedem illius, donat
filiolo suo, cum qua luderet.
Illa impatiens humanae con-
suetudinis, occasionem na-
ctam silvas avolat. Impli-
cito autem filo arboris ramis,
cum jam fame sibi morien-

dum intelligeret, Me mise-
ram, inquit, & stolidam a-
vem, quæ, hominum fer-
vitutem fugiens, in mortem
& exitium me conjecerim.

Fabula indicat; quod ho-
mines declinantes mediocria
mala in maxima interdum
incurrant.

εγ'. Ερμῆς.

Ζεὺς Ερμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρ-
μακον ἐγγχεῖν. ὁ δὲ τῷτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιή-
σας,

σας, ἴσον ἐκάτω ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνος τῷ σκυτέως ὑπὸ
λειψθέντος, πολὺ κατελείπειτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν
τὴν θυεῖαν ἐνέχεεν αὐτῷ· καὶ ἴσως συνέβη τὰς τεχνίτας
ἅπαντας ψευδεῖσαι, μάλιστα δὲ πάντων τὰς σκυτέας.

Ο μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

103. *Opifices.*

Jupiter Mercurium jussit o- relictum fuerat, id totum
pificibus omnibus dare ebibendum prius præteritis
portionem medicatam vani- præbuit. Ideoque cum o-
tate. Ille oblitus unius ge- mnes opifices multum men-
neris, nescio cujus, miscuit tiantur, aliqui tamen putan-
æqualiter mendacium uni- tur esse vanissimi.
versis: cum autem recorda- Narratur fabula mendaci-
retur postea horum, quicquid bus opificibus.

ἢ Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας τὰς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διατίθει
αἰσίοις ἐνέδωκε, μόνην δ' ἐνδεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπι-
λάττειτο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν αὐτὴν εἰσαγάγει, διὰ
τῆς ὄχλης αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον
ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο,
ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις,
ὥς αὖ ἔρω μὴ εἰσελθεῖν· αὖ δ' εἰσελθεῖ, αὐτὴ ἐξελεύσα-
μαι παραυτίκα. ἀπὸ δ' ἡ τῆς συνέβη πάντας τὰς πόρνας
ἀναισχύντας εἶναι.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι τὰς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους, ἀναι-
σχύντας εἶναι συμβαίνει.

104. *Jupiter.*

Fuerat Jupiter creatis ho- mi, non inveniens viam, qua
minibus oblitus verecun- & hanc illis infereret, jubet ut
diam quoque attribuere, cum ipsa in turbam & multitudi-
reliquos omnes affectus attri- nem sese inferat. Quod
buisset. Ergo dubius ani- cum facere admodum gra-
vare-

varetur, Jupiter autem ut faceret valde instaret, consensisse tandem hac conditione dicitur, ne libido eodem, quo ipsa, accederet: hujus enim conjunctionem vel potius conspectum se tolerare non

posse. Ex eo fit, ut omnes impuri & libidinosi etiam sint inverecundi.

Narratur fabula contra impudicos & servientes turpitudini cupiditatum.

ρε'. Ζεὺς.

Ζεὺς γάμους τελῶν πάντα τὰ ζῶα εἰσία. μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑπερησάσης, διαφορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑπερησείας, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίος χάριν αὐτῇ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔπαρεγένετο. τῆς δὲ εἰπέσης, οἶκος Φίλος, οἶκος ἄριστος· ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, καλεδίκησε τὸν οἶκον βασιλεύσαν περιφέρειν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰσθύνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

105. Jupiter.

Cum Jupiter duxisset Junonem, invitasse ad nuptiale convivium universas animantes traditur. Quæ cum tempestive advenissent, sola cessavit testudo: de qua causam mora sciscitaretur, respondit illa, Suam cuique domum gratissimam

esse. Itaque iratus Jupiter hanc æm pœna affecit, ut affixam perpetuo sibi domum suam gestare cogeretur.

Fabula de iis narratur, qui suarum rerum tenuitatem præferunt aliorum splendori & copiæ.

ρς'. Λύκος καὶ Πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θασαύμενος πρόβατον, ἐδέετο ποτὸν ἐκ τῆ παραβρέοντος αὐτῷ ποταμῆς κομίσει. ἐγὰρ εὐ μοι, φησί, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφήν ἐμαυτῷ εὐρήσω.

F

τὸ

τὸ δὲ ὑποτυχόν, ἔφη· ἀλλ' εἰάν ἐγὼ πόλιν ἐπίδω σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρὰ κακῆργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

106. *Lupus & Ovis.*

Qui evaserat canes faucibus lupus, cum jaceret in terrae viribus, a praetercunte ove petiit, de praeterfluente sibi potum ut afferret: nam ego facile, inquit, tum cibum invenero. Ovis frau-

de intellecta, Si ego potum attulero, inquit, me scilicet pro cibo ufusus sis.

Fabula dicitur in veteratōres & fraudulentos insidiatōres.

95. *Λαγῶαι.*

Λαγῶαι ποτε πολεμῶντες αἰετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμβαλίαν αἰλώπενκας. αἱ δ' ἔφασσαν, ἐβουθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤδειμεν τίνας ἐσεῖ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ· ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικῶντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονεῖσι.

107. *Lepores.*

Lepores, suscepto bello adversus aquilas, auxilium vulpium implorarunt. Qui responderunt, non se fuisse illis defuturos, nisi scirent, & qui ipsi essent, & qui-

buseum bellum gererent.

Docet fabula; eos negligere salutem suam, qui cum potentioribus inimicitias exercent.

94. *Μύρμηξ.*

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, ἐ τοῖς ἰδίῃς ἤρκετο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν γερόνων καρπὰς ὑφηρεῖτο· ὁ δὲ Ζεὺς, ἀγαπηλὴν ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ πλεονεξίαν, μελεόρῳσεν αὐτὸν εἰς τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφήν αἰμάξας, ἦν διάδωκεν ἐ μετέβαλε· μέχρι γὰρ τῶ νῦν

ἢ τὰς ἀρχέρας περιῖαν τὰς τῶν ἐτέρων πόνους συλλέγει,
καὶ ἑαυτὰ ἀποδησαυρίζει.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ φύσει πονηροί, καὶ τὰ μάλιστα
τὸ ἥδος μεταβληθῶσι, τὸν ἱρόπον ἔμεταβάλλονται.

108. *Formica.*

Quam animantem formicam nominamus, eam fuisse quondam mortalem humani generis accepimus; exercuisse autem agriculturam, in ejus assiduo studio & summa cupiditate, vicinis & res & frumenta subtrahere clanculum soleret. Qui cum, ut fit, furi multa quotidie mala imprecarentur, motus tandem Jupiter communi exsecratione, in animantem quæ, ut diximus, formica nominatur, convertit furacem agricolam. Non tamen una cum specie mores quoque mutati fuere: nam formica nunc quoque rura frequentat, & alienos labores ipsa pereipit atque recondit. Fabula ostendit; naturas pravas immutatas manere in omni formæ varietate.

ρθ'. Νυκτερίς καὶ Γαλῆ.

Νυκτερίς, ἐπὶ γῆς πεσῶσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη καὶ μέλυσσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σατηρίας ἐδεῖτο. τῆς δὲ Φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπελῦσαι. φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν. αὐτὴ ἔλεγεν, ἐκ ὄντος, ἀλλὰ μὴ εἶναι καὶ ἔτιω ἀφείδη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσῶσα, καὶ ὑπὸ ἐτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. τῆς δὲ ἐπέσης, ἀπασιν ἐχθράναι μυσὶν, αὐτὴ μὴ μὺς, ἀλλὰ νυκτερίσιν ἔλεγεν εἶναι καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ἔτιω συνέβη δις αὐτὴν ἀλλαζαμένην τὸ ὄνομα, σατηρίας τυχεῖν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δὲ καὶ ἡμῶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζόμενος, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχῆματιζόμενοι πολλὰκις τὰς κινδύνους ἐκφεύγουν.

109. *Vespertilio & Felis.*

Vespertilio delapsa in solum
comprehensa fuit a fele.

Quæ cum hanc dilaniatura
esse videretur, petiit illa sup-
pliciter, vitam sibi ut conce-
deret. At enim feles hoc
facere posse negabat, quæ esset
capitalis hostis omnium a-
vium. Tum vespertilio se
non avem sed murem esse di-
xit: itaque dimissa fuit. Pau-
lo post capta ab alia fele, sim-
pliciter petiit sibi miseræ vi-
tam relinqui. Ibi feles sibi
hoc factu perdifficile esse ait,

quæ cum omnibus muribus
bellum gereret: vespertilio
vero, se murem nequaquam
esse affirmare, sed volucrem.
Quare iterum periculum e-
vasit, & nomine mutato bis
servata fuit.

Instruit homines fabula
ad prudentiam, ut pro tem-
pore & loco mutare consilia
disceant: omnibus enim pro-
posita conservatione salutis
cum dignitate conjunctæ,
non idem semper dici sed
idem spectari oportet.

ρί. Οδοιπόροι.

Οδοιπόροι καὶ τινὰ αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἤλθον ἐπὶ ἰσθα-
σκοπιάν. καὶ κῆθεν θαλάσσιον φρύγανον πόρρωθεν
ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾗθησαν. διὸ δὴ προσέ-
μενον, ὡς μεγέθους αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ
ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, ἤκετι ναῦν,
ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκειν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύ-
γανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μά-
την ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὃν προσεδεχόμεθα.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου
δοκῶντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, ἐδειγνῶς
εὐρίσκονται ἄξιοι.

110. *Viatores.*

Viatores quodam in littore
dum iter faciebant, spe-
cula forte conscensa in mare

prospiciunt, & è longinquo
vident sarmenta fluctibus ja-
ctata, navis speciem præ se
feren-

ferentia, quæ ad lectus appelleretur. His vero propioribus factis sperabant lembum esse: mox vento & fluctibus ejecta farmenta cum cognovissent, stulti scilicet, inquirunt, nos hic frustra navigia expectavimus.

Fabula docet; quosdam ignotos formidini aliis esse opinione sua, cum quibus si quis propius congregiatur, statim apparere futilitatem & ignaviam illorum.

ρῑα'. Ονος ἄγριος.

Ονος ἄγριος ὄγον ἰδὼν ἡμέρον ἐν τῇ εὐηλίᾳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπὶ τε τῇ εὐεξίᾳ τῆς σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφορεῖν, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὀπίσθεν ἐπόμενον, καὶ ῥοπαλοῖς αὐτὸν παύοντα, ἔφη· αἰὲν ἔγωγε ἐκέτι σε εὐδαιμονίζω, ὅτι ῥῶ γάρ, ὡς ἐκ, ἀνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἐκ ἑστὶ ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

iii. *Asinus Silvestris.*

Silvestris asinus prostratum in sole mansuetum asinum cernens, beatum illum iudicabat animo suo, qui & cute nitida & bene habito corpore esset. Mox videns eundem & onera ferre, & ab agitatore fustibus cadi, Non ego

te, inquit, magis beatum esse duro: intelligo enim cum quanta calamitate tua bona confusa sint.

Fabula docet; commoditates, conjunctas cum miseria, non esse appetendas.

ρῑβ'. Ονοι.

Ονοι ποτὲ, ἐπὶ τῇ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτέμενοι. ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδείξας βεβλόμενος, ὅτι τῆς ἀδυνατοῦς ἔστι, ἔφη· τότε αὐτὰς ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆς κακοπα-

κοπαθείας, ὅταν ἐρεῖντες ποιήσωσι ποταμόν. καὶ κῆνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑποκαθεόντες, ἀπ' ἐκείνη καὶ μέχρι τῆ νῦν ἔσθ' αἶμα ἔβρον ἐτέρων ἰδῶσιν ὄνων, ἐνλαυδα καὶ αὐτοὶ περιεϊσάμενοι ἔρεσιν.

Ο μῦθος δηλοῖ: ὅτι ἐκάτω τὸ πεπρωμένον αἰθεράπειον ἔστιν.

112. *Asini.*

Asini, perpetuam ponderum & agitationum defatigationem intolerabilem rati, ad Jovem legatos quodam tempore misere, oratum, ut sibi ille succurreret, tantisque a malis liberaret animalia innocentia. Quibus Jupiter volens ostendere id, quod peterent, fieri non posse: respondit; Desituros onera bajulare asinos; cum

mingendo fluvium effecissent. Quo audito, quod ei animo & simpliciter hæc Jovem locutum fuisse crederent, decreverunt, ubicunque asinus minxisse alterum animadvertisset, ibidem & ipse uti mingeret, quod ab illis observari ad hunc usque diem ajunt.

Vult demonstrare fabulas fati destinata non tolli.

εργ. Ονος καὶ Αλώπηξ.

Ονος ἐδυσάμενος λεοντίνην περιήει, τὰλλα τῶν ζώων ἐκφοδῶν. καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα, ἐπειράτο καὶ ταύτην δέδιδτεῖν. ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτῆς φρεγγάμενη προακηκυῖα, πρὸς αὐτὸν ἔφη: αἰὲν εὖ ἔστι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ἐγκωμένε ἦκιστα.

Ο μῦθος δηλοῖ: ὅτι ἐνίοι τῶν ἀπαδεύτων τὶς ἔξω δοκεῖ τις ἴνες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχοντα.

113. *Asinus & Vulpes.*

Asinus indutus leonis pelle, superbe obambulabat, & reliquas bestias territabat. Huic obviam facta vulpecu-

la, quæ forte illius vocem audierat, Etiam te ego, inquit, metuerem, nisi te rudere scirem.

Fabula docet; quosdam stultitiā suā verbis indoctos alienis saepe esse adcent.
mirabiles, priusquam ipsi

ριδ'. Ονος καὶ Βάτραχοι.

Ονος ξύλα βασάζων, διέβαινέ ἴνα λίμνην. ὀλιθίσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξανασηναὶ μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε καὶ ἔσενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τῶν σενανγμῶν τὰς ἀκέσαντες, ὧ ἔτες, ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ ἰοῦντον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν ἔτως ὀδύρη;

Τάτω τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφορεῖντα, αὐτὸς τὰς πλείους ῥαδίως ὑφιστάμενος.

114. *Asinus & Rana.*

Asinus ligna portans, lacumque transiens, & in lubrico titubans, collabitur: cumque onere gravaretur neque resurgere posset, ejulare & lamentari cepit. Cujus querimoniam audientes incolas lacus illius ranæ, Heus tu, inquiunt, quid faceres: si tanto tempore in his aquis

jacuisses, quanto nos in ipsis versamur; cum vix hic concideris, & omnia miserrabili questu compleas?

Hanc possit fabulam vir fortis & patiens laborum narrare ignavo & ocioso, qui in minimis defatigetur & doleat.

fitanto tempore in his aquis

ριδ'. Ονος καὶ Κόραξ.

Ονος, ἡλικιωμένος τὸν γῶπον, ἐν ἰνι λειμῶνι ἐνέμελλο. κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔλκος ξαίροντος, ὁ ὄνος ὠγκάτο καὶ ἤλαλο. τὸ δὲ ὀνηλάτῃ πόρρωθεν ἰταμένῃ καὶ γελωνίῃ, λύκος παρὰ τὸν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη· ἄθλιος ἡμεῖς, οἱ κτὼν μόνον ὀφθαλμῶν αὐτοῦ διακόμεθα, τάτω δὲ καὶ προσεγγελωσιν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ κακῆργοὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον φανέντες δῆλοι εἰσιν.

115. *Asinus* ἔσ' *Corvus*.

Asinus pascebatur quodam in prato: huius in ulceratum dorsum involat corvus, & tundit rostro fauciam cutem. Tum asinus igitur rudere & subfilire, at agitator ridere, præteriens autem forte lupus, & hæc cernens, O nostrum infortunatum genus, inquit, quos omnes ad primum conspe-

ctum clamoribus & armis infectantur: isti autem, corvum significans, impunitelicer asini pellem pectere, atque insuper etiam arridetur.

Ostendit fabula; improbos & damnosos statim esse manifestos cum primum apparuerint,

116. *Oves* καὶ *Αλώπηξ*.

Oves καὶ αλώπηξ, κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξήλθον εἰς ἀγρὸν. λέωντος δ' αὐτοῖς περιλυχόντος, ἡ αλώπηξ, τὸν ἐπηρεζόμενον ὁρῶσα κίνδυνον, προσελθούσα τῷ λέοντι, παραδῶσεν αὐτῷ τὸν ὄνον ὑπέχου, εἰς αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλλεται. τῇ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, εὐεχὴ παραγαγῶσα τὸν ὄνον εἰς τινὰ πάγην ἐμπεσεῖν παρασκευάσει, καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκκῆνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν αλώπεκα συνέχεν, εἰς ἕως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτρέπη.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβλεπούσιν, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτὲς προσπολύντες.

117. *Asinus* ἔσ' *Vulpes*.

Inuit amicitiam cum asino vulpes, atque ita communiter exiere venatum. Cum autem leonem conspexisset vulpecula, verita ut evadere

cursum posset, calliditate periculum vitare tentat, & ad leonem accedens paciscitur vitam suam pro asini prodicione. Leo tum quidem vul-

pi vitam promittit; illa vero oculoſe aſinum accedit.
 in laqueum inducit aſinum: Fabula indicat; quod ſo-
 in quo captus cum hæreret ciorum ſuorum proditores ſi-
 neque auſugere poſſet, capit bi etiam ipſi plerumque exi-
 prius vulpem leo, at tium accerſant.
 que ita ad devorandum

ριζ'. Ορνις καὶ Χελιδών.

Ορνις ὄφρα ὡς εὐρεῖσα, ἐπιμελῶς ἐκτερμάνασα ἐξεκ-
 λαυσε. χελιδὼν δὲ, θεασαμένη αὐτήν, ἔφη ὦ μαλαία,
 τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ ἀνέχθεις ἀπὸ σὺ πρώτης το
 ἀδικεῖν ἀρξεται;

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ τὰ
 μέγιστα εὐεργετῆται.

17. Gallina ἔ Hirundo.

Gallina reperta ova ser- eductus in te primam omni-
 pentis cæpit studioſe in- um injurioſus eſt futu-
 cubando ſοφere, ut pullos rus?

excluderet. Hoc agentem Fabula docet; pravita-
 conſpicata hirundo, Stulta, tem non manſueſcere, quan-
 inquit, cur in hoc fetu edu- tumvis benigne tractetur.
 cando operam ponis, qui

ριη'. Κάμηλος.

Οτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες,
 καὶ τὸ μέγεθος καὶ ἀπαργένες, ἐφειγον. ὡς δὲ
 χρόνος προϊόντος συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάρρηνσαν μέ-
 χει τῷ προσελθεῖν. ἀγρόμενοι δὲ καὶ τὸ μικρὸν, τὸ ζῶον
 ὡς χολὴν ἐκ ἔχει, εἰς ποσῶτον καὶ ἀφρονήσεως ἤλθον,
 ὥστε καὶ χαλινὸς αὐτῇ περιθέντες, πασὶν ἐλαύνειν δε-
 δώκασιν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων ἡ συνή-
 θεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

F 5

118. Ca.

118. *Camelus.*

Cum homines primum camelum aspexissent, ter-
riti granditate bestiae refu-
gere ab hac percussis animis.
Mox intellecta mansuetudi-
ne illius accedere propius,
intuitique fuere confidentius.
Tandem cum comperissent

felle carere, eo usque de-
spexerunt, ut & franos in-
jicerent illi, & pueris ag-
tandam traderent.

Fabula docet; terribiles
casus consuetudine ita miti-
gari, ut saepe etiam con-
temnantur.

ειβ'. Οφίς.

Οφίς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων παύμενος, τῷ Διὶ ἐνέτυχεν.
ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· ἀλλ' εἰ τὸν πρότε-
ρον πατήσαντα ἐπληξας, ἐν ἄν' δεύτερος ἐπεχέρισσε τὸ
τοιοῦτον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβάνησιν ἀνθρώποι
μενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

119. *Anguis.*

Anguis cum a plurimis percussus, reliqui a te absti-
puleretur, ad Jovem nuissent pedes suos.
supplex confugit, querens Fabula indicat; eos qui
injurias & vim hominum. primis oppugnationibus re-
Cui Jupiter, si is, qui, te sistunt, aliis terrori solere
primus pressit, fuisset a te esse.

εκ'. Περίεργα.

Περίεργα δὴλη συνεχόμενη, ὡς ἐδεάσατο ἐν τῇ ἰσχυρῇ
τῆς ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι.
διὸ καὶ πολλῶν τῶν ῥοιῶν ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν εὐαλὴν τῶν πη-
γαῶν ἐμπεσεῖσα, ὡς καὶ τῶν πλεονῶν αὐτῆς περικλαθεῖ-
των καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπὸ ἰσχύος τῶν παρὰ τυχόντων
ἀλῶναι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ τοῖς ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς πρὸς
θυμίας,

θυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγγειζόντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτὰς εἰς ὄλεθρον.

120. *Columba.*

Siti enecta columba cum vidisset in tabula pictum cratera, [rata aquam inesse, concitatoque impetu ad illum lata, inflatam alam in asseres fregit, itaque delapsa in terram a pueris capta fuit.

Fabula monet, ut caveamus, ne imprudenter aggrediamur ullas res,, obsequentes cupiditatibus nostris, quod hæ multos in maxima damna impulerint.

εκα'. Περιτερά καὶ Κορώνη.

Περιτερά, ἐν τῇ περιτερεῶν τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνία ἐφρυάττετο. κορώνη δ', αὐτῆς ἀκέσασα, ἔφη αἰὲν ὧ αὐτῇ, πέπαιστο ἐπὶ τῷ σερμυνομένη, ὅσα γὰρ ἂν πλείονα τίκτης, τοσέτω καὶ πλείους λύπας συνάγεις.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν οἰκειῶν δυσυχέστερα εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δαλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιεῖσιν.

121. *Columba & Cornix.*

Columba, quæ in columbari nutriebatur, jactitabat fecunditatem suam. Audiens hoc cornix, At tu, inquit, necquicquam ea re superbis, de qua tibi plurimum doloris & luctus col-

ligitur: quantum enim tibi pullorum, tantum tristitiæ paritur.

Fabula docet, in servitute miseriam augeri fecunditate.

εκαβ'. Πλέσιος.

Πλέσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανέσης, θρηνησάσας ἐμιώσατο. τῆς δὲ ἐτέρας παιδὸς λεγέσκει, ὡς ἄθλια ἡμεῖς, αἱ γε αὐτῶν ἐπὶ τὸ πένθος, θρηνεύοντες ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκεισαι ἔτω σφοδρῶς κόπιονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θάύμαζε, τέκνον, εἰ αὐταὶ ἔτω θρηνεύουσιν ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τῷτο ποιεῖσιν.

Ο μῦθος

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἐνίοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν ἐκ ὀκνῆσιν αἰμοτηρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

122. *Dives.*

Cum essent diviti cuidam filiae duæ, deque his altera mortem obiisset, conduxit ille mulieres, quæ in funeris pompa deflerent mortuam, *quas Latini præficas dixere.* Quarum miserabiles planctus conspicata superstes soror, Quanta est hæc, inquit, infelicitas, id facere posse alienas, ut tam vehementer plorent atque

ejulent, cum id nos, quarum luctus est proprius, nequeamus! Cui mater, desine, inquit, mirari, filia mea, tantopere istas mærere. hoc enim pecunia accepta faciunt.

Fabula ostendit; inveni-ri quosdam tam avaros, qui non vereantur quæstui habere alienas calamitates.

ἐκγ. Ποιμὴν.

Ποιμὴν, ἐλάσας εἰς ἵνα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστράσας ὑπὸ δρυὸν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, τὸν καρπὸν κατέσσεε, τὰ δὲ πρόβατα ἐδίοντα τὰς βαλάνους, ἐλάθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὴν καλαβὰς, ὡς εἶδε τὰ γεγονότα, ᾧ κένισα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐδήτας παρέχετε, ἐμὲ δὲ τρέφοντες ὑμᾶς καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεθε.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἀνομίαν, τὰς μηδὲν προσήκουσας εὐεργετήσας, κατὰ τῶν οἰκείων Φαῦλα ἐργάζονται.

123. *Pastor.*

Egerat pastor oves in quercetum, ibi strato sub arbore vestimento suo, conscendit illam & decutere cæ-

pit glandes, ad quas accurrentes oves dum illas mandunt, etiam vestem pastoris dilacerant. Qui cum de arbore

bore postea descendisset, & vos pasco, meam vestem diripuistis.

cognovisset damnum, quod ostendit fabula; multos mortales alienis inscientes bene, & suis male facere.

peditatis, mihi vero, qui

εὐδ'. Αλιεύς καὶ Σμαρίς.

Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήμενος σμαρίδα. μικρὰ δὲ ἔσα ἰκέτευεν αὐτὸν *) νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτήν, ἀλλ' ἑᾶσαι, διὰ τὸ μικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξυνθῶ καὶ μεγάλη, φησί, γένομαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἔπει καὶ εἰς μέζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄνθρωποι εἶναι, ἐπὶ τὸ ἐν χειρὶ παρὲς κέρδος, καὶ μικρὸν ἢ, τὸ προσδοκώμενον, καὶ μέγα ὑπάρχη, ἐλπίζειν.

Ο μῦθος δὲ λόγος ὅτι ἀλόγιστος ἄνθρωπος ὁ δὲ ἐλπίδα μέζονος τὰ ἐν χειρὶ ἀφείκει μικρὰ ὄντα.

124. Piscator & Smaris.

Smaridem ajunt esse pisciculum parvum in cibo gratum. Hujus generis captam unam perpusillam orasse piscatorem, qui ceperat, ferunt, ut illo se tempore amitteret ac sineret grandescere. tum enim illum se majore cum commodo suo facile esse recepturum.

At ego, inquit piscator, desipiam, si, spe futuri boni vel maximi, praesens e manibus dimittam quamvis modicum,

Docet fabula; incogitantes esse, qui malint magna sperare bona, quam modicis frui cum liceat.

εὐκεί. Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἀνθρώπος τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ἐδευότων δὲ, ἐν τῇ

*) Αλ. πρὸς τὸ παρόν.

ὁ δὲ ἔπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ, ἄρον ἐκ τῆ ἐμῆ βάρους, ἐ
 θέλεις εἰνάμε σῶν. ὁ δὲ ἐκ' ἐπέειδη. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τῆ
 κόπης ἐτελεύτησε. τῷ δὲ δεσπότη πάντῃ ἐπιθέλος αὐτῷ, καὶ
 αὐτὴν τὴν ὄνυ δορᾶν. θρηγῶν ὁ ἵππος ἐβόα· οἱ μοι τῷ πανα-
 θλίω, τί μοι συνέβη τῷ ταλαπῶρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μι-
 κρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδὲ ἅπαντα βασιάζω, καὶ τὸ δέσμα.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινω-
 νῆτες, ἀμφοτέροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

125. *Equus & Asinus.*

Agitabat quidam equum & asinum onustos sar-
 cinis. Deficiente autem in
 itinere asino, & petente ab
 equo, ut aliqua parte oneris
 se levaret, si se vivum aspice-
 re vellet, repudiavit equus
 preces illius. Paulo igitur
 post, fatigatione & labore
 consumptus asinus, in via
 corruit & efflavit animam.
 Tum agitator omnes sarcin-
 as, quas asinus portaverat,
 atque insuper etiam pellem
 asino detractam, in equum
 imposuit. Ibi ille deplorans
 fortunam suam, cum sero
 jam fastidii paeniteret, Me
 miserum, inquit, qui par-
 vulum onus in me suscipere
 gravatus fuerim, cum nunc
 cogar tantum ferre, acce-
 dente etiam pelle comitis
 mei, cujus preces tam super-
 be contempseram!
 Docet fabula; si superio-
 res cum inferioribus operas
 suas communicent, hoc so-
 lere utrisque salutare esse.

μὲν· Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Aνθρωπὸς τις, πρὸς σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνε-
 δίαν ἦν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ὁ
 ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτῷ προσφέρειν τῷ σώματι ἀπέ-
 πνει. τῷ δὲ σάτυρ ἐπερωτήσας, δι' ἣν αἰτίαν τῷτο
 πράττει, ἔφη, τὰς χεῖρας μὲν θερμαίνω ἐκ τῆ κρύου·
 μετὰ μικρὸν δὲ ἐδῆσμάτος θερμῷ προσενηχθέντος, ὁ ἄν-
 θρωπος προσφέρειν τῷ σώματι, ἐφύσα αὐτό. πυνθανο-
 μένῳ

μένε δὲ πάλιν δι' ἣν αἰτίαν τὰτο πράττει, ἔφη, τὸ ἔδεσμά
καλαψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη,
ἀπὸ τῶν νῦν ἀποτάσσομαι σε τῆς Φιλίας, ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν
σώματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς Φιλίας, ὧν
ἀμφιβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

126. De Fauno & Viatore.

Satyros & Silenos vocant vens, illoque suum foverē
Græci ruris & silvarum guttur & stomachum jubet.
numina, qui Latinis sunt In hoc & ipsum inspirare via-
Fauni & Silvani. Ex his tor, quod diceret admiranti
unus quondam viatorem, & causam requirenti Satyro,
hyemis frigore afflicto, refrigerari potum anhelitu.
deduxisse perhibetur in spe- Ibi Satyrus eum averfatus,
cum suum, misertus homi- At tu, inquit, cito te aufer a
nis: cumque videret crebro me & egredere de specu: ni-
eum manus ori admove- hil enim cum tua perversita-
& illis inhalare, rogat, quid te commercii habere volo,
sibi ea res velit? Respondit qui eodem ex ore efflas cali-
viator, calefieri ita spiritu dum & frigidum.

Tum Fabula significat fugien-
Satyrus, ne quid humanita- das amicitias dubias & mu-
tis erga hospitem præter- tabiles hominum inconstan-
mitteret, affert in phiala tium & levium.
vinum calidum & adhuc fer-

εἰς. Ἀλώπηξ καὶ Δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ, κυνηγὸς φεύγῃσα καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολλὸν δρόμον ἀ-
νύσσει, ἀνδρὰ δρυοτόμον ἐνρίσκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθιέ-
τει τῇ κρύψει αὐτήν. τῷ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν
ἑαυτῇ καλύβην, εἰσελθῆσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας.
τῶν δὲ κυνηγῶν ἐλθόντων καὶ ἐρωτῶντων τὸν ἀνδρᾶ, ὅτος τῇ μὲν
φωνῇ ηἰσνεύειτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτῆς τὸν τόπον
ὑποδείκνυ. οἱ δὲ, μὴ προχόντες, ἀπῆλθον παρὰ χρεῖμα.
ὡς

ὡς ἔν εἶδεν αὐτὰς ἡ ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν ἐπὶ προσφωνῆσα. μεμφομένη δὲ αὐτὴν ἐκείνη, ὡς σωθεῖσσαν μὲν δι' αὐτῆς, χάριτας δὲ αὐτῷ ἔχ' ὁμολογεῖσσαν ἡ ἀλώπηξ ἐπιτραφεῖσα ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, ἀλλ' ἐγώ γε ἤδεν ἂν σοὶ χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς καὶ τὰς τρόπους εἶχες.

Ο μῦθος πρὸς τὰς χρηστὰς μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιεῖντας τοῖς ἔργοις.

127. *Vulpes Et Lignator.*

Agitata vulpes a canibus, longo spacio fuga confecto, devenit tandem ad casulam, ante quam lignator findebat stipitem quernum: ad eum supplex confugit, orans, ut sibi latebras aliquas demonstraret, in quibus, dum venatores praterirent, occultaretur. Ille misericordia motus suam casulam jubet subire; ibi sperare se illam in tuto futuram. Postea recordatus animantem illam esse nocentem, & tamen manifeste prodere supplicem non ausus, insectis venatoribus & num vulpem vidisset percontantibus, vidisse quidem ille verbis negabat, sed manu oculisque casulam suam indicabat, ubi volebat intelligi latere vulpeculam. Sed ve-

natores, non animadverso indicio, & attendentes orationi, celeriter discedunt. Vulpes, quæ & audierat & viderat omnia, progressa mox de casula, abire insalutato lignatore. Quod cum ille ægre ferret, & tanquam cum ingrata expostularet, Etenim salutem tu mihi debes, inquit, tuam, & meo beneficio vitam retines. Tum vulpes, Agerem, inquit, gratias ego tibi, si cum oratione tua manus & oculi consentirent. Quod si dicendum aliquid est, ego quidem linguæ bene precor, sed manus præcisas & oculos tuos effossos velim.

Fabula contra eos narratur, qui verbis bene pollicentur, re autem malefaciunt.

ρηή. Ἄνθρωπος καὶ αἰσχρογαστρίων ἀγαλμα.

Ἄνθρωπος τις, ξύλινον ἔχων θεόν, *) καδικέτευε τῷ ἀγαθοποιῶσαι αὐτόν. ὡς ἔν ταῦτα ἐπραττεν, καὶ ἔδεν ἡττον ἐν πενία διηγέ, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἐξέβηεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρυσαμένης ἔν τῆς κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλαδίσσης, χρυσὸς ἐρέυσεν ὅτι πλεῖστος. ὅνπερ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα, σρεβλὸς ὑπάρχεις, ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἡμισία με ὠφελήσας, τυπήσαντα δὲ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ἐκ ὠφελήσῃ τιμῶν ποιηρὸν ἄνθρωπον, τύπῳ δὲ αὐτὸν μάλλον ὠφελήσῃ.

128. Homo & Statua.

Quidam, domi suae consecrata divi neseio cuius lignea statua, colere hanc & fertis ornare assidue solebat, & petere ab hac divitias & opes. Sed hoc cum frustra longo tempore fecisset; non modo enim non augebatur res ipsius, sed etiam diminuebatur: iratus tandem apprehensum pedibus simulacrum terrae infixit. Illi autem

forte in saxum capite effraetoque, magna vis auri effunditur, quod in eo fuerat inclusum. Hoc colligens ille, Magna est, inquit, perversitas tua, dive, qui venerantem te neglexeris & affligentem ditaveris.

Significat fabula; pravos non cultu, sed vi & adversando placari.

ρηθ. Ἄνθρωπος καὶ Κύων.

Ἄνθρωπος τις ἡτοιμάζε δειπνον, ἐσιόσων τινὰ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτῷ ἄλλον κύνα ἐκάλε, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χάρων ἵστατο, βλέπων τὸν μέγαν **) δειπνον, βῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί, πέσῃ μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπανάως ἐφάνη. τράφῃσμαι τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥς με

G

αὐτίον

*) Αἰ. πένης ὢν, καθ. Αἰ. **) ἐκείνον δειπνον.

ἄνθρωπον μηδ' αὖτε γε πενᾶσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος
 τὸ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον
 θαρσύνει, ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τὸν ὥδε καλέσσει τὴν
 κέρκον περιτρέφοντα, κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτῆς, ἔρριψεν
 παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ κατιὼν, ἀπῆκε με-
 γάλως κράζων. τῶν τις δὲ κυνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συν-
 αντώντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας φίλος; ὁ δὲ πρὸς
 αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη, ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθύσας
 ὑπὲρ κόρον, ἐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι ἐκεῖ θαρσύνει τοῖς ἐξ ἀλλοτρίων εὖ
 ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

129. *Canis Et Cocus.*

In domo quadam ingens convivium apparabatur. Invitat igitur canis domesticus externum, secum ut epuletur. Deductus extrinsecus in culinam, videt omnium rerum ad victum necessarium summam adesse copiam, magnas etiam ubique lautitias animadvertit. Itaque gaudio plenus, Papæ! quam opipare, inquit, hic nunc convivabor! tanto scilicet me cibo ingurgitare potero, ut saturitas postmodum etiam duratura esse videatur. Hæc ille secum letus murmurans, caudam, quasi ad-

lans coco, quassat: ille, ut ab externo metuens, arreptum, de fenestris eum projicit in viam. qui, cum clamore maximo aufugiens, habuit obvium sibi notum alterum canem. Hic igitur, qui fuisse eum invitatum foras sciret, quomodo acceptus esset, interrogat. Cui alter, Ita, inquit, multum potavi, ut ebrius unde exierim ignorem.

Fabula docet; fidem non habendam iis, qui de aliorum facultatibus beneficos se futuros esse polliceantur.

εἰς. Ἀλιεύς.

Αλιεύς, ἀλιευτικῆς ἀπειρος, λαβὼν αὐλὸς καὶ δίκτυα, πλάττει

παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς ἐπὶ τινος πέ-
τρας, τὸ μὲν πρῶτον ἤλκει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφανίαν
τῆς ἰχθύας ἐφάμεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος ἦνεν
ἐδὲν, ἀποδύμενος τῆς αὐλῆς ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβλη-
τρον, καὶ βαλὼν κατὰ τὴν ὕδατος, πολλὰς ἰχθύας ἤρρευσεν,
ἐκβαλὼν δὲ αὐτὰς ἀπὸ τῆς δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη,
ὦ κακίστα ζῶα, ὅτε ἤλθην, ἐκ ὠρχεῖσθε, ὅτε δὲ πέπau-
μαι, τῷτο ποιεῖτε.

Ο μῦθος πρὸς τὰς παρὰ λόγον καὶ παρὰ κατὰ τὴν
πράξιν.

130. *Piscator.*

Piscator, artis non admo-
dum peritus, venit cum
tibiis ad aquas, & carmen
accinere cepit, sperans futu-
rum, ut ad vocis suavitatem
piscēs exsilirent. Sed falsus
ipse sua, arripit rete & projic-
it in aquas magnamque co-
piam piscium extrahit. Qui-

bus in ripa expositis & lascivientibus, Nunc saltatis improbi, inquit, dudum autem me tibiā inflante quiescebatis.

Fabula dicitur de iis, quæ temere vel non suo loco atque tempore fiunt.

ελα. Βεκόλος.

Βεκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόχον. πε-
ριελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἐρήμον, διέτριβεν ἐρευνῶν. ὡς δὲ
ἐδὲν εὐρεῖν ἡδυνήθη, ἤρξατο τῷ Διὶ, ἂν τὸν λαβόντα μόχον
κλέπην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ
ἐρχόμενος εἰς τινὰ δρυμῶνα, εὐρίσκει λέοντά κατεδίου-
τα τὸν μόχον. ἐμφόβος ἔν γενόμενος, καὶ μέγα δειλιά-
σας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτῷ εἰς τὸν ἔρεινον, ἔπεν, ὦ
δеспота Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δῶσεν, εἰάν τὸν
κλέπην εὐρῶ. νυνὶ δὲ ταῦτόν σοι θύσειν ὑπαχθῆμαί, εἰάν
τῷτο τὰς χεῖρας ἐκφύγῃ.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας δυσυχῆς, οἱ τινες ἀπορῶντες μὲν εὐχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητῶσιν 1) ἀποφυγεῖν.

131. *Bubulcus.*

Bubulcus amiserat vitulum de armento, quod custodire debebat. Tum ille silvas & solitudines omnes obire, & requirere vitulum. Sed multa opera & labore magno nequicquam absumpto, votum Jovi fecit, se hædum illi cæsulum, si esset sibi fur ostensus, qui vitulum rapuisset. Ibi forte delatus in saltum, videt leonem a quo mandebatur vitulus. Ad eum spectum ingenti formidine

percitus bubulcus, Magnæ, inquit, Jupiter, reperto vituli fure hædum me tibi ex voto debere confiteor: sed nunc optimum bovem a me accipe, & ex illius vi atque unguibus me eripe.

Fabula monet; esse quosdam levis animi homines, optantes temere quæ forte concupiverint, eaque consecuti cum sint, tum animis angî & quærere quomodo amittere possint.

ελβ. Κόραξ.

Κόραξ νηστὴν ἔφη τῇ μητρὶ, μήτηρ, εὐχῶ τῷ Θεῷ, καὶ μὴ στήνῃ. ἡ δ' ὑπολαβὼσα ἔφη, τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει; τίς γὰρ κρείσσον ὑπὸ σὲ γέγονεν ἐκλάπη;

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ πολλοὶ ἐχθρὰς ἐν τῷ βίῳ ἔχοντες, 2) εὐδέναν φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσουσιν.

132. *Corvus.*

Corvus gravi morbo laborans, Mater, inquit, Deos interpella pro salute mea, & a lachrymis tempera, Cui respondit mater; Vere-

or, ut meas preces ullum nomen exauditurum sit: nullius enim tu victimis unquam pepercisti.

Fabula docet; quibus fecundis

1) *Al. ἀπαλλαγῆναι.*2) *Al. εὐδὲ φίλον.*

FABULAE AESOPICAE. IOI

cundis rebus plurimi fue- cile amicos in adversis re-
runt inimici, eos non fa- perire.

εργ. Αετός.

Τπεράνωθεν πέτρας αετός ἐκαθέζετο, λαγῶν θηρεύ-
σαι ζητῶν. τῆτον δὲ τις ἔβαλε τοξεύσας, καὶ τὸ
μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν, ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πε-
ροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσήκει, ὁ δὲ ἰδὼν, ἔφη· καὶ τῆτό
μοι ἐτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις περοῖς ἐναποθνήσκην.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων
κινδυνεύσῃ.

133. Aquila.

Aquilam de rupe leporem, aquila, Hoc demum, inquit,
quem caperet, despectan- magnum est malum, quod
tem, interea quidam sagitta meis ego pennis interimor.
confixit, Cujus ferrum cum Innuit fabula; miserabile
intra corpus abiisset, pennæ esse, si nostræ nobis faculta-
autem arundinis exterius ap- tes & res periculum creare
parerent, illas contemplans videantur.

εργδ'. Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρα τῶν αἰτῶν βραχύντων, οἱ μύρμηκες
ἔψυχον. τέττιξ δὲ λιμώττων ἤτει αὐτὰς τροφήν. οἱ δὲ
μύρμηκες ἔπον αὐτὰ, διὰ τὸ θῆρος εἰ συνήγες τροφήν; ὁ
δὲ ἔπεν, ἂν ἐχέλαζον, ἀλλ' ἦδον μεσικῶς. οἱ δὲ γελά-
σαντες ἔπον, ἀλλ' εἰ θῆρες ἄρα εἰς ὑμῖν, χειμῶνος
εἰς ὑμῖν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι εἰ δὲ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγ-
ματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

134. Cicada & Formicæ.

Formicæ humectatas in ad has adit cicada esuriens, &
hyeme siccabant fruges: orat paululum cibi ut sibi im-
pertiant.

peritiant. Cui illæ, Aestate, in-
 inquiunt, querere te oportuit.
 Non vacabat, inquit cicada.
 Quid faciebas igitur? in-
 quit illæ. Cantationibus ope-
 ram dabam, inquit. Tum
 illæ, Si cecinisti æstate, in-

quunt, hyemefaltato.

Monet fabula; ne ulla in
 necessaria re cessemus, ne
 postea egentes frustra præ-
 teritum tempus requiramus
 aut aliorum opem implore-
 mus.

94. Σκώληξ καὶ Αλώπηξ.

Ο τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἐ-
 λεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρός εἰμι Φαρμάκων ἐπι-
 σήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν Θεῶν ἰατρός Πάων. καὶ πῶς, ἐ-
 πεν ἀλώπηξ, ἄλλως ἰώμενος, σαυτὸν δὲ χαλὸν ὄντα ἐκ
 εἰάσω;

Ο μῦθος δηλοῖ. ὅτι εἰ μὴ μὴ πρόχειρος ἡ πεῖρα, πᾶς
 λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

95. Vermiculus & Vulpes.

Emersus de sterquilinio tēm, intuita vulpes, Medice,
 vermis, cepit profiteri, inquit, te ipsum curare prius,
 apud animantes, se esse medi- atque ita profiteri artem de-
 cum summum, neque cedere bueras.

Præm Deorum medico, usu
 & experientia artis. Quem,
 rugis deformem & nutan-

Docet fabula; turpiter ea
 ostentari verbis, quæ re ipsa
 convincantur mendacii.

96. Ορνίς χρυσοτόκος.

Ορνιθά τις εἶχεν ὡὰ χρυσᾶ τέκεσαν, καὶ νομίσας ἐν-
 δον αὐτῆς ὄγκον χρυσοῦ εἶναι, κτείννας ἐυρηκεν ὁμοί-
 αν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀδρόον πλεῖστον ἐλπίσας ἐυρήσειν,
 καὶ τὴ μικρὰ ἐτέρεται ἐκείνη.

Ο μῦθος δηλοῖ. ὅτι δὲ τοῖς παρεῖσιν ἀρεκείσθαι, καὶ
 τὴν ἀπλησίαν φεύγειν.

136. Gallina Auripera.

Habebat gallinam quidam, quæ ovum quotidie pariebat aureum. Hic sperans auri massam intra illam esse absconditam, occidit gallinam, & in dissecta nihil aliud reperit quam quod in reliquis esse gallinis consuevit. Ita que ingentibus ille divitiis inhians, etiam mediocres perdidit.

Monet fabula; ut immodicas cupiditates & avidos divitiarum animos compe-
scamus, & ut sua quisque fortuna contentus vivat.

ελξ'. Λέων καὶ Αλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκεῖσαι αὐτῷ εἰς τροφήν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τι πράξαι. καὶ δὴ παραγε-
νόμενος ἐν σπηλαίῳ τινί, καὶ καλακλειδεῖς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παρρηγεγόμενα ἔν τῷ ζωᾷ ἐπισκέψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήδιεν αὐτά. πολλῶν ἔν 1) ζώων ἀνελ-
θέντων, αλώπηξ τὸ τέχνασμα τῆτο γνῶσα, παρεγένετο πρὸς αὐτόν, καὶ εἰπὼσα ἔξωθεν τῷ σπηλαίῳ ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τῷ δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πε-
θανομένῃ δι' ἣν ἔκ εἰσέρχεται, ἡ αλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἵχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμη-
ρίων προσεγγόμενοι 2) τὰς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

137. Leo & Vulpes.

Leo senio confectus, cum animantes reliquæ adveni-
vires non suppetrent ad rent, prehensas illas devora-
bat. Atque ita magna be-
stiarum multitudine a leone
absumpta, accedit tandem
& vulpecula ad antrum, &
ante illud subsistit, hæsitans
atque circumspiciens. Tum
leo,
G 4

1) Nonnullis deest ζώων. 2) Al. τὸ μέλλον τὰς κινδ.

leo, quid cesset, cur non ad-
eat ad se, rogat. Cui illa,
Quia vestigia adversum te
spectantia multa video, re-
trorsum nulla.

Fabula docet; prudentes
ante pericula cavere sibi, &
ea signa, quibus mala por-
tendantur, notare, & hæc
effugere.

ελη'. Λύκος καὶ Γραῦς.

Λύκος λιμῶτων περιήειζιτῶν τροφὴν. γενόμενος δὲ κα-
τά τινα τόπον, ἤκουσε παῖδις κλαίοντος, καὶ γραῖος
λεγῶντος αὐτῷ, παῦσαι τῷ κλαίειν. αὐτὸς δὲ μὴ, τῇ ᾠρᾷ
ταύτῃ ἐπιδάσσω σε τῷ λύκῳ. αἰόμενος δὲ ὁ λύκος ὅτι ἀλη-
θεύει ἡ γραῖς, ἵστατο πολλὴν ἐκδοχόμενος ᾠρᾷ. ὡς δ'
ἔσπερος κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραῖος κολακευδῆς
τὸ παῖδιον, καὶ λεγῶντος αὐτῷ, εἰάν ἐλθῇ ὁ λύκος δεῦρο,
φονεύσομεν, ὃ τέκνον, αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος
ἐπορεύετο, λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγε-
σιν, ἄλλα δὲ πράττειν.

Ο μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἱ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις
ἐκ ἔχουσιν ὁμοίᾳ.

138. *Lupus Et Mulier.*

Esurians lupus, omnia lo-
ca circumiens, cibum
quærebat: tandem audit, in-
tra casam rusticam, ploran-
tem puerum, & interminan-
tem matrem, ni desinat, lu-
pis eum se velle 'projicere.
Lupus, eo dicto in spem vo-
catus habiturum se cibum,
totam diem astitit, oppe-
riens dum puerum mater
projiciat. Sed vesperi hæc

reconciliata puero, eidem
adblandiens & assentans, Mi
pupule, inquit, bono animo
sis, lupum si venerit obrun-
cabitur. Tum lupus tri-
stis & deceptus abiens, In ista,
inquit, domo aliter loquun-
tur, aliter sentiunt.

Fabula dicitur in eos, quo-
rum dictis non respondent
facta,

ελθ'. Εριφος καὶ Λύκος.

Εριφος ἐπὶ τινος δόματος ἑστώς, ἐπειδὴ λύκον παρόντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἔσκωπλεν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὦ ἔστος, εἰ σὺ με λοιδορεῖς, αἰτ' ὁ τέπος.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλὰ καὶ ὁ τέπος καὶ ὁ κακρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

139. *Hædus & Lupus.*

Supra tectum domus stans cui insistis, mihi maledicis. hædulus lupum præter-euntem inelamabat, & illi Sæpe locus & tempus for-tes facit homines timidos, ut maledicebat. Cui lupus, insultare etiam præstantissi-mis non vereantur.

εμ'. Ημίονος.

Ημίονος, ἐκ κριθῆς παχυνθεῖς, ἀνεσκήτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μὲ ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῷ ἔλος ἀΦωμοιώθην· καὶ ποτὲ ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τῆς δρόμος ἐπαύσατο, τῷ πατρὸς ὄντι εὐδύς ὑπεμνήσθην.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρει τινὰ, τῆς ἑαυτοῦ γε μὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθαι, ἀξέλαστος γὰρ ἐστὶν ὁ βίος ἔστος.

εμδ. Μῦλος.

Opinus (pastu hordei factus mulus, incitare se ad eursum, & gloriari de materna origine, quam celeritate referret. Matrem, inquit, equam habeo, præstanti celeritate, qua ego non sum inferior. Mox quodam tempore, currendi necessitate illi

imposita, defatigatus, cœpit paterni generis & se esse asino procreatum recordari. Fabula monet; non superbiendum, si quem fortuna extulerit altius, neque prioris conditionis obliviscendum: nam instabilem esse vitam hominum.

G 5

εμα'.

ρμά. ΟΦΙΣ καὶ Γεωργός.

ΟΦΙΣ ἐν γεωργῇ προθύροις φωλεύων, ἀνέλεν αὐτῷ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα· ὁ δὲ πατήρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἐμέλλε τὸν ὄφιν *) ἐξελθόντα φονεῦσιν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τῷ πατάξαι αὐτὸν, ἠσάχησε, μόνον κρέσας τὴν τῆς τρώγλης σπήν. ἀπελθόντος δὲ τῷ Φεως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μικρὴν μνησικακίαν λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ δὲ ὄφις, λεπτὸν συρίζας, ἔπεν· ἔκ' ἔσαι ἡμῖν ἀπαρτί πίσις ἡ Φιλία, ἕως ἀν' ἐγὼ τὴν πέτραν ὀρώ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τῷ τέκνῳ.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι ἑδείς πίτες, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεταί, ἐφ' ὅσον βλέπει μνησάμενον, δι' ἧς ἐλυπήθη.

141. Anguis & Agricola.

In vestibulo agricolæ cavercola, vindictæ cupiditate festinans, plagam in anguem vix dum apparente capite summa vi infert. At hic celeriter illud reducit, & mortem subterfugit, & bipennis in saxum iancta signum impressit iræ & indignationis agricolæ. Angue digressio, paulo post agricolæ in mentem venit cum eo in gratiam redire: ratusque injuriam ei intentatam e memoria excidisse, apponit ante cavernam panem & sallem, & evocat anguem ad componendam pacem. Cui

anguis,

*) Α. τῆς τρώγλης ἐξελθόντα φονεῦσαι.

anguis, Nulla, inquit, firma oblivisci homines, neque pax fieri poterit, donec & bustum filii tui, & istud deponere odia ac cupiditatem vindictae, quamdiu vestigia existent malorum, quibus affecti fuerint.

Significat fabula; non

εμβ. Σαλπικτής.

Σαλπικτής στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, εἶβ' αὖ, μὴ κτείνετε με, ὦ ἄνδρες, ἐκὴ καὶ μάτην. εἰδὼνα γάρ ὑμῶν ἀπέκτεινα, πλὴν γὰρ τῆ χαλκῆ τῆτε εἶδ' ἄλλο κτῶμα. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τῆτο γὰρ μαῖλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ, μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τὰς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πλέον πλάσων, οἱ τὲς κακὰς καὶ βαρεῖς δυνάσας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

142. Tubicen.

Tubicen cantu suo concitatis aciebus, & praelio ad pugnas & dimicationes incitare soleas.

Fabula docet; nocentiores esse eos, qui potentes intigent & irritent ad malefaciendum aliis, quam privatos ullos, qui ipsi malefici sint.

dius interimemus, quod,

εμβ. Κάλαμος καὶ Ελαία.

Διὰ κακωτέριον καὶ ἰχὺν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. τὰ δὲ καλάμῃς ἐνειδιζομένῃς ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς αἰδυνάτε καὶ βαδῖως ὑποκλινομένῃς πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιαπῶν ἐν ἐφθέρῳ. καὶ μικρὸν ὑπομένει, ἐπειδὴ ἄνεμος ἐπνευσεν ἰχθυῶντες.

ρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσειοδὲς καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη· ἡ δ' ἐλαία, ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ο μῦθος δηλοῖ· ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν ἀντιπῶν μὴ ἀντιτάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων.

143. *Arundo & Olea.*

Disceptabant de fortitudine, robore & constantia, olea seu quercus (nihil enim refert) & arundo. Cum autem olea sive quercus arundini exprobraret mobilitatem, & quod ad quamvis illa exiguum auram tremere, tacebat arundo. Non ita diu post, ingruentibus ventis, & resistente flatibus ipsorum

vel olea vel quercu, ab horum illa vi eruta & dissipata fuit, arundo autem submissione sua integritatem conservavit.

Fabula ostendit; laudandos eos magis esse, qui temporis fervore sciant, & se non opponant valentioribus, quam eos, qui cum præstantioribus se & potentioribus rixentur atque contendunt.

εμδ'. Λύκος καὶ Γέρας.

Λύκος λαίμαρξ ὅσον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γεράνιος μισθὸν παρ' ἑξῆς ἔπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβάληται, τὸ ὅσόν ἐκ τῆς λαίμαρξ αὐτῆς ἐκβάλει. ἡ δὲ γέρ' ἐκβάληται, δολοφρόνως ἔσθ' αὐτὸν μισθὸν ἐπεζητεῖ, ὅς τις γελάσας, καὶ τὴν ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖται μισθὸς, ἔφη, τῷτο καὶ μένον, ὅτι ἐκ λύκος σώματος καὶ ὀδόντων ἐξήρεται κάραν πῶαν, μηδὲν παθεῖσαν.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας, οἱ τινες, ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμει χάριτας.

144. *Lupus & Grus.*

Inhaeratos in faucibus lupi: mercede igitur conducit gruem, qui, inserto ro-

stro in rictum suum, os de faucibus extrahat. Hoc longitudine colli facile grus effecit.

fecit. Cum autem mercedem postularet, subridens lupus, & dentibus infrendens, Antibi, inquit, merces parva videtur, quod caput incolume retuleris de

lupi faucibus?
Fabula in eos dicitur, qui servati de malis erga salutis suae autores ingrati reperiuntur.

εμέ. Αλέκτορες.

Αλεκτόρων δύο μαχομένων περί θηλειῶν ἀρνύθων, ὃ εἰς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἠτλήθει, εἰς τόπον κατὰ σκιον ἀπιὼν ἐκρύβη· ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθείς, καὶ ἐφ' ὑψηλῆς τοίχῃς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρευδὺς αἰετὸς καταπιάς, ἤρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος, ἀδεῶς ἔκτοτε τῆς θηλείας ἐπέβαιναν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, καπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

145. Galli Gallinacei.

Duo galli acriter inter se pro gallina dimicabant, ita, ut ambo fauciantur. sed finito praelio, qui victus fuerat, is pudore & dolore affectus, latebras quaesivit; victor autem in altum parietem evolavit, & quanta maxima voce potuit, canere & alis strepere cepit. Hunc de

improvisō aquila prætervolans rapuit: ita alter, qui se dudum prae ægritudine abdidit, postea sine æmulo gallinarum consuetudine frui potuit.

Docet fabula; Deum ipsum superbis adversari, mites autem apud illum in gratia esse.

εμῶ. Κώνωψ καὶ Λέων.

Κώνωψ, πρὸς λέοντα ἔλθων, εἶπεν, ἔδὲ φοβῶμαι σε, ἔδὲ δυνατότερός με εἶ. εἰ δὲ μή, τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις; ὅτι ζῆεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοσι; τῆτο καὶ

καὶ γυνή, τῷ ἀνδρὶ μαχομένη, ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σε ἰχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ κῶνωψ ἐνεπήγετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτῆς ἄτερχα πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδοῖσι ὄνυξι κατέλυνεν ἑαυτὸν, ἕως ἢ ἡγανάκτησεν. ὁ κῶνωψ δὲ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπνίκιον ἄσας ἔπτατο. ἀρχηγὸς δὲ δεσμῶ ἐμπλακεῖς, ἐδιόμενος ἀπαιδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελεῶς ζῶα τῆς ἀρχηγῆς ἀπώλετο.

Ο μῦθος πρὸς τὰς καλαβαθλονίας μέγας, καὶ ὑπὸ μικρῶν καλαβαθλομένων.

ταβ. Culex & Leo,

Aggressus culex ad leonem, haec. Leo vero infans. Non ego, inquit, te tantam bestiam formido, neque tu me praestantior es. vel dic ipse, qua maxime laude excellas. Num quia unguibus laceras, & dentibus discerpis miseris bestiolas? At idem facit foetina, si quando cum viro pugnat. Me vero te etiam robustiorem esse ut intelligas, age cominitamus praelium. Atque ita se Martio illo canore, fractos sonitus imitante tubarum, in leonem incitans, intra nares illius in-

tra, suum ipse os propriis unguibus dilanians, sese misere affligebat. Tum culex cum exultatione avolans & cantu, tanquam victor, aranea tela irretitur, a qua cum comprehenderetur, jam moriens, Quae est haec, inquit, infelicitas, me leonis victorem ab araneola interimi?

Fabula narratur contra eos, qui se magnifice jactantes levi aliquo casu evertuntur.

εμζ'. Αετός καὶ Ἀνθρώπος.

Aετός ποτε ἐάλω ὑπὸ ἀνθρώπου ὅστις, τὰ πλερὰ αὐτῆς εὐθὺς κόψας, αὐτὸν ἐν οἴκῳ σὺν ὄρνιθι τοῖς ἔασεν. ὁ δὲ κατηφὴς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς λύπης. ἕτερος δὲ τῶν ἐξαγοράσας, ἀνεπλέγωσε τὸν αετὸν αὐτίκα. ὁ δὲ πε-

ταυθεῖς,

ταδεῖς, καὶ λαγῶν κρατήσας, ἤνεγκεν εὐδὺς δῶρον τῷ
ἐρεργέτῃ τῷτον. ἀλάπηξ κατιδῶσα ἐβόα, μὴ τῷτον ζῆν
ζε, αἰκιά τὸν 1) πρότερον, 2) μήπως σὲ πάλιν κυνηγήσῃ,
καὶ τῶν πλεῶν σερήση τῶν σῶν, ὡς καὶ τὸ πρῶτον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δὲ χρησὰς ἀμοιβὰς τοῖς ἐνεργέ-
ταις παρέχειν, τὰς δὲ κακὰς ἐκκλίνειν.

147. *Aquila & Homo.*

Vir quidam cum cepisset aquilam, pennis prius, quæ astabat, vulpecula, Non huic, inquit, avium stultissima, sed priori domino, leporem, quem cepisti, datum oportuit, ne, si forte in manus, ejus rursus incideres, te, ut prius alis tuis spoliaret, & captivum detineat.

Hac fabula monemur, ut iis qui de nobis bene meriti sunt, gratiam, quam possumus, referamus maximam; in eos autem, qui nobis male volunt aut faciunt, cautelam & prudentiam adhibeamus.

ἐμὴ. Ἀγαλματοπάλης.

Ἐυλινὸν τις Εὐμὴν κατασκευάσας, τῷτον προσενεγκὼν
ἐπ' ὤλει. μὴ δὲ αὐτῷ προσιόντος, ἐκκαλέσας αἰχμητὰς
βελόμενος, ἐβόα, ὡς ἀγαθοποιὸν δαίμονα καὶ κέρδους
τηρητικὸν πειράσκει. τῶν δὲ παρατυχόντων τινὸς εἰπόν-
τος πρὸς αὐτὸν ὧ ἔστος, καὶ τί τῷτον τοιοῦτον ἔντα πωλεῖς;
ἔκον τῶν παρ' αὐτῷ ὠφελειῶν ἀπελαῦειν. ἀπεκρίνατο, ὅτι
ἐγὼ

1) *Al.* πρῶτον. 2) *Al.* μήπως ὁ αὐτὸς σὲ π.

ἐγὼ μὲν ταχέας ὠφελείας τινὸς ἐπιδέομαι, αὐτὸς δὲ βραδείας εἶωθεν τὰ κέρδη περιποιεῖν.

Πρὸς ἄνδρα ἀχρησκηδῆ, καὶ τὸ θεῖον περιφρονῆσαι.

148. Statuam vendens.

Mercurii statuam, quam ex trunco ficulneo in-
formaverat artifex, quidam
in forum delatam venum ex-
posuit. Cum vero nusquam
appareret emptor, ille, ut
quosdam alliceret, alta voce
inclamat, Deum quem pro-
ponit, deum esse frugi & be-
neficum. Quo audito, unus
ex astantibus sic respondit. Si
talis est, o bone, qualem tu

prædicas, cur vis eum ven-
dere; cum multo satius sit
apud te adservare, & quæ ex
ipso proveniunt, frui com-
modis. Ad hæc ille, Mihi
præsentī pecunia opus est ad
sublevandam necessitatem;
iste vero in faciēdo lucro
tardiusculus esse solet.

Hæc fabula notantur, qui
lucrum magni, numen au-
tem parvi æstimant.

εἰς. Αἰδῶν καὶ Χελιδῶν.

Aιδῶν συνεβέλενε χελιδῶν, τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμόρο-
φον καὶ σύνοικον ὡς αὐτή. ἡ δὲ εἶπεν, εἰ θέλω τὸν
λύπην τῶν παλαιῶν με συμφορῶν μεμνηθῆσαι, καὶ διὰ τῆς
το τοῖς ἐρήμης *) οἰκῶ.

Τὸν λύπηθέντα ἐκ τινος τύχης καὶ τὸν τόπον; φεύγειν
θέλει, ἔνθα ἡ λύπη συνέβη.

149. Luscinia & Hirundo.

Hirundo quodam tempore
in silvas longe evolavit,
ubi reperit in solis locis sua-

vissime cantantem lusciniam,
in sempiterno mœrore atque
luctu, ob Ityn filium suum,

*) Illa, ἡ μὲν χελιδῶν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπων
παρεικάζεται. ἡ δὲ αἰδῶν τοῖς φιλερήμοις τὸν θεὸν
μοναχοῖς, οἳ τινες τὸν κόσμον ἐφυγον, quæ post οἰκῶ
sequebantur, eiecta esse volui, ut quæ primitus mar-
gini apposita, postea in textum irrepserint.

qui esset tam crudeliter pueri-
li in ætate occisus. Hanc com-
pellans hirundo, Mea carissi-
ma, inquit, tu salve, quam
ego hodie primum post
Thracicam consuetudinem
intueor oculis meis. Sed
age, confer te ad homines,
& nemora atque silvas de-
fere. Ibi enim mecum multo
commodius habitare poteris,
ubi non feræ bestiæ sed homi-

nes auscultent carmina tua.
Respondit huic luscinia, Sine,
mea soror, me hic in solitu-
dine vitam degere: nam
adificia & hominum usus
memoriam veterum calami-
tatum mihi renovarent.

Fabula docet, præstare
foris & in solitudine vivere
quiete, quam in urbibus &
frequentia hominum cum
molestia.

εἴ. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἴγες.

Εν σπηλαίῳ ἀσκήτω αἰγοβοσκὸς ἐν χειμῶνι αἴγας ἤγα-
γεν. εὗρεν δὲ ἐκεῖ αἰγίας αἴγας καὶ τραγὰς, πηλέ-
ονας ὧν εἶχεν αὐτὸς καὶ μέγας. τὰς ἰδίας δὲ αἴγας ἐπὶ
ταῖς αἰγίαις, ταύτας ἔτρεφε τοῖς φύλλοις. ὅτε δὲ εὐδαί-
α γέγονε, τὰς μὲν ἰδίας εὗρε τεθνεύσας ἐκ τῆς λιμῆ· αἱ δὲ
αἰγίαι πρὸς τὸ ὄρος ἔφυγον. ὁ δὲ ἀπέλως γελάσας, εἰς
τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ὅτι εὐδαμῶς ἡμᾶς πρέπει ἀμελεῖν τῶν οἰκείων, ἐπ' ἐλ-
πίδι κέρδους ἐξ ἀλλοτρίων γενομένων.

150. Caprarius & Capra.

Hiberno tempore in spe-
luncam quandam dissi-
tam & desertam caprarius
suum induxit gregem; ibi-
que præter spem, capras syl-
vestres & hircos reperit,
quam quos ipse educaverat,
longe plures & meliores.
Quo felici, nam talem puta-

bat, eventu gaudens, pro-
prium illico dimisit gregem,
& agrestem illum quotidia-
nis frondibus enutrivit. Ubi
vero serenior anni tempestas
venit, capras suas vidit fame
enectas: sylvestres autem,
cursu quam possent maximo,
in montem proximum, de-
relictæ

relieto specu, se contulerunt.
Domum itaque rediit capra-
rius, risum quidem præ se fe-
rens, sed Sardonicum, quip-
pe qui tam miseram gregis
sui jacturam fecerat.

Hæc nos monet fabula, ne
propter spem lucri, ex alie-
nis rebus oriundi, curam eo-
rum, quæ penes nos sunt, ullo
modo abjiciamus.

ενα'. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἴξ.

Αἰγοβοσκὸς τὰς αἰγας ἀνεκαλεῖτο πρὸς μάνδραν· μία
δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπελείφθη, ἥδύ τι βροσκομένη. ῥήψας δ'
ὁ ποιμὴν πέτραν, τὸ κέρας αὐτῆς κατέαξεν εὐστοχῆσαι.
ἐδυσώπει δὲ τὴν αἶγα μὴ εἶπεν τῶτο τῷ. δεσπότη. ἡ δὲ
εἶπεν, κἂν ἐγὼ σιωπήσω, πῶς κρύψω; πρόδηλόν ἐστι
πᾶσι τὸ κέρας με κεκλασμένον.

Ὅτι τῆς αἰτίας προδήλῃ ἔσσης, ἔδυνατόν ταύτην καὶ
λύσαι.

ιβ'. Caprarius & Capra.

Caprarius ad caulam con-
gregabat capras; ex qui-
bus una, pabulum nacta so-
lito jucundius, ut eo se exple-
ret, lente progrediebatur.
Id pastor moleste ferens, la-
pide vi maxima projecto
ipsam cornuum altero pri-
vavit. Quod cum fecisset, fa-
cti eum pœnituit, & magno-

pere rogabat capram, ne de
se apud herum deferat. Illa
vero, Nil, inquit, tibi prode-
rit si ego taceam; herus
enim aliique omnes, qui me
conspexerint, ex capra fa-
ctum monocerotem sentient.

Fabula indicat, res ex se
conspicuas nullo modo velari
posse.

ενβ'. Αἴλκρος καὶ Ὄρνεις.

Αἴλκρος ἀκέσας ἐν τινὶ αὐλαίᾳ, ὡς ἐπαύλει ὄρνεις νο-
σῶσι, χηματιεῖς ἐαυτὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ τῆς ἐ-
πισήμης πρόσφορα (λαβῶν) ἐργαλεῖα παρεγγίνετο· καὶ
ταῖς πρὸ τῆς ἐπαύλεως ἐπυνθάνετο πῶς ἔχοιεν; αἱ δὲ
ὑπὸ

ὑποτιγῆσαι, καλῶς, ἔφησαν, εἰάν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλ-
λαγῆς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τὰς Φρονίμους ἐλαν-
θάνουσι, κίεν μάλιστα ὑποκρίνονται.

152. *Felis & Gallina.*

Audierat felis gallinas, quæ haberent? Respondent illæ,
erant in villa proxima,
Nos quidem pancreaticæ vale-
bimus, si tu te hinc amove-
gravi morbo laborare. Af-
bimus, si tu te hinc amove-
sumpto igitur medici habitu, ris.
rebusque aliis arti, quam
Hæc fabula docemur, vi-
simulabat, necessariis, ad eas
ros cautos & prudentes, a
quam potuit celerrime pro-
vaftris & improbis, quantum-
peravit. Peractō jam itinere, vis mentiantur, haud facile
præ foribus villæ stans, quæ-
decipi.
fuit de gallinis, quomodo se

ἐν γ'. Αἶξ καὶ Οὐνος.

Αἶγα καὶ ὄνον ἔτρεφέ τις. ἡ δὲ αἶξ φθονήσασα τῷ ὄ-
νῳ διὰ τὸ περισσὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν αὐτῷ ἅπτε-
ρα κολάζει, ποτὲ μὲν ἀλήθων, ποτὲ δὲ ἀχθροφωρῶν· καὶ
συνεβέβηκεν ἐπὶ ληπλὸν ἑαυτὸν ποιῆσαι, καὶ λαπεσθῆναι
ἐν τῇ βότρῳ καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. ὁ δὲ πεισθεὶς καὶ
πεσὼν, συνετρίβη. ὁ δὲ δεσπότης, τὸν ἱατρὸν καλέσας,
ἤπει βοηθεῖν. ὁ δὲ αἰγὸς πνεύμονα ἐγχυματίσαι ἔλεγεν
αὐτῷ, καὶ τῆς υἱείας τυχεῖν. τὴν δὲ αἶγα ἴδουσα, τὸν
ὄνον ἰατρεῖον.

Ὅτι ὅσις κατ' ἑτέροισι δόλια μηχανᾶται, ἑαυτῇ γίνε-
ται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

153. *Asinus & Capra.*

Capram simul & asinum asino quam sibi præberetur,
agricola quidam enu-
admonuit socium quotidia-
triebatur. Capra vero, ex invi-
ni, quem sustinuit, laboris;
dia quod pabulum uberius
quod nunc molendo, nunc
ferendo

ferendo onera, lumbos sibi misere contriverat, illique consuluit, ut morbo comitiali se correptum simulans, in foveam aliquam incideret, atque hoc pacto majori otio frueretur. Asinus, quo se merum asinum ostenderet, consultrici fidem habuit, & in foveam delapsus, contuso vehementer corpore, jacebat semimortuus. Herus, re cognita, medicum accersit, & ut asino opitularetur, ro-

gat. Medicus autem, vulneribus exploratis, capram pulmonem, in pulverem resolutum, asini faucibus infundi jubet, dicens hoc remedio ipsum continuo sanatum iri. Mactata igitur capra, ab ancipiti statu convaleuit asinus.

Hæc fabula indicat, eos qui aliis insidias struunt, sibi met ipsis quam sapientissime damnum afferre.

ἐνδ. Αλιεύς.

Αλιεύς, τὸ πρὸς ἄγρην δικτυον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν, τῶν μὲν μεγάλων ἰχθύων ἰεργρατῆς γέγονε, καὶ τέτταρ ἐν τῇ γῇ ἤπλωσεν· οἱ δὲ βραχυτέροι τῶν ἰχθύων, δὲ τῶν τευμαλιῶν διέδρασσαν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Ὅτι, δύσκολον εἰς σωτηρίαν τοῖς μὴ μεγάλων ἐντυχῆσαι, καὶ δὲ μέγα ὄντας τῇ δόξῃ σπανίως ἴδῃς ἐκφεύγειν τῇ δίκῃ.

154. *Piscator.*

Piscator cum rete, quod in altum subductus ad prædam laxaverat, e mari extraxisset, magna piscium multitudine conclusa, majusculos capit, & in littus exposuit; pisciculi autem parvi, per retis foramina dilapsi,

bona cum venia in mare se receperunt.

Fabula docet, tenuioris census homines pericula effugere, quæ eos manent, qui opibus pollent & dignitate.

ονέ. Αλώπικες.

Ποτὲ αλώπικες ἐπὶ τὸν Μαιάνδρον ποταμὸν συν-
θροίσθησαν, πινὲν ἐξ αὐτῆς θέλουσαι. διὰ δὲ τὸ ῥοιζή-
δον φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλήλας προτρεπόμεναι, ἐκ τὸ λή-
μαν εἰσελθεῖν. μίας δὲ αὐτῶν διεξέστης, ἐπὶ τῷ εὐτελί-
ζεν τὰς λοιπὰς, καὶ δειλίαν καὶ ἀγγελώσῃς, ἐαυτὴν ὡς
γενναϊοτέραν προκρίνασα, θαρσαλέως εἰς τὸ ὕδωρ ἐπέδη-
σεν. τῇ δὲ ῥεύματος ἰαύλῃν εἰς μέσον κατὰσφραγίσας, καὶ
τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ἀγχὴν τῇ ποταμῷ ἐσηκισίων, πρὸς
αὐτὴν εἶπον, μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ τραφέῃσα ὑπόδειξον
τὴν εἰσοδόν, δι' ἧς ἀκινδύνως διησόμεθα πινῆν. ἐκείνη αὖ-
παγομένη ἐλεγεν, ἀποκρισὶν ἔχω εἰς Μίλητον, καὶ ταύ-
λῃν ἐκεῖσε ἀποκομίσει· βέλομαι ἐν δὲ τῷ ἐπανέμεναι με,
ὑποδείξω ὑμῖν.

Πρὸς τὰς κατὰ ἀλαζόνειαν ἑαυτοῖς κίνδυνον ἐπιφέρειν.

155. *Vulpes.*

Convenere olim vulpes ad Maandrum fluvium, ut
ex eo bibendo sitim restin-
guerent. Ubi autem depre-
henderunt aquam præterve-
hi magno cum impetu &
murmure, ingredi, sese li-
cet invicem cohortarentur,
nequaquam ausæ sunt. Quod
videns ex illis una, sese re-
pente e cætu proripuit,
quasi alias præ se contemptui
habitura: cumque illis ti-
miditatem & ignaviam ex-
probrasset, mox, semet so-
cis animosiores ostensura,
in fluentem audacter insiluit.

Fluctibus autem ipsam in
altum abstrahentibus, cæte-
ra, quæ ad ripam adstabant,
sic eam sunt alloquutæ;
Quid ita obsecramus, fac
ne nos deferas, o sororcula:
redi actutum, & viam
monstra, qua nobis, tuto
ingressis, aquam bibere,
sitimque explere liceat. Qui-
bus illa, dum vi fluminis
abripereatur, Mihi in man-
datis ab oraculo datum est,
ut responsum ejus Miletum
deferam, id quod facio
hercle sedulo: cum primum
autem revertar, quod pe-
tiistis

multis curabitur & effectum gloriosa ostentatione sibi reddam.

ipsis creant pericula.

Fabula in eos dicitur, qui

ενς'. Αλώπηξ καὶ Βότρυς.

Βότρυας πεπείρας αλώπηξ κρεμαμένους ἰδῶσα, τέρας ἐπιρᾶτο καὶ φαγεῖν. πολλὰ δὲ καμῶσα καὶ μὴ διηθεῖσα ψάυσαι, τὴν λύπην δὲ παραμυθισμένη, ἔλεγεν, ὁμῶρες ἔτι εἰσὶν.

Ὅτι τὰς δι' ἀδυναμίας τινὸς ἀποτυχάνοντας πράγματιος, καὶ θελόντας τῶτο διὰ ψεύδους καλύψαι, ἐλέγχει ὁ μῦθος.

156. *Vulpes & Uva.*

Vulpes sublimem uvam dependentem de vite confpicata, ad illam subiliit iterum atque iterum, omnes vires corporis adhibens, si forte attingere posset. Tandem defatigata inani labore discedens, ipsa sese quasi consolans, At enim acerbae

nunc etiam, inquit, uvae sunt, & ista imprimis austera, neque si in via reperiatur, videtur tollenda esse.

De iis fabula dicitur, qui necessitati obsequuntur, & libenter abstinent ab iis, quae obtineri non possunt.

ενς'. Αλώπηξ καὶ Κύων.

Αλώπηξ εἰς ἀγέλην προβάτων εἰσελθῶσα θηλαζόντων, τὸν ἀρνὸν ἀναλαβομένη προσεποιεῖτο καὶ φιλεῖν. ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνὸς, τί τῶτο ποιεῖς; τιθνήσκαι αὐτὴν εἶφη, καὶ προσπαύζω. καὶ ὁ κύων, ἔφη, καὶ τῶν ἐόντων αἴφνης τὸ ἀρτίον ἀφ' ἑαυτῆς, τὰ κυνῶν σοι προσοίσω.

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἀνδρὰ ἐαδιδεγνόν καὶ κλέπτην.

157. *Vulpes & Canis.*

Vulpes ovile ingressa, cum moverent oves, agnum prefaetibus suis ubera adhendit, prehensumque se deorsum

deofculari simulavit. A reas, pol ego faciam, id-
cane vero interrogata, Quid que non sine tuo malo, ut
fibi esset cum isto agno ne- me ovium esse custodem
gotii, respondit, Eum, o sentias.

amice, amplexibus meis fo- Fabula innuit, ne mini-
veo, & cum ipsa tanquam mum quidem indulgendum
filiola colludo. Cui fren- esse homini versipelli &
dens canis, Agnum, inquit, furaci.
confestim dimittito; ni pa-

ἐνὶ. Ἀλώπηξ λιμώτῃσα.

Ἀλώπηξ*) λιμώτῃσα, ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος δρυὸς
κοιλώματα ἄρτον καὶ κρέα, ὑπὸ τινων ποιμένων κα-
ταλειμμένα, ταῦτα εἰσελθὼσα κατέφαγεν. ἐξογκωθεῖ-
σα δὲ τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο ἐξελθεῖν, ἐπέταξε
καὶ ὠδύρετο· ἑτέρα δὲ ἀλώπηξ τήνδε παρῆσα, ὡς ἤκου-
σεν αὐτῆς τὸν στεναγμὸν, προσελθὼσα ἐπυνθάνετο τὴν αἰ-
τίαν. μαθὼσα δὲ τὰ γεγενημένα, ἔφη πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ
μνηστὸν ἐνταῦθα ἔως ἂν ταιαύτη γένῃ, ὑποαῖ ἔσα ἐί-
σῃλθες, καὶ ἔτω ῥαδίως ἐξελεύσῃ.

Ο λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων χρό-
νος διαλύει.

158. *Vulpes esuriens.*

Vulpes esuriens, cum reli- cavitare reperisset, per ri-
cta a pastoribus panis mam ingressa ea devoravit.
carnisque frustula in quercus At postquam ventre disten-
to

*) Λιμώτῃσα ἐν πείνῃ ἐθεάσατο βόσκον κρέα καὶ ἄρτον,
ἐπὶ τινὰ καλύβην ὑπ' αὐτῆς καταλειφθέντα. καὶ εἰσελ-
θὼσα διὰ στενοτάτης ὀπῆς, ἔφαγεν αὐτὸν ἡδίως.
ἐξογκωθεῖσα δὲ καὶ μὴ δυνάμενη ἐξελθεῖν τῆς καλύ-
βης, ἔπειτα καὶ ὠδύρετο. ἑτέρα δὲ ἀλώπηξ διεγ-
χομένη ἐπυνθάνετο &c. MS. Voss.

to eadem se recipere & egredi vellet, abdominis mole & onere impedita frustra id tentavit. Quo factum est, ut graviter genteret magnosque ederet ejulatus. Vulpecula autem, forte illac prateriens, ululatu ejus audito, Quid causae fuerit tanti clamoris, interrogavit. Cui illa e caverna, id quod sibi acciderat, cum

ploratu enarravit. Hoc tibi altera intellexit, ei consilium dedit, ut illic maneret usque dum onere levaretur, & sic exire studeret quemadmodum intraverit. Gracilitate enim pristina recuperata, tum demum evasuram illa qua descendi set.

Fabula indicat; factu difficilia longioris temporis indigere.

ενθ'. Αλώπηξ καὶ Πάρδαλις.

Αλώπηξ καὶ πάρδαλις περὶ κάλλους ἤριζον. τῆς δὲ παρδάλεως παρ' ἑκάστα τὴν τῆ σώματος ποικίλιαν προσεαλλομένης, ἡ αλώπηξ *) ὑποτυχῆσα, εἶπε, πᾶσον ἐγὼ καλλίων ὑπάρχω, ἥτις ἐπὶ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποίκιλμαι.

Ο λόγος δὲ λατ', ὅτι τῆ σωματικῆς κάλλους ἀμείνων ἐστὶν ὅτῃς ψυχῆς κόσμος.

159. *Vulpes & Pardalis.*

Cum aliquando pardalis cum vulpe de forma certaret, pardalis commemorare cepit, quam longe reliquis pulchritudine praestitit, ut quae etiam haberit colorum varietatem, quorum aspectu plurimi delectabantur. Respondit vulpes, At quanto te ego

formosior, cui id decoris in animo est, quod tibi in cute. Intus me de animo, & non de pelle noscito, atque ita varietatem contra me ostenta tuam.

Fabula indicat; fatius esse ut quis ingenio praeditus sit vafro, quam ut cutem gerat verficolorem.

*) Ita MS. Voss. ὑποτυχῆσα εἶπε καὶ τὸ σὸν ἐγὼ σὲ καλλίων, ἥτις in Editis. εἶ.

εξ. Ἀνδροφόνος.

Ανδρῶν τις ἀποκτείνας, ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἐκείνῳ
ἐδιώκετο. γενόμενος δὲ κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν,
λύκῃ αὐτῷ ἀπαντήσαντος, φοβηθεὶς, ἀνέβη ἐπὶ τι δέν-
δρον τῷ ποταμῷ παρακείμενον, καὶ κῆ ἐκρύπτετο. Θεασά-
μενος δὲ ἐνταῦθα δράκοντα κατ' αὐτῆ ἀγώμενον, ἑαυτὸν
εἰς τὸν ποταμὸν κατήκεν. ἐν δὲ τῷ ποταμῷ κροκόδειλος
αὐτὸν κατεδονήσατο.

Τοῖς ἐνάγεσι τῶν ἀνθρώπων ἔτε γῆς, ἔτε αἴρος, ἔτε ὕ-
δατος σοιχεῖον ἀσφαλές ἐστιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ανδρῶς τις, φόνον ποιήσας, ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν τῆ Φο-
νευθέντος συγγενῶν. γενόμενος δὲ αὐτῆ κατὰ τὸν Νεῖλον
ποταμῷ, λέοντα ἰδὼν καὶ φοβηθεὶς, ἀνῆλθεν εἰς δένδρον.
εὔρε δὲ δράκοντα, ἐπάνω τῆ δένδρου. καὶ τῶτον φοβηθεὶς,
ἔβηθεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν. ἐν δὲ τῷ ποταμῷ κροκόδει-
λος κατέφαγεν αὐτόν.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τὰς Φονεῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔτε γῆ,
ἔτ' αἴρ, ἔτε ὕδαρ, ἔτ' ἄλλος τόπος φωλάτλει.

160. Homicida.

Homo quidam, qui alte- quidam lupus sitiens ad flu-
rum occiderat, ne de- men contendit: quo viso
prehenderetur, fuga sue fa- territus in arborem, ad
luti consulit. Occisi autem aquae rivum sitam, ascendit,
cognati, quanta celeritate & in ea se occultavit. Dra-
potuerunt, eum persequen- conem autem juxta se subli-
bantur. Ille vero, magnis me pendentem conspicatus,
factis itineribus, ad Nilum illico in fluvium defluit:
fluvium penetrat: cumque atque ita res occiderunt,
se extra periculum esse exi- ut a crocodillo captus &
stimaret, fessus via ad ri- deglutitus misere perie-
pam procubuit. Forte rit.

H 5

Hinc

Hinc constat, improbos, tium se recipiant, nusquam ubicunque terrarum & gen- in tuto esse.

εξά'. Ἀνὴρ μάντις.

Ἀνὴρ προσεδιδοὺς πᾶν, τὸ ἐπιτιθέμενον ἐρταῖς χεῖρας αὐτῷ, ἐφαπτόμενος ἔλεγε ποῖόν ἐστι. καὶ δῆποτε λυκιδέως αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψηλαφήσας καὶ ἀποφρονῶν ἔειπεν, ἔκ οἷδ' αὖ πότερον κυνός ἐστιν, ἢ ἀλάπεκος, ἢ τοῖς τε ζῶσι γέννημα· τῷτο μέντοι σαφῶς ἐπέειπαί μοι, ὅτι ἐκ ἐπιτήδειον τῷτο τὸ ζῶον προβάτων ποιμὴν συνέναι.

Οὕτω τῶν πονηρῶν διάφθεσις παλαιά τις διὰ τῆς σώματος φάνεται.

161. Divinator.

Homo quidam (ita enim affluere) quodcumque ei in manus venerat, quid rei esset solo ex tactu dicere potuit. Accidit autem ut lupi catulus ei adduceretur: quem cum aliquandiu contrectasset, pendens animi dixit, Sibi non constare, utrum canis aut vulpis

aut id genus animantis factus sit, id vero pro certo habere, haud tutum esse, ut istiusmodi animalculum ovium gregi afflueret.

Hinc liquet, pravorum mores saepe ex corporis habitu dignosci.

εξβ'. Ἀνὴρ μεσοπόλιος καὶ ἑταῖροι.

Ἀνὴρ μεσοπόλιος δύο ἐρωμένους ἔχων· ὃν ἡ μὲν μίση νεανίς, ἡ δὲ αἰὲν πρεβυτίς. καὶ ἡ μὲν προβεβηκυῖα, ἀρδεμένη νεωτέρα αὐτῆς πλησιάζειν διετέλει, καὶ ἔειπτο πρὸς αὐτὸν παρεγένετο, τὰς μελάντας αὐτῇ τείχεας περιεῖθετο. ἡ δὲ νεωτέρα, ὑποσελλομένη γέροντα ἐρασίην ἔχων, τὰς πολιὰς αὐτῇ ἐπέσπασεν. ἔτω συνέβη ὑπ' αὐμφοτέρων ἐν μέρει τιλλομένων, φαλακρότερον γενέσθαι.

Οὕτως πανταχῇ τὸ ἀνώμαλον βλαβερόν ἐστιν.

162. Se.

162. *Semicanus & Amasias.*

Senex, cujus caput resper-
sum jam erat canis, ha-
bebat amasias duas, mori-
bus & atate dissimiles: qua-
rum altera juvencula & lasci-
vior, altera atate provecta
& severior erat. Grandior,
cui displicebat ut altera illa
petulantior adesset, nigros
capillos, quodocunque ad
senem accederet, dormienti
vellebat; puella, ægre fe-
rens quicquid senium pro-
deret, albicantes carpebat.
Tandem ille calvus appa-
ruit, & omnibus risui fuit.
Ex naturarum dissimili-
tudine maxima in societate
oriri mala.

εξγ'. Ανθρωπος και Αλώπηξ.

Αλώπεκά τις ἐχθράν ἔχων, ὡς βλάβησαν αὐτῷ κρη-
τῆσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, στοπ-
πέα ἐλαίῳ βεβρεγμένα τῇ εὐρῇ προσθήσας ὑφῆκε. ταύ-
την δὲ δάμνων εἰς τὰς ἀρέρας τῷ βαλόντιος ἀδήγει. ἦν δὲ
καιρὸς ἀμνητῆ. ὁ δὲ ἠκολούθει θηνῶν μηδὲν θερύσας.

Ὅτι πρῶτον εἶναι χρὴ, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμῷ. ἐξ
θρηγῆς γὰρ πολλαῖς τύχῃ βλάβην γίνεσθαι μεγάλην τοῖς
δυσоргήτοις.

163. *Homo & Vulpes.*

Homo quidam vulpi, quæ
magnum ipsi dan. num
intulerat, periratus tendit
insidias: & non multo post
feram laqueis irretitam ce-
pit. Ut vero inimicitias ex-
pleret iraque satiarer, se-
cum statuit par pari refer-
re, gravesque de vulpe pæ-
nas sumere: atque ita stu-
pas oleo inunctas caudæ il-
lius alligat incenditque.
Vulpes autem laxata, tan-
quam a Diis homini isti
iratis impelleretur, in agros
inimici cursu incitato fer-
tur, cum jam messis adesset;
segetesque combussit.
Quo viso, tristis eam inse-
quebatur agricola, nihil re-
liqui fore videns, cui fal-
cem injiceret.

Id maxime convenit homini, ut clemens mitisque sit, & ira quam minimum indulgeat: cum plerumque accidat, ut iracundiæ suæ pænas gravissimas pendat.

εξδ'. Ἀνθρωπος καὶ Πέρδικα.

Πέρδικά τις θηρεύσας, ἤμελλε σφάζειν. ἡ δὲ ἐκέλευε λέγασθαι, ἕασόν με ζῆν, ἀντ' ἐμὲ πολλάς πέρδικας ἐγὼ σοι κυνηγήσω. ὁ δὲ ἔπεν, δι' αὐτὸ τῆτο μᾶλλον σε θύσω, ὅτι τῆς συνήθεις καὶ φίλης σοι ἐνεδρεύσαι θέλεις.

Οτι ὁ κατὰ φίλον αὐτὲ δολίως μηχανὴν συντιθεῖς, αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνεδρεύσαι τῶν κινδύνων ἐμπετεύει.

164. Homo & Perdix.

Homo quidam in eo erat, ut captum a se perdicem mactaret. Illa vero voce miserabili necem deprecabatur, fore promittens, ut multos in illius retia perdicēs alliceret. modo vitæ suæ parere non dedigne-

Qui amicis insidias struit, in eadem ipse incidet.

εξε'. Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἀρκτος τις πόλε μεγάλως ἐκαυχᾶτο, ὡς φιλόανθρωπον πάντων ἐστὶ τῶν ζώων. Φασὶ γὰρ ἄρκτον νεκρὸν μηδὲν βιβρώσκειν. ἡ δὲ ἀλώπηξ αἰετοῖς ταῦτα ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀντίφη· εἶδε τὴν νεκρὸν ἡδίως, καὶ μὴ τὴν ζώντα.

Ὁ μῦθος τὴν πλεονέκτης, καὶ ἐν ὑποκρίσει βιῶντας ἐλέγχει.

165. Ursus & Vulpes.

Immodice gloriabatur ursus, esse se animalium omnium humanissimum, utpote qui a cadaverum esu prorsus

proflus abstineat. Quod cum audivisset vulpes, illi subridens dixit, Profecto humanitas tua multo magis conspicua foret, si a vivis abstinens mortuos comederes.

Fabula notat eos, qui sibi tantum tribui volunt, quantum ipsimet arrogant, & inani ostentatione & simulatione se gloriam consequi posse sibimet persuadent.

εξς'. Αστρολόγος.

Ἀστρολόγος, ἐξῶν ἐκάστην ἐσπέραν, ἔθος ἔχει τὰς ἀστέρας ἐπισκοπεῖν. καὶ δὴ ποτε περὶ τὸν εἰς τὸ προάγειον, καὶ τὸν νῦν ὅλον ἔχων πρὸς τὸν ἑρανὸν, ἐξέλαθε καλαπαστῶν εἰς τὸ Φρέαρ. ὀδυρομένοι δὲ αὐτῇ καὶ βοῶντες, παριών τις, ὡς ἤκουσεν τὴν στεναγμῶν, προσελθὼν καὶ μετὰ τὰ συμβεβηκότα, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὦ σὺ, ἐν ἑσπέρῳ βλέπεις πειρώμενος, τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ ὄψεως.

Πρὸς τὰς παραδόξους ἀλαζονευομένους, καὶ μὴ τὰ καὶ αὐτοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυναμένους.

166. Astrologus.

Astrologo moris erat de nocte domo exire, ut quod acciderat, cognovisset, cælum stellasque contempleretur. Aliquando autem Optime, inquit, tu qui cum facto circuitu in suburbia ivisset, totusque cælo os in cælum erigebas, terram pedibus subjectam potius intueri debueras.

Fabula dicitur in eos, qui magna se præstare posse gloriantur, in minimis tamen tenuissimis rebus labuntur.

εξς'. Βάτραχοι.

Βάτραχοι, λυπόμενοι περὶ τῆς ἐαυτῶν ἀναρχίας, πρέσβεις ἐπεμψάν πρὸς τὸν Δία, βασιλέα αὐτοῖς παραστήναι.

χεῖν. ὁ δὲ συνιδὼν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον εἰς τὴν λίμνην κατέθηκεν. καὶ οἱ βάρσχοι, τὸ μὲν πρῶτον καταπλάγνυντες τὸν ψόφον, εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἔδυσαν ὑπερον δὲ, ὡς ἀκίνητον ἦν τὸ ξύλον, ἀναδύντες εἰς τοσοῦτον καταφρόνησεως ἦλθον. ὡς καὶ ἐπιβαίνοντες αὐτῷ ἐπικατέζεσθαι. ἀναξιοπαθεῖντες δὲ τοιοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἤκων ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Δία, καὶ τοῦτον παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτοῖς τὸν ἀρχηγόν· τὸ γὰρ πρῶτον λίαν εἶναι ναχηλὴ καὶ ἀδόκιμον. ὁ δὲ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδρον αὐτοῖς ἐπέμψεν, ὑφ' ἧς συλλαμβανόμενοι κατηδιόντο.

Ο λόγος δηλοῖ, τὸ ἄμεινον εἶναι εὐήθεις ἀρχοντας ἔχειν καὶ ἐπιεικείς, ἢ ταρακτικὰ καὶ κακὲς ἔργα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βάρσχοι, λυπόμενοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀναρχίᾳ, πρὸς θεοὺς ἐπέμψαν, ἐκτελύνοντες τὸν Δία, ὅπως αὐτοῖς βασιλέα παράσχῃ. ὁ δὲ, συνιδὼν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον ἔπηξε μέσον τῆς λίμνης. συσπλόμενοι δὲ τῷ φόβῳ οἱ βάρσχοι, εἰς τὰ βάθη κατέδυον. χρόνος δὲ πολλοῦ παρωχηκότος, ὡς ἑώραν τὸ ξύλον ἀκίνητον, ἀπεβάλοντο τὸν φόβον, καὶ τοσοῦτον καταφρόνησαν αὐτῷ, ὡς ἐπιβαίνειν καὶ ἐπικατέζεσθαι τῷ. μὴ ἀξιούντες δ' αὐτὸ ἔχειν βασιλέα, ἐκ δευτέρου ἦλθον εἰς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτόν. τότε δέδωκε αὐτοῖς βασιλέα ἐγχελυν. ἰδόντες δὲ αὐτῷ τὴν εὐήθειαν, ἐκατέδεξαντο αὐτόν. ἦλθον ἔν ἐκ τριτὴ πρὸς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν, ὅπως καὶ τοῦτον ἀλλάξῃ. ὁ δὲ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν ἐπέμψεν ἥτις, ἔνα καθ' ἓνα, τῶν βασιλέων ἡδαιεν.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι θεῶν πείθεσθαι καὶ μὴ πειθεῖσθαι ἔχειν ἀρχοντας καὶ ταραχοποιούς.

167. *Rana.*

Ranae, desiderio regis petiisse quodam tempore a Jove dicuntur, sibi ut regem praeficeret. Ille, loca omnia stultorum plena esse videns, annuit fatuis, & trabem ingentem in lacum dejecit. Quo sonitu turbata ranae refugere primum, mox tamen speculari quid accidisset. Cumque trabem aspicerent natantem in aquis, subito in illum invasere cum magno contemptu, & per risum salutant, appellantes regis nomine. Paulo post, aegre ferentes quod talem habuerint regem, iterum supplices Jovem adeunt, orantque sibi regem dare, qui norit illas imperio regere. Tum Jupiter vehementer iratus hydruum illis imminisit, a quo cum capti manderentur, sero dementes ranunculos stulti voti poenituit.

Indicat fabula, satius esse miti cujusvis imperio subisci, quam crudeli dominatu premi.

εξή'. Βόες καὶ Ἀζονες.

Βόες ἄμαξαν εἰλκοντο. οἱ δὲ ἄζονες τρίζοντες, ἐπιστραφέντες ἐφθασαν πρὸς αὐτὰς, ὧ οὗτοι, ὅλον τὸ βάρος ἡμῶν φερόντων, σὺ τί κραυγάζεις; Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐτέρων μοχθόντων, ἐαυτοῖς βάρος προσποιούντες.

168. *Boves Et Axes.*

Curram trahebant boves adjuncti ad illum. axes autem indignari & queri, atque boves accusare ut ingratos, a quibus ita vexarentur, cum frondibus suis saepe illos pavissent. Quibus boves. O improbi, dum totum onus, Aetna gravius, sustinemus, vos clamare aut hiscere audetis? Cum nos in hac opera stimulis incitari videatis, & gemitus atque anhelitus audiatis, debet profecto in mentem vobis venire, nos invitos vos currumque trahere.

Ita praclare nobiscum agitur.

agitur. Qui divitiis abund- fortis homines tributorum
dant se patriæ egestatem oneribus maxime premun-
suis sumptibus sustentare tur.
gloriantur, dum tenuioris

εξ. Γαλή και Αφροδίτη.

Γαλή 1) ἤραθη ἰνὸς νεανίσκου εὐπρεπῆς, καὶ ἤξατο
τῇ Αφροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γαλῆα.
καὶ δὴ ἐλεήσασα 2) αὐτὴν ἡ Θεὸς, μετεποίησεν αὐτὴν
εἰς κόρην εὐειδῆ. ἔραθεις ὅν νεανίσκος τὴν κάλλος αὐτῆς
3) οἶκαδε αὐτὴν ἀπήγαγε. καθεζομένη δὲ αὐτῶν ἐν τῷ
θαλάμῳ, ἡ Αφροδίτη γνῶναι βελομένη εἰς μετὰβαλῆσα ἡ
γαλῆ τὸ σῶμα καὶ τὸν τρόπον 4) μετέβαλεν, μὴν εἰς τὸ μέσον
καθῆκεν. ἡ δὲ, ἐπιλαδομένη τῶν παρόντων, ἀναστῆσα ἀπὸ
τῆς κοίτης τὸν μὴν ἔδρακε, κατεφαγεῖν θέλῃσα. ἀγανα-
κλήσασα δὲ ἡ Θεὸς πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδίαν ἀποκατέ-
στησε φύσιν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ τὸν ἴδιον
πον ἀλλάττουσι, τὴν φύσιν ὃ μετεβάλλουσιν.

169. Felis & Venus.

Felis, quæ speciosum quen- in ades suas adduxit. (Con-
dam juvenem perditę fidentibus autem in thalamo
deperiit, rogabat Venerem, convivis, Venus experiri
ut ipsam in mulierem mutare volens, utrum felis mores
vellet. Dea, illius affectum cum forma simul mutaf-
commiserata, in feminam set, murem e caverna sua
eximia pulchritudine eam in medium prodire fecit.
transformavit. Quam con- Quo viso, nova nupta, sui
spicatus idem ille juvenis, impotens & eorum qui ade-
ejusque amore irretitus, intra rant oblita, de lecto ex-
liens

1) Αλ. ἔραθεισα νεανίσκον εὐπρεπῆ ἤρατο ἔξαδα
τῇ Αφρ. 2) Αλ. αὐτῆς. 3) Αλ. ἀπήγαγεν αὐτὴν
εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. 4) Αλ. ἤλλαξεν.

liens murem insequitur, sit induere.

captum comedendi deside-
rio. Hoc cum ægre tulif-
set Dea, ut cui nihil vide-
retur esse absurdus, ipsam
continuo exiit humana,
& speciem priorem ius-

Ita pravi ingenii homi-
nes, si ab exiguis initiis ad
magnam dignitatem evecti
fuerint, mores, quibus mo-
rati sunt, haud mutabunt.

ρσ. Γεωργὸς καὶ Ὀφίς.

Γεωργὸς, χειμῶνος 1) ὥρα, ὅφιν εὐρών ὑπὸ κρύεσ πε-
πηγότα, τῆτον λαβὼν, ὑπὸ κόλπῃ κατέθετο. Δερ-
μανθεὶς δὲ ἐκείνος, καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπλη-
γε τὸν εὐεργέτην.

Ο λόγος δηλοῖ ὅτι ἀμετάθετοί εἰσιν αἱ πονηρίαι. καὶ
Φιλανθρωπέυνται, ἔτω 2) κακοὶ ποίῃσι τὰς εὐεργέτας.

170. Agricola Et Serpens.

Repertum anguem frigore summo, lethale vulnus in-
pene mortuum agricola, flixit.
Innuit fabula, difficile esse
naturæ pravitatem in melius
mutare, indicatque eam mer-
cedem quam rependere pro
beneficiis mali consuevere.

ρσ. Γεωργὸς παῖδες.

Γεωργὸς παῖδες ἐξαοίαζον. ὁ δὲ πατήρ αὐτῶν παραι-
νῶν αὐτοὺς, ἐκ ἡδύνατο πείσαι. καὶ δὴ καθημένων αὐ-
τῶν, προσέταξε δεσμὴν ράβδων αὐτῶ κομίσαι. ἐνεχθέν-
των δὲ, λαβὼν ἰσὺς ῥάβδους, ἔδησεν αὐτὰς 3) δεσμὴν μίαν
καὶ ἐκέλευσεν ἐνὶ ἐκείῳ λαβεῖν καὶ συνθλάσαι τὴν δε-
σμὴν. οἱ δὲ δοκιμάσαντες ἐκ ἡδυνήθησαν. ὕστερον δὲ λύσας
αὐτάς,

I

1) Al. ὥραν. 2) Al. κακῶς. 3) Al. Forſan, εἰς
δεσμὴν.

αὐτὰς, δέδωκεν ἀνὰ μίαν κλάσιν. οἱ δὲ διὰ τάχους ἐπὶ
 λως τὸτο ἐποίησαν. τότε λέγει ὁ πατὴρ αὐτῶν, ἔγω καὶ
 ὑμεῖς, τέκνα μὲ, εἰάν ὁμοφρονῶντες μένητε, ἀκατάργη-
 σοι καὶ ἀχειρώτοι ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς. εἰάν δὲ μένητε
 σιᾶζόντες καὶ φιλονεικῶντες, ἐνχερῶς ἐνάλωτοι ἔσεσθε τοῖς
 ἐχθροῖς.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τοσῶτον ἐστὶν ἰσχυρότερα ἡ ἑμόνοια, ὅ-
 συν ἐνκαταφρόνητος ἢ διάσασις.

171. *Rustici filii.*

Inter rustici filios grave ori-
 tur diffidium: cui tollen-
 do frustra operam impendit
 pater, dum illos hortatur ut
 pacem & concordiam cole-
 rent. Alia itaque aggre-
 ditur via. Filios confidere, cer-
 tumque virgularum nume-
 rum ad se afferri, jubet. Quo
 facto, omnes in unum fasci-
 culum colligit, constrixtum-
 que filiis singulatim offert, ut
 in eo frangendo vires suas
 exercerent. illi vero, omni
 adhibito molimine, ineassum
 laborarunt, nec sudando
 quidquam profecerunt. Mox

pater, nodo discisso, singu-
 las confringendas dedit; id
 quod illi nullo negotio fece-
 runt. Quo viso, senex sic
 eos alloquutus est. Hæ-
 res, mei filii, vobis exem-
 plo sit. Quamdiu inter vos
 bene convenit, ab hostium
 injuriis tuti eritis; at simul-
 ac facta erit dissensio, gli-
 scetque discordia, pro certo
 habetote, vosmet hostibus
 in prædam cessuros.

Fabula indicat, concordia
 parvas res crescere, discor-
 dia maximas dilabi & in ni-
 hilum evanescere.

ροβ. Γεωργὸς καὶ Πελαργός.

Αρεῖη παγίδα ὁ γεωργὸς ἔστησεν, θηρεύσας δὲ γεράμιας
 τὰς τὸν σπόρον φθείροντας, σὺν αὐτοῖς καὶ πελαρ-
 γὸν εἰλήφει. ὁ δὲ χαλεῶν ἠέλειε λέγων ἀφεθῆναι· ἐγὼ
 εἰμι γέρας, πελαργὸς εἰμι, εὐσεβέσας ὄντων, ὅς τιμῶ
 τὸν πατέρα, καὶ δελεύω, ἴδε καὶ τὴν χροῖαν, ὡς ἔχῃ ὁ-
 μοίαν.

μοιά. ὁ δὲ ἔφη, ἐκ οἷδα τί λέγεις· ἐγὼ σὺν οἷς εἰληφάσε, μετ' αὐτῶν καὶ ἀπολέσω.

Οτι καλὸν ἐστὶ Φεύγειν, καὶ μὴ συνκοινωνεῖν ἀνδράσι κακοῖς, μήπως κινδύνους σὺν αὐτοῖς*) ἐμπέσῃς.

ΑΛΛΩΣ ex *Arithmetico*.

Γεωργὸν ἠδίκην οἱ γέρανσι, τὰ καταβολλόμενα τῇ γῇ προαρπάζοντες σπέρματα. πελαργὸς δὲ τις τοῖς γεράνοις συνῆν, τῆς μὲν διατρεφῆς κοινωνῶν, τῆς δὲ βλάβης ἔμελαχών. ἀπειπῶν δὲ τὴν βλάβην ὁ γεωργός, βρόχος σησάμενος μετὰ τῶν γεράνων εἰλε τὸν πελαργόν, καὶ δίκην ὑπέσχεεν ὧν εὐδὲν προηδίκηκεν.

Ο συνὼν ποιηροῖς τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ὑποστήσεται δίκην.

172. *Rusticus & Ciconia*.

Cum in agris retia tenderet rusticus, aucupio intentus, accidit ut inter grues, fementem depascentes, ciconiam caperet. Illa, se claudam simulans, supplex orabat ut ipsam dimitteret, quippe ciconiam, non gruem, aviumque pientissimam, quæ parentibus, cum senescerent, honorem & operam præstaret: insuper rogat, si verbis

fidem non haberet, ut aspiceret quam dissimili esset a gruibus colore. Cui ille, Quid verba audiam aut colores videam, inter grues male moratas capta, cum iisdem male multata peribis.

Fabula docet, prudentis esse malorum societatem fugere, ne illorum scelerum prægas luat.

ῥαγ. Γεωργὸς καὶ Φυτόν.

Φυτόν ἦν εἰς γεωργῷ χώραν*), καρπὸν μὴ φέρον· ἀλλὰ μόνον σπέρτων καὶ τετλιγῶν κελαιδέντων ἦν κατὰ φύσιν. ὁ δὲ γεωργός ὡς ἀκαρπὸν ἐκλέμνει ἡμέλλει καὶ δὴ τὸν πέλεκυν λαβὼν, ἐπέφερε τὴν πληγὴν. οἱ δὲ τέτλιγες καὶ οἱ σπέρτοι κέτευον τὴν κατὰ φύσιν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ'

I 2

ἐα.

*) Εμπόρης in *Editis*. 2) Sc. πεφυτευμένον.

ἑᾶσαι, ὥς ἔδειν ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸν γεωργὸν τέρπειν, ὃ δὲ
μηδὲν αὐτῶν φρονίσας, καὶ δευτέραν πληγὴν καὶ τρίτην
ἐπέφερε· ὥς δὲ ἐκοίλανε τὸ δένδρον, σμήνος μελισσῶν
καὶ μέλι εὗρεν. γευσάμενος δὲ, τὸν πέλεκυν ἔρριψε, καὶ τὸ
φύλον ἐτίμα ὥς ἱερὸν, καὶ ἐπεμελεῖτο.

ΟΤΙ ὅΤΟΣῆΤΟΝ Οἱ ἄνθρωποι φύσει δίκαιον ἀγαπῶσι καὶ
τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκωσιν.

173. *Rusticus & Frutex.*

In rustici fundo satus erat frutex, qui fructum non
frutex, qui fructum non ille, surdus ad illorum pre-
ferebat, neque ulli erat usui, ces, repetitis ictibus in-
nisi ut foliis non deciduis o- trunci cavitatem penetrat,
culos oblectaret, aut ramis atque in ea animadvertit exa-
suis passeret & cicadas ex- men apum cum melle. quo
ciperet. Hunc rusticus, ne vola sua excepto gustatoque,
terram sterilis occuparet, vo- cum arbore in gratiam re-
lens abscindere, sumpta se- diit, & abjecta securi eam
curi, ictum ei intulit. Quo deinceps pro sacra habere
facto, cicada & passerulus, si- tuerique decrevit.

Hac fabula indicatur, ple-
rosque homines, magis quod
si forte irasceretur, dulcedi- sua intersit, quam quod ita
ne cantuum demulcerent, mare & colere.

ροδ'. Δάμαλις καὶ Βῆς.

Δάμαλις βῆν 1) ὁρῶσα, ἐταλάνιζεν ἐργαζόμενον ἐπὶ
τῷ κόπῳ. ἐπειδὴ δὲ ἐορῇ κατέλαβε, τὸν βῆν 2) κί-
σάντες, τὸν δάμαλιν ἐκράτησαν τῇ σφᾶξ. ἰδὼν δὲ ὁ βῆς
ἐμειδίασε, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν, ὦ δάμαλις, διὰ τῆς τοῦ
γυῖς ἵνα ἄρτι σφάγῃ.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τὸν ἀργουῖνα κίνδυνος μένει.

1) Illud ὁρῶσα c Cod. Voss. 2) Απελῶσαντες.

174. 7m.

174. *Juvenca & Bos.*

Juvenca, cum bovem, forte obvium, videret squalore sordidum & laboribus pene confectum, jactat se nitidam & pinguem esse, latis exsultare pascuis, nec aratrum unquam plaustrumve trahere, simulque illius scabram & nudatam pilis cutem irridet, & tandem ærurnarum ejus misereri cœpit. Cum vero dies festus adesset, accidit ut bos jugo solutus ferias ageret, juvenca autem ad lanienam arriperetur. Quæ cum præter bovem ducere-

tur, demisso capite & lento passu ingrediebatur. Quod bos conspicatus subridet, eamque his verbis affatur. Etsi nolim has te penas dare lasciviæ & petulantiae, vicemque tuam ex animo doleam; tamen cum ita ceciderit, juvat id me cognoscere, tibi factum esse otium ut bene saginata macteris.

Fabula docet, in maximis periculis sæpiuscule versari otiosam & petulantem juventutem.

ῥοε'. Δεῖλός κυνηγὸς καὶ Δουτομός.

Λεοντὸς τινος ἵχνη ἐζητεῖ κυνηγὸς, δημοτόμον δὲ ἐρωτήσας εἰ εἶδεν ἵχνη λεοντὸς, καὶ τοῦ κοιτάζει, ἔφη, καὶ αὐτὸν τὸν λεοντὰ ἤδη σιδείξαι. ὁ δὲ ἀχρῖάσας ἐκ τῆς φόβης, καὶ τὰς ὁδόντας συνκράων εἶπεν· ἵχνη μόνον ζητῶ, ὅχι αὐτὸν τὸν λεοντὰ.

Οτι τὰς θρασείας καὶ δεῖλὸς ὁ λόγος ἐλέγχει, τὰς τολμηρὰς ἐν τοῖς λόγοις μένους, καὶ ἅκ ἐν τοῖς ἔργοις.

175. *Venator meticulosus & Lignator.*

Timidus venator dicit lignatori, cupere se vestigium reperire leonis, & petit, si quod animadvertit demonstret sibi. Huic lignator, En tibi, inquit,

hic prope adest. Recte, inquit, territus venator, nihil quero amplius.

Adversus homines dicitur fabula, verbis audaces, re ipsa formidolosos.

ρος'. Δέλφαξ καὶ Αλώπηξ.

Ονω, τίς ἐπιθεῖς αἶγα καὶ πρόβατον καὶ δέλφανα, ἢ λαυνενῶς ἄστυ. τὲ δὲ δέλφανος παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν κεκραγότες, αλώπηξ ἀκέσασα ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν, τῶν λοιπῶν μεθ' ἡσυχίας φερομένων, μόνος αὐτὸς βοᾷ. ὑποσυχὼν δὲ εἶπεν, ἀλλ' ἐγωγε εἰ μάρτην οὐδύρομαι. εἶδαι γάρ ὅτι τὲ μὲν προβάτῃ ἐρίᾳ τε καὶ γάλα παραγομένῃ, ὁ δεσπότης ἀπέχεται, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγῆς, διὰ τὰς τυρὰς καὶ τὰς ἐρίφους. ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔχων εἰς ἄλλο τι χρήσεσθαι, πάντως μὲ θύσει.

Οὐ μεμπτέοι εἰσὶν, οἱ ἑαυτὰς ἀποκλαίωντες προσερχόμενοι ταῖς μελλούσας αὐτοῖς ἐπέρχουσαι συμφορὰς.

Α Λ Λ Ω Σ ex Aphisbonio.

Εξ ἄλλῃ τὶς ἠγρευσεν σὺν, αἶγα, καὶ πρόβατον. ὄνος δὲ πάντα ἠγεν εἰς ἄστυ. καὶ τὰ μὲν ἄλλα 1) καθίστη σιγῇ, μόνη δὲ ἡ οὗ μεμύθει. 2) βοῆς παρηνώχλει τὸν ἄγοντα καὶ ἔτος πρὸς αὐτὴν, τί δῆτα, ἔφη, κομιδὴν ἡσυχον αἶμα τοῖς ἄλλοις εἰ 3) ποιῇ; ὅτι γάλακτος μὲν ἐνεκεν αἶξ, ἐρίων δὲ χάριν ἀναταί πρόβατον, ἐγὼ δὲ σφραγῆς, προσεῖπεν ἡ αὖς.

Οὐδὲ τὴν πρόφασιν ἕκαστος τὴν ἰδίαν.

176. Sus & Vulpes.

Asinum, ove & capra & adeo clamaret. Cui sus, Non sue onustum, quidam in temere est, quod ejulatum urbem agebat, sue interim edo. Certa enim scio, quod tota via vociferante. Quam dominus ab ove, lac & lanam ei suppeditante, manus eum audisset vulpes, ex ea abstinebit; similiterque a querebat, quid causae esset, cur illa, ceteris dum vehementur tacentibus, sola frede hædulos, quos ab ea exspe-

Etat:

1) Καθῆστο MS. 2) Φωνῆς παρηνώκλα MS. 3) Ποιῇ αἶς MS.

stat: me vero, cum nesciat in quam rem aliam utilis esse possim, omnino maerabit.

Fabula innuit, illis, qui calamitates venientes animo

præviderint, haud vitioſo ver-
tendum esse, quod suum de-
plorant infortunium ante-
quam in eo versentur,

ρσζ'. Δελφίνες καὶ Σκάρος.

Δελφίνες καὶ Φάλαινα πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς σάσεως αὐτῶν σφοδρουμένης, σκάρος ἀναδύσα, ἐπειρᾶτο αὐτὰς διαλύειν. εἰς δὲ τις τῶν δελφίνων ὑπολυχὼν ἔφη πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ἡμῖν αἰετώτερόν ἐστιν ὑπὸ ἀλλήλων διαφθαρεῖναι, ἢ σὲ διατρίβειν ἴχθυον.

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀνθρώπων, ὁδὸν ἀξιοῦντες, ἀνταρξῆς λαβόντες, δοκῶσι τινὲς εἶναι.

177. Delphinus et Scarus.

Magnum erat delphinibus cum balenis certamen. quod cum magis magisque aufesceret, scarus undis caput extulit, eo animo ut suo interposito iudicio praelium dirimeretur. Cui unus e delphinibus, Apage te, inquit, miselle, malumus ad

internecionem usque pugna-
re, mutuisque vulneribus
concidere, quam te iudicem
habere tuoque stare arbi-
trio.

De his fabula dicitur, qui, cum homunculi sint vilissi-
mi, orto tumultu in numero
esse aliquo sibi videntur.

ρσθ'. Δημάδης ῥήτωρ.

Δημάδης ὁ ῥήτωρ δημογερῶν πόλις ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων μὲν πᾶν ἡ αὐτῷ προσεχόντων, ἐδεήθη αὐτῶν ὅπως ἐπιτρέψασι αὐτῷ μῦθον εἰπεῖν. συγχωρησάντων δὲ αὐτῶν αὐτῷ, ἀρξάμενος ἔλεγε· Δημήτρα καὶ χελιδὼν καὶ ἔγχε-
λος ἦν αὐτῇν ὁδὸν ἐβάδιζον. γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τι-
να ποταμὸν, ἡ μὲν χελιδὼν ἔπιη, ἡ δὲ ἔγχελος κατεδυ-
το καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησεν, ἐρομένων δὲ αὐτῶν, ἡ δὲ

Δήμητρα τί πέπονθεν; ἔφη, κεχώληται ὑμῖν, οἱ τινες τῆς πόλεως ὑμῶν προάγμαται ἐάσαντες, μῦθον ἀνέχεσθε.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ἀλόγιστοι, ὅσοι τῶν μὲν ἀναγκαίων ὀλιγοῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν μᾶλλον ἀπροὼνται.

178. *Demades rhetor.*

Demades rhetor, cum Athenis concionem haberet ad populum, omnesque attentos teneret, rogavit eos ut sibi liceret fabulam narrare. Quibus annuentibus, orfus est dicere; ut Ceres, hirundo & anguilla, unaiter facientes, ad fluvium quendam pervenerint, quem hirundo transvolavit, anguilla eum subit: ac deinde

conticuit. Illis autem percontantibus, quid de cerere factum esset, Vobis, inquit, irascitur & succenset, qui, urbis vestrae negotiis relictis, ad fabulam aures animumque advertitis.

Notat fabula eos plane desipere, qui neglecto quod salutis communis interest, toti in eo sunt, quod sibi met voluptatem afferat.

ῥοθ. Δρυοτόμοι καὶ Δρυς.

Δρυοτόμοι δρυὶν ἔχιζον, οἱ δὲ ἐξ αὐτῆς σφῆνας ποιήσαντες ἔχιζον. ἡ δὲ ἔφη, ὅσον τὸν λόβαντά με πέλεκυν μέμφομαι, ὅσον τὸς ἐξ ἐμῆ φυνίας σφῆνας.

Ὅτι δεινότερόν ἐστι λύπη, ὅταν τις ὑπὸ τῶν συγγενῶν πάσχει, ἢ παρὰ τῶν ἀλλοτρίων.

179. *Lignatores et Quercus.*

Cum forte lignatores quercum diffinderent cuneis ex ea factis, illa dicebat; Non tam me male habet, quod securis ictibus humi prostrata jaceam, quam quod cuneis

istis lacerari mihi contigerit.

Fabula ostendit, malum a propinquis illatum gravius nos premere, quam quod ab alienis.

επ'. Ελάτη καὶ Βάτος.

Ελάτη καυχώμενη τῇ βιάτῳ ἔλεγεν, ἐν ἔδρῳ ἔδρῳ χρησιμεύεις, ὅτε ἐγὼ ἐν σέγεσί πε χρησιμεύω καὶ οἰκοῖς. ἡ δὲ βάτος ἔφη, ὦ ἑλληνί, εἰ μνηστῆσα τῶν πελέκεων καὶ προίων τῶν κοπλόνων σέ, βάτος ἂν ἔσχευε δελήσεν γε νύδαί, ἐκ ἐλάτη.

Κρείσσων πένια ἄφοβος, ἢ πλεσία μετὰ ἀναγκῶν καὶ ἐπηρεϊῶν.

180. *Abies & Rubus.*

Abies rubum propinquum mallesfane, si tibi optio daretur, rubus esse quam abies. despiciens ei exprobrabat, quod nulli esset usui, cum ipsa tectis & domibus extruendis inferviret. Cui ille, Nisi tibi, ὦ misella, e memoria excidissent securis & ferra quæ te exciderunt,

επα'. Ελαφος καὶ Λέων.

Ελαφος διέφει συχεθεῖσα παρεγένετο ἐπὶ τινα πηγὴν. πῖσσα δὲ, ὡς ἐθεάσατο τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τὴν ὕδατος, ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν ἠγάλλετο, ὁρῶσα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποικιλίαν, ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἤχθετο, ὡς λεπτοῖς ἔσι καὶ ἀδυνέουσιν. ἔτι δὲ αὐτῆς διανοσμένης, λέων ἐπιφανείς ἐδίωκεν αὐτήν, κατέκνη εἰς φυγὴν τραπέισα, κατὰ τὸ πολὺ αὐτῇ 1) προεῖχε. μέχρι μὲν ἂν ψιλὸν ἦν τὸ πεδῖον, ἡ μὲν προθέσσα διεσώζετο· ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο κατὰ ὑλώδη τόπον, τὴν καὶ αὐτὰ συνέβη, τῶν κεράτων αὐτῆς ἐμπλακέντων τοῖς κλάδοις, μὴ δύνασθαι τρέχειν, κατέκτισε ὑπὸ τῷ λέοντι συλληφθῆναι. μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι ἔφη πρὸς

I 5

1) Post προεῖχε in Editis ista sequebantur, ἀλλή γὰρ ἐλάφω ἐν τοῖς ποσὶν, λεόντων δὲ ἐν καρδίᾳ.

ἐαυτήν· δειλιάα ἐγωγε, ἥτις ὑφ' ὧν μὲν ὥμην προδοθήν-
σεσθαι, ὑπὸ τέτων ἐσωζόμην, οἷς δὲ σφόδρα ἐπεποί-
θην, ὑπὸ τέτων ἀπώλόμην.

Οὕτω πολλάκις ἐν κινδύνοις, οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων
παύηρες· οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες, προδοταί.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ελαφος διψῶν συχεθεῖσα παρεγένετο ἐπὶ τινι πηγῇ τῇ
πιεῖν. πίνουσα δὲ, εἶδε τὴν ἐαυτῆς σκῆν κατὰ τῆς ὑ-
δατος, καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν αὐτῆς εὐφρένατο, ὀρώσατο
μέγεθος καὶ τὴν ποικιλίαν, ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶν αὐτῆς σφόδρα
ἤχθετο καὶ ἐδυσφόρει, ὀρώσα λεπίδες καὶ ἀδενεῖς ὀφθαλ-
μοὺς ταῦτα δὲ αὐτῆς διανοομένης, λέων ἐπιφανείς ἤρξατο διώ-
κειν αὐτήν· καὶ κένη, τραπέσασα εἰς φυγὴν, κατὰ πολὺ
αὐτῇ προῆχε, καὶ μέχρις ἂν ἐν πεδίῳ, ἐδιώκετο ἀκα-
τάληπτος ἦν. ἐπεὶ δὲ κατὰ τινος δρυμὸν παρεγένετο, συν-
έβη τὰ κέρατα αὐτῆς ἐμπλακέναι τοῖς κλάδοις, καὶ συλ-
ληφθῆναι ὑπὸ τῷ λέοντος. μελῶσα δὲ ἀναγρεῖσθαι ἔφην·
ἀθλία ὄντως ἐγώ, ἥτις ἐπὶ κέρασιν ἔχαιρον, ἐξ ὧν συνε-
λήφθην.

Ο μῦθος ὅτι πολλάκις ἔχοντες χρησιμὸν λανθάνομεν,
καὶ ἐξ ἐκείνου βλάβην αὐτοῖς ἐγγίνεσθαι οἴονταί.

Α Λ Λ Ω Σ ex Arithmetica.

Ελαφον τὸ θέρος ἐπὶ νόματος ἐκόμιζε χρεῖα. ἀφικό-
μενος δὲ καὶ παρατάς, ἐαυτὸν ἐθεῶτο τοῖς νόμασι
καὶ τὸ μὲν κέρας τῆς πλοκῆς ἀπεθαύμαζε, κατηγιάτο
δὲ τῶν ποδῶν τὴν εὐθύνειαν, καὶ τὴν φύσιν κατ' ἄμφω τι-
μῶντος ὁμῇ καὶ κακίζοντος, οἱ θηρῶντες προσήεσαν· ὁ δὲ
τοῖς μὲν κατηγορευμένοις διαφεύγει ποσὶ, τοῖς δὲ ἐπαρ-
μένοις ἀλίσκεται κέρασιν.

181. *Cerva & Leo.*

Cerva, cum vehementer sitiret, ad fonticulum quendam accessit: suaque in aquis dum potaret inspecta imagine, cornuum magnitudinem & varietatem commendabat; crura verò ut gracilia & exilia vituperabat. Hac ultra quam oporteret cogitanti supervenit leo, quo viso in fugam se conjicit cerva, & leoni longe præcurrebat: adeo ut quamdiu nuda in planitie esset, nullum ei ab hoste immineret periculum. Ubi vero ad nemus devenit, opacum, inter

dumeta cornibus adhærescens, cum celeritate pedum uti non posset, misera capta est, & moritura, O me desipientem, inquit, cui ex vana opinione ea displicerent quæ me conservarunt, placerent vero quæ me perdididerunt.

Hac fabula ostenditur, plerumque evenire, ut iis salutem acceptam debeamus, quos suspectos habuimus; cum illi nos perditum evocent, quorum fidei nos nostraque omnia commisimus.

επβ. Ερμῆς καὶ Γῆ.

Ζεὺς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἐκέλευσεν Ερμῇ ἀγαγεῖν αὐτὰς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ δέξαι ὅθεν ὀρύσσοντες πλεόν ὀνήσωσιν. τῷ δὲ προσαχθέν ποιήσαντος, ἡ γῆ τὸ πρῶτον ἐκάλυεν. ὡς δὲ ὁ Ερμῆς ἠνάγκαζε, λέγων τὸν Δία προστεταχέναι· αἱ δὲ ὀρύσσουσιν ὅσῃν βέλονται, φέροντες γὰρ αὐτὴν καὶ κληρόντες ἀποδώσουσιν.

Πρὸς τὰς ῥαδίως μὲν δανειζομένους, κατὰ λυπῆς δὲ ἀποδιδόντας, ὁ λόγος εὐκαιρὸς.

182. *Mercurius & Terra.*

Virum & fœminam cum formasset Jupiter, Mercurio in mandatis dedit, ut illis in terram deductis locum

ostenderet, ubi maxime in rem suam effoderent. Ipse mandata exsequenti, terra primo quidem obstitit, dicenti

centi vero Jovem hoc prae- & mærore reddituri.
cepisse, coacta tandem ei Hac fabula notantur, qui
obsequitur; Et fodiant, in- pecuniam mutuam libenter
quit, quantum volent, quic- accipiunt, sed ægre resti-
quid effoderint non sine luctu tuunt.

εργ. Εχίς καὶ Αλώπηξ.

Εχίς ἐπὶ δεσμίᾳ ἀγκάνθων εἰς τινὰ ποταμὸν ἐφέρετο, ἀ-
λώπηξ δὲ, ταύτην θρασυμένη, ἄξιός, εἶπεν, τῆς
νῆος ὁ ναυκληρὸς.

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν μοχθηροῖς τράγμασιν ἐπιχει-
ροῦσαντα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Καί τις ἄμπελος πλησίον εἶχε ποταμῷ τὸν Φραγμόν,
τῷ δὲ ποταμῷ ἐξ ὀμβρῶν Φυσηθέντις, ἤρε τὸν Φραγμόν,
καὶ καθελὼν ἀπήν. τῇ δὲ παλιέρῳ δράκων τις συνεπλάκει,
ὃς ἐφέρετο τῷ ποταμῷ ἐν μέσῳ. καὶ τις κατιδὼν εἶπεν, γε-
λάσας μέγα, ἡ μὲν ναῦς κακὴ, ἄξια δὲ τῷ ναύτῃ.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δικαίως οἱ κακοὶ ἐν κακοῖς ἀπὸλ-
λυνται.

183. Vipera & Vulpes.

Vipera, quæ in carduorum bene inter vos convenit,
fasciculum irrepserrat, u- quam dignus nave nauclerus!
na cum illis vi fluminis abri- Fabula notat hominem
puitur. Quod cum videret improbum malas res aggre-
vulpes, Papæ, inquit, quam dientem.

εργδ'. Εχίς καὶ Ρῖνη.

Εχίς εἰσελθὼν εἰς χαλκουργεῖον ἐργαστήριον, ἐκ τῶν σκευῶν
τῶν ὄντων ἐξήτει Φαργεῖν. ἤκεν ἔν πρὸς τὴν ῥῖνην, καὶ
αὐτὴν προσεκάλεσε, δέναι αὐτῷ τι. ἡ δὲ ὑποτυχθεῖσα εἶπεν,
ἀλλ' εὐήθης εἶ, παρ' ἐμῷ τί ἀπορίσεται δίδμενος, ἥτις ὁ
διδόναι, ἀλλὰ λαμβάνειν παρὰ πάντων ἔκωδα.

Ο λόγος.

Ο λόγος δηλοῖ ὅτι μάταιοί εἰσι οἱ παρὰ Φιλαργύραν
τι κερδαίνειν προσδοκῶντες.

184. *Vipera* & *Lima*.

Vipera, in fabri officinam les exedere, quæ alia omnia
ingressa, instrumentum, soleo premordere & confi-
quod arrodere, quærebat: cere.
cumque in limam forte inci- Fabula innuit, facilius esse
disset, eam avide arripuit den- aquam e pumice exprimere,
tibus ut attereret. id quod sen- quam pecuniam ab avaro ex-
tiens lima, Heus tu, inquit, torquere.
adeone demens es, ut me vel-

ῥπέ. *Echis* καὶ *Ἵδρος*.

Echis Φοιτῶν ἐπὶ τινὰ κρήνην, ἔπινεν. ὁ δὲ ἐνταῦθα οἰκῶν
Ἵδρος ἐκάλυεν αὐτόν, ἀγανακτῶν ἔγχε μὴ ἀρχέσθαι
τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν αὐτὴ διαίταν ἀφικνῆται.
αἱ δὲ τῆς Φιλανεικίας αὐξανομένης, συνέθεντο ὅπως εἰς
μάχην ἀλλήλοις κάλασῶσιν, καὶ τῶν κῶντος ἥτε γῆς καὶ
τῆ ὕδατος νομὴ γένηται. ταξάντων δὲ αὐτῶν προθε-
σίαν, οἱ βιάτραχοι διὰ μίσος τῆ ὕδρος, παραγενόμενοι
πρὸς τὸν ἔχιν, παρεθάρσυνον αὐτῶν, ἐπαγγελλόμενοι καὶ
αὐτοὶ συμμαχήσεν αὐτῶ. ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, ὁ μὲν ἔχης
πρὸς τὸν ὕδρον ἐπολέμει· οἱ δὲ βιάτραχοι, μηδὲν περαιτέρω
δρᾶν δυνάμενοι, μεγάλα ἐκεκράγησαν. καὶ ὁ ἔχης νική-
σας ἡττάτο, ἔγχε συμμαχήσεν αὐτῶ ὑποχόμενοι παρὰ
τὴν μάχην ἐπαγεγόντο. οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτόν, ἀλλ'
εὐ ἴδι, ὥ ἔτος, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμμαχία ἐ χειρῶν δεῖ
διὰ δὲ φωνῆς συνέστηκεν.

Ο λόγος δηλοῖ ὅτι ἐνθα χειρῶν χρεία ἐστίν, ἢ διὰ λό-
γων βοήθεια ἔδεν λυσιτελεῖ.

185. *Vipera* & *Hydrus*.

Vipera, siti fere enecta, ad tum venit. *Hydrus* autem
fontem quendam pota- loci istius accola ei aqua in-
terdi-

terdixit, ægre ferens quod forte sua non contentus in alterius ditionem invaserit. Verbis ultro citroque habitis cum nihil proficeretur, sed ferociores facti essent, tandem statuunt pugna de summa rerum decernere. Diem itaque certaminis constituunt: quo audito ranæ, quibus odio erat hydrus, viperam adeunt, atque ut ei animos facerent, prolixè suum promittunt auxilium. Pugna inita vipera hydrum

adoritur, & cum utrinque acriter dimicaretur, ranæ, pro sua parte adjuvantes procul adstant & eoaxant. Mox vipera, hoste profligato, ranas increpat, quod eam ei ferre pollicitæ non interfuissent pugnae. Cui illæ, Heuista, inquirunt, celari nolumus a te, nostrum esse voce non manibus alicui opitulari.

Fabula indicat, verba parum admodum valere, ubi manibus res gerenda est.

ῥησι. Ζεὺς καὶ Ἀλώπηξ.

Ζεὺς, ἀγασσάμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φρενῶν τὸ ποικίλον, τὸ βασιλείον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζῴων ἐνεχείρισεν. Βεβλόμενος δὲ γινῶναι, εἰ τὴν τύχην μετακίνασαι, καὶ τὴν γλιχρότητα μετεβάλλετο, φερόμενης αὐτῆς ἐν φορέῳ, κἀνθάρον παρὰ τὴν ὄψιν ἀφῆκεν. ἡ δὲ ἀντίχρην μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ περιέπλετο, τὸ φορεῖν ἀναπνήσασα, ἀκόσμως συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο. καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀπεκατέστησεν.

Οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ προχήματα λαμβάνοντες, ἀναλάβωσιν, ἐμετατιθέμενοι τὴν φύσιν.

186. *Jupiter & Vulpes.*

Jupiter, miratus ingenii acumen quod in vulpe esset pariter ac versutiam, ei in bestias imperium tradidit. Vo-

lens autem periculum facere, an fortuna mutata animum rapacitate assuetum mutasset, ipsi, dum in leccica vheretur, in

in conspectum dedit crabro-
nem. Vulpes, sui impotens,
electica subito defiluit, artes-
que suas omnes indecore ad-
hibet, ut circumvolitantem
captaret, quo viso, Jupiter,
ei valde succensens, regno

spoliata in ordinem rede-
git.

Fabula hoc dicit, homines,
conditionem & fortunam
suam mutantes raro admo-
dum mores suos & ingenium
mutare.

ρπζ'. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξίας ἤριζοντο, τῷδε Ἀπέλλωνος
ἐκτείναντος τὸ τόξον καὶ τὴν βέλτεσ ἀφείλετο, ὁ Ζεὺς
τοσῶτον διέβη ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖς κρείπλοισι ἀμιτῶμενοι, πρὸς τὸ ἐκείνων
μὴ ἐφικνεῖσθαι καὶ γέλωτος ὀφλισκάνουσι.

187. Jupiter & Apollo.

Olim cum Apolline disce-
ptabat Jupiter, uter ar-
te jaculandi praearet. Apollo

quam pulchre Apollo colli-
mavit.
Monet fabula, ridiculum
esse cum peritissimis in sua
arte contendere.

te prior arcu sagittam emit-
tens seopum ferit; Jupiter
vero tam turpiter aberravit

ρπη'. Κολοῖος καὶ Ορνείος.

Ζεὺς, βεβλόμενος βασιλέα καλεσῆσαι ὀρνέων, προθε-
σμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ἐν ἣ παραγενήσονται πρὸς αὐ-
τόν. ὁ Κολοῖος δὲ, συνειδὼς ἐαυτῷ δυσμορφίαν, περιάγων
τὰ ἀποπίπλοντα τῶν ὀρνέων πλερὰ ἐλάμβανεν, καὶ ἐαυ-
τῷ περιῆπλεν. ὡς δὲ ἐνέστη ἡ ἡμέρα, ποικίλος γενόμενος
ἦκε πρὸς τὸν Δία. μέλλων δὲ τῷ Διὶ διὰ τὴν εὐπρέ-
πειαν βασιλέα αὐτόν χειροτονῆσαι, τὰ ὄρνεα ἀγανα-
κτῆσαντα περίεση, καὶ ἕκαστον τὸ ἴδιον πλερὸν, ἀφείλετο.
καὶ ἔτως συνέβη αὐτῷ ἀπογυμναδέντι Κολοῖῳ γενέσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνίοι, ἐν ἀλλοτρίοις χεῖμασιν
ἐγκα-

ἐγκαυχώμενοι, δοκῶσιν αὐχεῖν. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἀπα-
τηθῶσιν, ὅποιοι τὸ πρότερον ἦσαν εὐρίσκονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ζεὺς, βεβλόμενος βασιλέα κατὰσῆσαι, ὄρνεον, προθε-
σμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ἐν ᾗ παραγενήσονται πάντες
πρὸς αὐτόν. ὅπως τὸν ωραιότερον πάντων καταστήσῃ ἐπὶ
αὐτὸς βασιλέα. τὰ δὲ, παραγενόμενα ἐπὶ τινὰ πόλιν, ὅπου
ἀπενίζοντο. κολοῖος δὲ συνῶν ἑαυτῷ περιεμένην δυσμο-
φίαν, ἀπελθὼν καὶ τὰ ἀποπτόμενα τῶν ὀρνέων παρα-
συλλεξάμενος, ἑαυτῷ περιεδήκτε καὶ προσεκόλλησεν.
συνέβη ἔν ἐκ τῶν αἰδέεσθον πάντων γενέσθαι. ἐπέστη ἔν
ἡ ἡμέρᾳ τῆς προθεσμίας, καὶ ἦλθον πάντες τὰ ὄρνεα
πρὸς τὸν Δία. τῷ δὲ Διὸς μέλλωντος χειροτονῆσαι αὐτοῖς
τὸν κολοῖον βασιλέα διὰ τὴν εὐπρέπειαν, ἀγανακτήσαν-
τα τὰ ὄρνεα εἶκασον τὸ οἰκεῖον πλερὸν ἀφείλετο ἐξ αὐτῶ
καὶ ὁ κολοῖος ἦν πάλιν κολοῖος.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι καὶ οἱ χρεωφειλέται, καὶ ἐπικτή-
τες, προσκτώμενοι πλέτεις, μέχρις ἀνκατέχωσι τὰ ἀλλό-
τρια δοκῶσιν εἶναι τινές. ἐπὶ δὲ αὐτὰ ἀποδώσωσιν, ὅ-
ποιοι ἦσαν γνώσκονται πρότερον.

Α Λ Λ Ω Σ ex Aethiopia.

Κάλλες ἦν ἀγών, καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθησόμενοι πάν-
τες οἱ ὄρνεις ἐφοίων, Ἐμὲ τὴν κυρίαν ὀρίζοντος πο-
ταμὸς τε καὶ λίμνας ἀπάντες κατελάμβανον, τὰ μὲν
φαῦλα τῶν πλερῶν ἀποδύλλοντες, τὰ δὲ κρείττω φαθμένον-
τες. κολοῖος δὲ, ὅδ' ἐν εὐπρεπέσιν ἔχων ἀπὸ τῆς φύσεως, ἀ-
τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκεῖον συνέδηκε κόσμον.
γλαυξ δὲ μόνῃ ἐπιγνῶσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφηρετο τὸν κολο-
ιδόν, καὶ τὰ ἄλλα πρᾶττεν ἀνέπειδεν. ἀφαρξάμενος δὲ
τὰ παρὰ πάντων ὁ κολοῖος, γυμνὸς εἰς τὴν Διὸς ἀφίκε-
το κρῖσιν.

Κόσμος ἐπέσακτος ἀρχὴν τοῖς ἔχουσιν.

188. *Graculus & Aves.*

Jupiter, avibus regem daturus, diem, qua convenirent ad eum, constituit. Graculus, suæ sibi deformitatis conscius, id sedulo egit, ut pennas, quæ ab aliis avibus deciderant, colligeret sibi, que accommodaret; & ubi dies illuxit Jovem adiit, varietate illa superbiens. Cæteræ autem aves, veritæ ne Jupiter, formæ illius specie delectatus, regnum ei de-

ferret, indignabundæ graculum circumsteterunt, corperuntque suas quæque pennas ei avellere. Quare fiebat, ut illi regno excideret, furtivisque nudatus coloribus risum omnibus moveret.

Atque ita homines, qui alienis opibus elati de se divitiisque gloriantur, simulac suum cuique rependitur, turpiter se dant, ad pristinam inopiam redeunt.

επθ'. Ζεὺς καὶ Ὀφίς.

Τοῦ Διὸς γάμος ποιεῖντος, πάντα τὰ ζῷα ἀνέστησαν δῶρα, ἕκαστον κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν. Ὀφίς δὲ ἔσπαυ, ῥόδον λαβὼν ἐν τῷ σώματι ἀνέβη. ἰδὼν δὲ αὐτοὶ ὁ Ζεὺς εἶπε· τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τῆς σῆς σώματος ἔλαμβάνω.

Ὅτι πονηρῶν αἱ χάριτες Φεβραῖαι εἰσιν.

189. *Jupiter & Serpens.*

Cum Jupiter nuptias celebraret, omnia animalia in hoc consenserunt, ut sua quæque munera Jovi offerrent; adeoque serpens, ut suum ei obsequium præstaret, rosam decerptam ore gestans in cælum ibat.

Quem conspicatus Jupiter, Cæterorum, inquit, munera lætus lubensque accipio, nihil vero quicquam ab ore tuo.

Fabula docet, dona inimicorum suspecta esse debere.

ες'. Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ, καὶ Μῶμος.

Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ Ἀθηνᾶ κατὰσκευάσαντες, Ζεὺς μὲν

μὲν ταῦρον, Προμηθεὺς ἄνθρωπον, Ἀθηναῖ δὲ οἶκον, καὶ
τὴν εἶλοντο τὸν Μῶμον. ὃ δὲ φθονήσας τοῖς δημιουργήμα-
σιν, ἀρξάμενος ἔλεγε τὸν Δία ἡμαρτηκέναι, τὲ ταύρε
τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ δένειν, ἵνα βλέπῃ
πᾶς τύπῃ· τὸν δὲ Προμηθεῖα, διότι τῷ ἀνθρώπῳ τὰς φρε-
νας ἐξώθεν ἔκατεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οἱ πονη-
ροὶ, Φανερόν δὲ εἶη ἕκαστον ἃ χρεῖαν εἶχον. τρίτον δὲ ἔλε-
γεν, ὥς ἔδει τὴν Ἀθηναῖν ἐν τῷ οἴκῳ τροχὸς ἀποδέναι,
ἵνα εἰς πονηρῶν τις παροικισθῇ γείτονι κακίας καὶ λαβάρει,
καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτὴν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ,
τῇ Ὀλύμπῳ αὐτὸν ἐξέβαλε.

Ο λόγος δηλοῖ ὅτι ἔδεν ἔτος ἐνάρετόν ἐστι, ὃ μὴ ψό-
γον ἐπιδέχεται.

190. Jupiter, Prometheus, Minerva & Momus.

Cum Jupiter taurum, Pro-
metheus hominem, &
Minerva domum condidif-
sent, Momum judicem esse
voluerunt, rectene fierent
quæ fecerant. Ille præcla-
ra eis invidens opificia, dice-
bat Jovem errasse, quod tau-
ro oculos in summitate cor-
num non posuisset, ut ubi
feriret videre posset. Pro-
metheum vero inscitiae ar-
guebat, quod omnium in
conspectu non locasset homi-
nis præcordia, ut malorum
consilia alios non laterent,

palamque fieret quid cuique
opus sit. Denique ajebat,
oportuisse Minervam rotas
domui supposuisse, ut si cui
cum malo foret vicinitas,
facilius inde migraret, Jupi-
ter ratus, ex invidia eum hanc
sententiam dixisse, ne su-
peris molestiam crearet ejus-
modi morositas, caelo eum
expulit.

Fabula indicat, nihil esse
arte adeo perfectum & inge-
nio absolutum, quod repre-
hensionem non sit obnoxium.

ἑστᾶ. Ἡρακλῆς καὶ Πλῆτος.

Ἡρακλῆς ὁ θεοφάτος καὶ παρὰ τῷ Διὶ ἐσιώμενος, ἵνα ἐκεί-
νον

ἔσαν τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἡσπάζετο· καὶ δὴ τελευτάῃς εἰσελθόντος τῆ Πλάτῃ, κατὰ τῆ ἐδάφους κούφας ἀπετρέψατο ἑαυτόν. ὁ δὲ Ζεὺς, θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐκυνθάνετο αὐτῆς τὴν αἰτίαν, δι' ἧς, πάντας τὰς δαίμονας ἀσμένως προσαγορεύσας, μόνον τὸν Πλάτωνα ὑποβλέπεται. ὁ δὲ εἶπεν, αἰετὶ ἔγωγε διὰ τῆς αὐτῶν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὃν καθεὶν ἐν ἀνθρώποις ἤμεν, ἐώραν αὐτόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τοῖς πονηροῖς συνόντα.

* Οὕτω πολλοὶ διὰ τὴν ἑαυτῶν αἰσλίαν δυσυχῆντες τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναφέρουσιν.

191. *Hercules & Plutus.*

Hercules in cælum receptus, cum a Jove epulis adhiberetur, comiter appellavit unumquemque Deorum qui forte aderat: a Pluto vero, ferius aliquanto veniente, oculos avertit, humique defixit. Jupiter, quid causæ fuerit odii miratus, ab eo quæsit, cur, Diis cæteris benigne salutatis, Pluti sub ingressum sine voce

constiterit, nec oculos in eum recta conjecerit. Cui ille, Ideo eum averso, quod quamdiu in terris vivimus, malis se comitem adjunxerit, & nunquam, quod sciam, ad bonos diverterit.

Fabula ostendit; malos sæpius in hac vita, quam bonos, rerum omnium affluentiis copiis ditari.

ῥ55. *Ἰατροὺς ἀτεχνούς.*

Ἰατροὺς ἦν ἀτεχνούς. ἔτος ἀβρώσῳ παρακολυθῶν, πάντων ἰατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρῆσθαι ἐν τῇ νόσῳ, ἔτος μόνος εἶπε αὐτῷ πάντα τὰ αὐτῷ ἐτοιμάσαι, τὴν αὖριον γὰρ εἶχ' ὑπερβῆσθαι ταῦτα εἰπὼν ὑπεχώρησε. μετὰ χρόνον δὲ τινα ἀνάσας ὁ νοσῶν προήλθεν, ὡχρὸς καὶ μόλις ζῶν. ὁ δὲ ἰατρός ἐκείνος συναντήσας

K 2

*) Ista, quod fabulæ nihil omnino respondeant, insuper habuimus.

σας αὐτὰ χάρις, ἔφη, πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω; καὶ κεῖνοι
εἶπεν, ἡρεμῶσι, πίνοντες τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. πρὸ οὐλύγε
δὲ ὁ Θάνατος καὶ ὁ Ἀδης δεινὸν ἠπειλόντες ἰατροὺς πάν-
τας, ὅτι τὰ νοσῶντας οὐκ εἴωσιν ἀποθνήσκειν, καὶ κατ-
γράφοντο πάντας. ἐμελλον δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ' ἐγὼ
προπεσὼν αὐτοῖς, καὶ δυσώπῃσας, ἐξαμοσαίμην αὐτοῖς
μὴ ἀληθῆ ἰατρὸν εἶναι σέ, ἀλλὰ μάτην διαβληθῆναι.

Ὅτι τὰς ἀπαυδέυτους καὶ ἀμαθεῖς καὶ κομφολόγους ἰα-
τροὺς ὁ παρὰ μῦθος ἐλέγχει καὶ σιλητεύει.

192. *Medicus imperitus.*

Accidit, quod non raro e-
venire solet, ut quidam,
artis medicæ inscius & im-
peritus, forte cum Aescula-
pii filiis agroto adstaret.
Cumq; cæteri cum bono ani-
mo esse juberent, quod nihil
periculi subesset, spemque ei
facerent fore ut tandem, li-
cet tardiuscule, convalesce-
ret, is solus ei nunciabat ut
testamentum faceret: ete-
nim moriturum esse, ne-
que ultra crastinum diem
victurum. quod cum dixisset,
foras exiit. Aliquanto
post, qui ægrotaverat in
publicum prodiit, verum e
morbo paulum admodum
recreatus, & pallorem in o-
re vultuque gerens. Quem
malus ille medicus, obviam
ei factus, salvere jubet, ro-

garque quomodo se habe-
rent apud inferos? Vitam,
inquit, otiosam & quietam
agunt, & de aqua Lethæa
meliuscule bibunt. insuper
& illud adjicit, Mors &
Pluto gravius minantur me-
dicis, quod mori non sinant
ægros gravi morbo laboran-
tes, & nomina illorum con-
scripta habent; erantque in
eo, ut te in numerum adscri-
berent: ego vero in genua
provolutus, Deos homines-
que testabar, neminem nisi
per calumniam te medi-
cum appellare.

Fabula hæc notat eos re-
prehenditque; qui, cum ne-
sciant medicinam facere, se
magnifice jactant atque o-
stentant.

95 γ. Ἴππος.

Γέρων Ἴππος ἐπράθη πρὸς τὸ αἰλήθειν. ζευχθεὶς δὲ ἐν τῷ μύλωνι, σενάζων εἶπεν, ἐκ ποίων δρόμων εἰς ὅσας καὶ πηήρας ἤλθεν.

Ὅτι μὴ λίαν ἐπάρχεσθαι τις πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δόξης δυνατόν. πολλοῖς γὰρ τὸ γῆρας ἐν κόποις ἀνηλώθη.

ΑΛΛΩΣ ex *Arbitrio*.

Ἴππον ἐλύπει τὸ γῆρας, καὶ μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν ὥς δὲ αἰλήθειν ἀντὶ τῆς πολεμικῆς ἠναγκάζετο, τὴν παρῆσαν ἐδάκρυε τύχην, τῆς δὲ πρώτης ἐμέμνητο, ἐμοί, λέγων, ὦ μυλωρὲ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότερον, κόσμος δὲ παντὶ περιέκειτο σώματι, καὶ θεραπεύων παρηκολέσθην τοῖς ἀνθρώποις· νῦν δὲ ἐκ οἶδα, ὅ, τι παύων ἀντιλαμβάνω τὸν μύλωνα τῆς μάχης. καὶ ὁ μυλωρὸς πρὸς αὐτόν, ἐπίχεσ, ἔφη, τὰ πάλαμα θρυλλῶν.

Ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ' ἐκάτερα φέρει· οἶδε τὴν μεταβολήν.

193. *Equus*.

Equus, qui velocitate ad sus in gyros compingor & cursum valuerat, & magna decurrendo spatia saepe palmam reportaverat, senescens molitori venditur. Cum autem ad molam alligaretur, Me miserum, cum ploratu exclamabat, *) quae libero campo post praefatos cur-

95 δ. Ἴππος, Βῆς, Κύων καὶ Ἀνθρώπος.

Ἴππος καὶ βῆς καὶ κύων, ὑπὸ ψύχης σενόμενοι, ἤλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἰκίαν. εἰ δὲ δεξάμενος αὐτὰς, καὶ πῦρ ἀνάψας, ἔθαλψε· καὶ τῷ μὲν ἵππῳ κριθὰς παρετίθει,

*) *Al.* e quibus cursibus ad quos deveni flexus?

θει, τῷ δὲ ταύρῳ ἄχυρα, τῷ δὲ κυνὶ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης
ἐδίηκε. διὰ δὲ τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν ἀντημέψαντο ἀν-
τὴν χάριτας, μερίσαντες καὶ χαρισάμενοι αὐτῷ τῶν ἐ-
τῶν *) ἐφ' ᾧ ἔξον. καὶ ὁ μὲν ἵππος εὐδὺς τῆς πρώτης
χρόνης, διὰ τὸτο ἕκαστος θερμὸς καὶ γαυρὸς ἐστὶ τῇ γνώμῃ.
ὁ δὲ βῆς μετ' αὐτὸν ἰς μέσας χρόνας, διὰ τὸτο μοχθηρὸς
καὶ φιλεργὸς ἐστὶ πλεόντων ἀνθρώπων. τρίτον δὲ ὁ κύων τῆς τε-
λευταίας χρόνης, διὰ τὸτο πᾶς γηράσκων δύσκολός ἐστι
τῇ γνώμῃ, καὶ τὸν διδόντα μόνον τοῖσιν ἀγαπᾷ, καὶ
σείει καὶ ἐπιχάρει, τοῖς δὲ μὴ δίδεσσι καδυλακτεῖ καὶ
καθάπτεται.

Ὅτι τινες τῶν ἀνθρώπων Φαῦλοι ὄντες καὶ κακοὶ, ἐκεί-
νοι εἰώθασι φιλεῖν τῆς διατηρήσεως αὐτῶν.

194. Equus, Bos, Canis, & Homo.

Equus, bos & canis, frigida
admodum tempestate
in proximas aedes diverte-
bant. Quos dominus co-
miter excipiens, ignem illis
ad vim frigoris pellendam
accendit; atque in victum e-
quo hordeum, bovi paleas,
canique frustula e mensa de-
dit. Cum autem illis in
mentem venisset, hospiti
pro summo beneficio gra-
tias referre, in id omnes
consenserant, ut particula
quisque de aetate sua decerpta
eum remunerarent. Atque
equo visum est, primis vi-
tae suae annis hominem im-
pertiri, ex quo evenit ut ado-
lescenza fervida esset & paulo
ferocior. Bovi placuit annos
medios ei largiri, quo fa-
ctum est ut in aetate adulta
laboretur ad opes accumu-
landas. Canis vero extre-
mos dari voluit, unde est
quod senes morosi fiant &
difficiles, iis per quos profi-
ciunt blandientes, latrantes
vero mordentesque omnes, si
male res ceciderint.

Fabula innuit; quali amo-
re mali & improbi eos pro-
sequuntur, quibus etiam ne-
cessaria ad vitam accepta de-
bent.

*) Vulg. ἐφ' ᾧ ἔξον.

ρσε'. Ἴππος, καὶ Ἴπποκόπος.

Κριθὴν τὴν τῷ ἵππῳ ὁ ἵπποκόπος κλέπτων καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε πάσας ἡμέρας. ἔφη δὲ ὁ ἵππος· εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναι με, τὴν κριθὴν τὴν τρέφουσάν μὴ πώλει.

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς πιθανοῖς λόγοις καὶ ταῖς κολακείαις τὰς πένητας δελεάζονται, καὶ ἀποστερεῖσιν αὐτοὺς καὶ τῆς ἀναγκαίης χρέας.

195. *Equus & Equis.*

Equisoni moris erat hordeum equo subreptum quo vesceretur fac ne vendas.

Hac fabula notantur avaritiam; quo tamen commodior videretur equus, strenue eum quotidie perfreuit & strigili expolivit. Cui equus, Si me velis cute bene curata nitescere, hordeum

ρσε'. Κάμηλος, Ελέφας, καὶ Πίθηκος.

Τῶν ἀλλέγων ζώων βεβημένων βασιλεὺς αὐτῶν ἐλέσθαι τὴν, κάμηλος καὶ ἐλέφας καὶ πᾶσι τοῖς ἐφιλονέκων, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τῆς σώματος καὶ διὰ τὴν ἰσχύϊν ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. Πίθηκος δὲ ἔφη ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδέους εἶναι. τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὸν ἐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων· τὴν δὲ ἐλέφαντα, ὅτι δέος· ἐστὶ μὴ αὐτὸ βασιλεύοντος χοιρίδια ἡμῖν ἐπιτίθενται.

Ὅτι τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων διὰ μικρὰν αἰτίαν τῷ προσδοκῶντι καλύονται.

196. *Camelus, Elephas, & Simia.*

Cum bestiae in animum induxissent, regem sibi met e suis constituere, summa inter camelum & elephantem contentio erat, ut qui sperarent ob corporis molem & robur ceteris praefatos iri. Quibus simia,

Neutri imperio digni estis: ne porcelli nobis insidiantur. nec tu, camele, quod bile vacuus sis, qua ad injustos puniendos moveri deberes; nec tu, elephas, quoniam si regnaveris, metuendum esset recidant.

Fabula docet, plerumque evenire, ut res maximae causas levissimas in nihilum

ρ 55'. Κάμηλος καὶ Ζεὺς.

Κάμηλος θεασαμένη ταῦτον ἐπὶ κέρατι ἀγαλλόμενον, φθονήσασα αὐτῷ, ἐβελήθη καὶ αὐτῆ τῶν ὤσων ἐφικέσθαι. διόπερ παραγενομένη πρὸς τὸν Δία, τέττε ἐδεδίκεν ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνείμῃ. καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτῆσας κατ' αὐτῆς, ἔγε μὴ ἀρκεῖται τῷ μεγέθει τῆς σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ περισσύτερον ἐπιθυμῇ, ὃ μόνον αὐτῇ κέρατα ὃ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν ὠτῶν ἀφαιλετο.

Πολλοὶ διὰ πλεονεξίαν τοῖς ἄλλοις φθονῆντες, λανθάνουσι καὶ τῶν ἰδίων φερόμενοι.

ΑΛΛΩΣ ex *Aphthonio*.

Εἶδεν αὖ ταῦτον ἡ κάμηλος, καὶ κερῶν ἐπεθύμει μεταλαβῆναι προσελθῆσα ἔν τῷ Διὶ κερῶν ἢ τε τυχεῖν. ὁ δὲ, τῆς ἀπληστίας μισήσας, Ερμῇ κελεύει προσ-αφελείσθαι τῶν ὠτῶν. ὅθεν καμῆλω ταῦτα τῆς λοιπῆς καταδέεσθαι σώματος.

Ο πλείονων ἐρῶν καὶ τῶν προσόντων ἀποστερεῖται.

197. *Camelus* & *Jupiter*.

Camelus, cum taurum cornibus insignem huc & illuc passim vagari animadvertisset, invidiæ aestro percitus se quoque cornibus augeri armarique vehementer expetebat. Jovem igitur adiit & ab eo contendit, ut & ipsi pariter ac tauro cornua induerentur. Cui Jupiter iratus, quod, corporis magnitudine & viribus non contentus, ea, quibus sibi non opus erat, enixe adeo postularet,

jaret, misero, sine cornibus dimisso, aures etiam decurtavit. plurā habendi desiderio, ea quibus seipse frui liceret plerumque amittere.

Fabula significat; multos

ῥή. Κάνθαροι δύο.

Ἐν τῇ νησιδίῳ ταῦρος ἐνέμετο. τῷ δὲ τέττε κόπρῳ κάνθαροι ἐτρέφοντο δύο. καὶ δὴ τῷ χειμῶνος ἐφισταμένοι, ὁ εἷς ἔλεγε πρὸς τὸν ἄλλον, ὡς ἄρα βέλοιο εἰς τὴν ἡπειρον διπλάσαι, ἵνα ἐκένῳ μόνῳ ἔντι ἱκανὴ ἡ τροφὴ γίνηται· ἔλεγε δὲ ὅτι ἐὰν πολλὴν εὖρη τὴν νομὴν καὶ αὐτῷ οἴσειν. παραγενόμενος δὲ εἰς τὴν χέρσον, καὶ κάλαβων μὲν πολλὴν κόπρον, ὑγρὰν δὲ, μένων ἐνταῦθα ἐτρέφετο. τῷ δὲ χειμῶνος διελθόντος, πάλιν εἰς τὴν νῆσον διέπλη. ὁ δὲ ἕτερος θεασάμενος αὐτὸν λιπαρὸν, ἠτιάτο αὐτὸν διὰ τὴν ὑποχόμενος αὐτῷ εἶδέν ἐκώμισεν. ὁ δὲ ἔπεν, μὴ ἐμὲ μέμψε, τὴν δὲ φύσιν τῷ τόπῳ· ἐκείθεν γὰρ τρεφέσθαι μὲν οἶόν τε, φέρεσθαι δὲ εἶδέν.

Ο λόγος ἔυκαιρος πρὸς τὴν διὰ φθόνου κακίᾳσι ἀμύλλω μένης, εἴτα ἐκ τέττε σφαλλομένης.

198. Scarabæi duo.

Tauri stercore in insulae pascuis duo vescabantur scarabæi. Hyeme appetente, alter, ab altero gratiam initurus, dicebat: Se velle in continentem proximam concedere, ut illi relicto abunde ad victum suppeteret: ea tamen lege ut esca uberioris, si quam offenderet, partem aliquam ipsi afferret. Illuc ubi venit, stercoreis plurimum madidi, unde vivere-

K 5

tatem

tatem comedere, nihil ta-
men inde exportare.

qui aliis videri volunt bene
facere, dum sibi met potissi-

*) Fabula dicitur in eos, mum inserviunt,

ρσθ'. Καρύα.

Καρύα τις, ἐν ὁδῷ ἰσαμένη, καρπὸν ἔφερε πολὺν. αὐτὴ δὲ παροδίται λίθοις καὶ βάλκλοις κατέκλων διὰ τὰ κάρυα. ἡ δὲ οἰκτρὸν ἔφη, ὦ ἀθλία ἐγὼ, ὅτι ἐς τῷ καρπῷ μὲ εὐφραίνω, ὑπὸ τέτων δεινὰς ἀντιλαμβάνω χάριτας.

Ὅτι τὲς ἀχαρίστες καὶ κακουργεῖς, τὲς ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ ἀντιδόντας, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

199. Nux.

Nux secundum viam fatamabat, cui gratias acerbas plurimum ferebat fructus. Cum autem a populo prættereunte faxis & fustibus impeteretur, ut juglandes decedentes carperent, Me infelicem, miserabiliter exclamabat, cui gratias acerbas referunt ob fructus jucundos quos ex me percipitur. Fabula hæc notat ingratos, eosque bipedum nequissimos, qui malum pro bono reddunt.

σ'. Κίχλα.

Εν τῷ μυρσινῶνι κίχλα ἐνέμετο. διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τὴν καρπῶν ἐκ ἀφίστατο. ἰξευτὴς δὲ, παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωρήσασαν, συνέλαβε. καὶ δὴ μέλλουσα ἀναρῆσθαι, ἔφη, δειλαία εἰμί, ἥ τις διὰ τροφῆς γλυκύτητάς μιν περιποιῶμαι.

Πρὸς ἄνδρα ἄσωτον, δι' ἡδυπάθειαν ἀπολωλότα, ὁ λόγος εὐκταῖος.

200. Turdus.

Turdus myrtos depascens, quendis non cogitaret. quare animadversa, auceps eum in rete suum pertraxit, & ir-

reti-

retitum cepit. Cum autem
tante sibi facum imminere
sensisset, Me miserum, in-
quit, qui cibi jucundioris
appetens vitam in discrimen
adduxi.

Fabula iis accommodatur,
qui in quodvis periculum se
conjiiciunt, dummodo gula
indulgeant.

σα'. Κολοιὸς καὶ Αλώπηξ.

Κολοιὸς λιμώτων ἐπὶ τινος συκῆς ἐκάθευθεν. εὐρῶν δὲ
τὰς ὀλύνθας μηδέπω πεπέρχας, προσέμενεν ἕως σὺ-
κα ἰνῶνται. αλώπηξ δὲ, θεασαμένη αὐτὸν ἐγχαρρίζοντα,
καὶ τὴν αἰτίαν μαθεύσα, ἔφη πρὸς αὐτόν· αἰεὶ πεπλά-
νισται, ὡς ἔσας ἐλπίδι προσέχων, ἥτις βεβηκοῦν μὲν οἶδεν,
τρέφειν δὲ ἔδαμῶς.

Πρὸς ἄνδρα ἐν Φιλονεικίαις φρεναπατέμενον ὁ λόγος
εὐκαιρος.

201. Monedula ἢ Vulpes.

Efuriebat monedula, & quit, incerta spe & cæca ex-
cum non esset illi cibus spectatione pendens, quæ
presentior, in ficu dormi- si forte pascat, nunquam
ens dum maturefcerent gros- nutrit.

si exspectabat. Quam diu- lis opportuna est hæc fa-
tius in arbore hærentem cum bula, qui nuda spe freti
observasset vulpes, moræ omni studio & cogitatione
causa intellecta, Falleris, in- rei alicui incumbunt.

σβ'. Κολοιὸς καὶ Κόρακες.

Κολοιὸς μεγάλῃ τῶν αἰῶν διαφέρει, ὑπερφρονήσας τὰς
ὁμοφύλους, παρεγένετο πρὸς τὰς κόρακας, καὶ τὰ
τοῖς ἡξίς συνδιατᾶσθαι. οἱ δὲ ἀγνοήντες αὐτὸν τὸ εἶδος
καὶ τὴν φωνήν, παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. καὶ ὁ ἀπελα-
θεὶς ἀπ' αὐτῶν, ἦκε πάλιν πρὸς τὰς κολοιόδας· οἱ δὲ ἀ-
γανακτῶντες ἐπὶ τῇ ὕβρει, ἐπροσεδέξαντο αὐτὸν. ἔτω τὸ
συνέβη αὐτὸν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης σεσηθῆναι.

Οὕτω

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὰς πατρίδας ἀπολιπόν-
τες, καὶ τὰς ἀλλοδαπὰς προκρίνοντες, διὰ τὸ ὡς ξένης
μὴ συνπολιτεύεσθαι, ἔτε ἐς μίαν εὐδοκίμῃσιν.

202. *Monedula* Ὁ *Corvi*.

Monedula, corpore præter
cæteras egregio, suarum
confortio relicto corvis se
adjungit. Illi, cum formam
& vocem ejus non agnosce-
rent, male multatam abege-
runt. Tum revertitur ad
monedulas: atque illæ, se
ab ipsa contemni non feren-

tes, eam etiam e suo grege
expulerunt. quo factum est
ut sola vagaretur & tristis
hinc inde volitaret.

Id quod accidit iis, qui
patriam deferentes peregre
abeunt: nec aliena civitate
donantur, nec revertentes a
suis benigne excipiuntur.

σγ'. Κοιλία καὶ Πόδες.

Kοιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἥρizon. παρ' ἑκάστου
δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι ἰσχύοντες προέχουσιν τῇ
ἰσχύϊ, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βασάζειν, ἐκείνη ἀπεκρί-
ναι, ἀλλ' ὅς εἰσι, εἰάν μὴ τροφὴν ἐγὼ ὑμῖν παράσχῃ-
μι, *) ἔδὲ ὑμεῖς βασάζειν δυνήσεσθαι.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων μηδὲν εἶναι τὸ πλῆ-
θος, εἰάν μὴ οἱ στρατηγοὶ ἀρίστα φρονώσιν.

203. *Venter* Ὁ *Pedes*.

Existit inter ventrem &
pedes contentio, uter
horum viribus plus valeret.
Pedes, singulis recensitis,
quibus ostensum ibant se
longe præstare, id præcipue
urgebant, quod & ventrem
ipsum portarent. Quibus
alter respondit, Heus vos fe-

roculi, nisi vobis ipsemet
alimentum præberem, brevi
foret ut genua invicem con-
fligerent; & tum demum
quid quaeso gestando essetis?

Ita in bello gerendo, pa-
rum valet militum multitu-
do nisi rerum peritus adsit
qui exercitum ducat.

Aliter

*) *Vulg.* ἔδὲ ὑμεῖς.

Aliter apud Livium, l. 2. c. 32.

Tempore quo in homine, trem domare vellent, ipsa non, ut nunc, omnia in unum consentiebant, sed singulis membris suum cuique consilium, suus sermo fuerat, indignatas reliquas partes, sua cura, suo labore ac ministerio ventri omnia quæri; ventrem, in medio quietum, nihil aliud, quam datis voluptatibus frui: conspirasse inde ne manus ad os cibum ferrent, nec os acciperet datum, nec dentes conficerent. Hac ira dum ven-

trem domare vellent, ipsa unà membra, totumque corpus, ad extremam tabem venisse. Inde apparuisse, ventris quoque haud segne ministerium esse; nec magis ali quam alere eum, redudentem in omnes partes corporis hunc, quo vivimus vigemusque, divisum pariter in venas, maturum confecto cibo, sanguinem.

Ira plebis in patres intellectæ huic seditioni similis est.

σδ'. Κολοῖος καὶ Ποιμήν.

Αἶτος, καταπλάς ἐπὶ ἴνους ὑψηλῆς πέτρας; ἄρνα ἤρ-
πασε. κολοῖος δὲ, τῷτο θεασάμενος, διὰ ζήλον τῆ-
λον μμήσαθαι ἠθέλησε. καὶ δὴ καθεὶς ἐαυτὸν μετὰ πολ-
λῆ βροίξε, ἐπὶ κριὸν ἠνέχθη. ἐμπαρέντων δὲ αὐτῇ τῶν ὀ-
νύχων τοῖς ἐκείνῃ μαῖταις, ἐξαρθῆναι μὴ δυνάμενος ἐπτε-
ρυσσελο, ἕως ἧ' ὁ ποιμήν, τὸ γεγονὸς ἀρθάνομενος, προσ-
δραμὼν συνέλαβεν αὐτόν. καὶ περικέψας αὐτῇ τὰ ὀξύ-
πτερα, ὡς ἐσπέρα κατέλαβεν, τοῖς ἐαυτῇ πασὴν ἐκό-
μισεν. τῶν δὲ πυνθανομένων τι ἢ τὸ ἄρνεον, ἔφη, ὡς μὲν
ἐγὼ σαφῶς εἶδα κολοῖος; ὡς δὲ αὐτὸς βέλεται, αἰεός.

Οὕτως ὁς πρὸς τῆς ὑπερέχοντος ἀμιλλᾷ, πρὸς τὸ μηδὲν
ἀνύειν, καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς κτᾶται γέλωτα.

ΑΛΛΩΣ ex *Arbithonio*.

Αἶτος ἀρνίον ἀρπάσας ἐντεῦθεν ἐτρέφετο. κολοῖος δὲ τις
ἑωρακὼς ἐνεχέρι τοῖς ἴσοις, καὶ καταπλάς ἐπὶ
ποί-

ποιήσασθαι τῶν κριῶν ἐπειράτο λαβεῖν τὸν μέγιστον· καὶ περὶ
παρεῖκ τοῖς ἐρίοις τὴς ὄνυχας ἐάλω μᾶλλον ἢ θηράσαι
δεδύνῃται.

Τὸ μείζον αἰετῶν καὶ αἰετῶν καὶ αἰετῶν καὶ αἰετῶν σφαλερῶς.

204. *Graculus & Pastor.*

Aquila, celsa ex rupe de-
volans, agnum rapuit.
Quam rem graculus conspi-
catus, aquilamque imitari
volens, idem de ariete facere
conatur. Multo igitur cum
impetu & alarum stridore in
arietem irruit. Sed in villis
pecudis cum unguilla im-
plicitæ essent, seque nullo
modo inde expedire potuif-
set, pastor, ex verberibus
alarum quid factum esset
coniciens, protinus accur-
rit, & graculum cepit; præ-
cisique pennis longioribus,
eum secum nocte appetente
domum deferbat, ut pueri
eum eo luderent. Quibus
patrem interrogantibus,
quod genus volucris esset, ille
respondit, Pro comperto
habeo, graculum esse, sua
vero opinione aquila est.
Significat fabula, eos, qui
cum potentioribus conten-
dunt, nihil aliud assequi, nisi
ut aliis se vapulandos & de-
ridendos propinent.

σε'. Κόραξ καὶ Αλώπηξ.

Κόραξ, κρέας ἀρπάσας, ἐπὶ τινος δένδρου ἐκάθισεν. α-
λώπηξ δέ, τῆτον θεασαμένη, βελομένη δὲ καὶ τὸ
κρέας ἀρπάσαι, τᾶσα ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς εὐμεγέθη τε καὶ
καλὸν, λέγῃσα καὶ ὅτι πρέπει μάλιστα αὐτὸν τῶν ὀρνέων
βασιλεύειν, καὶ τῆτο πάντως ἀνγένοιτο εἰ Φωνὴν εἶχεν.
ὁ δέ, βαλὼν τὸ κρέας, μεγάλα ἐκράγεν. ἐκείνη δὲ προσ-
δραμῖσα ἔφη, ὦ κόραξ, εἰ καὶ Φρένας εἶχες, εἰδὲν εἰδὲν
σὲν σοι εἰς τὸ βασιλεύειν.

Ὅτι εἰδὲν τὴν ὑπὸ τῶν κολάκων ἐπαίρεσθαι.

ΑΛΛΩΣ.

Α Λ Λ Ω Σ.

Κόραξ, κρέας ἀρπάσας, ἐπὶ τινος δένδρε ἐκάθισεν. αἰώπηξ δὲ τήτον ἰδῶσα καὶ βεληθεῖσα περιγενέσθαι τῷ κρέατος, σᾶσα κάτωθεν ἐπῆναι αὐτὸν, ὡς εὐμεγεθὲς καὶ καλὸν ὄρεον, καὶ θηρευτικὸν καὶ εὐμορφον, λέγουσα καὶ ὅτι ἡμοῦξέ σοι βασιλέα εἶναι ὀρέων, εἰ καὶ Φωνητικὸς ὑπῆρχες, ἀλλ' ὦ ποῖον ὄρεον καὶ ἀλλήλον ὑπάρχεις. ὁ δὲ κόραξ, ἀκέσας ταῦτα καὶ χαυνωθεὶς τοῖς ἐπᾶνοις, ῥήψας τὸ κρέας, μεγάλως ἐκεκράγει. ὁ δ' αἰώπηξ, δραμεῖσα καὶ λαβῶσα τὸ κρέας, εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νῦν δὲ σε λείπει.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι εἰς τινὰ, ὑπὸ τῶν κολάκων ἀπατάσθαι, πολλάνισ γὰρ βλάβη αὐτοῖς ἐκ τέτων γίνεται.

Α Λ Λ Ω Σ ex *Arbuthonio*.

Τὴν κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετέωρῳ φέρων ἐκάθητο. ἰδῶσα δὲ αἰώπηξ ἀπάτη περιενόσκει τὸν κόρακα. τί ταῦτα, λέγουσα, μετριότητι μὲν, ὦ κόραξ, διενήνοχες σώματος, χρυσὴν δὲ φέρεις τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ παρέχουσαν, εἰ δὲ φωνὴ πᾶρῃν, ἅπαντας ἔχεις τῇ τῶν ὀρνίθων ἀρχῇ. ταῦτα δὲ εἶπεν πρὸς ἀπάτην. ὁ δ' ὑπαχθεὶς, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τῇ ἀφάρεσιν ποιῶν τῷ θηράματι. ἡ δὲ λαβῶσα, φωνὴ μὲν, ὦ κόραξ, εἶπε, προσῆν, ὁ δὲ νῦν ἐπελέλοιπεν.

Εχθροῖς περιπαρχῶν ὑποσῆσει τὴν βλάβην.

205. *Corvus Et Vulpes.*

Sustulerat corvus alicunde
carnem, & cum illa in al-
tam arborem subvolarat. Id
quod vulpecula conspicata,
quae carnem concupisset, ad
arborem accurrit, & ita il-
lum adorta callide fertur,
cum primum magnitudinem
ejus & formam & nitorem
pennarum collaudasset, Pla-
ne, inquit, te summi Jovis
volucrem esse dicam, factam-
que

que a natura ut in avibus dominaris, si audiero etiam vocem & cantum dignum reliquis virtutibus tuis. Corvus, laudibus vulpis inflatus, clamorem edere quam maximum posset. Ita de

aperto rostro delapsa carne potita vulpes, irridens illum, O corve, ait, si vel minimum sciperes, te dignum imperio judicarem.

Fabula monet, ut adulatoribus aures obstruamus.

σς'. Κόραξ καὶ Ερμῆς.

Κόραξ, ὑπὸ παγίδος κρατηθεὶς, ἤκουτο τῷ Απόλλωνι, λιβανῶν*) ἐπιθύσειν ὑπάρχον. σωθεὶς δ' ἐκ τῆς κλῆρας, τῆς ὑποχρέσεως ἐπελάθει. πάλιν δὲ ὑφ' ἐτόρας κρατηθεὶς παγίδος, ἀφείλετο τὸν Απόλλωνα, τῷ Ερμῇ ὑπὲρ χειρὸς δοῦσαι. ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὡς κἀκεῖσε πῶς σοι πεισεύσω, ὅς τὸν πρότερον δεσπότην ἤρνησας καὶ ἠδίκησας.

Οτι οἱ πρὸς τὰς εὐεργετίας ἀγνώμονες γενομένοι ἐμπεριβάσει ἐμπεσόντες, ἔχ' ἔξωσι βοήθειαν.

206. Corvus & Mercurius.

Corvus laqueo captus, sine, non est quod tibi fidei Apollini, ut opem ferret, supplicat, thura & odore illi incendere pollicitus. Periculo liberatus, ejus, quod promiserat, oblitus est. Rursus alio irretitus laqueo, Apolline praeterito, Mercurium invocavit, spondens ei sacra facturum. Cui ille,

Apage te, bipedum nequif-
sime, non est quod tibi fidei habeam, qui prioribus non stetisti promissis & Apollini liberatori debitum nondum solvisti.

Fabula indicat, beneficiorum immemores, si forte in calamitatem inciderint, aegre auxilium impetraturos.

σς'. Κύκνος.

Τοὺς κύκνους φασὶ παρὰ τὸν θάνατον ἄδειν. καὶ δὴ τις περὶ τυχῶν κύκνῳ πολέμῳ, καὶ ἀνέχοντας ὅτι εὐμενέστατον

*) Antea ἐπιθύσει, σωθεὶς δὲ τῆς.

τον ζῶον, ἠγάρασε. καὶ ἔχων ποτὲ συνδῆπνον, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν ἔσσαι τὸν πότον. τῷ δὲ τότε μὲν ἡσυχῆσαντος· ὕπερον δὲ ποτὲ, ὡς ἐνόησεν ὅτι ἀποδιήσκειν ἐμελλε, θρηνηῖτος, αὐτὸν ὁ δεσπότης ἀκῆσας ἔφη, ἀλλ' εἰ σὺ ἐκ ἄλλως ἄρδεις, εἰ μὴ ἀποδιήσκεις, ἐγὼ μάταιος ἤμην τότε, ὅτε σε παρεκάλεν, ἀλλ' ἐκ ἔθους.

Οὕτω ἴσως τῶν ἀνθρώπων ἂ μὴ βέλονται ἐκασίως ποιεῖν, ἀκνίτες ταῦτα ἐπιτελῶσιν.

207. *Cygnus.*

Dicitur cygnum ante mortem canere solere. Quidam igitur, cum foro venalis esset cygnus, exaudito præterea animal mite esse & mansuetum, emit eum domumque asportat. Cumque aliquando convivium ageret, inter epulandum ut caneret, rogabat. Ille vero eo tempore altum fitebat: at cum intelligeret sibi mor-

tem impendere, carmen lugubre, sed suavissimum, edidit. Quo animadverso, dominus inquit, Si tu non cantas nisi cum moriturus sis, plane desipiebam qui a te carmen postulare, prius quam mortem tibi denunciassem.

Docet fabula, nonnullos vi coactos id facere, quod sua sponte & voluntate non faciunt.

ση'. Κύνες λιμώτισταί.

Κύνες λιμώτισταί ὡς ἐθεάσαντο ἐν τινι ποταμῷ βύρσας βρεχομένας, μὴ διησόμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι, συνέθεντο ἀλλήλοις, ὅπως πρῶτον τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, καὶ εἰδ' ἔτιως ἐπὶ τὰς βύρσας παραγένοιται. συνέβη δὲ αὐταῖς πῆσας πρῶτον διαραγεῖναι, ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι. Πολλοί, δι' ἐκπίδα κέρους ἐπισφαλῆς, μόχθους ὑφίσταμενοι, φθάνουσι πρῶτον κατανάλισκόμενοι.

208. *Canes Famelici.*

Cernebant canes esurientes, rantes in fluvio depressas. harum cupidi, cum eas extra-

L

extra-

extrahere nequissent, aggressi sunt potando exhaurire annem, ut ad pelles aditus pateret: sed prius accidit, ut nimio potu disrupti perierint, quam ad pelles pervenire possent.

Fabula indicat, multos, qui vana lucelli spe laborum immensum pertulerunt, extinctos fuisse priusquam voti facti essent com-
potes.

σθ. Κύων.

Ωα τις κύων καὶ ἀπίνειν ἡδισμένοσ, ἰδὼν ἰνα κόχλον, χάσας τὸ σῶμα αὐτῷ, μεγίστη σπουδὴ καὶ λαπέπωνε τὸν, οἷηθεὶς ὡδὸν εἶναι. βαρύνμενος δὲ τὰ σπλάγχχνα καὶ ὀδυρόμενος ἔλεγε, δίκαια ἔγωγε πέτονθα, ἔγχε πάντα περιφερῇ αὐὰ πεπίτευκα.

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ λόγος, ὅτι ἀδελκάως πράγματα προσόντες λαμβάνουσιν ἐαυτοὺς περιπειρόντες ἀτοπίοις.

209. Canis.

Canis, ova deglutire assuetus, cum forte cochleam offendiſſet, ovum esse ratus, magno oris hiatu avidissime eam devoravit. Illis autem ei dolentibus, & augescen-
te cruciatu, exclamabat,

Ah! meritis luo stultitiae pœnas, qui omnia rotunda credidi esse ova.

Docet fabula, eos plerumque se periculis objicere, qui temere & inconsulto aliquid aggrediuntur.

σί. Κύων κρέας φέρεσα.

Κύων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε. θεασαμένη δὲ τὸν σκυῖον, κύνα ὑπέλαβε μείζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ ἀφῆσα τὸ ἴδιον, ὥρμησεν ὡς τὰ ἐκεῖνης ἀφαιρεσacμένη; συνέβη δὲ αὐτὴν ἀμφοτέρων τερηθῆναι τῷ μὲν μὴ ἐφικαμένην, διὸ μηδὲν ἦν, τῷ δὲ, ὅτι ὑπὸ τῷ ποταμῷ κατεσύρετο.

Ο λόγος πρὸς ἀνδρὰ πλεονέκτην ἔγκαιρος.

ΑΛΛΩΣ.

Α Λ Λ Ω Σ.

Κύων κρέας φέρον ποταμὸν δέβαινε. θεασάμενος δὲ τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν ἐπὶ τῷ ὕδατι, ὑπέλαβεν ἕτερον κύνα εἶναι κρέας κατέχοντα· καὶ ἀφείλετο τὸ ἴδιον, ὥρμησε τὸ ἐκείνου λαβεῖν. ἀπώλεσε δὲ ἀμφοτέρω· τὸ μὲν ἐν ἐκείνῳ, ὃ δὲ κατεῖχεν ὑπὸ τῷ ρεύματι κατεσύρθη.

Ο μῦθος πρὸς τὰς πλεονεκτεῖντας, οἱ τινες πλειοτέρων ἐπιθυμῶντες καὶ ἄλλοι ἐχθροὶ προσάπολλουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ ex Aesopio.

Κρέας ἀρπάσας τις 1) κύων παρ' αὐτὴν διήει τὴν ὄχθην τῷ ποταμῷ, καὶ θεωρῶν τὴν σκιὰν διπλασίαν τοῖς ἑαυτοῦ μάσσιν, ὃ μὲν εἶχεν ἀφῆκε· πειρώμενος δὲ λαβεῖν τὸ μείζον, συνδιαμαρτάνει μετὰ τῷ 2) μέτρῳ τῷ πλείονος.

210. *Canicula carnem ferens.*

Canis fluvium nando trajiciebat, raptum aliunde carnis frustum ore ferens. Cujus imago cum in aquis appareret, canis avidus illam, quasi alterum frustum undis innatans, appetit. Sed dum pandit frustum ut assumat, id quod

tenuerat, adeoque utrumque amittit: nam, quod petebat attingere non potuit, oreque dimissum flumine abripiebatur.

Fabula in eos dicitur, qui avaricia & infinitis cupiditatibus laborant.

σ.α. Κύων.

Ἀέθρα κύων ἔδρανε; τῷ δὲ ὁ δεσπότης κώδωνα ἐκρέμασεν, ὥστε πρόδηλον εἶναι τοῖς πᾶσιν. ἔτος δὲ τὸν κώδωνα σείων ἐν τῇ ἀγορᾷ ἡλαζονεύετο. γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ, κύων τί φαίνεται; ἔδ' ἀρετὴν τῷτον φορεῖς, ἀλλὰ δι' ἐλεγχον τῆς κεκρυμμένης σε κακίας.

Ὅτι οἱ τῶν ἀλαζονευομένων κενόδοχοι τρόποι πρόδηλοί εἰσι, δηλῶντες τὴν ἀφανῆ κακίαν.

L 2

211. Ca-

1) Αλ. κυῶν, 2) Αλ. μετρίαι.

211. *Canis mordax.*

Canis mordaci, ut omnes cavere illum possent, pater familias iussit tintinnabulum appendi ex ære parvulum. Hoc ille in foro, quasi pramio virtutis suæ, admodum superbire, & alios omnes præ se contemnere. Cui unus senior, Heus tu,

inquit, an nescis indicari pravitatem morum tuorum tinnitu isto, non ornari ære corpus.

Coërcet fabula stultitiam vulgi, quod sæpe placet sibi notis & insignibus flagitiorum suorum.

σιβ. Κύων καὶ Αλώπηξ.

Κύων θηρευτικὸς λέοντα ἰδὼν, τῶτον ἐδίωκεν. 1) αὖς δὲ ἐπιστραφεὶς ἐκείνος ἐβρυχησάτο, ὁ κύων φοβηθεὶς 2) εἰς τὰ ὀπίσω ἔφυγεν. αἰλώπηξ δὲ 3) θεασαμένη αὐτὸν, ἔφη, ὦ κακὴ κεφαλὴ, σὺ λέοντα ἐδίωκες; 4) τινος ἔδὲ τὸν 4) βρυχηθρὸν ἠνεγκας.

5) Ο λόγος κατὰ ἀνδρῶν αὐθαδῶν, κατὰ δυνατωτέρων συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, εἰς ὧν γενόμενοι ἀναχατίζονται.

212. *Canis & Vulpes.*

Canis venaticus leonem, quem e longinquo prospexerat, insequabatur. Cum autem leo, e curriculo deflectens, rugiisset, canis exterritus, qua potuit celerita-

te, regreditur. Quem ubi conspexit vulpes, O caput improbum, inquit, tunc leonem ausus es insequi, cujus ne rugitum quidem ferre sustinuisti.

Fabu

- 1) Αλ. ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ λέων καὶ βρυχησάμενος, ὁ κ.
2) Αλ. ἔφυγεν εἰς τὸ ὀπίσω. 3) Αλ. τῶτον θεασαμένη. 4) Αλ. βρυχηθρὸν ἠνεγκας. 5) Αλ. Ο μῦθος δηλοῖ ἀνδρας αὐθαδεῖς, οἱ τινες συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦσι τὰς κρείττους, ἐπὶ αὐτῶν δ' ἐκεῖνοι φανώσιν, ὥστε φεύγεσθαι.

Fabula notat eos, qui potius ora vultusque ex adverso tentiores, si abfuerint, fortius contueri non audent. titer calumniantur, quorum

σῆγ. Κύων καὶ Δεσπότης.

Εχων τις κύνα Μελιταῖον καὶ ὄνον, διετέλει τῷ κυνὶ προσπαίζων. καὶ ἔποτε ἔξω δεῖπνον εἶχεν, ἐκόμενόν τι αὐτῷ, καὶ προσίοντι παρέβαλεν. ὁ δὲ ὄνος ζηλώσας, προέδραμεν αὐτὸς, καὶ σκυτῶν ἐλάκτισε τὸν δεσπότην. καὶ ὅτος ἀγανακτήσας ἐκέλευσε παῖνοντα αὐτὸν ἀναγαγεῖν πρὸς τὸν κυλῶνα, καὶ τῆτον δῆσαι.

Οὗτος ὁ λόγος ἀρμόσσειεν ἂν πρὸς ἐκείνους, οἱ ταῖς φιλίας μέχρι ἐξιάσεως παρέχονται.

ΑΛΛΩΣ ex Galeno.

Ὁνος, Θεασάμενος ἐν τῶν Μελιταίων κυνίδιον, ἡ Ἀρισσίτῳ δεσπότην συγκατακείμενον, αἰδέμενόν τε περι αὐτὸν καὶ σκυτῶν καὶ σείοντῃν ἔρῳ, καὶ τι καὶ Φώνημα τερπνόν ὑποφθεγγόμενον, ἐφ' οἷς ἠδοντό γε καὶ κατεφίλεν αὐτὸ πάντες οἱ σύνδειπνοι, μὲν μελήσας, αἰπ' εὐθύς ἀναπηδήσας ἐπὶ τὴν κλίνην ἐγκάτα, καὶ κατ' αὐτῶν 2) ἤλετο σείων τὴν ἔρῳ.

213. Canis & Dominus.

Quidam paterfamilias, qui Id cum asinus videret, idem canem Melitæum alebat & asinum, cum cane, & ipsi, si pariter affultaret domino, eventurum sperans, circum illum saliente & gestus edente, ludere consuevit: quotiesque foris epularetur frustula in peram recondidit, quæ cani obiciebat ei obviam venienti, adlanti, & in illum insilienti. In illud se infert, & ut rebarur, pulchre adblanditur hero. At ille, ineptias asini studiumque perversum ægre ferens, plagis bene multatum in pistrinum abducit.

L 3

* Do-

1) Legi potest ἀρσιζοντι. 2) Αἰ, ἤλατο.

* Docet fabula, ne affe- gavit, neve obtrudamus in-
stemus ea quæ natura ne- vitis officia nostra.

σιδ'. Κόνωψ καὶ Βῆς.

Κόνωψ ἐπὶ κέρατος βοὸς ἐκατέδωκε καὶ ἤλει. εἶπε δὲ πρὸς τὸν βῆν, εἰ βαρῶ σε τὸν τένοντα, ἀναχωρήσω. δὲ εἶφη, ὅτε ὅτε ἤλθες ἐγνων, ὅτε εἰάν μένης μελήσειμι.

Ὅτι τὰς ἀκλεεῖς καὶ ἀδόξας καὶ μαχομένους τυράννοις ἐλέγχει ὁ λόγος.

214. *Culex* ἔ' *Bos*.

Culex, in cornu bovis refi- cessionem, inquit, tuam, ita
dens canensque, illum ne decessionem quidem sen-
interrogabat, numquid avo- fero.

Contra eos fabula narra-
tetur, qui sibi videntur esse
fpondet bos; Nihil interesse sapientes aut honorati, in
fua, utrum maneret an avo- stultitia sua & aliorum deri-
laret. ut enim non fensi ac- fione,

σιδ'. Λάρος καὶ Ἰκτίνος.

Λάρος ἰχθύϊν καὶ λαπιῶν, καὶ τῷ φάρυγγος αὐτῷ διαβῆ-
ναι, ἐπὶ τῆς ἡόνος ἐκείτω νεκρός. ἰκτίνος δὲ, αὐ-
τὸν θασάμενος, εἶφη, ἄξια σὺ πέπονθας, ὅτε πτηνὸς
γεννηθεῖς, ἐπὶ θαλάσσης διαίταν ἐποιῷ.

215. *Larus* ἔ' *Milvus*.

Larus, cum piscem, quem animadvertit milvus, Facis,
forte nactus est, devoraf- inquit, tuis digna accipis, qui,
set, gula disrupta in littore volueris cum sis, mare de-
mortuus jacebat. Quod ubi prædatum iveris.

σιδ'. Λέαινα καὶ Ἀλώπηξ.

Λέαινα, ὀνειδισομένη ὑπὸ ἀλώπεκος, ἐπὶ τὸ διὰ παν-
τὸς ἕνα τίκτειν, ἕνα εἶφη, ἀλλὰ λέοντα.

*) Græca fabulæ non accommodantur,

Ο λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ καλὸν ἐκ ἐν πλήθει, αἰ. α.
ρετῇ.

216. *Leæna & Vulpes.*

Vulpes, de fecunditate sua pecula, unum pario, sed unus
glorians, exprobrat lea- iste Leo est.
na, quod cum pareret unum Fabula ostendit, res non
duntaxat catulum ederet. ex copia, sed præstantia asti-
Cui leæna, Vere istuc, vul- mari debere.

σις'. Λέοντα χρυσὲν εὐρὼν αἰθρῶπος.

Δ Εἰλὸς ὁ καὶ Φιλάργυρος εὐρὼν λέοντα χρυσὲν, ἑαυτὸν
προσαγέ, ἐκ οἷα τίς γινώσκαι ἐπὶ τοῖς παρῶν. ἐ-
γὼ ἐκβέβλημαι τῶν Φρενῶν, καί τι πράττειν ἐχ' ἔχων με-
ρίζομαι πολυχρηματία καὶ τῇ τῆς Φρενὸς δειλία. ποία
γὰρ τύχη, καὶ τίς τῶν δαιμόνων χρυσὲν ἐργάσατο λέον-
τα; ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὰ παρόντα ἑαυτῇ παλε-
μῇ, ἀγαπᾷ μὲν τὸν 1) χρυσόν, δέδοικε δὲ τῷ χρυσῷ τὴν
ἐργασίαν. 2) ὡς τύχης δηλώσης, καὶ μὴ λαβῆν συγχωρέ-
σης, ὡς θησαυρὸς ἡδονῇ ἐκ ἔχων, ὃ χάρις δαιμόνων αἰ-
χρηστος γενομένη, ποῖα ἔν τρέπω χρῆσομαι; ἐπὶ ποῖαν
μηχανὴν ἔλθω; ἀπειμὶ τὲς οἰκίτας δεῦρο κομίτων, λα-
βῆν μὲν ὀφείλοντας τῇ πολυπληθείᾳ καὶ συμμαχίᾳ καὶ.
γὰρ δὲ πορρω ἔσεμαι θεατής.

Ο λόγος δηλοῖ ὅτι ἔτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύ-
λοις ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρίβοντες 3) πονεῖν ἐνώθασιν.

217. *Homo leonis aurei repertor.*

A varus idemque timidus, & quid agam plane nesciam!
aureo leone reperto, ista distrahor ego ab auri copia
secum loquutus est. O me & animi timiditate. Quæ
infelicem, ita res cecidit, ut fors, quive deus effectum
qui vir sim prorsus ignorem, dedit aureum leonem? Ani-
ma

L. 4.

1) Vulg. χρυσὲν. 2) Ita H. Steph. in Thef. Gr. Aliis
ᾧ. 3) Φθονεῖν in Editis Aliisque sine ἐνώθασιν.

ma quidem mea in praesentia fibimet adversatur. auri amans est & appetens, meruit tamen ne dolus subfit opificio. O fortuna quæ mihi adeo illudis, ut ad aurum ducas eodemque frui non patiaris! O injucundus thesaurus! O gratia deorum ingrata. quæ mihi cedit in

commodum? quid factum opus est? Domum abibo, & familiam accersam: cujus numero & auxilio fretus videri compos fiam, dum ipse interrim procul spectator sim.

Fabula indicat, quo modo aestuant, & se in utramque partem versant, qui pravis studiis tenentur.

σιγ'. Λέων καὶ Μῦς.

Λέωνος κοιμαμένους μῦς τῷ σώματι ἐπέδραμεν. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ συλλαβαὶν αὐτόν, ἐδέσθη αὐτὸν μὴ θύον αὐτόν, λέγων ὅτι σωθεὶς πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει. γελάσας δὲ ἀπέλυσεν αὐτόν. συνέβη δὲ αὐτόν μετ' ἑπολὴ τῇ τῷ μύτι χάριτι περισωθῆναι. ἐπεὶ γὰρ συλλαφθεὶς ὑπὸ τινων κυνηγῶν καμήλω ἐδέσθη ἐπὶ τινὶ δένδρῳ, τήν καὶ αὐτὰ καὶ ὁ μῦς αὐτὸν ἀκίσσας τένοντος, ἐλθὼν τὸν κάμηλον περιέτρωγε, καὶ λύσας αὐτόν, ἔφη, σὺ δὲ ἔγωγε κατεγέλασας ὡς μὴ προσδοκῶν ἀμοιβὴν παρ' ἐμὲ κομισάμενος, νῦν δ' ἐν ἰδίῳ ὅτι ἐπὶ καὶ παρὰ μου χάρις.

Ὅτι οἱ εὐνοῦντες ἀνθρώπων, καὶ πένητες ὦσι, δύναται ἐν καρῷ καὶ δυνάσας ὠφελεῖν.

218. *Leo et Musculus.*

Lascive discurrentes circum leonem dormientem musculi, unum ita agitavere in cursione sua, ut in dorsum bestiae deferretur. Qui a leone captus deprecari vitam suam, & excusare imprudentiam facti, gratiasque se ei habiturum polliceri.

Leo, etsi erat commotus, ignovit tamen musculo, & tam contemptam bestiolam inviolatam dimisit. Paulo post incautius prædam vestigans, in laqueos incidit, quibus astrictus rugitum maximum edidit: ad quem procurrrens musculus, cernens-

nensque in vinculis cum
qui sibi dudum vitam pe-
tenti concessisset, accedit ad
laqueos, illisque corrosis
cum leonem omni periculo
liberasset, Tibi, inquit, de-
spectui & ludibrio eram, ut
qui nullum alicui vicissim

beneficium prestare possem.
nunc scias velim, posse &
murem gratiam referre.

Docet fabula, nullius exi-
guitatem atque impotentiam
spernendam, & gratiam be-
nificiis referendam esse.

σιθ'. Λέων καὶ Αλώπηξ.

Λέων ποτὲ καύματος *) ὤραν ἐν τίνι σπηλαίῳ ἀνεπαύε-
το. μὺς δὲ διὰ τῆς χάτης αὐτῆ διαδραμέντος ταραχ-
θεὶς καὶ ἐξανασπᾶς φοβερόν ἀπέβλεπε. αἰλώπεκος δὲ κα-
ταγελώσης, ἔπεν, εἰ τὸν μὺν ἐφοβήθην, αἰτὰ τὴν κακὴν
οἰδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω.

Ὅτι τῇ κακῇ συνήθειᾳ εἰ δὲ παρέχειν αἰδεῖαν, δομῇ
γὰρ λαβῆσα λύπην ἐχάτην ποιεῖ.

219. Leo & Vulpes.

Dum leo meridie ipso in sed hoc tamen iter & hac
antro sopitus jaceret, per consuetudo mutabitur.

jubas decurrit musculus. Docet fabula, pravæ
Itaque ille excitatus de consuetudini non obsequen-
somno torviter circumspicit, dum esse, quæ, si invete-
& iter convertit, neque quo rascit, naturæ vim obtinet;
cæperat pergere voluit. monetque ne minimos qui-
Hunc irridebat ut timidum dem casus negligendos aut
vulpecula. Cui ille, Non contemnendos esse.
ego quidem timidus sum,

σκ'. Λέων καὶ Ἀνθρωπος.

Λέων σὺν ἀνθρώπῳ ὁδεύων ὁμῶς ἐν ὁδῷ, ὁ μὲν ἄνθρωπος
αὐτῷ ἐπὶ ὁκέει δυνατότερον ζῶον παρὰ τὸν λέοντα, ὁ δὲ
λέων δυνατότερον ζῶον παρὰ τὸν ἄνθρωπον. καὶ ὁδεύον-
των

L 5

*) Al. ὤρα.

Ἰὼν αὐτῶν ἐδέκνυνεν ὁ ἄνθρωπος τὰς γεγλυμμένας σήλας
αἷς οἱ ἄνθρωποι ἔγλυφον, καὶ ἐποίεν λέοντας ὑποκα-
σόμενες καὶ ὑποκάτω τῶν ἀνθρώπων. ὁ δὲ λέων ἔφη, εἰ ἦδε
λέοντες γλύφειν, πολλὰς ἀνθρώπους ἂν εἶδες ὑποκάτω
λεόντων.

Ὅτι εἰσὶ τινες, οἱ ἐν ὅσοις δύνανται χαυχῶνται, μηδὲν
δυνάμενοι.

ΑΛΛΩΣ ex *Arbitrio*.

Εἰς ἔριν αἰκλήλοισ ἀνὴρ τε καὶ λέων *) προσῆλθον καὶ
μὲν ἀνὴρ τὸ τῶν ἀνθρώπων κρείττον ἀπέφηνε γένος,
δὲ τοῖς λέεσι ἐδίδε τὸ πλεον. ἐμυλωμένων δὲ περὶ τῶν
κρείττωνος, πῖσιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκόνος ἐλάμβανεν, ἐν ἣ λέων
ἐγέγλυπτο ἐξ ἀνδρὸς αἰσινόμενος. καὶ πρὸς ἐκείνον ὁ λέων
αὐτῶν, εἰ δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλείους ἂν εἶ-
δες ἐαλωκότας ἐκ λέοντων ἀνθρώπους, ἢ παρὰ ἀνθρώπων
λέοντας.

Οτοῖς ἴσοις δικαίως χρώμενος ἐκ ἀπορήσει τῆς νίκης.

220. *Leo* ἔσ *Homo*.

Orta inter hominem & *Tum leo, Si nostrum, in-*
leonem, una iter fa- *quit, genus fingere didici-*
cientes, contentione de ro- *fet, ego quoque tibi plures,*
bore, cum se huic ille ante- *ut opinor, saxeos homines,*
ferret, & omnibus modis *qui a leonibus premerentur,*
veller probare esse validio- *possem ostendere.*
rem, deduxit leonem ad *Coërcet fabula vanam*
effigiem hominis de saxo ex- *virtutis propriæ ostentatio-*
pressam, a quo leo item *nem.*
saxeus pedibus calcabatur.

σκά. Λέων καὶ Γεωργός.

Λέων εἰς γεωργὸν ἐπαυλὴν εἰσῆλθεν. ὁ δὲ, συλλαβεῖν αὐ-
τὸν βεβλόμενος, τὴν αὐλὴν θύραν ἐκλεισεν. ὁ δὲ
ἐξελ-

*) Προσῆλθον *MS.*

ἐξελθεῖν μὴ δυνάμενος, πρῶτον μὲν τὰ πόσνια διεφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς βόας ἐτράπη. καὶ ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς περὶ ἑαυτοῦ τὴν θύραν ἀνέωξε, τῷ δὲ λέωνι ἐξελθόντι θρασυμένη ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα σενάξοντα καὶ λυπόμενον, ἔπεν, αἰεὶ γὰρ σὺ δίκαια πέπονθας. τί γὰρ τέτον συνέκλεισας, ὃν καὶ μακρόθεν ἔδει σὲ φεύγειν.

Οὕτως οἱ τὲς ἰσχυρότερος διερεδίζοντες εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελείας ὑπομένουσιν.

221. *Leo & Rusticus.*

Rustico cuidam in animo suum cum lugentem & erat, leonem in caulam lamentantem conspexisset ipsius ingressum comprehendere; adeoque ostio pessulum obdidit. Leo, cum eum in stabulum inclusum dederis, quem fugere & vitare debueras?

Fabula monet, non irritandos esse potentiores, ne, si gravius nos plectant, non immerito id factum videatur.

σιβ'. Λέων καὶ Γεωργός.

Λέων ἐραθεὶς θυγατρὸς γεωργῷ, ταύτην ἐμνηστεύσατο. ὁ δὲ, μὴ ἐκδῆναι θηρὶ τὴν θυγατέρα βεβλόμενος μηδὲ ἀρνεῖσθαι διὰ τὸν φόβον δυνάμενος, τοῖσ' αὖ ἐπέκειτο. ἔλεγεν ἔν νυμφίον μὲν αὐτὸν ἄξιον τῆς θυγατρὸς δοκιμάζειν, μὴ αἰπῶς δὲ δύνασθαι ἐκδῆναι, εἰ μὴ τὰς οὐδότητας ἐξελῇ, καὶ ἐκτέμνη τὰς ὀνυχας. τῶν γὰρ δεδοκίμαται τὴν κόρη. τῷ δὲ βιάδιως διὰ τὸν ἔρωτα ἐκάτερα ὑπομέναντος, ὁ γεωργός, κατὰφρονήσας αὐτῷ, ὡς παρεγένετο πρὸς αὐτὸν βοπάλους αὐτὸν πάσων ἐξήλασεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ· ὅτι οἱ τοῖς ἐχθροῖς βιάδιως πισεύοντες, ὅταν

ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων παραγυμνῶσιν ἑαυτὰς, αἰχμαλώτοι μᾶλλον καὶ εὐάλωτοι τῆτοις γίνονται, ὥς πρότερον φοβεροὶ κατεστήκασιν.

ΑΛΛΩΣ ex Diodoro Siculo.

Φασὶν ἑραδένια λέοντα παρθένης διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ τῆς κόρης ὑπὲρ τῆς γάμου· τὸν δὲ πατέρα λέγειν, ὡς ἔτοιμος μὲν ἔστιν αὐτῷ δεῖναι, δεδομέναι δὲ τῆς ὁδόντας, μήποτε γήμας καὶ παροξυνθεὶς διὰ τινὰ αἰτίαν προσενέγκηται τὴν παρθένον θηριωδῶς. τῆ δὲ λέοντος ἐξελέντος τῆς τε ὄνυχας καὶ τῆς ὁδόντας, τὸν πατέρα, θεωρήσαντα πάντα δι' ὧν ἦν φοβερὸς ἀποβεβληκότα, τύποντα τῷ ξύλῳ ῥαδίως ἀποκτεῖναι.

ΑΛΛΩΣ ex Arphibonio.

Λέων ἦρα παρθένη, καὶ προσελθὼν τῷ πατρὶ τῆς παιδὸς, ἐγγυῆσαι τὴν κόρην πρὸς γάμον ἐδείτο. δεδιὼς δὲ ὁ πατήρ ἐπαινῆσαι, μετὰ τῶν ὁδόντων ἐμβαλεῖν ἐπειρᾶτο τῆς ὄνυχας, μὴ ταῦτα, λέγων, φόβον τῇ πατρὶ κατεργάσεται. καὶ πειθεὶς ὁ λέων ὑπ' ἔρωτος, ἀμυντηρίαν προσέειπε γύμνος· προσίων δὲ ἐσπάλους τὴν τελευτὴν ἀντηλάσσετο.

Ἐχθροὶς παιδαρχῶν ὑποστήτει τὸν κίνδυνον.

222. Leo & Rusticus.

Leonem mirifico amore gunculam filiam meam? erga virginem, forte atque absque his foret, conspectam, exarsisse ferunt. Venit igitur ad patrem, & equidem felicem me arbitrarer, si talis gener contingere posset. nunc vero qui possum tibi illam, tradere, ne, si quando illam duxisses & ira commotus esses propter ausus fuerit, Egone tuis, inquit, dentibus & unguibus committam teneram vir-

amoris impatiens, postulan-

te homine & ungues præcidi amoribus suis abegit.
& dentes effringi patitur. Fabula ostendit, id ipsum
Ubi autem conspiciatus est hominibus solere accidere,
homo, leoni omnia, propter quæ fuerat formidabi-
les, istis sese exuant, in qui-
bus tota illorum vis posita
tem fuste excepit & ab erat.

σκῆ. Λέων καὶ Δελφίς.

Λέων, ἐν τινὶ αἰγιαλῷ πηλαζόμενος, ὡς ἐθεάσατο δελφί-
να παρακύψαντα, τῆτον ἐπὶ συμμαχίαν παρεκά-
λεσε, λέγων ὅτι μάλιστα φίλος καὶ βοηθὸς γενήσεσθαι.
ὁ μὲν γὰρ τῶν θαλασσίαν ζώων, αὐτὸς δὲ τῶν χερσαίων
βασιλεύει. τῇ δὲ ἀσμένως ἐπνεύσαντος, ὁ λέων, ἐ με-
τὰ πολὺν χρόνον μάχην ἔχων πρὸς ταῦτον ἄγχιον, ἐπε-
καλεῖτο τὸν δελφίνα ἐπὶ βοήθειαν. ὡς δὲ ἐκεῖνος, καί-
περ βεβλόμενος, ἐκβῆναι ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκ κίνηται,
ἠτιάτο αὐτὸν ὡς προδότην. ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔπεν, ἀλλὰ
μὴ ἐμὲ μέμψῃς, ἀλλὰ τὴν φύσιν, ἥτις, με θαλάσσιον
ποιήσασα, ἐκ ἐὰ ἐκβῆναι.

Δεῖ ἡμᾶς Φιλίαν σπενδομένους τοῖς ἐπιλέγεσθαι συμ-
μάχους, οἵτινες ἐν κινδύνοις παρῆναι ἡμῖν δύνανται.

223. Leo Et Delphinus.

Dum per littus devium er-
rare leo, mari delphi-
num animadvertit corpore
incurvato subinde emergen-
tem; eique innuebat, ipsi
in animo esse societatem cum
eo inire, ut amicitia juncti
fibinet invicem opem fer-
rent, unus quippe animan-
tium aquatiliū, alter ter-
restrium ferarum rex. Haud
ægre leoni assensus est del-
phinus, statimque fœdus
faciunt. Non multo post
leo, cum tauro sylvestri pu-
gnam initurus, ad delphi-
num misit ut sibi auxilio ve-
niret. Id quod ille cum ma-
gnopere vellet; nulla vi sua
e mari exfilire potuit. Quo
factum ut eum objurgaret
leo, quod, nulla fœderum
ratio.

ratione habita, ipsum prodidisset. Cui delphinus, Ne illud mihi vitio veritas, sed rerum omnium parenti, quae me ea lege natatilem creavit, ut mare solum peragrarem & nusquam inde egrederer.

Fabula monet, cum iis oportere nos societatem inire & amicitiam colere, qui, quotiescunque ingruant pericula, nobis opitulari possunt.

σκη. Λέων καὶ Κάπρος.

Θέρος ἐν ὥρᾳ ὅτε τὸ καῦμα διψεῖ λιπᾶ, εἰς μικρὰν πηγὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πιεῖν. ἤριζον δὲ, τίς πρῶτος αὐτῶν πίη, ἐκ τούτου δὲ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγήθησαν. ἄφνω δὲ ἐπιστραφέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γύπας ἐκδεχομένας, οὗ αὐτῶν πέση, τῆτον καταφαγεῖν. διὰ τούτου λύσαντες τὴν ἔχθραν, εἶπον· κρεῖσσόν ἐστιν ἡμᾶς φίλος γενέσθαι, ἢ βρῶμα γυψὶ καὶ κόραξιν.

Οτι τὰς ποικίλας ἐριδας καὶ τὰς φιλονεικίας καλὸν ἐστὶ διαλύειν· ἐπειδὴ πάντων ἐπικινδυνὸν τέλος ἄγασιν.

224. Leo & Aper.

Aestatis ardore, cum animantia siti vexantur, leo & aper ad fonticulum quendam accedunt, ut ex eo potantes sitim sedarent. Orta inde contentione, uter horum prior biberet, res ad pugnam veniebat & ad eadem spectare videbatur. Cum autem ad tempus breviculum factae essent induciae, ut paululum respirarent, vultures conspexerunt, non longe inde opperientes, dum unus vulneribus faucius caderet,

ut victum atque occisum depascerent. Qua re animadverta, omisso certamine in gratiam redierunt; melius esse fatentes pacem & facilius facere, quam vulturibus & corvis in escam credere.

Fabula indicat; fatius esse contentiones litesque iniquas dirimere, quam eousque protrahere, dum omnibus, quod plerumque fit, exitio sint.

σκε'. Λέων καὶ Λαγῶς.

Λέων περιτυχὼν λαγῶν κοιμωμένῳ, τῆτον ἔμελλε καὶ α-
φαγεῖν. μετὰ δὲ θεασάμενος ἔλαφον παρεῖσαν,
αὐτὸς τὸν λαγῶν, ἐκείνην ἔδωκεν. ὁ μὲν ἔν ἀπὸ ψόφου
ἐξανασὰς ἔφυγεν. ὁ δὲ λέων, ἐπιπολὺ διώξας τὴν ἔλα-
φον, ἐπειδὴ κατὰ λαβεῖν ἔκ ἐδυνήθη, ἐπανήλθεν ἐπὶ τὸν
λαγῶν. εὐρὼν δὲ κηκῆνον πεφρυγότα, ἔφη· αἰετὶ ἔγωγε
δικαία πέπονθα, ὅτι περ αὐτὸς τὴν ἐν χερσὶ βορὰν, μεί-
ζονα ἐλπίδα προέκεινα.

Οὕτως πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, δι' ἐλπίδα μείζονα, ταῖς
ἐν ταῖς χερσὶν ἐλάχισταις κέρδι αἰδετῶντες, εὐρίσκονται καὶ
τῶν ὑπερέμενοι.

225. *Leo & Lepus.*

Leo cum in leporem dor-
mientem incidisset, in eo
erat ut misellum caperet &
devoraret. Interea autem
cervam conspicit quæ illac
forte præteribat, leporeque
relieto eam cursu incitato
persequitur. quo fit ut lepus,
istrepitu experrectus, in fu-
gam se conjiceret. At leo,
diu multumque cervam in-
quutus, ubi de ea capienda
desperaret, ad leporem re-
vertitur. Cum autem illum

quoque aufugisse sensisset,
iratus cauda verberat latera,
mærensque dicebat, Equi-
dem ego merita patior, qui
parva, quæ in potestate
mea erat, præda dimissa,
majoris spe incerta memet
lactari fiverim.

Sic homines plerique,
dum majus quiddam spe-
rant, id quod præsens, tan-
quam in manibus erat, amit-
tunt.

σκε'. Λέων καὶ Ὀναγρος.

Ἦρας ἐθήρευσεν λέων καὶ ὄναγρος. ὁ μὲν λέων, διὰ τῆς
δυναμείας, ὁ δὲ ὄναγρος διὰ τῆς ἐν ποσὶ ταχύτητος.
ἐπεὶ δὲ ζῶα τινὰ ἐθήρευσαν, ὁ λέων μερίζει καὶ τίθησι τὰς
μοῖρας. τὴν μὲν μίαν, εἶπεν, λήψομαι ὡς πρῶτος, βασι-
λεὺς γάρ εἰμι. τὴν δὲ δευτέραν, ὡς ἐξ ἴσε κοινῶν. ἡ δὲ
τρίτη

τρίτη μοῖρα αὐτῇ κακὸν μέγα σοι ποιήσει, εἰ μὴ ἐθέλῃς Φυγεῖν.

Οτι καλὸν ἑαυτὸν μετρεῖν ἐν πᾶσι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχύα καὶ δυνατωτέροις ἑαυτὸν μὴ συνάπτεν μηδὲ κοινωνεῖν.

226. *Leo & Onager.*

Leo & onager venatum pote ferarum rex; alteram ibant; ille quidem viribus fretus, hic vero pedum velocitate. Parta autem copiosa praeda, leoni placuit illam dividere, & intres partes seponere. Quo facto, leo, ut ferunt, ita loquutus est: Hanc quidem capiam ex dignitate mea, ut-

Decet quemquam suo ferarum modulo metiri, nec cum potentioribus congregari, aut illorum consuetudine uti.

σκζ'. Λέων καὶ ὄνος.

Λέων καὶ ὄνος, κοινωνίαν θέμενοι, ἐξῆλθον ἐπὶ θήραι. γενόμενων δὲ αὐτῶν κατὰ τι σπήλαιον ἐν ᾧ αἰγες αἰγριαί, ὁ μὲν λέων πρὸ τῆς τομῆς τὰς ἐξίσσας τὰς αἰγὰς συναλαμβάνανεν· ὁ δὲ ὄνος ἐνδὸν εἰσελθὼν ἐνήλατο αὐτάς, καὶ ὀγκῶτο ἐκφοβεῖν βεβλόμενος, τῷ δὲ λέοντι τὰς πλείστας συλλαβόντις, ἐξελθὼν ἐκείνος ἐπυνθάνετο αὐτῷ, εἰ γενναίως ἠγωνίσαστο, καὶ τὰς αἰγὰς ἐξεδίωξεν. ὁ δὲ ἔειπεν, ὡκ' εὖ ἴδθι ὅτι καὶ γὰρ αὖν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ἦδεν σε ὄνον ὄντα.

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἀλαζονευόμενοι, ἐκὸς τὰς γέλωτα ὀφλισκάνουσιν.

227. *Leo & Asinus.*

Leo & asinus inita societate forte venissent, leo apud os venatum exiere. Cum ejus foris adstans exeuntes autem ad specum quendam, carpebat; dum asinus specum ubi caprae sylvestres erant, luncam ingressus in illos intrare filiebat.

filiebat, ruditumque edebat, ut eis incuteret metum. Postquam vero plerasque corripuisset leo, egreditur alinus, ipsumque interrogabat, Annon fortiter dimicasset, & foras protrussisset capras? Cui ille, Immo ve-

ro & mihi terrorem injecit, nisi te asinum esse probe noveram.

Saepefit, ut, qui de falsis suis apud rerum peritos gloriantur, sese non immerito deridendos propinent.

σκή. Λέων καὶ Ταῦρος.

Λέων ταῦρον παμμεγέθει ἐπιβλεύων ἤβηλῆθη αὐτῷ περιγενέσθαι, διόπερ πρόβατον *) τεθυκέναι φήσας, πρὸς ἐσίανσιν αὐτὸν ἐκάλεσε, βεβλόμενος κατακλιθένα καλαγώνισαι. ὁ δὲ ἐλθὼν ἐθεάσατο λέβητας καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, στὸ δὲ πρόβατον ἔδαμῃ. μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάχθη, τῷ δὲ λέοντι αἰτιωμένῳ αὐτὸν, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανόμενος, διὰ τί δεινοπαθὼν ἀλόγως ἀπῆει, ἔφη, ἀπὸ ἔργου ἐμάτην ποιῶ, ὅρῳ γὰρ καλασκευὴν ἔκως εἰς πρόβατον, ἀλλ' ὡς εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην.

Ο λόγος ἰδιόλοι, ὅτι τὰς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἱ τῶν πονηρῶν τέχναι ἐλαινδάνουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λέων ταῦρον παμμεγέθει ἐπιβλεύων, ἤβηλῆθη αὐτῷ περιγενέσθαι, καὶ προσκαλεσάμενος αὐτὸν, ἔφη, πρόβατον ἔθυσαι, ὦ φίλε, καὶ εἰ βέλει, σήμερον συνεσιάζομεν ὁμῶς. βεβλόμενος ὁ λέων μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τῷ καλαφάγειν. ὁ δὲ ταῦρος ἐλθὼν ἐθεάσατο λέβητας καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, πρόβατον δὲ ἔδαμῃ καὶ ταῦτα ἰδὼν μετὰ σπευδῆς ἐξῆλθε. τῷ δὲ λέοντι αἰτιωμένῳ αὐτὸν καὶ τὴν αἰτίαν μαθεῖν. λέωντος, δι' ἣν ἐξέλθοι, ἔφη ὁ ταῦρος· ἐμάτην, ὦ λέων, ἐκφεύγω, ὅρῳ γὰρ καλασκευὴν ἔκως εἰς πρόβατον ἀλλ' εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην.

M

Ὅτι

*) ἴσ. τεθυκέναι.

ὅτι τὰς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων ἐ λανθάνουσι τέχνη
τῶν πονηρῶν.

228. *Leo & Taurus.*

Leonī in animo erat tau-
rum ingentem dolo &
insidulis circumvenire. quare,
cum ei narrasset, ovem for-
te diem supremum obiisse,
eum ad epulas invitavit, eo
consilio ut accumbentem
facilius expugnaret. Ille,
leoni obsequutus, venit.
Ubi autem lebetes vidit, &
veru unum & alterum bene
magnum, nusquam vero
ovem; hospitem ne verbo
quidem dignatus, abiit.

Leo, postquam illum leni-
ter increpasset, ex eo qua-
sivit, quid causæ esset, cur
sefe temere proripuerit,
quidve periculi sibi ab ipso
metueret? Cui alter, Non
ego mehercule frustra id
facio, nec vano metu;
quippe te video parasse
omnia, non ovi, sed tauro
mactando.

Indicat fabula, homini
prudenti non latere vafros
improbiorum artes.

σκῆ. Λύκος καὶ Ἀρνίον.

Λύκος ἄρνιον ἐδίωκε. ὁ δὲ εἰς τὸ ἱερὸν κατέφυγε. προσ-
καλεσάμενος δὲ αὐτὸν τὸ λύκος, καὶ λέγωντος, ὅτι θυ-
σιάζει αὐτὸν ὁ ἱερεὺς τῷ θεῷ, ἐκείνος ἔφη πρὸς αὐτόν·
ἀλλ' αἰρετώτερόν μοι ἐστὶ θεῷ θυσίαν εἶναι, ἢ ὑπὸ σε δια-
φθαρήναι.

Ο λόγος δηλοῖ ὅτι ὧ διακείλαι τὸ ἀποθανεῖν, κρείτ-
των ἐστὶν ὁ εἰς δόξαν θανάτος.

229. *Lupus & Agnus.*

Cum lupum evasisset agnus
& confugisset in fanum,
Quid tu stulte, inquit ille,
hic te salvum futurum spe-
ras, ubi videas quotidie a
sacerdote ad caedem rapi pe-

cudes & mactari diis? Non
curo, inquit agnus: nam, si
moriendum sit, quanto præ-
clarius mihi fuerit, meo
cruore respergi aras deorum
immortalium, quam eo
irrigari

irrigari siccas lupi fauces. oppetere, honestiorem esse,
 Fabula indicat; mortem, si cum laude & virtute con-
 jungatur.

σλ'. Λύκος καὶ Ἀρς.

Λύκος θεασάμενος ἄρνα ἀπὸ τινος ποταμῆς πίνοντα,
 τῷτον ἐβελήθη μεθ' εὐλόγου αἰτίας καταδομήσασθαι.
 διόπερ σῶς ἀνωτέρω, ἠτιάσατο αὐτὸν ὡς θολῆντα τὸ ὕ-
 δωρ, καὶ πίνειν αὐτὸν μὴ εἶναι. τῷ δὲ λέγοντος, τοῖς ἄ-
 κροισι χεῖλεσι πίνειν καὶ ἄλλως ἢ δυνατόν, αὐτῷ ἐσῆτος
 καὶ, ἐπάνω ταράσσειν τὸ ὕδωρ, ὁ λύκος, 1) ἀποτυχῶν
 ταύτης τῆς αἰτίας, ἔφη, ἀλλὰ πέρυσιν τὸν πατέρα με ἐλοι-
 δώρησας. εἰπόντος δὲ ἐκείνου, μηδὲ τότε γενέσθαι, ὁ λύ-
 κος ἔφη πρὸς αὐτὸν, 2) ἐκ εὐλογίας ἀπορεῖς, 3) ἐγὼ δὲ
 σὺ ἔκ κήδομαι.

Ο λόγος δηλοῖ οἷς πρόθεσις ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς ἢ
 δικαιολογία ἰσχύει.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λύκος ἄρνα ἑυρὸν πεπλαιημένον, ἐκ ἀφῆρασε χειρὶ
 δυνατωτάτῃ· ἀλλ' ἐπεζήτει τῷτον φαγεῖν αἰλόγως.
 οἷς πρὸς αὐτὸν ταῦτα ἔτως ἐλάλει, πέρυσιν αὐτὸς πολ-
 λὰ κατύβρισάς με. ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα θρηνῶν ἐβόα,
 ἐγὼ γὰρ ἐκ ἐν τῷ γεγέννημαι τῷ χρόνῳ. ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν, ἦν
 ἄρνα μὲν νύμεις. ὁ δ' ἄρνος ἔφη, ἀκμήν τροφὴν ἐκ εἶδον.
 πάλιν ὁ λύκος, ἐκ τῆς πηγῆς με πίνεις. ἔπινω καὶ ἀκμήν
 ὕδωρ, αὐτῷ προσέειπε τῆς μητρὸς με τὸ γάλα τροφὴ καὶ
 πόμα ἐστίν. ὁ δὲ συλλαβὼν αὐτὸν καὶ φαγεῖν, ἔπεν· ἀλλ'
 ἐγὼ νῦν τέως ἀδειπνος, ἔμηνω διὰ τῆτο σε ἀφορμαῖς
 πολλὰς λύνειν.

M 2

230. Agnus

- 1) Prius ὑποτυχῶν. 2) Antea ἔν. 3) Vel ἐγὼ γὰρ σὺ ἔκ
 Φείδομαι, non ἐγὼ δὲ σε ἔκ κήδομαι, ut in Editione
 Neveleti.

230. *Agnus & Lupus.*

Lupus, cum agnum ex unte, turbidas facerem. Lupus, cum hac via minime succederet, alia cum aggrediretur; & Anno prateritum, inquit, patri meo maledixisti. Non ego tum, inquit, agnus, procreatus fui. Cum lupus subiecit, Honestam tibi non deest oratio: attamen mea non refert, laute carnare decrevi.

Indicat fabula, justam fui defensionem parum valere apud iudices improbos.

tibi, a quo ad me deflu-

σλά. Λύκος καὶ Αἴξ.

Λύκος θασσάμενος αἶγαν ἐπὶ τινος κρημνώδους ἀντρὸς νεομακρινήν, ἐπειδὴ ἐν ἡδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι, κατὰ παρρησίαν αὐτῇ καλαβῆναι, μὴ καὶ πέσῃ λαθῆσα, λέγων ὡς ἀμείνων ὁ παρ' αὐτῷ λειμῶν, ἐπεὶ καὶ πόας σφόδρα εὐανδρῆς. ἡ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν. ἀλλ' ἐν ἐμῇ ἐπὶ νομῇ καλεῖς, αὐτὸς δὲ τροφῆς ἀπορῆς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ κακῆργοι, ὅταν 1) παρὰ τοῖς εἰδόσι πονηρεύοντα, 2) ἀνόνητοι τῶν 3) τεχνισμάτων.

231. *Lupus & Capra.*

Lupus capram conspicatus ad quam subfilire pedibusve pascendi causa in cava & erepere frustra nititur, ab imo præcipiti rupe morantem, eam monebat ut descenderet, ne

1) Antea περὶ τ. 2) Prius ἀνόνητοι. 3) ἴσ. τεχνισμάτων.

ne forte subito lapsu caderet; eique ostendit herbidos campos lætasque frondes quas depasceret. Cui respondit capra (senferat enim fraudulentem loquutum) Non adeo sum mentis inops ut loco tuto relicto te sequerer, qui non me ad pascua vocas

uberiora, sed ut luculentum tibi esurienti prandium præbeam.

Sic homines malefici, cum artes suas ad alios earum haud inscios capiendos adhibent, nihil inde emolumenti assequuntur.

σλβ'. Λύκος καὶ ἵππος.

Λύκος, καὶάτινα ἄρσσαν ὀδύων, ἔβρε κριθὰς. μὴ δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ χρησάσθαι, κατὰ λιπῶν ἀπῆει. ἵππῳ καὶ συντυχῶν, τῆτον ἐπὶ τὴν ἄρσσαν ἐκείνῳ ἐκάλει, λέγων, ὡς εὐρῶν κριθὰς αὐτὸς μὲν οὐ βλάσκει, αὐτῷ δὲ ἐφύλαξεν, ἐπεὶ καὶ ἡδῶς αὐτῷ τὸν κούρον τῶν ὀδόντων ἀκέρει. καὶ ἵππος ὑποτυχῶν ἔφη αἰὲν ὥστω, εἰ λύκοι κριθῶν τροφῇ χρησάσθαι ἡδύναντο, ἐκ αὐν ποτε τὰ πάντα τῆς γαστρὸς προέκριναι.

Ο λέγος δηλοῖ ὅτι οἱ φύσει πονηροί, καὶ ἐν χρηστότητι ἐπαγγέλλονται, ἐπιστεύονται.

232. *Lupus & Equus.*

Lupus, cum per arvum erraret, hordei cumulum reperit: quem sane integrum reliquit, ut qui eo in cibum uti minime potuerit. Mox equo obviam factus, hunc ipsum rogavit ut se in arvum sequeretur: eique narravit, quam auspicio hordei acervum invenerat, utque de eo nihil minuerit, sed ipsi totum reservaverit; quippe quod sibi summæ voluptati esset, dentium equi strepitum audire, dum grana conficit manditque. Cui equus, Heus tu, si lupi hordeo vesci possent, vix fore crederem, ut aurium magis quam ventris rationem haberes.

Fabula indicat; fidem
M 3 eos

eos non invenire, quibus quidem cum latum nomen
pravo vivitur ingenio, ne eum afferunt.

σλγ. Λύκος καὶ Αλώπηξ.

Εἰς λύκον αλώπηξ ἐνέπεσεν. ἐδυσώπει δὲ ὡς γράων
τὴν ἔσσαν μὴ ἀποκτεῖναι. ὁ δὲ λύκος ἔφη, εἰ τρεῖς
γὰρ ἀληθεῖς εἶπης μοι, ἀπολυθήσῃ. ἡ δὲ εἶπεν· εἶδε
σοι συνήτησα, καὶ μηδαμῶς τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ζήσης, μή
πως καὶ πάλιν συναντήσης μοι.

Ὅτι ἐν περιστάσει τις ἐμπεσὼν καὶ ταῖς κεκρυμμέναις
ψυχῇς βελᾶς ἐξάγει.

233. *Lupus et Vulpes.*

Cum in lupum forte inci- mihi, magis in votis est
diffet vulpes, supplex quam ut diutius non vivas
orabat, Ne se jam vetulam ne iterum id eveniat, quod
factam devoraret. Fore ut jam mihi accidit.

Fore ut Angustiae veritatem ex-
sibi parceretur, ajebat lu- primunt: & necessitas quod
pus, si tria verba vera mihi in occulto erat in apicium
dixeris. Tum illa, Uti- profert.

nam fors ita tulisset, ut tibi
non occurrissem: nihilque

σλδ. Λύκοι καὶ Κύνες.

Οἱ λύκοι τοῖς κυσὶν εἶπον, διὰ τῆς ὁμοιοῦς ὄντες ἡμῖν ἐν πό-
σιν ἔχ' ὁμοφρονεῖτε ἡμῖν ὡς ἀδελφοί; ἐδὲν γὰρ ὑμῶν
διακλάττομεν, πλὴν τῇ γνώμῃ καὶ ἡμεῖς μὲν ἐλευθεροῦ-
μεν, ὑμεῖς δὲ τοῖς ἀνθρώποις *) ὑποκρύπτοντες καὶ
δεδουλοῦντες, πλεονεξοῦντες παρ' αὐτῶν ὑπομένετε, καὶ κλει-
πεύετε, καὶ φυλάττετε καὶ τὰ πρόβατα, ὅτε δὲ
ἐθίζετε, μόνον τὰ ὅσα ὑμῖν ἐπιβρίπτουσιν. ἀλλ' εἰάν ποτε
δε, πάντα τὰ ποιμένα ἐκδοτε ἡμῖν, πάντα κοινὰ εἰς ἡμᾶς
ἐθίζοντες. ὑπήκουσαν οὖν πρὸς ταῦτα οἱ κύνες οἱ δὲ, ἐνδόν τῷ
σπηλαίῳ

*) Antea ὑποκρύπτοντες.

σπηλαίς εἰσελθόντες, πρότερον τὰς κύνας διέφθειραν.

Ὅτι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας προδιδόντες τριῖτες μισθὸς λαμβάνουσι.

234. *Lupi & Canes.*

Cum animadverterent lupi, se non virtute canum sed multitudine superari, hoc iniisse consilium perhibentur. Mittunt ad canes, qui ab iis, utpote quod luporum non dissimiles essent, quærent, Cur non potius secum jungerentur, quibus natura ipsos conciliasset, id quod in plerisque significaret similitudo; quique dicerent, Illos a se animi tantum voluntate discrepare, interim tamen se una vivere summa in libertate, dum illi hominibus dicto audiunt serviuntque, verberibus excipiuntur, cervices collaribus inferendas præbent, insuper & oves custodiunt, non alia mercede, quam ut micas

de mensa comedant, & ossa sibi objecta arrodant. sin vero perpetuam cum lupis amicitiam ineant, illisque in potestatem greges dederint, una degentibus erunt omnia communia, eisque ad satietatem abundabit victus. Facile persuasum id canibus est, pactoque fœdere speluncam subeunt lupi: quam ubi ingressi sunt canes, statim illos lupi adorti lacerant conficiuntque.

Fabula narratur contra proditores, quibus tanisper honor habetur, dum requiritur opera illorum: at mox rebus perfectis, plerumque ne pareunt quidem his, neque abstinere illis ipsi qui eos corruperunt.

σλῆ. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος ποτε ἄρας πρόβατον ἐκ ποιμνίῃς, ἐκόμιζεν αὐτὸ εἰς κοίτην. λέων δὲ, αὐτῷ συναντήσας, αἰφῶλε τὸ πρόβατον. ὁ δὲ πρόβατον φασεῖς ἔπεν, ἀδίκως ἀφ' ἐμοῦ τὸ ἐμόν. ὁ δὲ λέων γελάσας ἔφη, σοὶ γὰρ δίκαιος ὑπὸ φίλῃ ἐδόθη.

ὅτι ἄρπαγας καὶ πλεονέκτας λησᾶς, ἐνὶ πτάσματι
κειμένους καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

235. *Lupus & Leo.*

Lupus ovem de grege rap- mihi eripis. Cui leo subri-
ptam ad latibulum suum dens, Tu scilicet, hoc quie-
asportabat. Leo autem, ei quid est iuste ab amico, ejus
obviam factus, prædam domino, acceperisti.
raptori abstulit. Ad quem Fabula notat rapaces &
lupus, cum abesset longius, avaros latrones, qui sese
clamabat; Inique facis, mutuo ejusdem criminis in-
quod meum est nullo jure simulant.

σλς'. Λύκος καὶ Ονος.

Λύκος τῶν λοιπῶν λύκων στρατηγήσας πᾶσιν ἔταξε νό-
μον, αὐτοῖς προτείνων ἵνα τις αὐτῶν τιποτὲν*) κυνηγήσει
μέσον ἀγαγεῖν καὶ μοιρίσαι τοῖς πᾶσιν. ὅντι δὲ ἀκηκόες
ταῦτα, χάριν ἔσσειε, καὶ γελῶν ἔφη, τὰ δὲ καλῶς ἐ-
ρηκας ὦ πρόταρχε τῶν λύκων. ἀλλὰ πῶς σὺ χυθὲς ἦν.
κράτησας ἀγροῦν κοίτην παρέδωκας εἰς τροφήν σοι λαθραῖως,
κόμισον† αὐτὴν μεριδῆναι τοῖς πᾶσι. ὁ δὲ θαμβηθεὶς κα-
τέλυσε τὰς νόμους.

Ο μύθος δηλοῖ ὅτι οἱ τὰς νόμους ὀρίζειν δοκῶντες, ἐν οἷς
αὐτοὶ ὀρίζονται καὶ δικάζονται ἐκ ἐμμένοντι.

236. *Lupus & Asinus.*

Lupus, cæterorum lupo- audisset asinus, jubam qua-
rum dux, omnibus le- tiens & subridens ajebat,
gem tulit, qua cautum erat, Pulchre quidem dixisti, ο
ut quicquid illorum quis luporum princeps. Sed quid
quam venatu ceperit, in me- ita? nonne tu heri prædam
dium afferret & ex æquo di- ex venatione partem in lati-
videret, ut partem quisque bulum abdidisti, ut tibi soli
suam caperet. Quod cum in victum cedat. Cur non
eam

*) Prius κυνηγήσας. † Ταύτην Voss.

eam educis, ut omnes lati Fabula indicat, legis-
epulentur? Istis auditis cum toribus haud placere ut suis
obstupisset lupus, illico le- teneantur legibus.
gem abrogat.

σλζ'. Λύκος καὶ Ποιμὴν.

Λύκος, ἀκολυθῶν ποιμνὴν προβάτων, εὐδὲν ᾔδκει, ὁ δὲ
ποιμὴν κατὰ μὲν ἀρχαῖς ἐφυλάττετο αὐτὸν ὡς ἐχ-
θρὸν, καὶ δεδοικῶς παρατηρεῖτο. ἐπὶ δὲ συνεχῶς ἐκείνος
εὐδὲν ᾔδκει, ἀλλ' ἔτε ἀρχὴν τῆ ἀρπάξεως ἐνεχειρεῖτο, τήν-
καὶ τα ἐννεήσας φύλακα μᾶλλον εἶναι αὐτὸν ἢ ἐπιβελὸν,
ἐπειδὴ χρεῖα τις αὐτὸν κατέλαβεν εἰς αὐτὴν παραγενέσθαι,
καταλιπὼν παρ' αὐτῶ τὰ πρόβατα, ἀπῆλθεν. ὁ δὲ, ὡς
καρπὸν ἔχειν ὑπολαβὼν, τὰ πλείω διεφθειρεν. ὁ δὲ ποι-
μὴν ἐπανελθὼν, καὶ θεασάμενος τὴν ποιμνὴν διεφθαρμέ-
νην, ἔφη, δίκαια πάπονθα. τί γὰρ λύκῳ πρόβατα
ἐπίτευον;

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φιλαργύροις καὶ πλε-
νέταις τὰς παρακαλαθήκας ἐγχειρίζοντες εἰκότως ἀ-
ποσερῶνται.

237. *Lupus & Pastor.*

Lupus ovium gregem se-
quebatur, ita tamen ut
nihil eis noceret. At pastor
primo quidem ab ipso ut
ab inimico sibi cavebat, &
præ metu illum observabat.
Cum autem indices idem face-
re pergeret, & ab omni ma-
leficio abstinere, neque vel
minimum rapiendi indicium
ostenderet; tunc pastor, ut
qui putaret eum ovium po-
nus custodem agere quam
insidias eis moliri, illarum
curam ei mandabat, cum
forte ipsi necesse esset in ur-
bem ire. Ille vero, hoc
tempus idoneum esse ratus
quo suam expleret cupidita-
tem, oves rapit, magnam-
que earum partem profligat.
Pastor autem reversus, ubi
animadvertit gregis stragem,
O me infelicem, exclamat,
qui

qui oves lupo esurienti curæ fore credidi, nec dicti illius avari & avari fidei sua committunt, memini, o præclarum cum merito iis multantur. stodem ovium lupum!

σλή. Λύκοι καὶ Πρόβαλα.

Λύκοι ἐπιβλεύοντες ποιμνὴν προβάτων, ἐπειδὴ αὐτῶν ἐκ ἡδυνάντο περιγίνοσθαι, διὰ τῆς φυλάσσοντας αὐτὰ κύνες, ἐγνώσαν δὲν διὰ δόλῳ τὸτο πράξαι, πέμφαντας τὰς πρέσβεις ζητεῖν παρ' αὐτῶν τὰς κύνες. λέγοντες, ὡς ἐκεῖνοι τῆς ἔχθρας αἰτίοι εἰσιν· ἐγχερίσαι δὲ αὐτὰς ἐπάξιον, ὥστε μεταξὺ αὐτῶν εἰρήνην γιγνέσθαι. τὰ δὲ πρόβαλα, μὴ προσορώμενα τὸ μέλλον, ὑπ' ἀνοίας ἐξεδίωξαν τὰς κύνες. καὶ οἱ λύκοι, περιγινόμενοι ἐκείνων, ῥαδίως τὴν ποιμνὴν ἀφύλακτον ἔσαν διέφθειραν.

Οὕτως τῶν πόλεων αἱ τὰς προεσῶτας ῥαδίως προδίδουσαι λανθάνουσι καὶ αὐταὶ ταχέως πολεμῖες χειρῶμεναι.

ΑΛΛΩΣ ex Arithonio.

Οἱ λύκοι πρὸς τὰ πρόβαλα, τί δὲ ἡμῖν ἄσπονδος εἶ καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος; αἵτιοι δὲ οἱ κύνες ἀπολάμβανον τὰς κύνες, οἱ προσιώντες δὲ ἡμᾶς ὑλακτοῦσιν, ἔδεν δὲ ἡδονήσας συγκρέειν. ἀλλ' εἰ τὰς ἐκ ποδῶν καὶ αἰσθήσεως, ὑπονδαὶ ἐνδένδε καὶ διακλαγαὶ καὶ αἰσθήσονται, εἴπουν εἰς ἀπάτην. τὰ δὲ ῥαδίως ὑπήγετο, καὶ οἱ μὲν κύνες ἐλπίσαντο, αὐτὰ δὲ ἔρημα φυλακῆς διεφείδετο.

Εχθροῖς πειθαρχῶν ὑποσέση τὸν κίνδυνον.

238. Lupi & Oves.

Cum lupis bellum gererent oves; atque illis, adjute auxilio canum, semper pares saepe etiam superiores erant. Lupi, victoria desperata, ad oves legatos mittunt qui pacem peterent, dicentes, In causa esse canes, cur veteres non deponantur inimicitiae: quare æquum esse, & in rem utriusque fore, ut, ad pacem

in posterum colendam, canes lupis traderentur ab ovibus. Oves, quibus quid futurum esset neque pravi- sum neque præcceptum, ex insipientia canes e medio pepulerunt. Quo facto, lupi, viribus pariter ac

astutia superiores, in oves, sine custode relictas, irruunt, & ita impune illas rapiunt atque vorant.

Sic urbes, quæ principes suos produnt, facile & ex inopinato ab hostibus vin- cuntur.

σλθ' Λύκοι, Πρόβαλα, καὶ Κεῖος.

Λύκοι πρὸς βεῖς ἐσεῖλαν τοῖς προβάτοις, εἰρήνην ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηκεῖν, εἰ τὰς κύνες λάβωσι καὶ διαφθείρωσι. τὰ μωρὰ δὲ πρόβαλα συνέθεντο τῷτο ποιῆσαι. ἀλλὰ τις γέρων κείος ἔπεν, πῶς ὑμῖν πισεύσω καὶ συκοι- κήσω, ὅπερ καὶ τῶν *) κυνῶν φυλαττόντων με ἀκκοῦντας νέ- μεσθαι ἔδυνατόν ἐστι;

Ὅτι ἔδει τινὰ ἀσφαλείας τῆς ἑαυτῶν γυναικίδου, τοῖς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς δι' ὅρκον πεισθέντα.

239. *Lupi, Oves, & Aries.*

Quo tempore bruta etiam animantia commercio fermonis uterentur, bellum ingens inter lupos & oves est exortum. In quo, cum non essent inferiores oves, canibus auxilium eis feren- tibus, lupi legatis missis pa- cem illis obtulere, ea con- ditione ut canes occidantur. Oves, cupidæ pacis, non intellecta fraude, incoerant amicitiae fœdus ferirent.

Tum aries unus e grege ve- tulus, futuri non improvi- dus, Quæ me, inquit, in fi- dem vestram conferam, & vobiscum confuescam; quan- do mihi, etiam canum cu- stodia munito, vix tutum sit ad pastum prodire?

Fabula indicat; non oportere quenquam se suæ salutis præfidiis nudare, hostibus infestis, etiam si juratis, fi- dem habendo.

*) Fuit cum rescriberem, κυνῶν ἔφυλαττόντων με.

σμ'. Δύ-

σμ'. Λύχνος.

Μεθύων λύχνος ἐν ἐλαίῳ, καὶ φέγγων, ἐκαιχάτο
ὡς ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. ἀνέμω δὲ πνοῆς συρρέει
σαντος, εὐθύς ἐσβέση. ἐκ δευτέρου δὲ αἵπων τις, εἰπὲν αὖ
τῷ φῶνι λύχνη καὶ σίγα, τῶν ἀτέρων τὸ φέγγος ἐπὶ
ἐκλείπει.

Ὅτι δὲ τίνα ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ τῇ βίῃ
τυφθεῖται ὅσα γὰρ αὖ κτηνὰ καὶ τις, ξένῃ τυγχάνει.

240. *Lucerna.*

Lucerna, cui recens oleum tua contenta esto & tace; a-
erat instillatum, cum strorum lux perennis est, &
magni vi flamma erumpet, gloriabatur, suo lumine nunquam nobis deficit.
obscurari lucem solis. Paulo post vehemēti agitata
vento exstinguitur. Cum quatenquam efferre se insolenter,
autem quispiam eam iterum honoribus licet & dignitate auctum.
accenderet, hoc eam mone- nihil enim de suo habet homo, & quod
bat, Desine gloriari, luce alteri non acceptum refert.

σμα'. Μελισσαι καὶ Ζεὺς.

Μελισσαι ἀνθρώποις τῇ ἰδίᾳ μέλιτος ἐπεὶ παρέχον, ἡ-
κον πρὸς τὸν Δία, καὶ τῷτο ἐδέοντο, ὅπως αὐτὰς
ἰχὺν παρέχοι παῖδας τοῖς κέντροις ἀναιρεῖν. καὶ ὁ Ζεὺς,
ἀγανακτήσας καθ' αὐτῶν διὰ τὴν βασιλείαν, παρε-
σκεύασεν αὐτὰς, ἥνικα αὖ τύπωσιν τινα, τὸ κέντρον αὖ
ποβαλεῖν, μετὰ δὲ τῷτο καὶ σωτηρίας περιτελεῖται.
Οὗτος ὁ λόγος ἀνὰρμόσειεν πρὸς ἀνθρώπους βασιλεῖς, οἱ
καὶ αὐτοὶ βλάπτεσθαι ὑπομένουσιν.

241. *Aves & Jupiter.*

Quod suos labores ab ho- ferrent apiculæ, favos ele-
minibus compilari ægre gantissime constructos Jovi
obitu-

*) *Al. τυφθεῖται.*

obtulere, & ab illo petiere, cum illis vobis vita relin-
lethiferam ut aculeis suis quenda sit.

vim adderet. Jupiter, im- Fabula accommodari pot-
manitate bestiolæ offensus, est hominibus, quibus invi-
Immo potius vitalem vim dia, qua peruruntur, satis
tribuam, inquit, ut una superque supplicio est.

σμβ'. Μηναγύρεται.

Μηναγύρεται ὄνον ἔχοντες, τέτρω ἐώδεσαν τὰ σκεύη ἐ-
πιτιθέντες ὁδοιπορεῖν καὶ δῆποτε ἀποθανόντος αὐ-
τῆ ἀπὸ κόπης, ἐκδέραντες αὐτὸν, ἐκ τῆ δέρματος τύμπα-
να κατεσκεύασαν, καὶ τέτοις ἐχρῶντο. ἑτέρων δὲ αὐτοῖς
μηναγυρτῶν ἀπαντησάντων, καὶ πυνθανομένων αὐτῶν, πῶ
αὐ εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δὲ
τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας ἑδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Οὕτω καὶ τῶν αἰκετῶν ἔνιοι, εἰ καὶ τῆς δεξιᾶς ἀφεθῶ-
σιν, τῶν δελικῶν ἐκ ἀπαλᾶττονται.

242. Circulatores.

Utro citroque comnea- & quærentibus ubi esset afi-
bant circulatores cum nus, quidve ei obtigerit, re-
asino, cui sarcinas suas im- spondere; Ipsum quidem
posuerunt: cumque is ex la- inortuum esse, plures vero
bore spiritum exhalaret, pel- plagas jam perferre quam
le ei detracta sibi tympana unquam vivus acceperit.

inde confecerunt, quibus u- Ita aliquando accidit, ut
fi sunt ad multitudinem u- fervorum nonnulli, servitute
num in locum congregan- licet liberati, servilia obeant
dam. Aliis vero eis forte munera.

obivam factis circulatoribus,

σμγ'. Μῦες καὶ Γαλαῖ.

Μοῖ καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν. αἰεὶ δὲ οἱ μῦες ἠτῶμενοι,
ἐπεὶ δὴ συνῆλθον εἰς ταυτὸν, ὑπέλαβον ὅτι δι' ἀναρ-
χίας τῆτο πάχυσιν. ὅθεν ἐπιλεξάμενοι στρατηγὰς ἐχειρ-
τόνη-

τόνησαν. οἱ δὲ βελέμενοι ἐπισημότεροι τοῖς ἄλλοις εἶναι, κέρατα κατασκευάσαντες ἑαυτοῖς συνῆψαν. ἐνεσάσης δὲ τῆς μάχης συνέβη πάντας τὰς μῦας ἡττηθῆναι. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ῥαδίως εἰσέδυνον. οἱ δὲ στρατηγοί, μὴ δύναμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα, ἀναλαμβάνόμενοι κατηδιόντο.

Οὕτως πολλοῖς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτίαν γίνεται.

143. *Mures & Feles.*

Muribus bellum erat adversus feles. Perpetuo autem victi mures, postquam convenerunt, in eam ibant sententiam, se a felibus ideo superatos esse, quod nullius regerentur imperio. Communi itaque consensu duces sibi delegerunt. Qui quidem, ut conspectiores fierent ceteris, cornua sibi adaptarunt. Non multo au-

tem post pugna commissa est, acciditque ut mures victi cederent: & plerique fuga lapsi facile in latebras se recipiebant. At ducibus, quo minus easdem pari facilitate ingrederentur, obstitit cornuum magnitudo: capti itaque misere dilacerantur.

Similiter hominibus accidit. nam plurimis vana gloria exitio est.

σμδ. Μῦια.

Μῦια ἐμπεσῶσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ὑποπνίγεσθαι ἤμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν· ἀλλ' ἐγὼ γε καὶ βέβρωκα, καὶ πέπωκα, καὶ λέλεμα, καὶ ἀποθανῶ εἴ μὲν μοι.

Ο λόγος δηλοῖ ὅτι ῥαδίον φέρει τὸν θάνατον οἱ ἀνθρώποι, ὅταν ἀποθανῶσιν *) ἀβασανίστως.

244. *Musca.*

Musca delapsa in ollam, qua conditae erant carnes, ego edi, bibi, & bene locum in eo fere esset ut suffocaretur, seipsam hujusmodi

verbis alloquuta est: Quia sum, jam si mihi moriendum sit,

*) Antea ἀβασανίστως παρακαλεῖσι.

fit, duram necessitatem haud bus etiam leviozem fieri
agreferam. mortem, quando nullis ad-

Indicat fabula; homini- hibitis tormentis moriuntur.

σμέ. Μύρμηξ καὶ Κάνθαρος.

Ὡρα, θεὸς μύρμηξ, περὶ ὧν κατὰ τινὰ ἀρχαίαν, πυ-
ρὸς καὶ κρήδας συνέλεγεν, ἀποδησαντιζόμενος ἐαν-
τῷ τροφῇν εἰς τὸν χειμῶνα. κάνθαρος δὲ τῆτον θεασά-
μενος, ἐταλάμειζεν ὡς ἐπιπονάτατον, εἶγε παρ' ὅλον τὸν
καρὸν μοχθεῖ παρὰ πάντα τὰ ζῶα. ὁ δὲ μύρμηξ τότε
μὲν ἡσυχάσας ὑπῆνεγκεν. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένη κατ' ἴσιν
κόπρε ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ ἀκλυδεΐσης, ὁ κάνθαρος λι-
μώτων ἦκεν πρὸς τὸν μύρμηκα τροφῆς μεταλαβεῖν δεό-
μενος. ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὦ κάνθαρε, ἀλλ' εἰ τότε ἐ-
πὶ νῦν μοχθεῖς ὅταν με μοχθεῖντα ὠνεΐδιζες, ἐκ ἂν νῦν τροφῆς
ἐπεδέξῃ.

Ὁ μῦθος διδάσκει μὴ ἀμελεῖν ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τῶν ἀναγ-
καίῳ φροντίδι, ἀλλὰ καρῶ ἐντέθῃ τὰ πρὸς σωτηρίαν
μεριμνᾶν.

245. Formica & Cantharus.

Formica, aestate arvom quoddam circumiens, tharus esuriens formicam ad-
triticum & hordeum ore col- it, orans atque obsecrans ut
ligebat, cellulis suis in vi- de suo aliquid ei ad comedend-
etum hyeme reponenda. Id um daret, ne statim animam
quod conspicatus cantharus, ageret. Cui illa dicebat, Si
eam ærumnositissimam voca- tunc me coram laudasses, ὁ
bat, ut quæ præ cæteris ani canthare, cum laborem mihi
mantibus quotidie laboribus vitio vertebas, ne nunc qui-
exerceretur. Eo quidem dem cibo indigeres.

tempore formica id haud Fabula docet; non negli-
gravate tulit. Cum autem gentes esse nos oportere in iis
hiems in gravefceret, & ster- quæ ad vitam necessaria sunt,
cora inundaret eluvio, can- sed tempestive quæ ad salu-
tem faciunt curare.

σμέ.

σμός. Μῦς καὶ Βάτραχος.

Χερσαῖος μῦς κακῇ μοίρᾳ βατράχῳ ἐφιλώθη. ὁ δὲ βά-
τραχος, κακῶς βουλευόμενος, τὸν πόδα τῆς μυ-
τῷ ἑαυτῷ ποδὶ συνήδησε. καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας
ἦλθον σίτον δειπνήσαντες· ἔπειτα τὸ χεῖλος τῆς λίμνης
πλησιάσαντες, ὁ μὲν βάτραχος τὸν μὺν εἰς τὸν βυθὸν κα-
τήνευγεν, αὐτὸς βρυχάζων τῷ ὕδατι, καὶ τὸ βεικεῖν
κοᾶξ, κοᾶξ, ἀνακράζων. ὁ δὲ ἄθλιος μῦς, τῷ ὕδατι
φουσηθεὶς, ἐτεθνήκει. ἐπέπλει δὲ τῷ ποδὶ τῆ βατράχου
συνδεδεμένος. ἴκτινος δὲ, τῆτον ἰδὼν, τοῖς ὄνυξιν ἤρπασε,
βάτραχος δὲ δεσμώτης ἐπικαλεῖται, δεῖπνον καὶ αὐτῷ
ἰκτίνῳ γινόμενος.

Οτι καὶ νεκρὸς ἢ τις, ἰσχύει πρὸς ἄμυναν. ἢ γὰρ θεῶν
δίκη ὑφορᾷ πάντα, καὶ τοῖς ἴσον ἀποδίδωσι ζυγοσταθεῖ.

ΑΛΛΩΣ ex Aesopi vita per M. Planudem.

Οτι ἦν ὁμόφρων τὰ ζῶα, μῦς, βατράχῳ φιλωθεὶς,
εἰς δεῖπνον αὐτὸν ἐκάλεσε· καὶ ἀπαγαγὼν εἰς τα-
μῆον πλοῖς ἐνθα πλεῖστα τῶν ἐδωδύμων ἦν, εὐωχῶ, φησὶ,
φίλε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν ἐστίασιν καὶ ὁ βάτραχος
τὸν μὺν ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἐκάλεσε διαγταν. ἀλλὰ μὴ ἀπὸ
καίμης, φησὶ, νηχόμενος, μηρὶνδῶ λεπτῇ τὸν σὸν πόδα
τῷ ἑμαυτῷ προσαρτήσω. καὶ τῆτο πράξας ἤλατο εἰς
τὴν λίμνην. αὐτῷ δὲ καταδύναντος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀ-
πεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶπεν. ἐγὼ μὲν ὑπὸ σὺ θνήσκω,
ἐνδίκηθήσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. ἐπιπλέοντος ἔν τῃ μὲν
τῇ λίμνῃ νεκρῷ, καταπτάς αἰετὸς τῆτον ἀφῆρπασε, σὺν
αὐτῷ δὲ προσηρητημένον ὅμῃ καὶ τὸν βάτραχον. καὶ ἔταψεν
ἄμφω κατεθνήσκατο.

246. Mus & Rana.

Mus terrestris, malo suo rana iniit (Cumque eam
fato, amicitiam cum ad cenam invitasset, in pe-
num

num repletum vario genere
 escarum eam introduxit. Quo
 facto, Mi ranuncule, inquit,
 pascere hilariter, exple te
 hisce dapibus; nihil enim
 arbitror te desideraturum o-
 mnium, quæ gulæ apta ha-
 beantur. Rana, invidens
 tantam felicitatem muri,
 qui videretur in deliciis sum-
 mis quotidie vivere, dum ipsa
 in limo tabesceret, cupiens
 illum perdere, gratum si-
 mulat animum, muremque
 vicissim ad se invitat, sed
 non, inquit, pari epularum
 apparatu te excipiam, nostras
 tamen opes qualescunque
 volo spectes.) Tum Rana
 (specie ne mus, in aquis ver-
 sari insuetus, sine illius ope
 natando defatigaretur, re ve-
 ra) perniciem ei machinata,
 (tenui filo) muris pedem suo
 alligavit. Et primo quidem
 in arvum se contulerunt, in-
 ter eundum depasturi fru-

mentum: mox ubi ad palu-
 dis ripam appropinquarent,
 rana, in eam desiliens & pro-
 fundum petens, murem sub
 undas periturum una trahe-
 bat, in aquis ipsa garriens
 & suum Bececex coax coax
 iterum iterumque clamans.
 Interea miser ille mus aquis
 inflatus suffocatur moritur-
 que, (ubi dixerat, ego qui-
 dem tam indignam mortem
 ulcisci non potero, hoc ta-
 men scio ultore me non ca-
 riturum.) Dein, cum ani-
 mam efflasset super aquas na-
 tabat, ranæ quidem pedi al-
 ligatus: quo conspecto, mil-
 vus eum unguibus arripuit,
 & cum pendente inde etiam
 rana sublimis avolat, vivamq;
 post matrem incibum dilaniat.

Etiam mortuus potentia
 valet ad injurias ulciscendas.
 nam Deus justus, qui omnia
 aspicit, par pari referentibus
 trutinam tenet.

σμζ'. Ναυαγός.

Ἀντὶς πλέσας Ἀθηναῖος μεθ' ἐτέρων τινῶν ἔπλει. καὶ δὴ
 χειμῶνος σφοδρῆς γενομένης, καὶ τῆς νηὸς περιτρα-
 πέσεως, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο· ὁ δὲ Ἀθηναῖος,
 παρ' ἑκάστα τὴν Ἀθηναῖν ἐπικαλέμενος, μυρία ἐπηγγέλ-
 λετο, εἰ ἂν περισωθῇ. εἰς δὲ τις τῶν *) συνεναυαγηκότων,

N

παρε-

*) Antea συνεναυτηκότων.

παρρηχώμενος ἔφη πρὸς αὐτὸν, σὺν Ἀθηναίῃ καὶ χερσὶ κίνει.

Τὸς εἰς συμφορὰς ἐμπίπλοντας χερὶ καὶ αὐτὸς ὑπὸ
ἑαυτῶν κοπιᾶν καὶ εἴθ' ἔτως τῷ θεῷ περὶ βοηθείας δευδο

247. *Naufragus.*

Erat homo quidam dives, mittens si incolumis evaserit
Atheniensis, qui cum Id quod cum unus eorum,
allis quibusdam in navi ve- qui naufragium fecerant,
hebatur. Tempestate au- propter eum natans observa-
tem vehementi coorta, & ret, Heus tu! inquit, cum
navi circumvolvendo everfa, Minerva manum etiam move-
ceteri quidem omnes id ege- Oportet eos qui in cala-
runt ut enatando effugerent: mitates incidunt, & ipsos
ille vero Atheniensis singu- strenuam operam dare ut ex
lis fere momentis Minervam iis liberentur, & deinde open
invocare, montes aureos pro Deorum implorare.

σμή. Ναυαγὸς καὶ Θάλασσα.

Ναυαγὸς ἐκβραδεὶς εἰς τινα ἀργιολὸν διὰ τὸν κόπον
ἐκαμάτο. μετὰ μικρὸν δὲ ἐξαναστὰς ἐμέμφετο τῆς
θαλάσσης, 1) αὐτὴν ἐπαγτιάζων, ὅτι γε δελεάζουσα τὸς
ἀνθρώπους τῇ πραότητι τῆς ὥψους, καὶ ἡνίκα αὖν αὐτὸς
προσδύχεται ὑπογαστρίσασμένη διαφθείρει. ἡ δὲ, ὁμοιω-
θεῖσα γυναικί, ἔπε πρὸς αὐτόν. ἀλλ' ὥςτος μὴ με ἐμέμφε, ἀλλ'
λατὸς ἀνέμους. ἐγὼ μὲν γάρ 2) ἐκ φύσεως τοιαύτη εἰμὶ,
ὅποισιν με νῦν ὀρέῃς. οἱ δὲ, ἀφ' οὐδὲν μοι ἐμπίπλοντες, κο-
ματίζετε καὶ ἐξαργιάνετε.

Δεῖ ἔν καὶ ἡμᾶς τῶν ἀδίκημάτων εἰδέν τὸς δεῶν ἰσας αἰτίας
εἶναι, ὅταν ἑτέροις ὑποτεταγμένοι ὦσιν. ἀλλὰ τὸς ἐπισα-
τέντας.

248. *Nau-*

1) Ita lego. antea αὐτὴν δὲ ἐνατίζων. pro quo, αὐτὴν γε
ἐκατενίζων legit Neveletus. 2) Illud ἐκ adjectum ef-
se volui.

248. *Naufragus & Mare.*

Naufragus in litus quoddam eiectus, laborando defessus in somnum delabitur. Paulo post excitatus de mari graviter querebatur, illi vitio vertens, quod aspectus serenitate homines alluciat, & ubi eos in gremium suum exceperit, summa cum levitia absorbeat devoretque. Cui mare, mulieri comparatum, respondit, Heus

tu! ne me accuses queso, sed ventos. Ego enim meapte natura tale sum, quale nunc tibi esse videor: illi vero, in me magno cum impetu irruentes, fluctus excitant, meque efferant.

Similiter oportet nos, mala patrantes, cum alius imperio subsint, nequaquam accusare; sed dominos, quibus dicto audiunt parentque.

σμῦ. Νέος καὶ Χελιδών.

Νέος ἄσωτος, καταφαγὼν τὰ πατρώα, ἱματίῳ δὲ μόνην παραλειφθέντος, ὡς εἰδεύσατο χελιδόνα περὶ καιρὸν ὀφθαίταν, οἰσμένος ἤδη θέρους εἶναι, ὡς μικρὸν δέσμενος ἱματίῳ, καὶ τὸτο ἐπώλησεν. ὕστερον δὲ χειμῶνος ἐπιλαβόμενος, καὶ σφόδρ᾽ ἐγενομένην τὴν αἰῶνος, ἐπειδὴ ἰδεῖν χελιδόνα νεκρὰν κεκμένην, εἶπε πρὸς αὐτήν, ὦ αὐτὴ, σὺ καὶ ἐγὼ ἀπώλεσας.

Ο λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν πραττόμενον ἐπικίνδυνόν ἐστιν.

249. *Juvenis prodigus & Hirundo.*

Juvenis prodigus fortunas esset, eam etiam vendidit. suas abligurierat, ita ut Paulo vero post ingruente hyeme, & aëre vehementer frigescente, conspicatus hirundinem frigore enectam, Heus tu! inquit, avium nequissima, tuæ fortis me non miseret, quia me quoque perdidisti.

N 2

σῦ. Οδοι-

σν. Οδοιπύροι καὶ Ἄρκτος.

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. ἄρκτε δὲ αὐτοὺς ἐπιφανεῖσθαι, ὁ μὲν εἰς φθάσας ἀνέβη ἐπὶ τὸ δένδρον, καὶ ἐνταῦθα ἐκρύπτετο· ὁ δὲ ἕτερος, μέλλον περὶ κατάληπτος γίνεσθαι, πεσὼν ἐπὶ τῷ ἐδάφει, ἑαυτὸν κρὸν προσεποιεῖτο. τῆς δὲ ἄρκτε προσενεγκύβησεν αὐτῷ τὸ ῥύγχος καὶ περισφρανομένης, τὰς ἀναπνοὰς συνεχῶς φασὶ γὰρ νεκρὸν μὴ ἀπλεῖσθαι τὸ ζῶον. ἀπαλλαγείσης δὲ ὁ ἀπὸ τῷ δένδρῳ καταβὰς ἐπυνθάνετο τῷ ἑτέρῳ, τί ἡ αἰτία κτος πρὸς τὸ ἔς εἰρήκει. ὁ δὲ εἶπε τῷ λοιπῷ τοιαύτοις συνοδοιπορεῖν φίλοις, οἳ ἐν κινδύνοις ἔ παραμένεσιν.

Ο λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰς γνησίους τῶν φίλων αἱ συμφοραὶ δοκιμάζουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. καὶ δὴ ἄρκτος αὐτοῖς συναιτήσασα, ὁ μὲν εἰς φοβηθεὶς ἐπὶ δένδρῳ ἀναβὰς ἐκρύβη· ὁ δὲ ἕτερος, περιγενέσθαι αὐτῆς μὴ μὴ δυνάμενος, ὡς εἶδεν αὐτὸν μέλλοντα κυριευθῆναι ὑπὸ τῆς ἄρκτε, πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν προσεποιεῖτο τεθνήσκειν. ἰδούσης δὲ τῆς ἄρκτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ὡς φραίνεται τὰς ἀκοὰς αὐτῆς καὶ τὰς φρένας. ὁ δὲ ἀναπνοὰς αὐτῆς κατέχευεν ἀτόνως. ἡ δὲ ἄρκτος, ὑπολαβῆσα νεκρὸν αὐτὸν εἶναι, ἀνεχώρησε. φασὶ γὰρ νεκρὸν μὴ ἀπλεῖσθαι τὴν αἰσθητικὴν. ὁ δὲ ἕτερος, καταβὰς ἀπὸ τῷ δένδρῳ, ἐπυνθάνετο τί αὖ πρὸς τὸ ἔς αὐτῆς ἐλάλει ἡ ἄρκτος. ὁ δὲ, εἶπε ἔφη πρὸς με ἡ ἄρκτος, ἀπὸ τῷ νῦν τοιούτοις φίλοις συνοδεύσης.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἀπέχεσθαι χρὴ φίλοις, οἵτινες ἐκ καίρῳ περιστάσεως ἔ παραμένεσι βοηθεῖν.

Magnus erat inter duos familiaritatis & necessitudinis usus, ut in summa conjunctione voluntatum atque studiorum vivere viderentur, operasque darent inter se mutuas, & alter alteri gratificari studeret. Accidit autem, ut iter quodam tempore communiter ambo facendum esset: cumque transirent quasdam solitudines, in ursum ingentem inciderunt. Quo viso, unus celeriter in arborem evasit: & alter, cum in eo fere esset ut ab urso opprimeretur, in memoriam revocato, illam bestiam cadavera non attingere, in terram se prostravit, & attractam animam quam potuit vehementissime continuit, ut vestigium

nullum vitae appareret. Ursus, omnibus partibus corporis pertentatis, & ore suo crebro ad illius os auresque admoto, pro mortuo eum reliquit & abiit. Tum metu ambo liberati prosequuntur inceptum iter. Inter eundem autem interrogatis, qui arborem conscenderat, alterum; quidnam in aurem tacenti immurmurasset. Multa, inquit ille, quæ nunc memorare nil attinet; sed in primis hoc præceptum dedit: ne amicum esse quenkum mihi unquam persuadeam, cujus fidem adverso tempore meo non fuerim expertus.

In hac fabula, veros amicos calamitate, quasi aurum igne, probari.

σνά. Οδοιπόροι καὶ Κόραξ.

Πορευομένοις τισιν ἐπὶ προῶξιν τινὰ κόραξ ὑπήντησεν, τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένος, ἐπιτραφέντων δὲ αὐτῶν καὶ τινὸς ὑποσχεψαί παρανέντος, τὸτο σημαίνειν τὸν αἰωνόν, ἕτερος ὑποτυχῶν ἔπεν, καὶ πῶς ἕτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλλοντα μαντεύεσθαι, ὃς ἐδὲ ἰδίαν πήρωσιν προείδετο ἵνα φυλάσσεται.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι τὸ ἄβυστον κηλημένοι, καὶ εἰς τὰς τῶν πέλας συμβολίας ἀδελφίμωι.

251. *Viatores & Corvus.*

Cum ad aliquid agendum quidam proficiscerentur, illis dum iter facerent se obviam dedit corvus, altero oculo mutilatus. Cujus ad aspectum se converterunt omnes: utque domum redirent unus suadebat, quasi ne pergerent avis eos

monuisset. Cui respondit alter, Quis crederet illum futura posse prædicere, quod oculo suo accidit non præviderat, ut sibi de eo cavisse potuerit.

Sic qui sibi met parum prospiciunt, frustra aliis consilium dant.

σνβ'. Οδοιπόροι καὶ Πλάτανος.

Οδοιπόροι, τέρως ὥρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ καύματι τρυχόμενοι, ὡς ἐδεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ ταύτης καταστήσαντες, καὶ ἐν τῇ σκιά καταναικιδέοντες, ἀνεπαύοντο. ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἀναφελές ἐστι καὶ ἄκαρπον τὸ τοῦ ἀνθρώπου τὸ δένδρον. ἡ δὲ ὑποτυχεῖσα ἔφη πρὸς αὐτούς, ὦ ἀχάριστοι, ὅτι, τῆς ἐξ ἐμῆ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες, ἀχάριτοι με καὶ ἄκαρπον ἀποκαλεῖτε.

Οὕτω πολλοὶ ἀτυχεῖς εἰσιν, καὶ εὐεργετῶντες τὰς πλείους ἐξ αὐτῶν μᾶλλον ἀχάριτοι εἶναι.

252. *Viatores & Platanus.*

Viatores, æstate perusti ardore meridiano, ubi platanum conspexere, patulis diffusam ramis, ad eam se contulerunt, atque in herba fese duris pedibus abjecerunt, ut in umbra quiescerent. Dein, dum inter sese colloquerentur, sublati oculis in platanum intuiti, pulchram esse arborem dice-

bant, terram tamen inutiliter occupare, quod nullum hominibus fructum ederet. Quibus platanus, O ingrati homunculi, minimeque digni qui vivatis! En! me beneficio recreati, sterilem me inutilemque vocatis, & quod natura mihi negavit in vicio vertitis.

Sic multis tam male re-

ceiderunt, ut a vicinis, de rant, nullam referant gra-
quibus optime meriti fue- tiam.

σνγ. Οδοιπόρος καὶ Τύχη.

Οδοιπόρος πολλὴν ὁδὸν διανύσας, ἐπειδὴ κόπῳ συνέκει-
το, πεσὼν παρὰ τι Φεῖα ἐκοιμᾶτο. μέλλοντος δὲ
αὐτῇ ὅσον ἔπω καταπίπλει, ἡ τύχη ἐπιστᾶσα, καὶ διε-
γείρασα αὐτὸν, ἔπεν, ὦ ἄνθρωπε, εἴ γε ἐπεπλάκεις, ἐν αὐτῇ
ἐαυτῇ ἀβελίᾳς, αἰὲν ἐμὲ αἰτῶ.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' αὐτὰς δυσυχῆσαι τὰς
θεὰς αἰτιῶνται.

253. *Viator & Fortuna.*

Viator, itinere multo jam diffet, non tua culpa aut in-
confecto, fessus via ad prudentia factum, dicturus
os putei procubuit, somno- eras, sed mihi in criminis
que oppressus est: cum loco objecturus.
tem in eo fere esset ut in pu- Sic plerique hominum,
teum delaberetur, fortuna suæ miseriæ auctores, cul-
adstans, eumque e somno pam a se rejicientes in Deos
excitans, illi dicebat, Heus conferunt,
tu! si, tibi mali aliquid acci-

σνδ. Ονον ἀγοράζων,

Ονον τις ἀγοράζειν μέλων, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ πείρᾳ
αὐτὸν ἔλαβεν καὶ εἰς ἀγορὰν αὐτὸν, ἐπὶ τῇ Φατνῇ με-
τὰ τῶν ἰδίων αὐτῷ ὄντι τέτον ἔστησεν. ὁ δὲ, καταλιπὼν τὰς ἀλ-
λὰς, ἐπὶ τῷ ἀγοράστῳ καὶ ἀδελφῷ ἔστη, καὶ ὅς ἐδὲν
ἐποίει, δῆσας ἐν καὶ ἀπαγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ τῷ
τον παρέδωκε. τῷ δὲ ἐρωτῶντος εἰ ἔτι ταχέϊαν αὐτῷ τὴν
δοκιμασίαν ἐποίησατο, ὑποτυχὼν ἔπεν. αἰὲν ἔγωγε εἰδὲ
ἀποδέσμαι πείρας, οἶδα γὰρ ὅτι ἔτος ὁποῖος ἐξ ἀπάντων
τὸν συνήθη ἐπελέξατο.

Ὅτι τοῖστος ἕκαστος ὑπολαμβάνεται εἶναι, ὅποῖος ἐτέρου συναναστρέφεται.

254. *Asini emptor.*

Afinum quidam empturus, ad se eum recepit, ut tentaret eum & experiretur. Cumque eum ad praeſepe duxisset, ubi sui velcerentur asini, ille statim, cæteris relictis, ad ignavissimum & voracissimum, quique nihil agebat, se confert, eique comes adhæsit. Quo viso, emptor clitellatum ascen-

dens, domino eum suo reddidit. Cui ille, At quonam pacto tam cito eum expertus es? Alter respondit, mihi probatione non opus est: novi enim qui sit & quo ingenio asinus: quod alium quem moribus referebat, libiocium delegerit. Suis quisque ex fociis facile noscitur.

σνέ. Ονος.

Ονος ἀλάτος γέμων ποταμὸν διέβαινον, ὀλιγῶν δὲ ὡς κατέπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκλακέντος τῷ ἀλάτος κρότον ἐξάνεστη. ἠρώεις δὲ ἐπὶ τῷ τῷ, ἐπειδὴ ὕψρον ποταμὸν σπύγγες ἦν πεφορτισμένοι, καὶ κατὰ τινὰ ποταμὸν ἐγένετο, ὡς δὲ, ὅτι εἰς πάλιν πέση, ἐλαφρότερος διεγερθήσεται, καὶ δὴ ἐκὼν ὠλίσθησε. συνέβη δὲ αὐτῷ, τῶν σπύγγων ἀνασπασάντων τὸ ὕδωρ, 1) μὴ δυναμένῳ ἐξελθεῖν, ἐνταῦθα ἀποπνιγῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων εἶναι, διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας λανθάνουσιν ἐν συμφοραῖς γενόμενοι.

Α Δ Λ Ω Σ ex *Plutarcho.*

Τῶν ἀληγῶν ἡμίονων εἰς ἐμβαλὼν εἰς ποταμὸν ὠλίσθεν αὐτομάτως, καὶ τῶν ἀλῶν διατακέντων ἀνασῶς ἐλαφρὸς, ἥσθετο τὴν αἰτίαν καὶ κατεμνημόνευσεν, ὥστε διαβαίνων αἰεὶ τὸν ποταμὸν, ἐπίτηδες ὑφίεναι καὶ βαπτίζειν τὰ

1) Μὴ δυνάμενος in *Editis.* 2) Antea λανθάνουσι συμφοραῖς.

τὰ ἀγγεῖα, συγκαθίζων καὶ ἀπνεύειν εἰς ἑκάτερον μέρος. ἀκέσας ἔν ᾧ θαλῆς, ἐκέλευσεν, ἀντὶ τῶν ἀλῶν, ἐρίων τὰ ἀγγεῖα καὶ σπόγγων ἐμπλήσαινας καὶ ἀναθέντας, ἐλαύνειν τὸν ἡμίονον. πρήσας ἔν τῷ εἰωθῶς, καὶ ἀναπλήσας ὕδατος τὰ φορτία, συνῆκεν ἀλυσιτελῇ τοφιζόμενος ἑαυτῷ. καὶ τὸ λοιπὸν ἔτω προσέχων καὶ φυλαττόμενος διέβαινε τὸν ποταμὸν, ὥς μὴδὲ ἄκοντος αὐτῆ τῶν φορτίων παραψαῦσαι τὸ ὕγρὸν.

Ὅτι πολλὰ κίς ἐν ᾧ τις εὐτύχησεν, ἐν τῷ καὶ πίπτει.

255. *Asinus sale onustus.*

Asinus cum sale in urbem si rursus collaberetur fore ut agitari solitus, cum flu- onus fieret levius, de indu- vius in via transeundus esset, stria lapsus est. Spongia autem madefactis exsurgere nequit; adeoque oneri suc- cumbens interit, aqua suf- focatus.

Fabula docet, sæpe spe- ratum commodum in detri- mentum verti.

σις. Ὄνος καὶ Τέτλιγες.

Ονος ἀκέσας τέτλιγων ἀδόντων, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν εὐφωμίαν, ἐπυνθάνετο τί σιτέμενοι τοιαύτην φα- γὴν ἀφαιῶσιν. τῶν δὲ ἐπόντων δρόσον. ὁ ὄνος, προσπαρά- μένων τῇ δρόσῳ, λιμῷ διεφθάρη.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμῶντες, πρὸς τῷ μὴ ἐπιτυχῆν καὶ τὰ μέγιστα δυσυχῶσι.

256. *Asinus et Cicada.*

Asinus, cum cicadas ca- victu uterentur, ut vocem nentes audiisset, & con- adeo dulcem claramque e- mitterent. Cumque illæ mitterent. Cumque illæ esset, interrogabate eas, quo responderent, se rore vesci

ac vivere; asinus, dum oberrat expectans humorem qui noctibus fit, fame interit.

Sic qui alicujus desiderio

tenentur, quod natura illis negavit, non solum illud non assequuntur, sed & magnum plerumque damnum

inde accipiunt.

σις. Ονος καὶ Αλώπηξ.

Ονος ἀκανθώδεις παλιόρες ἤδισ. τῶτον ἰδὼτα ἡ αλώπηξ εἶπε. πῶς ἔγω τῇ ἀπαλῇ γλώσσῃ τὸ σκληρὸν καὶ ἀκανθώδες προσφάγιον ἐδίδεις;

Ὅτι ἐδὲ φλυαρῶν ἀνδρῶν κατηγορίως ἀκέρει· εἰς κινδυνον γὰρ ἄγεις τὸν ἀκρόντα.

257. *Asinus & Vulpes.*

Accidit ut quodam tempore asinus spinosum ederet paliurum. id quod intuita vulpes, subridens ait, Qui fit, ὁ lepidum caput, ut molli & tenera lingua escam

hanc duram & asperam arto-deres?

Fabula monet; scurrarum verbis non attendendum esse, utpote quod eos in periculum adducant, qui illis auscultant.

σγή. Ονος βασάζων εἶδalon.

Ὅτι τις ἐπιδεῖς ξόانون ἦγε, πολλοὶ δὲ προσεκύνον τῶν συναντῶντων. ὁ δὲ ὄνος τυφώδεις, νομίζων αὐτὸν προσκύνειν τὰς ἀγροίκους, σκληρῶν, ἡμέλει τὸν θεὸν εἰψαμ. ἀλλὰ τῶτον ξύλην παλὼν ὁ δεσπότης, εἶπεν· ὄνος εἰ θεὸν φέρον, αἰὲν ἐξέοις ὑπάρχεις ὁμότιμος.

*) Κτηνώδεις ἀνδρας, τὰς τυφωμένους ἐπ' ἀλλότριοις, ὁ λόγος ἐλέγχει.

258. *Asinus gestans simulacrum.*

Nescio cujus divi, simulacrum, forte quidam, cum asino imposuisset, cum ostiatim agebat. Huic quot-

quot obviam facti essent, illud adorabant. Asinus, qui se a rusticis adorari putabat, animo elatus exfiliebat, ita ut in

*) In libris, Ὅτι κτηνώδεις.

in periculo esset deus ne exciteretur. Tunc dominus, cum eum baculo bene depercutum dedisset, Tu quidem, inquit, asinus idem es, qui semper fuisti, sed nunc divi simulachrum geris.

Fabula stolidos istos homines redarguit, qui alienis superbiunt, & sese supra modum efferunt.

σνθ'. Ονος καὶ Λεοντή.

Ονος δοράν λέοντος ἐπενδυθεὶς, λέων ἐνομίζετο πᾶσι καὶ Φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, Φυγὴ δὲ ποιμνίαν. ὡς δὲ ἀνέμω πνεύσαντος 1) ἡ δορὰ περιερέθη, καὶ γυμνὸς 2) ὁ ὄνος ἦν, τότε πάντες ἐπιδραμόντες ξύλοις καὶ ῥοπαλίοις αὐτὸν 3) ἔπαμον.

Ὅτι πένης καὶ ἰδιώτης ὢν, μὴ μῦθ' τὰ τῶν πλεονέκων, μὴ ποτε καταγελασθῇ καὶ κινδυνεύσῃ· τὸ γὰρ ξένον ἀνοίκειον.

Α Λ Λ Ω Σ.

Φέρον λέοντος δῆγμα τοῖς ὄμοις ὄνος, ἤνχει λέων εἶναι. ἀπόλος τις βλέπων, ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὐρέθη, τῷτον 4) μύλῳ ὑπέμνησε τῆς ἀταξίας. Ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τάχιστα λύνονται.

ΑΛΛΩΣ ex *Arbuthnotio*.

Ονος ἐπεθύμει λέων εἶναι δοκεῖν. καὶ μεταθεῖναι τὴν φύσιν ἐκ ἔχων, ἐπὶ τῷ χήματι ἀνεπλήρω τὸν πόθον, καὶ λεοντὴν περιεμένος, οἷα λέων τὸς τῶν γεωργῶν ἐλυμαίνετο πόνους, καὶ πνεύσας βιαίότερον ἀνεμος, γυμνῇ μὲν αὐτοῖν τῷ προκαλύμματι· φανέντα δὲ ὄνον ῥοπαλίοις ἀνέβην ὢν τὸς πόνους κατήδιεν.

Κόσ-

- 1) Τὴν δοράν ἀφῆρέθη MSS. 2) Γέγονε τῆς ἐκ τῆς ταύτης σκέπης, τότε πάντες ἔπαμον ῥοπαλίοις τε καὶ ξύλοις MSS. 3) In libris ἔτενον. 4) Μύλων ἔμνησε in MSS.

*) Κόσμος ἐπέσκαλος τοῖς χρωμένοις γίνεται κίνδυνος.

ΑΛΛΩΣ ex *Themistio*.

Ονος τις ἠμπέχετο λεοντήν ταύτη τοι ζυνελθόντα παδάρια ξαίνει τε αὐτὸν τοῖς ῥοπάλοις, καὶ ἀφαιρείται τῆς δοῦς ἑ καὶ τῷ φρονήματος.

259. *Asinus & Leonina pellis*.

Asinus, leonis exuviis indutus, pro leone habebatur ab omnibus, atque homines pariter & greges territabat tanquam leo esset. Forte autem a vento vehementius spirante detracta est ei pellis leonina; qua nudatus facile dignoscebatur esse asinus. Unde factum est, ut omnes accurrerent, & fustibus & baculis eum excipe-

rent, donec illis visus esset factis pœnarum dedisse temeritatis suæ & petulantiae.

Cum pauper sis & privatus ne studeas dives haberi, ejusque personam gerere; ne temet omnibus deridendum propines, & inde periculum insuper adeas. id enim maxime quemque decet, quod est cujusque suum maxime.

σξ'. Ονος καὶ Λύκος.

Ονος, πατήσας σκόλοπα, χολὸς 2) εἰσήκει λύκον δὲ ἰδὼν, ἔφη αὐτῷ, ὦ λύκε. ἰδὲ ἐκ πόνε ἀποθνήσκω. καὶ δὲ μέ σε γενέσθαι δεῖπνον, ἢ γυπῶν, ἢ κοράκων. χάρην δὲ μίαν αἰτῶ σε, ἐξελεῖν πρῶτον τὸν σκόλοπα ἐκ πόνος μὲ, ὅπως μὴ μέλα πόνε τεθνήσκωμαι. ὁ δὲ λύκος ἀκροὺς ὀδῶσι δακῶν τὸν σκόλοπα ἐξεῖλεν. ὁ ὄνος δὲ, λυθεὶς τὸ πόνε, ἐπὶ τὸν λύκον χάσκοντα λακτίσας φέυγει, ἐλπίδας καὶ μέλωπον καὶ ὀδόντας συνθλάσας. ὁ δὲ λύκος ἔφη, οἱ μοι 3) δικάως πάχω, ὅτι 4) μάγειρος εἶναι μαθὼν, τὸ πρῶτον νῦν ἱππίατρος ἐθέλησα γενέσθαι.

1) Ita MS. νόμος in *Editis*. 2) Ita MS. εἰσήκει in *Editis*.

3) Δικαία MS. 4) Ita MS. ἱππίατρος ἐθέλησα γενέσθαι in *Editis*.

Οτι ἰνές, διπλοῖς κινδύνοις περιπεσόντες, καὶ τοῖς ἐχθροῖς, ὠφελεῖν πειρωμένοις δολίως ἀνταμοιβὴν κακὴν παρέχον.

ΑΛΛΩΣ ex *Arbuthnotio*.

Ὁνος ἐζήτει τὸν ἰασάμενον, ἐμπαρένλος αὐτῷ τῷ ποδὶ σκόλοπος. καὶ τοῖς πολλοῖς δὲ τῶν πολλῶν, μόνος ὁ λύκος ὑποχνεῖτο τὴν ἴασιν καὶ τοῖς ὁδῶσιν ἐξαιρεῖται τὰ πάθος. ὁ δὲ τῷ σωθέντι ποδὶ τὸν ἰασάμενον ἐπληττεν.

Οὕτως οἱ πονηροὶ χάριτι ἀμοιβὰς ἀντισφύρονται βλάβας.

260. *Afinus & Lupus.*

Afinus calcato ligni aculeo claudus factus est. Lupum autem conspicatus huiusmodi verbis eum alloquitur. O lupè, en! prae cruciatu morior, futurus esca, aut tua, aut vulturum, aut corvorum. Unam modo gratiam a te flagito; educ prius ex pede aculeum, ut liceat mihi animam efflare sine dolore. Tum lupus summis dentibus aculeum mordicusprehendens eduxit. Afinus vero, doloris oblitus, calces in lupi hian-

tis faciem, impegit; & fractis illius fronte & naribus & dentibus, aufugit: lupus seipsum accusante, ac merito sibi id evenisse dicente, quod qui didicerat esse coquus, nunc vellet medicinam facere.

Sic nonnulli, multis licet circumdati sint periculis, hostibus etiam (amicisque) quorum beneficio ab omni discrimine liberantur, maleficio, vice iustae ac meritae gratiae, reddunt.

σζα'. Οὐρά καὶ Μέλῃ ὄφεως.

Ὁὐρά ποτε ὄφεως ἦξις πρώτη προάγειν καὶ βαδίζειν. τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον, πῶς χάρις ὀμμάτων καὶ ἑνὸς ἡμᾶς ἄξειε, ὥς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα; ταύτη δὲ ἐκ ἐπειθον, ἕως τὸ φρονεῖν ἐνικήθη. ἡ οὐρά δὲ ἤρχε καὶ ἦγε σύρε-

σύρσασα τυφλὴ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως βάραθρον περῶν ἐνέ-
χθεισα, τὴν ῥάχιν καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἐπλήγεν. σάμψα δὲ
ἰκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέγουσα· σῶσον ἡμᾶς, εἰ δέλεις, δι-
σποινα, τῆς κακῆς γὰρ ἔριδος ἐπειράθην.

Ἄνδρες δολίκες, καὶ κακὲς, καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπα-
νταμένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

ΑΛΛΩΣ ex Plutarcho.

Οὐρά ποτε τῷ δράκοντι τῇ κεφαλῇ προσιάζουσα ἤξις ἡ-
γεῖσθαι παρὰ μέρος, καὶ μὴ διαπαντός ἀκολουθεῖν
ἐκένη. λαβῆσα δὲ τὴν ἡγεμονίαν, αὐτὴ τε κακῶς ἀπαλ-
λάττει, ἀνοίει πορευομένη· καὶ τὴν κεφαλὴν καταξάνει.
τυφλοῖς καὶ κωφοῖς μέρεσιν ἀναγκαζομένην παρὰ φύσιν
ἔπειθαι.

Τέτο πολλὰς τῶν πρὸς χάριν ἅπαντα πολυτευμένων
δρῶμεν πεπονθότας.

αβι. *Serpentis cauda & Membra.*

Tempus erat cum cauda
serpentis membra cæte-
ra rogaret, ut sibi vicissim
antececedendi & ducendi di-
gnitas tribueretur, ne per-
petuo sequi cogereetur. Cui
illa responderunt, Quo pa-
cto nos duces, more reliquo-
rum animantium, cum nec
oculos habeas nec nares, qui-
bus nostræ salutis prospicias?
Illi vero persuaderi non po-
tuit, ut tale quidquam non
postularet, donec sero sapere
coacta fuerit. Nam princi-
patum tandem adepta præi-
re cæpit, & cæco ductu quæ

sibi apta erant & connexa
post se trahebat; & per sa-
xa aspera, vepribus & du-
metis vestita, progredie-
batur, donec dorsum & to-
tum corpus misere lacera-
tum esset vexatumque. Tum
illa, turbata ægreque ferens
quod acciderat, supplex ca-
piti dicebat; Oro obtestor
que te, domine, ut nos, si
placet, e vitæ periculo eri-
pias conservesque: quippe
non alium sentio discordia-
rum esse exitum, præter to-
tius corporis interitum.

Fabu-

Fabula redarguit homi- fidias dominos suos aggredi-
nes improbos & per in- entes.

σξβ'. Οφίς, Γαλή, καὶ Μῦες.

Οφίς καὶ γαλή ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐμάχοντο. οἱ δὲ ἐκείσε μῦες
αἰεὶ κάλαναλισκόμενοι ὑπὸ ἀμφοτέρων, ὡς ἐθεάσαντο
αὐτοὺς μαχομένους, ἐξηλθόν βαδίζοντες. ἰδόντες δὲ τὰς
μῦας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐκείνας
ἐτραύπησαν.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν τάξεσιν αὐτοὺς παρ-
εισβάλλοντες, λανθάνουσιν αὐτοῖς ἐκατέρωθεν παρανόημα
γινόμενοι.

262. Serpens, Feles, & Mures.

In certis ædibus orta con- pente rediissent, in mures
tentione inter serpentem furorem convertunt, eos-
& felem, mures inquilini, que rapiunt comeduntque.

Sic qui virorum magno-
rum & popularium diffidiis
fese immiscet, certum dif-
crimen adeunt, ut qui utrin-
que ictus excipiant.

quasi secum in gratiam dere-

σξγ'. Παιδίον ἑθιον σπλάγχνα.

Βούν τινες ἐπ' ἀγρῷ θύσαντες, τὰς συγγενεῖς ἐκάλε-
σαν. ἐν δὲ ταῖς ἦν καὶ γυνὴ πενηχρά, μεθ' ἧς καὶ ὁ
παῖς. τὸ δὲ παιδίον τῶν κρεῶν πλήσας τὴν γαστέρα, καὶ ὁ-
δυόμενος, ἔλεγεν, ὦ μήτερ, τὰ σπλάγχνα. ἡ δὲ ἔπεν
ἐχὶ τὰ σά, τέκνον, αὐτὰ δὲ κατέφαγες.

Ο λόγος πρὸς ἀνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις, ἐτοίμως τὰ
ἐπιτόκια λαμβάνων, ὅταν ἀπατηθῇ, ἔτως ἄχθετα, ὡς
οἰκοδεν προιέμενος.

ΑΛΛΩΣ.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βοτῆρες ἐν ἀγρῷ ἔδυον αἶγα. συνῆν δ' αὐτοῖς καὶ γυνὴ
 πενυχρὰ, μετὰ τῇ ἐαυτῆς παιδός. τῆς δ' εὐαχίαν
 προΐεσης, καὶ ἔξογκωθείσης τῆς γαστρὸς τῇ παιδὸς ἀπὸ
 τῶν κρεῶν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν, ὦ μήτηρ, τὰ σπλάγχνα
 μου. ἡ δὲ μητὴρ αὐτῇ εἶπεν, ἔχιστα σὰ, τέκνον, αἶψά
 καλῶ φάγες.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις, τὰ ἀπὸ
 τρεῖς ἐτοίμως ἀπολαμβάνων, ὅταν ταῦτα ἀπατηθῇ,
 τως ἄχθεται, ὡς οἶκοθεν αὐτὰ προδιόεσ.

263. *Puer qui viscera comederat.*

Ruri quidam, bove mactato, cognatos suos vocant, ut secum epularentur: inter quos erat mulier paupercula cum filiolo suo. Puer se ingurgitat visceribus, cumque illa non posset concoquere alvus, graviter ægrota-

Cui illa, Non tuam, inquit, mi fili, te dolentem, sed aliena ista bubula quæ comedisti.

ceperat, & clamabat, Ah! nescis mater, quam doleant

Fabula innuit; non oportere debitores gravari, ac si sua amisissent, cum aliena reddenda sint, quæ late acceperant.

σξδ'. Παῖς ἀκρίδας θηρεύων καὶ Σκόρπιος.

Παῖς πρὸ τῆς τείχους ἀκρίδας ἐθήρευε· πολλὰς δὲ συλλαβῶν, ὡς ἐθεάσατο σκόρπιον, νομίσας ἀκρίδα εἶνα, κοιλάντας τὴν χεῖρα οἷός τε ἦν κατὰφέρειν αὐτόν. καὶ τὸ κέντρον ἐπάρας εἶπεν· εἴθε γὰρ τῆτο ποιήσεις, καὶ ἂς συνείληφας ἀκρίδας ἀποβαλῆς.

Οτι καλὸν καὶ τὰ ἐναντία γινώσκειν, καὶ τὸ μὲν καλὸν τιμᾶν, τὸ δὲ κακὸν ἐκφεύγειν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Παῖς τις θηρεύων ἀκρίδας, περιέτυχεν σκόρπιον. ὁ δὲ πρὸς τῇ παιδὸς ἀπλῶν θεασάμενος, τὸ κέντρον ὀξύνειν εἶπε.

ἔπεν· ἀπελθε παῖ καὶ σώζε, μὴ καὶ μεθ' ἡμετέρων πάντας,
ὅς ἔχεις, ἀπολέσης.

264. *Puer locustas captans & Scorpium.*

Puer quidam ruri locustas nueris manum, locustas
venabatur, multisque jam etiam, quas venatus es, cum
captis in scorpium incidit. dolore & gemitu projicies.
Hunc locustam esse ratus, in Fabula indicat, bono esse
eo erat ut in volam demissum hominibus adversa nosse &
manibus exciperet. Cui il- contraria, ut sequantur quod
le erecto aculeo, Ne, inquit, proferat fugiantque quod no-
attigeris me. nam nisi absti- ceat.

σζέ. Παῖς καὶ Πατήρ.

Υἱὸν τις γέρον δειλὸς μονογενῆ ἔχων γενναῖον, 1) κυνηγῆ-
σαι ἐφίμενον, ἴδε τῆτον καθ' ὕπνους ὑπὸ λέοντος ἀ-
ναλωθέντα. φοβηθεὶς δὲ μὴ πως ὁ ὄνειρος 2) ἀληθεύει,
οἰκημα κάλλιπον καὶ μετέωρον κατεσκευάσεν. κήκετε τὸν
υἱὸν 3) καταγαγὼν ἐφύλαττεν. ἐζωγράφησεν δὲ ἐν τῷ οἰ-
κήματι, πρὸς τέφρῃ τῇ αὐτῇ, παντοῖα ζῶα, ἐν οἷς ἦν καὶ
λέων. ὁ δὲ ταῦτα ὁρῶν πλείονα λύπην εἶχε καὶ δῆπote
πλησίον τῷ λέοντι εἶς, ἔπεν, ὦ κάλλιπον θνητὸν, διὰ σέ
καὶ τὸν ψευδῆ ὄνειρον τῷ ἐμῷ πατρὸς, τῇδε τῇ οἰκίᾳ 4) κα-
τεκλείδην, ὥς ἐν φρεσὶ. τί σοι ποιήσω; καὶ εἰπὼν ἐπέ-
βαλε τῷ 5) τείχεσιν τὴν χεῖρα ἐκτυφλῶσαι τὸν λέοντα. σκό-
λοψ δὲ τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ 6) ἐμπαγείσθ' ὄγκωμα καὶ φλεγ-
μονὴν μέχρι βεβῆτος ἐργάσατο. πυρετὸς δὲ ἐπιγενόμε-
νος αὐτῷ, θάνατον τῷ βίῃ μετέστησεν. ὁ δὲ λέων καὶ ἔτι
ἀνῆρηκε τὸν παῖδα, μηδὲν τῷ τῷ πατρὸς ἀφελήθέντα
σοφίσματι.

1) Κυνηγεῖν MS. 2) Αληθεύει MS. 3) Εἰσαγαγὼν
MS. 4) Κατεκλείδην MS. 5) Τοίχῳ MS. 6) Εμ-
παγείσθ' MS.

Ο

Ο μῦ-

*) Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς δύναται τὸ μέλλον ἐν-
Φυγεῖν.

205. *Filius & Pater.*

Senex quidam timidus, cui
unicus erat filius, isque
generosæ indolis & venatio-
ni deditus, in somniis spe-
ctare visus est filium a leone
interemptum. Veritus au-
tem ne eveniret id quod so-
mniaverat, pulchram ædifi-
cavit & plenam dignitatis
domum, inque eam filium
conclusum dedit: atque ad
eum oblectandum varias a-
nimantium species pingi cu-
ravit, & in his leonem. I-
stis autem visis infixus ani-
mo hærebat dolor: cumque
aliquando propius leonem
intueretur, nec tuendi fa-
tietas capere poterat, ita
eum affatur, O quadrupe-
dum nequissime, propter
te vanumque patris mei so-
mnium, in has ædes tan-

quam in carcerem coniectus
sum. quas a te, tantorum
mihi malorum auctore, pa-
nas repetam? me continere
non possum, quin te ma-
le mulctatum eam. His di-
ctis illico parietem manu
percussit, ut leoni oculos
excuteret. At digito in a-
culeum forte impacto, tan-
tus inde tumor ortus est cum
inflammatione, ut brevi to-
tum corpus pervaderet: at-
que febris mox subsequuta
juvenem ita afflixit, ut ani-
mam non invitus efflaret. Sic
leo ei exitio erat, frustra id
ne fieret cavente & laborante
patre.

Fabula indicat, ea quæ
fati sunt, non consilii, nemi-
nem evitare posse.

σξζ'. Πατήρ καὶ θυγατέρες.

Εχὼν τις δύο θυγατέρας, τὴν μὲν κηπαρῶν ἐξέδωκε πρὸς
γάμον, τὴν δὲ ἑτέραν κεραμεῖ. χρόνῳ δὲ προσελθόν-
τος, ἤκεν πρὸς τὴν τῆς κηπαρῆς, καὶ ταύτην πρῶτα πῶς ἐ-
χοι.

*) In codice Palatino, Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἂν μέλει συμ-
βῆναί τι, τέτοις γεννάως ἐγκατατερεῖται, καὶ μὴ
κατασοφίζεται. ἔ γὰρ ἐνφύζει.

χοι, καὶ ἐν τίνι αὐτοῖς ἦν τὰ πράγματα. τῆς δὲ ἀπέστη, πάντα μὲν αὐτοῖς παρέναι, ἐν δὲ τὲτο ἔνχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμῶν γένηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδέυσῃ. μετ' ἔτι πολὺ πρὸς τὴν τὴν κεραμῶς, καὶ ἔτι πρὸς ἐπινδάνειο πῶς ἔχοι. τῆς δὲ, τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδιδάμ, τὲτο δὲ μόνον ἔνχεσθαι, ὅπως ἀφθρία τε λαμπρὰ ἐπιμένῃ, καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ζῆσανθῇ ὁ κέραμος. ὁ δὲ ἔπεν πρὸς αὐτὴν· εἰάν ἔν σύ μὲν ἐνδιδάμ ἐπιζήτησ, ἡ δὲ ἀδελφὴ σε χειμῶνα, πῶς ἔν ὑμῖν ἔυξομαι;

Ὅτι οἱ ἀνομοίοις πράγμασιν ἐπιχειρῶντες, ἀκότως περὶ ἐκάτερα πλάσσω.

Α Λ Λ Ω Σ.

Γυνὴ τις, θυγατέραν ἔσται δύοιν μητὴρ, ἀνδράσι συνήγαυτάς, τὴν μὲν κηπαρῶν, θατέραν δὲ κεραμῶν. ἐλθὼσα τοῖν ποτὲ πρὸς τὴν τῶ κηπαρῶν γεγαμημένην, τὰ τε ἄλλα ὠμίλει, καὶ πῶς ἂν ἔχοι διηράτα. ἡ δὲ τὰ μὲν ἄλλα, μήτηρ, ἔφη, καλῶς, εὐχε δὲ τὴν ὄμβρον φορᾶν, ὡς τοῖς λαχανοῖς αὐξήσει καὶ καλὰ νόμους προσγένητο. ἐκείθεν δ' ἐξελθὼσα, καὶ πρὸς τὴν συνοικήσαν τῶ κεραμῶν ἐφικνέσθαι. τοῖς δ' αὐτοῖς χρησαμένη καὶ πρὸς ἐκείνην, ἔκβεν, ὡς τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἡμῖν, ὦ μήτηρ, ἔχει, εὐχε δ' ἀφθρίαν ἡμῖν καὶ ἥλιος γίνεσθαι θερμότερος τε καὶ καθαρωτέρος, ὡς ἂν θάττον οἱ κέραμοι ψύχοντο καὶ ἡ μητὴρ πρὸς ταῦτα ἔφη, σοὶ μὲν, ἀφθρία, τῇ δὲ τῶ κηπαρῶ συνοικήσῃ παμπόλλες νιέες δοῖεν οἱ θεοί.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ ὅτι οἱ μηδὲν ἐκ τῶν ἰδίων ἔχοντες χαρίζεσθαι, ἑαδίως τοῖς αἰτέσι τὰ τῶν ἄλλων ἐπαγγέλλονται.

266. Pater & Filia.

Quidam cui duæ erant filiae, unam in matrimonio locavit olitori, aliquot effluxissent, eam, quam olitori nuptam dederat, visum ibat, & interro-
gabatur, quomodo valeret, & quo

quo in statu res essent. Cui illa, Sibi abunde omnia esse, nihilque desiderare quod Deos amplius roget, nisi ut imber delaberetur pluviaque venirent ad oléra irriganda. Non multo post ad figuli conjugem adibat, pariterque ex ea querebat, quomodo se haberet, & an res sibi ex sententia succederent. Illa respondit, Pulchre mihi nuptiæ ceciderunt, nec re

quapiam egeo, quam a Diis postulem, nisi ut diu serenum sit, & sol clare effulgeat ad urceos nostros exsiccandos. Ad quam pariter: si tu vis ferenitate, sororque malit pluvias, quas preces ad Deos adhiberem, plane nescio.

Plerumque accidit, ut qui ad res diversas ferantur, in neutris fiant voti compotes.

σζς. Παῖς ψεύσης.

Παιδίον 1) τὰ πρόβατα νέμον, 2) ὡς λύκον ἐρχόμενον πρὸς διαφθερᾶν ὄρεων, ἐπικαλέμενον τὸς ἀγρότας, ἔλεγε βοηθεῖτε ὥδε ἐρχεται λύκος. οἱ δὲ ἀγρόται τρεῖς χονδρὲς τῶτον εὐρισκον μὴ ἀληθεύειν τὸτο δὲ ποιήσαντες ποικίλεις, εὐρισκον ψευδόμενον. μετὰ δὲ ταῦτα τὸν λύκον προσελθόντος καὶ τὴν παῖδος βοῶντος, δεῦτε, λύκος, ἐλθί, τίς ἐπεπισεύκει προσδραμεῖν αὐτῷ καὶ βοηθήσαι. ὁ δὲ λύκος εὐρηκὼς ἀδειαν, τὴν ποιμνὴν πᾶσαν διέφθειρεν ευκόλως.

Ὅτι τοσῶτον ὄφελος τῷ ψεύτῃ, ὅτι καὶ ἀληθῆ λέγοντι ποικίλεις ἐπισεύεται.

267. Puer mendax.

Puer, custos ovium, quasi lupum advenientem vidisset ad eas devorandas, ope rusticorum implorabat contra ejus incursionem, clamans, Heus! adeste, mihi a lupo succurrite. Rustici, pleno gradu, ad puerum accurrunt: lupoque nusquam apparente, ad opera sua redeunt. Cumque aliquoties per lusum idem fecisset

1) Πῆ MSS. 2) Illud ὡς ex conjectura.

ser puer, manifesti mendacii eumprehendunt. Sape autem frustratus eos, qui auxilium illi laturo advenerant, tandem lupo irruente cum lachrymis clamare & orare miserabili voce, ut subveniretur sibi & gregi. Qui audiebant, ludere illum pariter ac ante arbitrati, neglexe-

runt preces & implorationem vani pueri. Ita lupo, existimans sibi licere quodcunque allubesceret, libere in oves grassatus eas facile perdidit.

Docet fabula; hoc consequi mendaces, ut verum etiam dicentibus nemo crederet.

σξή. Πίθηκοι.

Τὸς πιθήκας φασὶ δύο τίκτειν, καὶ τὸν μὲν ἕτερον εἶργειν καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν, τὸν δὲ ἕτερον μισθῶν. συμβαίνει δὲ κατὰ τινὰ τύχην, τὸν μὲν ἐπιμελόμενον καὶ ἀγκαλιζόμενον παρὰ τῆς μητρὸς ἀποπνίγεσθαι, τὸν δὲ ὀλιγορρέμενον ἐκτελεῖσθαι.

1) Ο λόγος δηλοῖ, ὅτι πάσης 2) προνοίας ἡ τύχη δυνατωτέρα.

268. Simia.

Simia, ut ajunt, gemellos pariunt: illisque ita a natura comparatum est, ut alterum diligant omnique studio foveant, alterum vero negligent, raroque alant. Plerumque tamen ita forte quadam accidit, ut quem

adeo depereunt gaudentque manibus gestare, completo nocent; dum alter, quem nullo amore curaue dignantur, crescit & ad aetatem adultam pervenit.

Fabula indicat, naturam præstare alterius curæ.

Ο 3

σξθ.

1) In codice Palatino, hujusmodi ἐπιμύθιον exstat: Ὅτι τοῦτον ἦθος ἔχουσιν τινες τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἀεὶ ἐχθραίνειν ἐστὶ καλὸν ἢ φιλεῖν. ἕπερ καὶ περὶ γονέων ποικίλεις πρὸς οἰκῆ γίνεται τέκνα. ὅσα δὲ δῆθεν φιλῶσιν αὐτὰ τῆς σωτηρίας ἐμποδίζονται. ὅσα δὲ δῆθεν μισῶσιν, αὐτὰ εὐκόλως πρὸς σωτηρίαν ἀπέχεται, καὶ τὸ τῶν μοναχῶν χῆμα περιβαλλέται. 2) Ita M.S. in Editis προηέταις.

σξθ. Πλέοντες.

Εμβάντες τινες εἰς σκάφος ἔπλεον. γενομένων δὲ αὐτῶν πελαγίαν, συνέβη χειμῶνα ἐξαίσιον γενέσθαι, καὶ τῶν ναῦν μικρὰ καλαυεσθαι. τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος 1) περιρρηξάμενος τὰς πατρίδας θεὸς ἐπεκαλεῖτο μετὰ οἰμαγῶν καὶ θαναγμῶν, χαριστήρια ἀποδόσειν ἐπαγγελλόμενος, εἰάν περισσώσῃ. παυσάμενος δὲ τῷ χειμῶνος, καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης, εἰς εὐωχίαν τραπέζας ἐρχάντε τε καὶ ἐσκιρτῶν, ἄτε δὴ ἐξ ἀπροσδοκίης ἀαπιφρευγότες κινῶντο. καὶ σεβρὸς ὁ κυβερνήτης ὑπὲρ χαν ἔφη πρὸς αὐτούς· ἀλλ' ὦ φίλοι, ἔτι καὶ ἡμεῖς 2) γενηθῆναι δεῖ, αἰς πάλιν, εἰάν τύχοι, χιμῶνος ἐσομένε.

Μὴ σφόδρα κατεπαύεσθαι ταῖς εὐτυχίαις ὁ μῦθος διδάσκει τῆς τύχης τοῦ ἐυμεταβλήτου ἐννοεμένε.

269. *Navigantes.*

Quidam conscensa naviorum solverunt. Cum vero in altum provecti essent, tam vehemens in mari coorta est tempestas, ut parum abfuerit quin fluctibus obrueretur navis. Interim navigantium unus, fluctibus resperfus, Deos patrios invocabat, ingenti cum ploratu multisque suspiriis, montes aureos illis promittens, modo in terram evaderent incolumes. Tandem sedato vento, magna

tranquillitas exstitit, vestrosque ad epulas conversi prae gaudio gestiebant & exultabant, ut qui ex improviso periculum effugerant. Ad quos vultus severi navicularius, O amici, inquit, eo modo nos latari oportet, ac si iterum, si ita fors tulerit, glisceret in nos tempestas.

Fabula docet, non oportere homines, ad fortunae instabilitatem respicientes, nimium felicitate extolli.

1) Fuit cum legeremus φωνὴν ῥηξάμενος. 2) in libris γενηθῆναι.

τό. Πλέσιος καὶ Βυρσεύς.

1) Πλέσιος Βυρσεῖ παραπλησιάζων τις, καὶ μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ ἵνα μεταβῇ. ὁ δὲ ἀνεβιάζετο, λέγων μετ' ὀλίγον χρόνον μεταβήσεται· τῷδε συνεχῶς γινόμενος, συνέβη, χρόνος διελθόντος, ἐν συνήθειᾳ 2) γενόμενον τὴν δυσωδίαν μηκέτι ἐνοχλεῖν.

Ο λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια τῶν πραγμάτων τὰ δυσυχῇ καταπραΰνει.

270. *Dives & Coriarius.*

Dives quidam in coriarii vicinia habitans, faetorem inde proveniente non erat ferendo. Quare ei valde instabat, ut quamprimum discederet. ille id facere pollicitus est, diem tamen de die differebat, dititans, se brevi migraturum esse. Cum autem in dies causaretur, morasque necteret, tandem factum est, ut alter malo odore affuctus nihil molestiae ex eo caperet. Fabula indicat, quicquid grave est consuetudine pariter ac patientia levius fieri.

σοά. Ποιμὴν καὶ Κύων.

Μάνδρας εἰσω πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκον ἤμελλε λεληθότως συγκλείσαι, εἰ μὴ κύων ἰδὼν τῆτον ἔπε πρὸς τὸν ποιμένα, πῶς, τὰ πρόβατα σῶσαι θέλων, τόνδε τὸν λύκον συνεισάγει τῇ ποιμνῇ.

3) Ὅτι μεγίστην βλάβην καὶ θάνατον αἶδε προσφέρειν ἡ τῶν κακῶν συνύστα.

Ω 4

271. *Pa-*

1) Sic *Neveletus*. prius erat, πλέσιον Βυρσεῖ παραπλησιάζοντα καὶ μ. 2) Ita, vel γενομένην. antea γενομένης τῆς δυσωδίας, 3) Hanc affabulationem, quae de erat in *Editis*, debemus *MSS*,

271. *Pastor & Canis.*

Quodam tempore cum pastor oves in caulam duceret, accidit ut inficius stabulum includas lupum, lupum inclusum iret. At qui eas maceret perdatque. Consuetudo cum malis tus, illud pastorem monuit, damno fuit multis & exitio.

σοβ. Ποιμήν καὶ Κύων.

Ποιμήν ἔχων κύνα παμμεγέθη, τέτοι εἰώθει τὰ ἔμβρυα καὶ τὰ ἀποδηήσκοντα τῶν προβάτων παραβάλλει. καὶ δὴποτε εἰσελθόντος τῆς ποιμνῆς, ὁ ποιμήν θεωρῶν τὸν κύνα προσίοντα τοῖς προβάτοις, σάροντα αὐτὰ, εἶπεν· ἀλλ' ὦ ἕτος, ὁ θέλεις σὺ τέτοις ἐπὶ τῇ σῇ κερφαλῇ γενέσθαι.

Πρὸς ἀνδρὰ λόγοις μὲν φίλον φαινόμενον, πονηρὰ δὲ καὶ τάνην βλαβερόμενον.

272. *Pastor & Canis.*

Pastori, qui canem ingentem aiebat, moris erat ei fetus abortivos & oves mortuas objicere. Cum autem in caulam grex aliquando ingrederetur, pastor, qui canem animadverterat adulatione oves prosequen-

tem, dicebat, Age tu, quæ vero iis facere tibi in animo est tuum in caput recident.

In hominem verbo tenus alicui amicum, ei tamen perniciem machinantem.

σογ. Ποιμήν καὶ Λυκιδῆς.

Ποιμήν εὐρὺν λυκιδῆς, τέτρε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἀνέτρεφεν, οἰόμενος, ὅτι τελειωθέντες ἔ μόνον τῷ αὐτῷ πρόβατα τηρήσουσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀρπάξουσιν αὐτῷ οἴσουσιν. οἱ δὲ, ὡς τάχιστα ἠυξήθησαν, ἀδείας τῷ χόνις πρώτων αὐτῷ τὴν ποιμνὴν διαφθείρειν ἤρξαντο.

δε, ἀνασενάξας ἔπεν· αἰὲν ἔγωγε δίκαια πέπονθα, τί γὰρ τέττες νηπίες ὄντας ἔσωζον, ἐς ἔδει καὶ ἠυξημένους ἀναιρεῖν;

273. *Pastor & Catuli lupi.*

Pastor, cum lupi catulos
forte invenisset, eos tol-
lere decrevit, fore ratus, ut
adulti non suas tantum oves
custodirent, sed & alias ex
rpto ad ipsum deferrent.
Isti vero, ubi adoleverunt,
occasionem commodam na-
care oportebat?

σοδ'. Ποιμὴν καὶ Σκύλαξ.

Ποιμὴν σκύλακα εἶωθε τρέφειν ἐν τῶν θνησκόντων προ-
βάτων. καὶ δῆποτε ἐγγὺς ἀμνάδος νοσῶσης ἰσάμε-
νον εἶδε τὸν κύνα κατηφῆ, καὶ δοκῶντα δακρύειν, *) καὶ ὁ
μαλίζων αὐτὸν ἔπεν· καλῶς ποιεῖς συμπάσῳ, πλὴν ἄλ-
λὰ μὴ γένηται μηδὲ συμβῇ ὅπερ θέλεις.

Οτι τοιοῦτος πᾶς ἐστὶν ἐς κληρονόμος ἐστίν.

274. *Pastor & Catulus.*

Pastor, cum oves more-
rentur, iis solebat ca-
tulum pascere. Ubi autem
agnæ graviter ægrotanti eum
adstare forte viderat, humi
defixum lachrymantique si-
milem, eum leniter demul-
cens ita affatur: Recte, mi

catule, pene dixeram huma-
niter facis, quod ejus te
adeo misereat; utinam ta-
men ne eveniat, quod tu
tantopere expetis.

Ejusmodi est quicumque
hæreditatem adire desiderat.

σοε'. Προμηθεὺς καὶ Ἀνθρωποι.

Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους ἔπλασε
καὶ θηρία. ὁ δὲ Ζεὺς, θεασάμενος πολλῶν πλείονα
τὰ

Ο 5

*) Rectius forsan ὁμαλίζοντ' αὐτὴν. Nevel.

τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν, αὐτῶν τῶν θηρίων τινὰ διὰ
φθείραντα, ἀνθρώπους μετατυπῶσαι. τῷ δὲ τὸ προσαχθὲν
ποιήσαντος, συνέβη τὰς ἐκ τῶν πλαιδιόντας, τὰς
μὲν μορφὴν ἀνθρώπων ἔχειν, ταῖς δὲ ψυχὰς θηριώδεις.

Ελεγχον ὁ μῦθος ἔχει πρὸς ἀνδρας θηριώδεις καὶ ἡ
γίλως.

275. *Prometheus & Homines.*

Prometheum hoc munus efformaret. Quo factum est,
a Jove mandatum ha- ut qui ex illis erant effici
buisset accepimus, ut fictor formas & species hominum
esset hominum & ferarum. haberent, animis vero fe-
Jupiter autem, ubi animad- ras & immanes belluas re-
vertit eum multo plura ani- ferrent.
mantia rationis expertia, Fabula redarguit homi-
quam ea praeclara, fabricasse, nes moribus ferinis astuetos,
jussit ut feras aliquot perdi- & qui prae iracundia vi-
tum iret, & ex iis homines apud se sunt.

σοσ'. Ρόδον καὶ Ἀμάραντον.

Ρόδω παραφυσὲν ἀμάραντον ἔφη πρὸς αὐτὸ, ὅσον ἀνδρὶ
εὐπρεπὲς εἶ, ποθητὸν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις μα-
καρίζω σε τῇ κάλλει καὶ τῇ εὐωδίᾳ. τὸ δὲ εἶπεν, ἐγὼ
μὲν, ὦ ἀμάραντον, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ζῶ, καὶ, καὶ ἂν μὴ
δεὸς κόψῃ με, τήκομαι, σὺ δὲ ἀνδρὶς αἰεὶ, καὶ ζῆς εἰς
νέον.

Ὅτι κρεῖσσον ὀλιγαρκέμενόν τινα διάμενεν, ἢ πρὸς
ὀλίγον τρυφήσαντα μεταβολῆς δυσυχῆς τυχεῖν, ἢ καὶ
ποθανεῖν.

276. *Rosa & Amarantus.*

Juxta rosam enatus fuerat pulchra esset, hominibus
amaranthus. Ergo hanc que pariter ac Diis in deli-
ille admirari & beatam prae- ciis, non minus ob odorem
dicare, quæ aspectu adeo quam formam. Cui illa,
Ego

Ego quidem, o amaranthe, perennis semperque eadem.
ad breve tempus floreo vi- Melius est paucis conten-
voque, & licet me nemo tum vitam producere, quam
decerpat, mea tamen spe- exiguum ad tempus laute
cies decora cito interit: tuæ viventem ad inopiam redigi
vero venustatis elegancia mortemve oppetere.

σοῦ. Σφήξ καὶ Ὄφις.

Σφήξ ἐπὶ κεφαλὴν ὄφeos κατισῶσα, καὶ συνεχῶς τῷ
κεντρῷ πλήττεσα 1) ἐχρεΐμαζεν. ὁ δὲ, περιόδυνος γε-
νόμενος, καὶ τὸν ἐχθρὸν ἐκ ἔχων αἰμύνεσθαι, ἐξελθὼν, ἐν
τῇ ὁδῷ καὶ ἰδὼν ἁμαξάν ἐρχομένην, τὴν κεφαλὴν τῷ τρά-
χῳ ὑπέθηκε, φάσκων, συναπόλλυμι τῷ ἐχθρῷ.

Πρὸς τὸς συνκινδυνεύειν τοῖς ἐχθροῖς πειρωμένος.

277. *Vespa* & *Serpens*.

Vespa, serpentis capiti in- filii, ut rore subiceret ca-
fidens, crebris aculei put, dicens; Non ægre hoc
ictibus molestiam ei creabat. faciam, ut qui simul cum
Ille vero, dolore percitus, inimico moriturus sim.
eoque magis quod non va- Fabula in eos dicitur, qui
leret per sese inimicum ulci- nullum refugium periculum,
fei, egressus & in via con- modo secum discrimen ade-
spicatus currum advenien- ant inimici.
tem, id deinum cepit con-

σοῦ. Ταῦρος καὶ Τράγος.

Λέοντα φεύγων ταῦρος, εἰσηλθὼν εἰς σπήλαιον τράγος
δὲ τῆτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει. ὁ δὲ εἶπεν· ἔσέ, ἀλλὰ
τὸν λέοντα φοβῶμαι. ἐπεὶ 2) παρῆλθε τὸ θηρίον, καὶ τότε
γνώσῃ, τίς ἡ δύναμις ταύρου καὶ τράγου.

ΟΤΙ

1) Forſan ἡμάτιζεν, sanguinem eliciebat

2) Παρῆλθε in Editis absque θηρίον. Forſan legen-
dum παρῆλθε τότε καὶ γν.

Οτι πολλαίσι καὶ δυνατὲς ἄνδρας αἱ συμφοραὶ ταπεινῶσι, τὰς ἐξ εὐτελῶν καὶ δειλῶν ὑπομένειν αἰκίας.

278. *Taurus & Hircus.*

Cum urgeret taurum insequens leo, confugit ille ad hirci caulam. Sed hircus in foribus resistere, neque taurum intro admittere. Cui taurus, Non te metuo, sed leonem postquam ille praterierit qui utroque nostrum robustior, vis & timidis illatas.

σοφ. Τέτλιξ καὶ Αλώπηξ.

Τέτλιξ ἐπὶ τινος ὑψηλῆς δένδρε ἦδεν. αλώπηξ δὲ, βολομένη αὐτὸν καταφραγὲν, τοιαῦτον ἐπενόησεν. ἀντικρὺς εἰσαὶ εἰσαύμασεν αὐτῇ τὴν εὐφωμίαν, καὶ παρέκλειε καὶ αἰσθῆναι, λέγουσα, ὅτι ἐπεθύμει δεῖσάσασθαι πηλίκον ζῶον τηλικαῦτα φθέγγεται. καὶ κῆνος 1) ὑπονοήσας αὐτῇ πρὸς τὸν αλώπεκα εἶπεν· ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὡς αὐτῇ, εἰ ὑπέλαβες με καὶ αἰσθῆσθαι. ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνου αλώπεκα φυλάττομαι, ἀφ' ἧς ἐν ἀφοδευματι αλώπεκος πλεῖον τέτλιγος εἰσαυμάσθη.

Οτι τὲς φρονίμως τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλας αἱ συμφοραὶ σοφονίζουσιν.

279. *Cicada & Vulpes.*

Cicada, cum in arborem cellam subilisset, suaviter canere coecepit. Vulpes famelica, quae eam devorare concupisset, huiusmodi rationem inuit, ut eam ad se allicere & capere posset. Ex aduerso stans simulabat, se vocis ejus suavitatem summe admirari: adeoque eam rogabat, ut de arbore descendere non graveretur,

1) Antea ὑπονοήσας αὐτῇ ὡς ἐπὶ τὸν τέτλιγα εἶπεν.

retur, ajens, Se magno teneri desiderio videndi, quantum sit animal illud quod vocem talem ederet. Illa, verbis subesse dolum suspicata, vulpi respondit. Heus tu! falsa es! longeque erras, si persuasum habeas ad te me

descensuram esse. nam ex quo cicadae alas stercorei vulpino forte haerere animadvertebam, a vulpibus caveo, illisque conspectis in altum subvolo.

Prudentes pericula aliena cautos faciunt.

σπ'. Τοξότης καὶ Λέων.

Ἀνὴρ δὲ τις εἰς ὄρος τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι. πάντα δὲ τὰ ζῶα τῶτον θασσάμενα ἔφυγεν. λέων δὲ μένος 1) προσεκαλεῖται αὐτὸν εἰς μάχην. ὁ δὲ, βέλος πέμψας, καὶ τὸν λέοντα βαλὼν, ἔφη. δέξαι καὶ ἴδε τὸν ἐμὸν αἶγγε-
λον, ὅς ἐστι, καὶ τότε 2) ἐγὼ ἐπέρχομαί σοι. ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὤρμησε φεύγειν. αἰλῶπεκος δὲ τέταρτον θασσάμενον καὶ μὴ φεύγειν λεγόντος, ὁ λέων ἔφη. ὦ αὐτὴ, ὁδῶν μὲ πλανήσεις, ὅπως γὰρ τοῦτον πικρὸν αἶγγελον ἔχει, εἰάν αὐτὸς ἐπέλθῃ, ἐκ αὐτοῦ ὑποίσω.

Ο μῦθος δηλοῖ, μηδαμῶς πλησιάζειν τὰς πόρρωθεν χαλεπαίνοντάς.

280. Jaculator & Leo.

In montem quidam conscendit jaculandi peritus, ut feras caperet. Ubi autem cum conspexerunt, suae quaeque salutis fuga consuluerunt, praeter leonem, qui ad pugnam eum provocabat. Jaculator, telo emissio cum leonem ferisset, dicebat; Accipe, & meum nun-

cium, qualis sit, fac agnoscas; brevique ipse ad te veniam. Leo vulneratus protinus in fugam se conjicit. Cum autem vulpes eum hortaretur ut animos fumeret & fugam non meditaretur, ita ipsam alloquutus est leo. Heus tu! non est ut me decipias: nam si nuncium adeo

1) Προσεκαλεῖτο MS. 2) Καὶ γὰρ Νοβ.

adeo acerbum habet, cum ipse in me imperum faciet, quis fieri potest ut eum sustineam?

Fabula ostendit; eos qui eminus nocere possunt, raro cominus pugnare.

σπά. Τράγος καὶ Ἀμπέλως.

Τράγος ἐν τῇ ἐκβολῇ τῆς ἀμπέλως τὴν βλάστην ἔτρωγε. τὸν δὲ προσεῖπεν ἡ ἀμπέλως· τί με βλάπτεις, μή ἐκ ἐστὶ χλοή; ὅμως ὅσον σε θυομένω οἶνον χεῖζουσιν ἐνὶ παρῆξιν.

Οἱ καὶ τὰς ἀχαρίστες καὶ βλομένους τὰς φίλας πλεονεκτεῖν ἐλέγχει ὁ λόγος.

ΑΛΛΩΣ ex *Arbuthnotio*.

Ἀμπέλως ἐκόμει βότρυσι. παρὰ πλῆσιον δὲ ἦν τοῖς κακοποῖς καὶ τὸ βλάστημα. τράγος δὲ τις ὕβρει χρώμενος πλείονι τῆς ἀμπέλως παρέτρωγε, καὶ διελυμάγετο προσίαν τοῖς βλαστήμασιν. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη. μένει σὺ τῆς ὕβρεως δίκη· σὺ μὲν γὰρ ἔμικρόν ὑπερον ἱερῶν τοῖς θεοῖσιν, ἐγὼ δὲ παρ' ἐμαυτῆς 1) ἀντισπείσω τὸν οἶνον. 2) Ἀδρᾷ τις, καὶ πείσεται.

281. *Hircus* ὃ *Vitis*.

Cum vitis pampinos ederet, eos ardebat hircus. Quod dum faceret, ira eum increpat vitis. Cur tu mea folia carpis, nonne satis superque herbarum? Cum autem vitem depascere pergeret hircus, Quantum

potes, inquit, noceto mihi: ego tamen vini tantum tulero, quantum te mactato ad libandum Diis satis fuerit.

Fabula redarguit ingratos, & qui suos non verentur lädere amicos.

σπῶ.

1) Ἐπισπείσω NS. 2) Ὁ δρᾷ τις, τῷ το πείσεται MS.

σπ' Ἰαίνας καὶ Ἀλώπηξ.

Τὰς Ἰαίνας Φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλασσομένης αὐτῶν
τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν ἄρσενας, ποτὲ δὲ θηλείας
γενέσθαι. καὶ δὴ Ἰαίνα θεασαμένη ἀλώπεκα ἐμέμφετο
αὐτὴν, ὅτι Φίλην θέλεισθαι αὐτῇ γενέσθαι ἢ προσίεται. καὶ
κείνη ὑποτυχῶσα εἶπεν· αἰὲν ἐμὲ μὴ μέμψε, ἦν δὲ σὴν
φύσιν, δι' ἣν ἀγνοῶ ποτερὸν ὡς Φίλη ἢ ὡς Φίλω σοι χρε-
σμομαι.

Πρὸς ἀνδρᾶ ἀμφίβολον.

282. *Hyæna & Vulpes.*

Ajunt hyænis utramque
esse naturam, & alter-
nis annis mares, alternis
feminas fieri. Aliquando
autem hyæna, vulpem
conspicata, ei dicebat, Sibi
fatis causæ esse ad eam ob-
jurgandam, quod suam ami-
citiam ipsi valde eam expe-
ctanti praefracte negarit. Illa
vero respondit: A me hæc
culpa procul est; in tuam
amabo eam conferas natu-
ram. nam, cum verum fa-
tendum sit, qui scire pos-
sum, utrum te amici loco,
vel pro amica habere de-
beam?
In hominem varium &
versipellem.

σπ' Ἰαίνας.

Τὰς Ἰαίνας Φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν φύσιν, καὶ
ποτὲ μὲν ἄρσενας γενέσθαι, ποτὲ δὲ θηλείας. καὶ δὴ
ποτὲ ἄρσεν Ἰαίνα θηλεία παρὰ φύσιν διετέθη. ἡ δὲ ὑπο-
τυχῶσα εἶπεν· αἰὲν ὧς ἔσος μὴ ταῦτα πράττει, ὡς ἐγγὺς τὰ
αὐτὰ πεισόμενος.

Πρὸς ἀρχόντας λογοδεγίας τὰς ὑπ' αὐτὰς, καὶ πάλ-
ιν ἐκ τῶν συμβεβηκότος τέτρως ὑπ' ἐκείνων λογοδε-
τῶμεν.

283. *Hyæna.*

Hyænas ajunt quotannis ut modo mares sint modo
suam mutare naturam, sequioris sexus. Cum au-
tem

tem aliquando hyæna masculus aliter quam natura ferbat cum femina confuefcere voluerit, illa eum reprimens ajebat; Heus tu! ne quid istiusmodi facias, ut

qui illa ipsa brevi passurus sis.

Ad magistratus, qui eorum gestarum rationem aliis poseunt, mox, prout non raro fieri solet, iisdem rationem reddituri.

σπδ'. Φαλακρός ἵππεύς.

Φαλακρός τις ξέναις τείχεσσι 1) τῇ ἑαυτῆς περιδείῃ καὶ Φαλῇ ἵππευεν. ἄνεμος δὲ Φυσήσας 2) ἀφῆκε ταύτας. γέλως δὲ πλατὺς τὰς παρεστώτας ἔχεν. καὶ αὐτὸς εἶπε τῷ δρόμῳ παύσαι· τὰς ἔνι ἐμαῖς τείχεσσι τί ξένος φέυγειν με, ἀλλὰ καὶ ἴον ἔχοντα ταύτας, μεθ' ἐκείνου ἐγενήθησαν, κατέλειπον.

Οτι μηδεὶς λυπεῖσθω 3) συμφορᾷς ἐπελθούσας αὐτῷ· ὁ γὰρ γεννηθεὶς ἔνι ἔχεν ἐκ φύσεως, τὸτο ἔδὲ παρμένει. γυμνοὶ γὰρ ἤλθομεν οἱ πάντες, γυμνοὶ ἔνι ἀπέλευσόμεθα.

284. *Eques calvus.*

Calvus quidam, coma aliena capiti aptata, equum ascendit, & per campum peregritabat. Vento autem vehementi orto, avolant capilli: quique calvitiei ejus aspexerant, cachinnum tollunt. Atque ille, equum sustinens, Quid novi est, inquit, crines non meos me relinquere, cum & olim defluxerint qui mei fuerant, &

isti eum] qui ipsos habuit, & quocum nati erant, deseruerint.

Fabula monet; neminem debere dolorem capere ex improvisis calamitatibus: quicquid enim a natura non habemus, id fluxum est & caducum: nudique in mundum venimus, & nudi ex eo exhibimus.

1) Ita MS. τὴν ἑαυτῆς κορυφὴν περιδείῃς in Editis
φάλατο MS. 3) Επὶ συμφορᾷ ἐπελθούσῃ MS.

σπδ'.
2) Ἄ-

σπέ. Χαλκεὺς καὶ Κύων.

Ἦν τις χαλκεὺς κυνάριον κεκτημένος. ὃ δὲ χαλκεύων, ὃ κύων ἐκοιμᾶτο· πάλιν δ' ἐθίων, ἐγρηγόρει. ὁ χαλκεὺς ὅσῳν ῥήφας αὐτῷ ἔπεν· ταλαίπωρον ὑπνώδῃ, ὅταν τὸν ἀκμονα κρέω, ὑπνοῖς, ὅτε δὲ τὰς ὀδόντας κινήσω, εὐθὺς ἐγείρεις.

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τὰς ὑπνώδεις καὶ ἀργὰς, τὰς ἐξ ἀλλοτριῶν πόνων τρέφεσθαι ἐφιεμένες.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἦν τις χαλκεὺς κυνάριον κεκτημένος. ὃ δὲ χαλκεύων ὃ κύων ἐκοιμᾶτο, πάλιν δ' ἐθίων ἐγρηγόρει. καὶ ὁ χαλκεὺς ὅσῳν ῥήφας αὐτῷ ἔπεν, ὃ ταλαίπωρον σὺ κυνάριον. τί σοι ποιήσω, ὅκνω κατεχομένω. τὸν γὰρ ἀκμονα ἐμὲ προσκεκρηκότος, ἐπανακλίνεις σαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, μὴ θελόντος σε ἀναστῆναι καθόλου. ὅταν δὲ πάλιν τὰς ὀδόντας κινήσω, εὐθὺς ἐγείρη, καὶ τὴν κερκον σου σείεις.

285. Faber ἔ' Canis.

Faber quidam canem habebat, cui mos erat, in utramque aurem dormire, dum herus ferrum fabricaret, & continuo excitari, cum aliquid manderet. Cui faber os objiciens, ὁ miscellus, ait, quid tibi oscitanti faciam, qui cum incudem tundo dormitas, cum vero dentes moveo, statim expergisceris.

Fabula somniculosos & socordes redarguit, qui volunt ex aliorum vivere laboribus.

σπς'. Χελιδὼν καὶ Ὀρνίθες.

Χελιδὼν, ἐκκλησίαν τῶν ὄρνεων συναθροίσασα, παρήναι, φάσκεσθαι· κράτιστον εἶναι τὸ μὴ προσκόπτεῖν ἀνθρώποις, ἀλλὰ φιλίαν συνδεμένους οἰκείως διακρίσθαι πρὸς αὐτούς. τῶν δὲ ὄρνεων τις τὰ ἐναντία *) τῇ χελιδόνι ἔλε-

P

*) Antea, τὴν χελιδόνα.

ἔλεγεν· αἰὲν ἢ τὸ σπέρμα τῆ λίνε μᾶλλον κατεδίδεν καὶ
 ναλίσκωμεν, καὶ ἀφανῆ ποιῶμεν, ἵνα μηκέτι ἔχῃσι πλε
 κειν δικτυα καθ' ἡμῶν. ἡ μὲν ἔν χελιδὼν, ἀρίστη γὰρ
 ἔχουσα, αἰκίνδυνος ἐγένετο ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβουσα, καὶ
 ἐν ταῖς οἰκίαις τίκτεσα παρὰ ἀνθρώποις, ὅθεν ὑπὸ αὐτῶν
 τῶν πάχει κακόν· τὰ δὲ λοιπὰ ὄρεα, ὡς μᾶλλον ὑπὸ
 μέναινα κατεδίδεν τὸ σπέρμα, ὡς πάντες τῆ λίνε κα
 κῶν αἰτίς, συμβαίνει λιπαρὰ γενέσθαι καὶ μάλα δικαίως
 ὑπὸ ἀνθρώπων συλλαμβανόμενα δαπανᾶσαι. ἔστω τ
 ταύτην τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομέναινα μετενόησεν, καὶ
 μετὰ ἀνθρώπων μένειν, ἀλλ' ἐν αἰερί πέτεσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐν τοῖς βιωτικαῖς πρά
 γμασι τῷ τῆς ἀγχυσίας βελεύματι ἐχρήσαντο, αἰκίνδυνος
 διεφυλάχθησαν.

285. *Hirundo* & *Avicula*.

Hirundo, avibus in con
 sationem vocatis, eas
 alloquitur monuitque, Opti
 mum esse, ajens, homines
 non offendere, sed cum illis
 amicitiam colere & familia
 riter vivere. Contra autem
 alia dicebat avicula, Quin
 potius, cum linum feritur
 semina eruamus & comeda
 mus, ne exoriatur herba
 nocentissima avium generi,
 ex qua retia nobis texunt
 homines, nobisque infidi
 antur. Hirundo itaque cum
 aviculas, optimo dato con
 silio, in suam sententiam
 pertrahere nequiverit, ipsa

de sylvis & solitudinibus in
 oppida se contulit & ad ho
 minum consuetudinem
 Cumque in ædibus, nemi
 ne ipsam lædentē aliquan
 diu vitam ageret, tandem
 ausa est nidulos suos in cons
 pectu omnium ponere, pul
 losque excludere & alere.
 Cæteris vero satius visum
 est semina depascere, quod
 linum illis omnium malo
 rum causa esset. Qua re
 fiebat ut pingues & opime
 evaderent, adeoque in ho
 minum escam valde expeti
 tæ indies magno numero in
 terierint. id quod illis in
 ment-

mentem revocavit se pessime sibi met prospexisse, qui, salutari consilio neglecto, supra terram per aëra volare maluerunt, quam hominum sibi conciliare amicitiam, & cum illis tuto habitare.

Sic qui in summis vitae rebus prudentes in consilium adhibent, iisque obsequuntur, raro in periculum veniunt, aut perniciem sibi met accersunt.

σπζ'. Χελιδὼν καὶ Δράκων.

Ξένη χελιδὼν, ἡ τοῖς ἀνθρώποις 1) συνοικήσασα, ἐν διακαστηρίῳ τὴν ἑαυτῆς ἐπέζη καλλιὰν ἐν τοῖσιν αἰκέσιν γίνεσθαι τῶν 2) ἐπὶ νεοτῶν μήτηρ. ὅφρις δὲ ἐν τραύλῃ συρὲις τὰς ἑαυτῆς κατέφαγε νεοτῆς. ἡ δὲ χελιδὼν θένυσσα 3) ἐπεκράγει, οἷ μοι τῇ ξένῃ, ὅτι ἐνθά πάντες δοκαῖνται, μόνῃ ἔγωγε ὑδίκημαι ἀδίκως.

287. *Hirundo & Draco.*

Hirundo peregrina, quæ cum hominibus vitam agere decreverat, in pariete fori, ubi iudicia fieri solebant, nidulum suum figebat: ibique brevi septem pullorum mater facta est. Serpens autem, ubi eos conspexerat, e latibulo suo prodit, oculis eminentibus, inflato collo, & tumidis cervicibus, & sui terrore facit ut misera hirundo avolarer, pullosque relictos statim deglutit. Tum illa, sortem suam deplorans, Heu me peregrinam, inquit, mortalium infeliciissimam! En! eo loco, ubi alii jus suum obtinent, mihi potissimum vis & injuria allata fuit.

σπη'. Χελώνη καὶ Λαγώς.

Χελώνη καὶ λαγὼς περὶ ἐξυτητος ἤριζον, καὶ δὴ προσδεσμίαν εἰσάσαντες καὶ τόπον, ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν 8ν

P 2

1) Antea, συνοικήσα. 2) Ἐαυτῆς MS. 3) Ἐπεκράγει MS.

ἐν λαγῶς, καὶ διὰ τὴν φυσικὴν ὀξύτητα ἀμελήσας τὸ δρόμον, πεσὼν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκοιμᾶτο· ἡ δὲ χελώνη, συνειδυῖα ἐαυτὴν βραδυτάτην, ὃ διέλειπεν τρέχουσα, καὶ ἔτιως κοιμώμενον τὸν λαγῶν παραδραμῆσα, εἰς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἀφίκετο.

Οτι πολλάκις φύσιν ἀμελήσαν πόνος ἐνίκησεν.

Α Λ Λ Ω Σ

Ποδῶν χελώνης κατεγέλα λαγῶς καὶ ἀργίας, ἡ δὲ φη· ἐγὼ σε τὸν ταχύν ἐν τοῖς ποσὶ νικήσω. ὃ δὲ λαγὼ μόνω, χελώνη, λέγεις τῆτο· αἰετὶς ἔριξε καὶ γνώσῃ, τὸ δὲ τὸν τόπον ὀρεῖ, καὶ βραβεύσει τὴν νίκην. ἀλάπηξ δὲ δικαίαν καὶ σοφωτάτην, ἐταξεν ὁδόν, τῶν δρόμων τὴν ἐνδεῖαν. ἡ δὲ χελώνη, μὴ ῥαθυμήσασα, ἤρξατο τῆς ὁδοῦ πρὸς τὸ αὐτῆς ἀφωγῶσα δυσκίνητον. ὃ δὲ λαγῶς, παρὰ τῶν ποσὶν, ἐκοιμήθη, καὶ ἔλθων ἐπὶ τῇ ὀρίσμένῃ περὶ, ὅτε νικῶσαν τὴν βραδεῖαν χελώνην.

Οτι πολλοὶ, τῇ μὲν φύσει ἀργοὶ, τῇ δὲ συντομίᾳ τὸν φύσει ταχέως, ῥαθύμως δὲ, νικῶσιν.

288. Testudo Et Lepus.

Orto diffidio inter testudinem & leporem, testudo, licet ita tarda & segnis ut naturæ potius ludibrium quam animal videretur, non dubitavit in certamen cursus provocare leporem, pedum velocitate præstantem. Placet nihilo secius lepori oblata conditio, non quidem experiundi ergo tentandive, sed ludificandi animi, quæque curis remittendi.

Die itaque locoque confutis discessere. Cumque certamen iniretur, lepus, primis summotus carcibus, longe testudinem supererat: qua re fiebat, ut fecum statueret in loco herbitudo quiescere, & pabulo lecto semet reficere. Forte autem, eum, dum id ageret, sopor oppressit: atque interim testudo, omni conatu adhibito, quantum pedes

des valuerunt, progreditur; &, priusquam excitaretur lepus, metam attingit, tardiuscule licet more suo in-cesserit. Quod ubi compe-rit lepus, & testudinem con-verſo itinere revertentem conſpicit, de via præ pудо-

re deſſectit, palamque facit, ſe, dum pedum pernecitati nimium fidit, ab animalium ignaviſſimo victum eſſe.

Fabula ſignificat; viri-bus præſtantes, ſi deſi-des fuerint, ab imbecillio-ribus ſuperari poſſe.

σπθ. Χῆρα καὶ Πρόβαλον.

Εν τόπῳ ταῖς χῆράς τις εἶχε πρόβαλον. τότε δὲ τὸν πό-
νον λαβεῖν θέλῃσα, ἐκείρεν ἀτέχνως, τῷ μάλλῳ
τὴν σάρκα ψαλίζουσα. τὸ δὲ πρόβαλον ἀλγὺν ἔλεγεν, τί
με βλάπτεις; πόση γὰρ ὀλκὴ τὸ ἐμὸν αἶμα προσθήσῃ; καὶ
εἰ μὲν κρεῶν, ὧ δέ σποινα, χρῆζεῖς, μάγειρος ἔσθαι, ὅς
με συντόμως θύσει· εἰ δὲ ἐρίε καὶ πόκε, κρεὺς ἔσθαι, ὅς
καὶ πάλιν κρεῖ με καὶ σώσει.

Οτι οἱ ἀπειρίαν πράγματές τινος ἔχοντες, καὶ διὰ
ἀλεονεξίαν μεταχειριζόμενοι, ὅ τσῶν κέρδος ὅσῃν βλά-
βην καρπύνονται.

289. Vidua & Ovis.

Vidua quædam oviculum
habebat in agello ſuo e-
nutritam. Hanc, cum vellus
eius deſideraret, condebat,
rerum iſtiusmodi imperita,
quo factum ut una cum lana
carnis etiam fruſta bene
magna auferret. Id quod
ægre ferens ovicula, domi-
næ dicebat: Quorſum me
adeo lædis, nil tale compe-
ritam? quanto pretio meus

parabitur ſanguis? 'Siqui-
dem, o hera, carnibus in-
diges, aderit coquus qui me
continuo mactabit; ſiſi lana
& vellere tibi opus ſit, fac
veniat tonſor, qui rurfus
me tondeat vitamque
ſervet.

Qui rerum imperiti eas
præ avaritia aggrediuntur,
non tantum lucri quantum
damni inde capiunt.

σς'. Χρεωφειλέτης.

Αθήνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης, ἀπαγγέμενος παρὰ τὸ δάνεισθαι τὸ χρέως, τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει ἀνὰ βολὴν αὐτῷ παραχέουσα, ἀπορεῖν φάσκων. ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, προσάγαγον ἣν μόνον εἶχεν ὕν, παρόντος αὐτὸς ἐπώλει. ὠνήμε δὲ προσελθόντος καὶ διερατῶντος, εἴ τοι καὶ ἤ ὕς ἐκεῖνος ἔφη, μὴ μόνον αὐτὴν τίνασκειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως, τοῖς μὲν γὰρ Μυστηρίοις θήλεα ἀποκυλίσκει, τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἄρσενα. τῷ δὲ ἐκπλαγύντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ δανειστὴς εἶπεν· ἀλλὰ μὴ θαύμαζε, αὕτη γὰρ σοι καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τίξεται.

Ο λόγος δηλοῖ τὸτε οὐκ ὀκνεῖσιν οἱ πολλοὶ διὰ τὸ ἰσχυρὸν κέρδος εἰς τὰ ἀδύνατα καὶ ἀνύπαρκτα ψευδομαρτυρεῖν.

290. Debitor.

Athenis debitor quidam, & præter omnium opinionem ad creditorem adductus, primo eum orabat, ut se diutius expectaret, quoniam in præsentia solvendo non esset, ubi vero persuaderi non poterat, suam, quam unicam habebat, in medium productam, ejus in conspectu venditum ibat. Emptore autem accedente, & ab eo quærente, an partum ediderit sus, respondit non solum ipsam parere, sed

& præter omnium opinionem nem Mysteriorum femellam, Panathenæis masculum emitti, Cum ad ista emptor obstupesceret, statim alter subjicit: Ne mirum videatur, tibi enim illa Dionysiiis etiam hædulos paritura est.

Istud indicat fabula; non dubitare plerosque vel quodlibet mendacium contingere, modo quam plurimum lucri faciant.

σςά'. Χύτρας.

Χύτραν ὀσσεακλινὴν καὶ χαλκὴν νόταμος κατέφερον. ἡ δὲ ὀσσεακλινὴ τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· μακρόθεν με κολύμβου καὶ μὴ πλησίον. εἰαν γὰρ μοι συμπροψαύσεις, κατὰ κλινὴν μου, καὶν τε ἐγὼ μὴ θέλωσα προψαύσαι.

Οτι ἐπισφαλὴς ἐστὶ βίος πένητι δυνατῷ ἀρχόντι πλη-
σιον παροικῆντος.

291. Olla.

Lebetem aheneum & ollam
fictilem undæ vis abstu-
lerat. Tum olla magnope-
re vitare concursum ahenei,
& formidare ac tremere. Cui
lebes, Quid metuis, inquit,
non ego tibi nocebo. Re-
spondit olla, In tali jacta-
tione se non posse securo ef-
se animo, cui non suspecta

ipsius voluntas erga se, sed
fortuitus concursus timori
esset.

Docet fabula; periculo-
sas omnibus modis esse con-
junctiones potentum & im-
potentum; & tenuioribus
vitandam semper esse locu-
pletiorum vicinitatem.

σς'. Ψίτλακος καὶ Γαλή.

Ψίτλακόν τις ἀγοράσας ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νύμ-
φαι. ὁ δὲ, τῇ ἡμερότητι χρησάμενος, ἐναπηδήσας
ἐπὶ τῆς νεοττίας ἐκάθισεν, κἀκείθεν μέλος τερπνόν ἐκε-
κράγει. γαλή δὲ θεασαμένη ἐπυνθάνετο αὐτῇ, τίς τε ἐ-
στίν, καὶ πόθεν ἦλθεν; ἡ δὲ εἶπεν, ὁ δεσπότης με ἄρτι
ἀνήσατο. ἰταμότατε ζώων, εἴη, πρόσφατος αἰ τοιαῦτα
βοᾶν καταβολμαῖς; ἐμοὶ τῇ οἰκογενεῖ ἐκ ἐπιτρέψαν οἱ
δέσποται φθέγγεσθαι, αἰὲν εἰάν ποτε τολμήσω προσ-
γανακτῆντες ἀπελαύνεσθαι με, καὶ σὺ ἀφόβως τολμαῖς
παραπλησιάζεσθαι; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, ῥηκοῦσποι-
να, ἀλλὰ σὺ γὰρ βάδιζε μακρὰν ἐντεῦθεν, ἐκ ὁμοίως γὰρ
δυχεραίνεσθαι οἱ δέσποται ἐπὶ τῇ ἐμῇ φωνῇ ἔσον ἐπὶ σῇ.

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν ψόγον κατὰ φθόνου αἰτίαν τοῖς
πέλας προσάγοντα.

292. Psittacus & Felis.

Quidam cum psittacum
emisset, liberam ei pote-
statem fecit suis in ædibus

pascendi. Ille vero manfue-
factus huic & illuc passim va-
gabatur; atque ubi in ni-
dum

dum insiluerat, hominum vocem suaviter modulari cœpit. Felis autem, eo animadverso, rogitat, qui esset, & unde profectus? Ille respondit, Herus me modo emit, & peregre venientem domum secum adduxit. Cui felis, O bipedum impudentissime, num tu, qui nuper admodum huc veneris, adeo clamare audes? Mihi in ædibus licet genitæ, ne hiscere quidem permittunt heri; sed, si

quid istiusmodi fecero, feritica me foras abigunt: & tu, peregrine, non vereris summa cum familiaritate huc versari? Cui ille subjicit, Apage, ædium domina, & procul hinc abi; in malam rem: non tantum mea vox molestiæ heris facessit, quantum tua.

In hominem nequam & improbum dicta est fabula, alios ex invidia in vituperationem adducentem.

σσύ. Ψύλλα καὶ Ἀνθρωπος.

1) Ψύλλα δὴ ποτὲ τῶν πολλὰ ἡνόχλει, καὶ δὴ συλλαβάν, τίς σὺ, ἀνεβόα, ὅτις εἰκὴ καὶ μάλιν ἐμέ κατανασκύδεις; ἡ δὲ ἐβόα, ὧ ἔτος, τῶςέ με, μὴ κτείναν· μέγα γὰρ κακὸν ἔδυναμαι ποιεῖν. ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὴν ἔτως ἔφη· ἄρτι τεθνήξεις χερσὶ μὲ ἰδίαις, ἀπανγὰρ κακὸν, 2) εἴτε μικρὸν εἴτε μέγα, ἐδ' ἴσως πρέπει καθύπερθε Φῦνα.

Οτι 3) κακὸς ἔδ' ἔπει εἰληθῆναι, καὶ μὲν μέγας ἦ καὶ μικρός.

293. Ρη-

1) Ex Neveleto hanc fabulam emendatam dedi. In Editis, Ψύλλα δὲ π. τ. π. ἐνόχλη. καὶ δὴ σ. τίς σὺ ἀν. ὅτι πάντα μὲ τὰ μέλη καταβοσκήσω εἰκὴ καὶ μάτην ἐμέ καταναλίσκων; ὁ δὲ ἐβ. ἔτως ζῶμεν, μὴ κτήνος· μέγα γ. κ. ἐδ. π. . . . ὅπαν γὰρ κ. ἔμ. ἐδὲ μ. ἐδ' ἴσως πρ. κ. τῷ Φῦναι. 2) Κακός. 3) Οὐδὲ μ. ἐδὲ μ. in Editis.

293. *Pulex & Homo.*

Homini cuidam valde molestus erat pulex. Is igitur, cum eum cuti mordicus hærentem cepisset, Quis tu, exclamabat, qui tantam mihi molestiam faccessis? Cui illa clamitans aiebat, Parce mihi quæso, ne occidito: nam pusilla mihi malefaciendi facultas.

At ille subridens, Mox hisce, inquit, meis manibus morieris: malum enim quodcumque sit, sive grandius sive levius, nequaquam esse decet.

Misericordia non fas est quemquam moveri erga improbum, sive opulentus, sit sive pauper.

σδδ'. *Ἰκτίνες καὶ Κύκνοι ex Arphibonio.*

Οσπιν τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ὠδὴν, τοσαύτην ἰκτίνες 1) παρέχετο πρότερον. Ἰππῶν δὲ χρεμετίζοντων ἀκούσαντες εἰς ἔρωτα ἦγον τῆς ἐκείνων φωνῆς καὶ μιμνήσκειν πειρώμενοι συναποβάλλουσιν ὡς ἔχον, οἷς μαθεῖν 2) ἐπετήδευον. χρεμετίζειν μὲν γὰρ ἐκ ἑμαυτοῦ, ἀδελν δὲ ἐπελάδοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν εἴρησιν ἢ τὴ μὴ προσήκοντος μίμησις.

294. *Milvi & Cygni.*

Qualem cygnis natura cantum, talem & olim milvis dederat. Illi vero, audito equi hinnitus sono terribili, mirifice eo capti erant, & cogitarunt, si ipsi simili uterentur, formidini sese reliquis avibus fore. Imitari igitur velle, & ad parilem vocem exprimendam guttur & rostrum intendere.

At illi neque clamores & fremitus equinos assequi potuerunt, & suum lippientem, ut vocant, tinnitum corruerunt, & magis in ridiculos quam metuendos alites evasere.

Sæpe fit, ut ea quæ natura nobis concessit amittamus, dum ea quæ negavit imitando assequi studemus.

P 5

σσε'.

1) Παρέχεται in MS.

2) Επειρώοντο in MS.

σε'. Ἰξευτὴς καὶ Τέτλιξ. ex *Arbithonio*.

Ιξευτὴς τέτλιγος αἰκίας, μέγα τι θηράσκειν ἐδόκει. μετρεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ὁδῆς παρερχόμενος. ὡς δὲ τὴν τέχνην κινήσας ἔλε τοῦ θήραμα, ὁδῆς μὲν πλεόν ἔδεν ἐκ μίσαιτο. κατηγιάτο δὲ τὴν δόξαν, ὡς ψευδῇ τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγασαν.

Οὕτως φαῦλοι δοκῶσι μᾶλλον ἢ περ γενέσθαι.

295. *Auceps & Cicada.*

Auceps, audita cicadae voce arguta, ex ea, dum praterit, conjiciebat, fore ut magnam captaret praedam. Ei itaque, arte sua adhibita, fruit insidias, & in rete pertrahit. Cum autem sensisset, se vocem & praterere nihil cepisse, illud

sibi vitio vertebat, quod ex opinione, quae homines plerumque fallit, de ejus magnitudine judicium tulisset.

Contra, res nonnullae viles potius videntur quam revera sint,

σεσ'. Καρχήνος καὶ Μήτηρ. ex *Arbithonio*.

Η μήτηρ πρὸς τὸν καρχήνον. *) τί δὲ λοξή, ἦν, ὥ παῖ, βαδίζεις ὁδὸν, ὅρθην εἶναι προσήκον; ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἤγε τῆς ὁδῆς, ὥ μήτηρ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίζειν πειράσσομαι. τῆς δὲ βαδίζειν ἀπορροῆς ὁρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο.

Ρᾶον παραγνῆν, ἃ πονεῖν ὑπὴρξεν ἀδύνατον,

296. *Cancer & Mater ejus.*

Canceri mater parvulo suo dicebat; Mi nate, cum obliquos intorques gressus, cum recta incedere deberes? Faciam, inquit ille, mi mater, si te idem facientem prius videro, Illa autem

frustra id conante, ejus amentiam redarguebat firius.

Facile est aliquem ad ea exsequenda hortari, quae fieri non possunt,

σες'.

*) Τί λοξήν, ὥ παῖ, βαδ. ὁ δ. εἶναι προσ in MS.

σς'. Ταῦροι τρεῖς καὶ Λέων. ex *Arbithonio*.

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν διαίταν ἐπεποιήθη. λέων δὲ τις αὐτοῖς παρεκώλει, θηράσαι βεβλόμενος. καὶ συνίπτας μὲν ἐλεῖν ἐκ ἡδύνατο, διασάπτας δὲ προηρέετο χειρώσασθαι· καὶ συγκρέσας, αἰκλήσας ἐν μέρει διαστήσας ἀπέκρινε, καὶ καθ' ἑκάστον προχειρότερον ἐφθειρεν, ὅς κοινῇ συνόντας ἠπόρου χειρώσασθαι.

Ὄντως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

297. *Tauri tres & Leo.*

Pascobantur una tres tauri opimi in maxima amicitia. Leo vero, qui eos observabat ut devoraret, cum ab omni ferarum incurfione tutos videret, frendebat dolebatque. Id tamen in animo agitabat, ut cum frustra eos concordēs aggrederetur, dissensione facta in potestatem suam redigeret.

Illos igitur cum ad pugnam irritasset, atque ita inter se diffidere fecisset, ut vitam se-gregem agerent, cum nequaquam par universis esset, adversus singulos ferox, eos adoritur facileque superat.

Fabula docet, tantum inesse boni in concordia, quantum mali in dissensione reperiatur.

σση'. Ελαφος καὶ Μήτηρ. ex *Arbithonio*.

Ελαφον ἡ μήτηρ ἐνδίδει, ταῦτα λέγεται, κέρας, ὃ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως ἐλήφας, μέγ' δὲ διενήνοχας σώματος· καὶ ἐκ οὗδ' ὅ, τι παῖδ' ἂν ἀποδιδράσκεις ἐπιόντας τὰς κύνας, ταῦτα ἦν, καὶ κυνῶν δρόμος ἡκέτο πόρρωθεν. ἡ δὲ, μένειν τῷ παιδί παραγνέσασα, αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραγνέειν ἔτοιμον, ἃ προῖεν ἀπορώτερον.

298. *Cervus & Mater ejus.*

Cervulum istiusmodi verbis admonuit mater. Ita tibi, mi fili, a natura

comparatum est, ut cornua habeas & corpus bene magnum; nescio tamen, qui sit

ut canes te insequentes, hin-
nuleo similis, vites. Vix
ista loquuta est, cum procul
auditur canum latratus : &
ipsa, quæ filium bono animo
esse & eorum impetum susti-

nere jufferat, se prima in
fugam conjicit.

Hominibus in proclivi
alios ad ea hortari, quæ
etiam difficillima sunt.

σςθ'. Αλώπηξ καὶ Λέων. ex *Arbitronio*.

Αλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρετίᾳ προσήματι· καὶ ἡ μὲν
ἀγρὰς ἐμήνυνεν, ὁ δὲ ἐμπόλων ἐλάμβανεν. ἐκατέρω
τόινυν πρὸς τὴν ἀξίαν διηρεῖτο μέρος. ζηλοτοπήσασα δὲ ἡ
ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λέοντα, θύρασαν ἀντὶ τῆς μνηστείας
ἤρετο. καὶ πειρωμένη ποιμένης τι λαβεῖν κατέστη πρώτη
τοῖς θηράσιν εἰς θήραμα.

Ἀρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν σφαλε-
ρῶς.

299. *Vulpes & Leo.*

Vulpes operam suam loca-
bat leoni. Atque inter
eos convenit, ut hæc, quasi
rapacitatis alterius miniltra,
prædam quæreret & indica-
ret, ille eam insequeretur &
prehenderet. Facta igitur
divisione, pars utrique pro
sua dignitate obligit. At
vulpi, quod leoni portionem
suam, utpote maximam, in-
videret, venatum potius per
se exire placuit, quam 'ut in
gratiam alterius prædam in-
dagaret. Impetu itaque in
ovium gregem facto, ita fors
tulit, ut primo conatu ipsa
venantibus in prædam ce-
deret, & opprimeretur.
Satiùs est eum incolumi-
tate servire, quam cum pe-
riculo dominari.

τ'. Ελαία καὶ Συκῆ. ex *Arbitronio*.

Ελαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθῆσκα, πρὸς
ἀπάσαν ὥραν, συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συµμεταβαλέσης
ταῖς ὥραις αἷς καὶ καταβύβουσα χιῶν, τὴν μὲν ἐλαίαν
κομῶσαν εὐρεῖσκα, τοῖς θαλαῖς ἐνζώνουσα, αὐτὴ τῷ καὶ
κατά-

καθάπαξ ταύτην διέφθειρεν, τὴν δὲ φύλλων ἐρύστα γυμνήν, ἔδεν ἠδίκηει πρὸς γῆν ὑποβρέστα.

Κάλλος, μὴ σωφρονῆν, τοῖς κεκτημένοις κατέστηκεν ὄνειδος.

300. *Olea & Ficus.*

Juxta oleam enata fuerat ficus. Hanc illa despiciere atque irridere, quod, dum ipsa viriditate perenni gauderet, illi tum folia deciderent. Cum autem nix, ea tempestate delapsa, oleam de se gloriantem offendisset, ramis quidem ejus densa infidebat, quo factum est ut ipsa una

cum pulchritudine sua interiret: hanc vero, quam nudatam foliis invenit, praeteribat, & in terram defluens nihil quidquam ei nocebat.

Pulchritudo cum modestia non conjuncta eam habentibus in damnum & opprobrium cedit.

τα'. Βάτραχος ἰατρός. ex *Arbuthnoto*.

Ο βάτραχος τῆς τῶν ἰατρῶν κατηλαζονεύετο τέχνης, πάντα μὲν εἶδεναι φάρμακα γῆς ὑπάρχοντες, πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγίειαν ἀρκέσειν. καὶ παρῶσα τοῖς λόγοις ἀλώπηξ, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τῆς χρώματος ἔλεγχον τίθητα, λέγῃσα, νόσος μὲν τῶν ἄλλων ἐλευθεροῖς, νόσος δὲ φέρεται ἐπὶ τῆς ὕψους σύμβολον;

Αλαζονεία τὸν ἔλεγχον οἰκοθεν εὕρατο.

301. *Rana medicinam profitens.*

Rana gloriabatur se artis medicæ egregie peritam esse, jactitans se omnium medicamentorum vires exploratas habere, solamque laborantibus succurrere & ægris omnibus mederi posse.

At vulpes, quæ forte aderat dum magnifice de se loqueretur, eam ex corporis colore vanam & mendacem esse arguebat. Nam quæ, inquit, fieri potest, ut tu alios e morbis liberares, quæ &

& ipsa, si qua vultui fides, incurrit in aliorum reprehensionem.

Qui de se gloriatur facile

τῷ. Μῦες δύο, ἀγροαῖος καὶ ἀστικός. ex *Arbitrio*.

Μῦς ἀγροαῖος ἀστικῷ γίγνεται φίλος μῦτι, καὶ τὴν φι-
λίαν πιστεύμενος πρῶτος εἰς ἀγρὸν τὸν ἀστικὸν παρελθάν-
βαιεν, καὶ *) ξενίαν αὐτῷ παρατίθει καὶ τράπεζαν, ἃ φι-
ρειν οἶδε τοῖς ἐνικῆσιν ἀγρόν. ἀμειβόμενος δὲ τὴν ξενίαν
ὁ ἀστικός, εἰς ἄστυ τὸν ἀγροαῖον ἐκομίζεν, καὶ εἰς ἀνδρῶς
εὐπόρου παρελάμβανεν οἶκον. οἷς δὲ τῶν ὄνων ἡδὴ προσ-
άπλεοθαι ἤθελον, προσκῶν τις ἀνέκοπτε καὶ τοσαυτά-
κας τῆς ἐν τοῖς ὄφουσιν ἀπηλαύνοντο πέρας, ὅσους ἐπέ-
ρῳτο μεταλαμβάνειν. καὶ τελευτᾶν ὁ ἀγροαῖος, ἀπει-
ῖφθαι, τὴν ἐν ἀγροῖς προτιμῶν μετριότητά τῆς ἐν ἀστί-
τευφῆς.

Οὕτως οἱ μέτριοι κτῶμενοι τῶν πλετύνων εἰς ἀνδρῶς
τώτεροι.

302. *Mures duo, rusticus & urbanus.*

*O*lim mus, ruri genitus & educatus, murem
alterum, urbis incolam & habitatorem, ad se invita-
vit, eumque, in tugurio-
lum suum deductum, quam-
vis esset, ætate & cura ad
rem attentior, accipit ta-
men liberaliter, neque in
sua paupertate quæsius par-
cit, sed omnia promit be-
nigne & libenter. Appo-
nit hospiti igitur eiecr, quod
pridem ad festos dies cele-
brandos & lautiores epulas
seposuerat; substernit illi
avenam, uvarumque acinos
aridos profert, tum etiam
frustula succidæ. cupiebat
enim omni ratione opipa-
ram cœnam dare hospiti, &
varietate vincere delicatuli
fastidium. Atque hic su-
perbe & contemptim arro-
dere dapes, cum paterfami-
lias ipse, in recenti palea
accum*

*) Forſan εἰς ξ.

accumbens, farre & lolio
pasceretur, cibis unctiori-
bus hospiti relictis. Qui ta-
men, neque studium neque
voluntatem illius boni con-
sulens, Quæ, inquit, stulte,
dementia est, ut hæc sola
sylvarum atque montium
incolere in omnium rerum
penuria libeat? Nonne te
miseriæ & famis atque hu-
jusce cultus & victus asperi-
tadet pigetque? Age, in
urbem te mecum & ad ho-
mines confer, ubi in sum-
ma copia degere & maximis
voluptatibus perfrui possis.
Movêre ista animum rusti-
ci muris, & mox, Eainus
igitur, inquit, quid hic lo-
ci moramur? Itaque pro-
fecti, cum strenue reptas-
sent, venêre tandem ad ur-
bem: domumque subeunt
hominis divitis & omnium
rerum copia abundantis, in
qua manebat urbanus mu-
sculus. Atque ibi inductus
rusticus in triclinium, col-
locatur super auratos ebu-
ratosque lectulos, qui in-
strati erant purpuratis &
conchyliatis vestibus. Al-
ter de reliquiis, quæ erant
multiplices, agitati pridie

illius diei convivii, afferre
sedulo bellissima quæque,
& ministrare studiose ho-
spiti, utque hilare vescatur
iis, quæ maximè placeant,
hortari. Rusticus inter hæc
beatum se putat, & in sum-
ma lætitia lautissimis cibis
se se replet, eamque vitam
expetendam, suam miseram
prædicat, cum subito fores
strepunt & cardines sonant,
hominumque & canum vo-
ces exaudiuntur. Ibi con-
vivæ museuli discurrere &
trepidare; inprimis autem
rusticus, cui, ut externo,
omnia essent insueta & igno-
ta. Tandem reddito silen-
tio turba sedata, tremens
toto corpore & subsiliente
corde rusticus, Non mihi
placet hæc vita, & vale, in-
quit, amice: ego intra syl-
vas & montes ad tenuem
victum & erviliæ meas re-
vertor. Malo enim in se-
curitate pauper, quam in
opulentia maxima, sollicitus
semper & anxius vivere.

Sic sorte modica contenti
melius vivunt, quam qui
splendore fortunæ ad curas
& anxietates occultas se invi-
tari patiuntur.

τγ'. Μελισσαι καὶ Ποιμήν. ex Arithonio.

Εν κοίλῃ θρυῖ μέλι κατατεργάζοντο μέλισσαι. ποιμήν τις, αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχὼν, ἀφελόμενος προσηρέϊτο τῷ μέλιτος· αἱ δὲ, ἀλλ' ὅ ἦν ἄλλως, περιπύκνυντο, 1) αὐτὸν ὥσθεν τοῖς κέντροις. καὶ τελευταῖον, ὁ ποιμήν, ἄπειμι, ἔφη, μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἰ δὲ μέλισσαις περιτυχῇν.

Τὰ κακὰ κέρδη τοῖς διώκεσι κινδύνους.

303. *Apes & Pastor.*

Αpes in cava quereu mel faciebant. Pastor vero in eas, operi intentas, forte incidit; idque sedulo agebat ut favos auferret. quod cum sentirent apes, furore percitae hinc & illinc (quod fieri solet) circumvolant, suisque hostem

abigunt aculeis. Tandemque ille, qui stimulos istos sine clamore non erat ferendus, Valete inquit, o ferocule, æternum valete; non adeo mel desidero, ut a vobis illud accipiam.

Turpe lucrum plerumque cum periculo conjungitur.

τδ'. Δράκων καὶ Αἰτός. ex Arithonio.

Δράκων καὶ αἰτός συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο, καὶ ὁ μὲν δράκων ἔρχετο τὸν αἰτὸν συλλαβάν· γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τῷ δράκοντι, αὐτονόμον ἀφῆκε τὸν αἰτὸν. χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ δράκων, ἰὼν ἀφῆκε τῷ τῷ σώσαντι πόμασι· πῖν δὲ τῷ γεωργῷ 2) πρὸς ἀγνοίαν μέλιτος, ὁ αἰτὸς καταπίας τῶν τῷ γεωργῷ χειρῶν ἔφαρξεν τὴν κύλικα.

Τὸς ἔνδοξοις μένεις χάριτες.

ΑΛΛΩΣ

1) Antea αὐτό. 2) Ita, vel δι' ἀγνοίαν legendum ceterum femus, πρὸς ἀγνοίαν in libris.

καὶ ἀποθνήσκοντας. ἦν δὲ ἄρα, ὡς συμβαλεῖν, ἐμμε-
κὼς ἐς τὴν πηγὴν ὁ ὄφης, καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ. ἔτα-
ς ὁ αἰετὶς τῷ σώσαντι ἀμοιβῇ τῆς ἰστούμε σωτηρίας ἀπ-
δωκε τὸν μισθόν.

304. *Draco & Aquila.*

Draco & aquila, cum for-
te congressi essent, acri-
ter dimicabant. Et draco
quidem, spiris suis aquilam
in mediam amplexus, vindictam
tenebat. Quare visa, rusti-
cus accurrit, & vinculis so-
lutis, liberam dimisit aquil-
lam, id quod indigne ferens

draco, venenum in ejus po-
tum immisit. Cum autem
rusticus, qui de facto igno-
rabat, in eo esset ut potum
ebiberet, aquila ad eum ad-
volat & e manibus ejus cal-
cem excussit.

Eos, qui bene alicui fa-
ciunt, manent gratiae.

τέ. Γεωργὸς καὶ Αλώπηξ. ex *Arbithonio*.
Γεωργῷ πονηρῷ Φθόνον 1) ἐμποιεῖ τὸ τῷ γείτονος αὐτῷ
ἐν μένον λήϊον, καὶ διαφθείρειν τὸς ἐκείνους πόνας ἐξ-
τεῖ καὶ θηράσας αλώπηκα, προσάψας δαλόν, πρὸς τὸ
τῷ γείτονος ἀφῆσι λήϊον. ἡ δὲ 2) καὶ ἥς ἀφῆτο μὴ παρῆ-
σα, βελομένη τῷ δαίμονος, τὸ τῷ πέμψαντος ἐνέπερσε λήϊον.
Πονηροὶ γείτονες πρῶτοι τῆς ἐτέρων μετέχουσιν βλάβης.

305. *Agricola & Vulpes.*

Agricola improbus, cum
vicino suo latus invade-
ret segetes, modis omnibus
ejus labores perditum ibat;
adeoque captam vulpem, cui
facem alligaverat, messis
tempore, in vicini arva di-
mittit. At illa, quod sic
dii voluerunt, non qua mis-

sa erat excurrit, sed in illius
agros, qui eam laxaverat,
cursu incitato fertur, sege-
tesque, cum jam in eo es-
sent ut demeterentur, com-
bussit.

Qui male volunt aliis, in
primis ipsi damnum sibi met-
attrahunt.

1) *Ενεποιεῖ MS.* 2) *Καὶ ἥν ἀφῆτο μὴ παρῆσα MS.*

τς'. Κόραξ καὶ Κύκνος. ex Arphibonio.

Εωρακὼς τὸν κύκνον ὁ κόραξ ἐξήλθε τῷ χροίματι. εἰ-
 θεὸς δὲ ὄναι τοῖτον οἷς ἀπελέετο, τὰς βοῆς ἐκλ-
 πῶν, ὅθεν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβεν.
 καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρύνων ἐκ ἡμείβε, τροφῆς δ' ἀπο-
 ρῶν διεφθέρετο.

Φύσιν ἐκ οἷδε μεταβάλλειν ἡ δαίτα.

306. Corvus et Cygnus.

Cum cygnum vidisset cor-
 vus, valde eum mira-
 tus est coloris ergo. Ratus
 autem, quod candorem lava-
 cris acceptum deberet, aris
 relictis sacrisque, quibus ve-
 scebatur, ad lacus & flumi-
 na se confert, ibique dege-

bar: cumque quotidie se la-
 vans nihil inde proficeret,
 idque facere diutius pergeret,
 tandem fame enectus diem
 suum obiit.

Locimutatio naturam non
 mutat.

τς'. Ἥλιος καὶ Βόρρας. ex MSS. Gall.

Βόρρας χειμέριος ἔριν ἐποιήσατο πρὸς τὸν ἥλιον, ὅς τις ἐξ
 αὐτῶν ἑδοιπορήσας τινος τὰ ἱμάτια ἀποδύσει. β' ἔ-
 ρας δὲ πρῶτος τὸ ἱμάτιον φασγάνῳ ἤλπιζε συλῆσαι. ὁ δὲ
 ἥλιος ἐκράτησε ἀμφοτέρους χερσὶ τὸ ἱμάτιον. ἥλιος τὸ μὲν
 πρῶτον *) χλιώνας αὐτὸν, ἔπειτα τὴν φλόγα προσαναγαγὼν,
 ἔπεισεν ἰδρῶσαντα τὸ ἱμάτιον ἀποδύσασθαι· ἔτως ἐν ἡτήται
 ὁ Βόρρας.

Ὅτι ἐπιχειρῶν τινὶ πράγματι μᾶλλον ἀνύσει πείθων ἢ
 βιαζόμενος.

ΑΛΛΩΣ ex alio MS. Gall.

Βόρρας, καὶ ἥλιος ἤριζον πρὸς ἀλλήλους, ὅς τις ἐξ αὐτῶν
 τινὰ τῶν ὁδεύοντων πρῶτος ἐκδύσει αὐτῷ τὸν χιτῶ-
 σκον. τῷ δὲ Βόρρᾳ πένοντος ἰσχυρατάως, ἀνδραποῦ ψυ-
 χροὶ γεννηθέντες περιβόλαια μᾶλλον ἡμφιένοντο. ὁ δὲ χλι-
 νας,

Q 2

*) Juxta canonas χλιώνας.

νας, μετὰ ταῦτα καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἰδρῶτας προξενήσας, πέπεικεν ἐνθὺς ἐκδύσαι τὰς χιτῶνας. τότε ὁ βόρρως αὐτοὺς χυλιδεῖς ἀπέστρεφεν.

Οτι πολλάκις τὸ πείθειν τῷ βιάζεσθαι ἀνυπικότατον ἐστίν.

ΑΛΛΩΣ ex Plutarcho.

Ὁ ἥλιος τὸν βορρᾶν ἐνίκησεν. ὁ γὰρ ἄνθρωπος, τῷ ἀνέμῳ βιαζομένῳ τὸ ἱμάτιον ἀφελῆσαι καὶ λαμπρὸν καὶ ταπινόφιλον, μάλλον ἔσφιγγε καὶ συνέχευε τὴν περιβολήν. τῷ δὲ ἥλιῳ μετὰ τὸ πνεῦμα θεγμῷ γενομένῳ θαλπρόμενος, εἶτα καυματιζόμενος, καὶ τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσὰς πεδύσατο.

Τὸτο ποιεῖται αἱ πλείσαι γυναῖκες. ἀφαιρομένοις τοῖς ἀνδράσι βία τὴν τροφὴν καὶ πολυτέλειαν διαμάχονται καὶ χαλεπάρθουν. αὐτὰς δὲ πείθονται μετὰ λόγου, πρῶτος ἀπειθῆναι καὶ μετριάξουσιν.

307. Sol & Aquilo.

Solem & aquilonem de robore viribusque quondam disceptasse ferunt, convenisseque inter eos, ut uter viatori vestem facilius eriperet, is validior haberetur. Priores igitur sortitus aquilo, ventus acer & vehemens, omnem vim flatus sui in conspectum forte viatorem immisit: verum ille, quo magis ventus in se ferebatur, hoc arctius vestimenta continere circumque se convolvere. At sol, æstus & calor rem effundens, facile effecit, ut viator se vestibus nudaret, non solum pallio, sed etiam refibulata tunica. Indicat fabula, persuasionem plus valere quam vim: & quod violenta nequit tranquillam peragere potestatem.

τή. Γεωργὸς καὶ Αἰτός. ex MS. Gall.

Γεωργὸς αἰτὸν ἐν ἔργῳ ἀγρευόμενον, τὸ κάλλος αὐτῷ θάψας, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐλεύθερον. ὁ δὲ ἐκ ἀμοιβῆς αὐτῷ

αὐτῷ χάριτος κατεφάνη· ἀλλ' ὑπὸ τείχος σαρδὸν καθή-
μενον ἰδὼν, προσπετάσας, τοῖς πᾶσι ἦρε τὸ ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς αὐτῷ φάσκελλαν. ὁ δὲ ἑξαναπὰς εἶδεν. τὸ τοῦ
ῥαέτος ἔρριψε, καὶ ἀναισθηόμενος αὐτὸν καὶ ὑποτρέψας,
ἔνυρε τὸ τείχος συμπεπλωκὸς ἐνθα ἐκάθητο. καὶ τὴν αἰμοδίην
ἐδαυμάσατο.

Οτι τὸς ἀγαθόν τι πεπονθότας ἀνευεργετῆν χρεῖ.

308. *Agricola & Aquila.*

Agricola, venatu nactus
aquilam, ejusque pul-
chritudinem miratus, libe-
ram eam dimisit. Illa vero
paulo post se gratiarum non
immemorem ostendit: sed,
cum eum sub muro protu-
mente & caduco sedentem
conspexisset, devolans fas-
cem, quam super capite ge-
stabat, ungulis sustulit & ab-
iit. Quare homo excitatus

eam persequitur: atque sta-
tim aquila quod arripuerat
sibi e pedibus excidere passa
est. Tum ille, capiti ite-
rum imposito lignatu, re-
versus est, & murum ubi
quiescebat collapsum inve-
nit: ejusque rei aspectu &
gratia sibi relata obstupuit.

Fabula monet, benefa-
ctores modis omnibus remu-
nerandos esse.

τθ. Ηρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ. ex MS. Gall.

Διὰ τενῆς ὁδὸν ᾤδενεν Ηρακλῆς. ἰδὼν δ' ἐπὶ γῆς μήλω
ὁμοόν τι, ἐπειρᾶτο συντρίψαι. ὡς δὲ εἶδε διπλὴν
γενόμενον, ἔτι μᾶλλον ἐπέθετο καὶ τῷ ῥοπαλῷ ἔπαμεν.
τὸ δὲ, φουσηθὲν εἰς μέγεθος, τὴν ὁδὸν ἐπέφραξεν. ὁ δὲ
ῥίψας τὸ ῥοπαλὸν ἴσατο θαυμάζων. Ἀθηνᾶ δὲ, αὐτῷ
ἐπιφανείσα, εἶπεν· πέπαυσο, ἀδελφέ, τὸτ' ἔτι φιλονει-
κία καὶ ἔρις. ἂν τις αὐτὸ καταλείπη ἀμάχητον, μένει
εἷον ἢν πρῶτον· ἐν δὲ ταῖς μάχαῖς ἕως οἰδεῖται.

Οτι αἱ μάχαι καὶ ἔριδες αἰτίαι μεγάλης βλάβης ὑπάρ-
χουσιν.

309. *Hercules & Minerva.*

Cum per locum angustum incederet Hercules, ubi via nulla ad declinandum in alterutram partem erat, quiddam malo simile humi jacere forte animadvertit. quod conspicatus, cepit illud contundere, ut in frustra disjiceret. Verum, hoc facto, altero tanto amplius visum est; adeo ut majori adhuc desiderio teneretur illud adoriendi suaeque clava conterendi. At dum id facere contendit, in immanem repente crevit magnitudinem, ita ut viam ei progredienti

obstrueret. Quo viso, clamorem e manibus abiecit, novitate & miraculo subito modum attonitus. Tum autem ei apparuit Minerva dicebatque: Desine, mihi ter, mirari: id quod vis contentio est & lis. Si quid ei non adversetur repugnante, in primam speciem detumescit; sin aperte petatur & oppugnetur, in huiusmodi molem augetur.

Ex pugnis & certaminibus maxima oriuntur damna mala.

τί. Πιθηκος ἀλιεύς. ex MS. Gall.

Πιθηκος, ἐν τινὶ ὑψηλῷ δένδρῳ καθήμενος, ὡς ἐθέλει το ἀλιεύς ἐπὶ τινὰ ποταμὸν σαγῆνην ἐκβάλλουσαν παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γινόμενα. καὶ δὴ τὴν σαγῆν ἑλάνθων μικρὸν ὑπεχώρησαν τῷ φαγεῖν. καταβὰς δὲ αὐτὸ τῷ δένδρῳ ἐπειρᾶτο μιμεῖσθαι αὐτὸς. Φασὶ γὰρ μιμητὸν εἶναι τὸ ζῶον τῷτο. ἐφαψάμενος δὲ τῶν διπτύων, συληφθέντα αὐτὸν ἐκινδύνευε πνιγῆναι, καὶ ἔφη πρὸς ἐαυτὸν· Ἀλλ' ἐγὼ δίκαια πέπονθα, *) τί γὰρ ἀλιεύειν, μὴ μὲν θῶν τῷτο, ἐπεχείρειν;

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τὸ μὴ προσῆκον αὐτῷ ἐπιχειρῶν, ὃ μόνον ἀσύμφορος ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὴς αὐτῷ γίνεται.]

*) Vel sic distinguendum, τί γὰρ ἀλιεύειν μὴ μαθητὸν τῷτο ἐπεχείρειν;

310. *Simius piscator.*

Simius, in arbore sublimis sedens, cum vidisset piscatores retia in fluvium jacentes, quam rem agerent diligenter observabat. Dumque illi, relictis suis retibus, secesserunt ut prandium caperent, is celeriter descendit, & sibi (natura quippe facto ad alios imitandos) id negotii dari voluit, ut rete ad prædam laxaret & in fluvium demitteret. Verum, dum is parum scienter suoque more id facit, accidit

ut reti implicitus teneretur, & in periculum veniret, ne aquis suffocatus periret. Quo in discrimine cum versaretur, hujusmodi verbis sese alloquitur: Meritas quidem do pœnas temeritatis meæ; quorsum enim piscatum ibam, priusquam piscandi artem didicissem.

Si quis agat quod non deceat, id ei inutile fore & in damnum cessurum, indicat fabula.

τιὰ. Παῖς λασάμενος ἐαυτὸν. ex MS. Gall.

Παῖς λασάμενος ἐν ποταμῷ ἐκινδύνευε πνιγῆναι καὶ ἰδὼν
τινα παροδίτην, ἐπεφώνει, βοήθησον. ὁ δὲ ἐμέμφε-
το τῷ παιδί τολμηρίαν. τὸ δὲ παιδίον εἶπεν ἄλλὰ νῦν μοι
βοήθησον, ὕστερον δὲ σωθέντα μέμψε.

Ο μῦθος δηλοῖ τὸτο· μὴ μέμψε, πλὴν ἐλέησον. . . . .

311. *Puer se lavans.*

Puer, qui in fluvium ad lavandum descenderat, in summo erat ex aquis periculo: & forte quendam prætereuntem illac conspicatus, ad eum clamabat; Fer opem, pereo. Ille vero puerum haud leviter objurgabat, quod temerario adeo sese

flumini commiserit. Cui puer, mihi periclitanti, quaeso, jam succurre; cumque in tuto sim, quantum libuerit, verbis me castiga.

Monet fabula, reprehensionem cedere debere misericordiae. . . . .

τιβ'. Αἴσωπος μετὰ τῶν ναυπηγῶν. ex MS. Gall.

Αἴσωπος ποτε ὁ λογοποιὸς χολὴν ἄγων εἰς ναυπήγηται
1) εἰσήχθη. τῶν δὲ 2) σκωπλόνταν τε αὐτὸν, καὶ ἐκαλεσμένων εἰς ἀπάντησιν, ὁ Αἴσωπος ἔλεγεν· τὸ πάλη χάος καὶ ὕδωρ γεγενῆσθαι, τῶν δὲ διανοσμένων καὶ τὸ τῆς γῆς στοιχεῖον ἀναδείξαι, 3) παραινεῖσιν αὐτῇ 4) δις ἡ τὴν ἐκροφῆσαι τὴν θάλασσαν. κακίην ἀρξάμενη, τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη 5) ἐξέβαινεν, ἐν δευτέρῳ δὲ ἐκροφῆσασα καὶ τὰ πεδία ἐπεγύμνωσεν· εἰ δὲ 6) δόξειεν αὐτῇ καὶ τὴν τον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῖν ἡ τέχνη γενήσεται.

Οτι οἱ τὲς κρείττους χλευάζοντες, λανθάνουσι μέγας ὡς ἑαυτοῖς τὰς ἀνοίας ἐξ αὐτῶν ἐπισπώμενοι.

ΑΛΛΩΣ ex *) Aristotele.

Αἴσωπος ἐμυθολόγησεν, ὡς δις μὲν ἡ Χάρυβδις ἐναρξέ-
φῆσασα, τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐποίησε φανερά, τὸ δὲ δεύτερον τὰς νήσους, τὸ δὲ τελευταῖον ἐκροφῆσασα ξηρὰ ποιῆσαι πάντα.

312. Aesopus inter navium fabricatores.

Quondam Aesopus fabulator, otium agens, animi causa in navale divertisse perhibetur. Ibi navium fabricatores disteriis illum laceffere & provocare, ut fabellae aliquid ex eo elicerent. Tum Aesopus, Chaos olim & aquam extitisse dicebat: cumque illis placuisset, ut, discussis quae profundo offusa erant tenebris, appareret terra, hortabantur eam, ut duobus tribusve haustibus oceanum absorberet. Illam ad opus aggressam, primo absorbentem aquas aperuisse montium juga, secundo campos & planitiem denudasse: quod si tertio forte absor-

1) Εἰσήχθη MS. 2) Σκωπέντων MS. 3) Παραινεῖσαι MS.

4) Ἐπὶ τρεῖς MS. 5) Ἐξέβαινε MS. 6) Δόξειεν MS.

*) In undecimo Meteorolog. ubi ait hanc fabulam Aesopum apte narrasse iratum portitori.

absorbuerit, mare exhaustum iri, adeoque sicca omnia fore. & quid tum de vobis & arte vestra fiet?

Qui sapientiores irrident, velint nolint, stultitiae suae poenas illis aliquando dabunt.

τιμή. Ράμνος καὶ Δένδρα. ex *) S. Bibliis.

Πορευόμενα ἐπορεύθησαν τὰ ξύλα, τῷ χρίσται ἑαυτοῖς βασιλέα, καὶ ἔπον τῇ ἐλάῃ· Βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ ἔπεν αὐτοῖς ἡ ἐλάα· Αφῆσα τὴν πύτητά με, ἣν ἐν ἐμοὶ ἐδόξασεν ὁ θεὸς καὶ ἄνθρωποι, πορευθῶ ἄρχεν τῶν ξύλων; καὶ ἔπαν τὰ ξύλα τῇ συκῇ· Δεῦρο, βασιλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ ἔπεν αὐτοῖς ἡ συκὴ· Αφῆσα τὴν γλυκύτητά με καὶ τὸ γέννημά με τὸ ἀγαθόν, καὶ πορευθῶ ἄρχεν ξύλων; καὶ ἔπαν τὰ ξύλα τῇ ἀμπέλῳ· Δεῦρο, βασιλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ ἔπεν αὐτοῖς ἡ ἀμπέλος· Αφῆσα τὸν οἶνόν με, τὴν εὐφροσύνην τὴν ἀπὸ τῆς θεῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων, πορευθῶ ἄρχεν ξύλων; καὶ ἔπαν τὰ ξύλα πρὸς τὴν ῥάμνον· Δεῦρο σὺ, βασιλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ ἔπεν ἡ ῥάμνος πρὸς τὰ ξύλα· Εἰ ἐν ἀληθείᾳ ὑμεῖς χρίετε με εἰς βασιλέα ἐφ' ὑμῶν, δεῦτε, πεποιῖσθε ἐν τῇ σκέπη μου· καὶ εἰ μὴ, ἐξέλθαι πῦρ ἐκ τῆς ῥάμνης, καὶ καταφάγοι τὰς κέδρες τῆς Λιβάνου.

ΑΛΛΩΣ ex Josepho.

Τὰ δένδρα φωνὴν ἀνθρωπίνην προϊέμενα, συνόδε γενόμενης αὐτῶν, ἐδεήθη συκῆς ἄρχεν αὐτῶν. ἀρνησαμένη δ' ἐκείνης, διὰ τὸ τῆς τιμῆς τῆς ἐπὶ τοῖς κάρποις ὄσης ἀπολάυειν, καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐξῶθεν προσγινόμενης, τὰ δένδρα τῆς ἐπὶ τὸ ἄρχεσθαι φροντίδος ἐκ ἀπελείπετο, ἐδόκει δ' αὐτοῖς ἀμπέλῳ τὴν τιμὴν παρασχεῖν καὶ ἡ ἀμπέλος χειροτονημένη, τοῖς αὐτοῖς τῇ συκῇ χρησαμένη λόγοις, παρετήτο τὴν ἀρχήν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ τῶν ἐλαιῶν ποιησαμένων, ῥάμνος, ἐδεήθη γὰρ αὐτῆς ὥς παραλαβῆν

Q 5

*) Juxta MS. Alex.

εἶν τὴν βασιλείαν τὰ δένδρα· πυρία δ' ἀγαθὴ παραχρῆν
τῶν ξύλων εἶν· ὑπαγνέται τὴν ἀρχὴν ἀναλήψεσθαι, καὶ
ἀόκνως ἔχειν. δὲ μὲντοι συνιστάνειν αὐτὰ ὑπὸ τὴν σκιάν· εἰ
δ' ὅλεθρον ἐπ' αὐτῇ φρονῶν, ὑπὸ τῷ ἐνόσῳ πυρὸς δια-
φθαρεῖν.

313. *Rhamnus Et Arbores.*

Cum coivissent aliquando arbores a vite contendere, ut regnum in arbores susceperet. Sed vitis negavit se relicturam mustum suum, quo & deos exhilararet & homines, ut arborum negotia capesseret. Tum universae arbores a rhamno postularunt, ut in se regnaret. Quibus rhamnus respondit, ut si se bona fide regem ipsis praefuturum ungere vellent, accederent, & sua umbra confiderent: fin minus, exiret ignis a rhamno, qui Libani cedros combureret.

τιδ'. Ἴππος καὶ Ἐλαφος. ex Aristotele L.II.

Rhetor. c. 20.

Στησίχορος μὲν γὰρ ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα
τῶν ἱμερέων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν διδο-
ναι τῷ σώματι, τάλλα διαλεχθεῖς, ἔπεν αὐτοῖς λόγον·
«Ὡς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δ' ἐλάφου
καὶ διαφθέρουστος τὴν νομὴν, βελόμενος τιμαρῆσαι αὐτὸν
τὴν ἐλάφον, ἥρῳτα τιν' ἄνθρωπον, εἰ δύναμις μετ' αὐτὸν
ἐκολάσαι τὴν ἐλάφον. ὁ δ' ἔφησεν· εἰάν λάβῃ χαλκὸν, καὶ

καὶ αὐτὸς ἀναβῆ ἐπ' αὐτὸν, ἔχων ἀκόντια. συνομιλο-
 αινῆσαντος δὲ, καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τῆ τιμαρῆσαδας,
 αὐτὸς ἐδύλευσεν ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ. « ἔτα δὲ καὶ ἡμεῖς,
 ἔφη, ὁρᾶτε, μὴ τὰς πολεμίους βελλόμενοι τιμαρῆσαδας,
 ταῦτὸ πράττει τῷ ἵππῳ. τὸν μὲν γὰρ χαλνὸν ἤδη ἔχετε,
 ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα. εἰδὲ Φυλακὴν ὥστε,
 καὶ ἀναβῆναι εἰσῆτε, δαλεύετε ἤδη Φαλαγγίδι.

ΑΛΛΩΣ ex Niceph. Basil.

Ἦν ὅτε καὶ ὁ ἵππος ἀχειρωτός ἦν. καὶ, πρὶν ἢ τοῖς ἀν-
 θρώποις εἰς χεῖρας εἰλθεῖν, κατὰ λειμῶνος ἐκράναι,
 καὶ τρυφὴν ἐποιεῖτο τὸ ἐλευθέριον. καλὸν μὲν ἦν αὐτῷ καὶ
 τὸ ἀνελόν, ὃ συμκρὸν εἰς θυμοῖαν καὶ τὸ χαλνὸν διάγειν
 ἔξω καὶ μύωπος. ἀλλ' ἦν ἄρα καὶ τὸ τοῦ τῆς τύχης εἶδον
 ἦν τὸ φιλοτιμία. ἄλλος ἀνδρὸν ἐπὶ πεδιάδι εἰσὶν
 πλωμῖνον, καὶ χλὴν τις εἰς τε ποδῶν ἀγωνίαν καὶ τά-
 χος φιλοτιμίαν ἐκ ἀχαρίας καὶ πρὸς τρυφὴν ἐκ ἀνέραςτες.
 κατέρχεται τὸ ἄλλος ἐκ πηγῆς, ὡς μὲν ὀφθαλμοὶ καλῆ, ὡς δὲ
 πικρὴν ἡδεῖα. ἡ δὲ καὶ τὸ χλοῶζον ἐχρηστέ, τοῖς ἀνδράσι, καὶ τῷ ἵπ-
 πῳ τὴν κόμην ἐλάττειν. ἐπὶ ταῖς ὡς τοῖς καλοῖς ὁ ἵππος
 ἔχαιρεν, εἰδὲ γὰρ ἐνέδει τῶν, ὅποια καὶ τρυφῶν ἵπποι νο-
 μίζονται. ἀλλ' εἶδε ταῦτα ἑλαφός, καὶ τοῖς τῷ ἵππῳ κα-
 λοῖς ὀφθαλμὸν ἐπέβαλε βάσκανον, καὶ ξένοις ἀγαθοῖς
 ἐφύδριζεν ἐκ ἐπιχίνεο. τί μὲν τῆς λόχμης τοῖς κέρασιν
 ἐκ ἀνώρυττε; τί δὲ τῶν ἀνδρῶν τοῖς ποσὶν ἐκατέκλα; τί
 δὲ μὴ ξυνεδόλῃ τῆς πηγῆς, ὡς ἐφ' ὕβρει καὶ φθόνῳ τῶν
 ἵππων καλῶν ἀφειδῶς ἐπιτρέχουσα. ἐντεῦθεν ἀλγεί μὲν
 ὁ ἵππος, καὶ περισκοπεῖται τὴν ἀμυναν. ἀλλ' ἐκ εἶχεν
 ὃ, τι καὶ χρῆσασθαι. ὡς ἐν ἐπέρῳ κρεῖττον τῆς αὐτῆς σα-
 φείας τὸ κακόν, ὅρα τινὰ παριόντα τὸ ἄλλους. διηγείταί
 τῆς ἐλάφῃ τὸ βάσκανον καὶ ὅπως ἀμυνεῖται, πυνθά-
 νεται. ὁ δὲ, ἀνθρώπος γὰρ ἦν, ἀπάτη καὶ δόλω τὸν ἵπ-
 πον μέτεισι. καὶ, τὸν χαλνὸν ἐπιδείξας, εἶγε, φησὶν, ὦ
 ἵππε,

ἵππε, τῷτον μὲν ἐπὶ σόμαλος, ἐμὲ δὲ ἐπὶ νώτῃ φέρειν ἀνέξῃ μικρὸν, ἐγὼ σοι δι' ὀλίγῃ τὴν ἔχθραν ἀμυνέμαι. ἤκουσεν ὁ ἵππος ταῦτα, καὶ πείθεται. καὶ τὸ ἐλευθερὸν ἢ μὴ ἔλαφος ἀπηλαύνειο τῷ ἄλσος, ὁ δὲ ἵππος ἐπὶ φάτῃς εἰσῆκει, μετὰ χλόης καὶ τῆς πηγῆς πρὸς αὐαίρεθις καὶ τὸ ἀνετον.

Φυλακλέον ἄρα καὶ τὸ ἐλευθερίον, καὶ παρῆρσιαν ἔπειθε δόλεον φρονήματος, εἶγε μέλλοι τις δουλεύειν ἔδεν ἥτιον ἢ περὶ ἵππος χαλινάγαγόμενος.

314. *Equus et Cervus.*

Stesichorus, cum Himerenses ducem suarum copiarum cum summa potestate fecissent Phalarin, velintque ei custodes corporis dare, allatis in eandem sententiam aliis, hanc fabulam eis narravit. "Equus tenebat primum solus. cum autem venisset cervus pabulumque corrumpere, volens equus cervum ulcisci, ex homine quaesivit, possetne cum eo adiutore coercere cervum. Cui ille: Etiam, inquit, si frenum sumptieris, & ego te con-

scendero, jacula manu gerens. Huic rei cum equus assensus esset, eumque hominem conscendisset, pro ultione, quam de cervo sperabat, ipse jam homini serviit. Sic & vos, inquit, videte, ne dum hostes ulcisci vultis, idem vobis quod cervo eveniat. Nam frenum quidem jam habetis, electo copiarum duce cum summa potestate; quod si dederitis custodiam, & eum conscendere patiamini, Phalaridi jam servietis.

τις. Ἀλώπηξ καὶ Ἐχίνος. ex Aristotele L. II.

Rhet. c. 20.

Ἀἴσωπος δὲ ἐν Σάμῳ συνηγορῶν δημοαγωγῷ, κρινόμενῳ περὶ θανάτου, εἶπεν. "Ἀλώπεκα διαβαίνουσαν πλάμῃ μὲν ἀπαθῆναι εἰς φάραγγα ἢ δυναμένην δὲ ἐκβῆναι, πολλὸν χρόνον κακοπαθεῖν, καὶ κινουμένης πολλὰς ἔχει δαί-

“Θαυ αὐτῆς. ἔχῃνον δὲ πλανώμενον, ὥς εἶδεν αὐτὴν, κα-
 “τοικτείραντα ἐρωτᾶν, Εἰ ἀφέλαι αὐτῆς τὸς κυνοραϊ-
 “τάς. τὴν δὲ ἐκ εἰν. ἐρομένη δὲ διὰ τί, φᾶναι· Ὅτι ἔτος
 “μὲν πλήρεις μὲ ἦδ᾽ εἰσὶ, καὶ ὀλίγον ἔλκεσσι αἷμα· εἰάν
 “δὲ τέττας ἀφέλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες, πεινῶντες, ἐκπιᾶντά
 “μὲ τὸ λοιπὸν αἷμα. “ αἰτὰρ ἔν καὶ ὑμᾶς, ἔφη, ὦ ἀν-
 “δρες Σάμιοι, ἔτος μὲν ἔδὲν ἔτι βλάπτει· πλῆστιος γὰρ ἔ-
 “στιν. εἰάν δὲ τέττον ἀποκλείνητε, ἕτεροι ἤξεσι πένητες, οἳ ὑ-
 μῖν ἀναλώσονται τὰ κοινὰ κλέποντες.

ΑΛΛΩΣ ex Josepho.

Τραυματία τινὶ κειμένῳ μυῖα κατὰ πλῆθος τρεῖς ὥτειλάς
 περιέστησαν. καὶ τις τῶν παρατυχόντων, οἰκτείρας
 αὐτὴ τὴν δυσυχίαν, καὶ νομίσας ἀδυναμία μὴ βοηθεῖν,
 εἰός τε ἦν ἀποσοθεῖν αὐτὰς παρατάς. καὶ θεομένη παύσα-
 δαι τῶν ἐπὶ τοιοῖσδε, ὑπολαβὼν εἶρετο τὴν αἰτίαν τῆ ἀ-
 προμηθεῖς εἰς τὴν διαφυγὴν κακῆ τῆ ἐφεστηκότος. Μει-
 ζῶως γὰρ ἂν ἀδικῶς με, εἶπεν, ταύτας ἀπαγαγόν.
 ταῖς μὲν γε, ἥδη πληρωθεῖσας τῆ αἱματός, ἐκ ἑαδ' ὁμοί-
 ως ἐπειξίς, ὄχλον μοι παραχεῖν. ἀλλὰ πῃ καὶ ἀνίχθ-
 σιν· αἱ δ' ἀκραιφνεῖς τῷ κατ' αὐτὰς λιμῷ συνελθῶσαι,
 καὶ τελευτῶμενον ἥδη παραλαμβάνεσαι, καὶ ὀλέθρῳ πα-
 ραδοῖεν.

315. *Vulpes* ἔ' *Erinaceus*.

Aesopus autem in Samo “misere vixisse, ita ut multi
 cum causam iueretur “ricini corpori ipsius hære-
 popularis cuiusdam orato- “rent. *Erinaceum* vero il-
 ris, qui capitis postulabatur, “lac vagantem, ea visa,
 narravit; “*Vulpem* in flu- “misertum esse, ac quæsi-
 “minis cuiusdam trajectu “se: Velletne ricinos illos
 “ejectam esse in quandam “e corpore suo avelli. ac
 “voraginem: ex qua cum “eam noluisse. Cum au-
 “exire non posset, diu ibi “tem ille causam ejus rei
 qua-

“quereret: Quoniam, in-
 “quit vulpes, hi pleni jam
 “sunt mei, & parum fan-
 “guinis ducunt. quod si hos
 “avulseris, venient alii fa-
 “melici, qui, quantum mi-
 “hi sanguinis reliquum est,
 “exfugent.” Eodem mo-

do & vos, inquit, viri
 Samii, hic quidem nihil am-
 plius lædit; dives enim est:
 quod si eum interficiatis, ve-
 nient alii pauperes, qui pe-
 cunias publicas depeculantes
 dissipabunt.

τις. Κύων καὶ Οἷς. ex Xenophonte.

Φασίν, ὅτε φωνέεντα ἦν τὰ ζῷα, τὴν οἶν πρὸς τὸν δε-
 σπότην εἰπεῖν. Θαυμαστὸν ποιεῖς, ἐς ἡμῖν μὲν, ταῖς
 καὶ ἑξιά σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχέσας, ἔδεν δίδως,
 ὃ, τι ἂν μὴ ἐκ τῆς γῆς λαμβάνωμεν. τῷ δὲ κυνὶ, ἐς ἔδεν *)
 τοιέτων σοι παρέχει, μελιδίδως ἔπερ αὐτὸς ἔχεις σίτε.
 τὸν κύνα ἔν ἀκέσανίνα εἰπεῖν. Ναὶ μὰ Δία, ἐγὼ γὰρ εἰμὶ ὁ καὶ
 ὑμᾶς αὐταῖς σώζων, ὥστε μήτε ὑπὸ ἀνθρώπων κλέπτεσθαι,
 μήτε ὑπὸ λύκων ἀρπάζεσθαι. ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ
 προφυλάττομι ὑμᾶς, ἔδ' ἀννέμεσθαι δύνασθε, φοβέμεσθαι
 μὴ ἀπολῆσθε. ἔτω δὴ λέγεσθαι καὶ τὰ πρόβατα συγχωρεῖ-
 σαι τὸν κύνα προτιμᾶσθαι.

316. Canis & Ovis.

Ajunt, cum vocalia essent
 animalia, ovem ad do-
 minum dixisse: Mirum fa-
 cis, qui nobis quidem, & la-
 nas tibi & agnos & caseum
 præbentibus, nihil das, ni-
 si quod ex terra acceperimus:
 cani vero, qui nihil hujus-
 modi tibi præbet, impertis
 quem quidem ipse habes ci-
 bum. Canem igitur audien-

tem dixisse: Ita per Jovem,
 ego enim sum is, qui vos ipsas
 servat, ne vel hominum fur-
 to pereatis, vel a lupis ra-
 piamini. Nam vos quidem
 nisi ego custodirem vos, ne
 pasci quidem possëtis, timent-
 es ne interiretis. Ita sane
 dicitur, etiam oves conce-
 disse, canem præferri.

*) Αἱ τοῖς ἑτοῖς σοι.

τιζ'. Κόκκυξ καὶ Ὀρνίθες. ex Plutarcho.

Κόκκυξ ἐρωτᾷ τὰς λεπτὰς ὀρνίθας, διὰ τί φεύγουσιν αὐτόν. οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ, ὅτι ἔσαι ποτὲ λέκταξ.

317. Cuculus & Aviculæ.

Interrogabat cuculus parvulas aves, quare consuetudinis suæ usum refugerent. Respondent illæ: Quia te novimus generis accipitrum esse.

τιη'. Κυνὸς οἰκία. ex Plutarcho.

Κύνων, ἐν τῷ χειμῶνι συσπρεσμένος καὶ συσπειρόμενος διὰ τὸ ἐγγεῖν, οἰκίαν ποιεῖν διανοεῖται. Δέρεις δ' αὖ πάλιν ἐκλεταμένος καθεύδων φαίνεται μέγας ἐαυτῷ· καὶ μήτε ἀναγκάσιον ἤγετο, μήτε μικρὸν ἔργον οἰκίαν περιβάλλεσθαι τοιαύτην.

318. Canis domicilium.

Hieme contractus & implicitis membris cubans canis, quo minus frigori expositum esset corpus, spatium illud ad domum faciendam, in qua viveret, designavit: postea in æstate membra expandens, & corpus extendens, animadver-

tit notatum spatium non magis convenire, neque se capere posse: itaque nec necesse nec facile sibi esse tantas ædes exstruere.

Contra mutabilitatem & inconstantiam fabula narratur.

τιθ'. Λύκος καὶ Ποιμένες. ex Plutarcho.

Λύκος ἰδὼν ποιμένας, ἐδιόντας ἐν σκηνῇ προβάτων, ἐγγὺς προσελθὼν, Ἠλίκος, ἔφη, ἀν' ἣν ὑμῶν θόρυβος, εἰ ἐγὼ τὰτο ἐποίην;

319. Lupus & Pastores.

Pastores caesa ove convivium intra tabernaculum agitabant. Quod cum lupus, qui prædandi causa caulas circumibat, fieri cerneret: Ego, inquit, si agnum rapuis-

rapuissē, quantum tumultus excitaretur? at isti impune parentem vorant. Tum unus his auditis: Nostra enim, inquit, scelerate, non aliena ove epulamur.

Docemur hac fabula; & potentes impune peccare, & horum delicta non facile reprehendi a quovis debere.

τῇ. Πολεμιστῆς καὶ Κόρακες, ex Plutarcho.

Ἀνὴρ δειλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξήει. Φθονοῦμενων δὲ κοράκων, τὰ ὅπλα θείσ ἡσύχαζεν. ἔτα ἀναλαβὼν αὐθις ἐξήει, καὶ φθονομένων πάλιν ὑπέστη καὶ τέλος ἔσπεν. Ὑμεῖς κεκράζεσθε μὲν μέγαν ὡς δυνάτον, ἐμὲ δὲ ἡγεύσεσθε.

220. Bellator & Corvi.

Proficiscebatur ad bellum homo sane timidus, qui, oppidum egressus, corvos circum se crocitantē cum audiret, atque cerneret, domum rediit auspicio terribus. Postero die idem repenti iter idem cantus at-

que volatus oscinum impedimento fuere. Tum ille indignatione commotus: Vos, inquit, quantum quidem vultis clamoris hic edite, sic tamen, ne carnes etiam meas distrahatis.

τῇ. Ονεσκιά, ex Plutarcho.

Νεανίας τις θέρει ὥρα ἐμιθώσατο ἐξ ἄερος ὄνον Μεγαράδε. μεσότης δὲ τῆς ἡμέρας, καὶ σφοδρῶς φλέγωντος τῆ ἡλίου, ἐκάτερος αὐτῶν ἐβέλετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τῆς σκιάς. ἔργον δὲ ἀλλήλων, ὁ μὲν μεμιθωκέναι τὸν ὄνον, τὴν σκιάν λέγων· ὁ δὲ μεμιθωμένος, τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξοισαν.

Ο μύθος ἐπὶ τῶν ὑπὲρ μηδενὸς χρησίμης φιλοτιμωμένων.

ΑΛΛΩΣ ex Suida.

Νεανίας τις Μεγαράδε ἀπὸ τῶν ἐμιθώσατο ὄνον καὶ ἡλίουτος δὲ ἐν τῇ ὁδῷ γενομένου, ὑπὸ τῆς σκιάς τῆς ὄνου ἐβέ-

ἐβέλετο ἀναπαύσασθαι. ἔπαρειναι γὰρ ἔτε δένδρον, ἔτ' αἶψο τοιᾶτον εἶδεν. τὸν δὲ ὀνηλάτην καλύειν, φάσκοντα, ὄνον αὐτῷ μεμιδῶκεναι μόνον, ἔμην καὶ σκιάν ὥστε διατρέξην αὐλοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τέττε γενέσθαι.

A Λ Λ Ω Σ ex eodem Suida.

Νεανίσκος ποτὲ Ἀθήνηθεν εἰς Δελφὸς ὄνον ἐμιδῶσατο, μεσημβρίας δὲ κάβα λαβέσης κάβα λύσας τὸν γόμον ὑπέδου τὴν σκιάν τῷ ὄνῳ. ἐκβαλόμενος δὲ ὑπὸ τῷ ὀνηλάτῃ, μὴ καὶ τὴν σκιάν μεμιδῶσθαι λέγοντος, εἰσῆλθον εἰς δικαστήριον ἀμφότεροι.

A Λ Λ Ω Σ ex Proverbiis Vaticanis.

Εμιδῶσατό τις ὄνον ἀπὺν εἰς Δελφὸς, καὶ ὥς καῦμα κατήπειγεν ὑπὸ τὴν σκιάν τῷ ὄνῳ κατέδου ὁ μιδῶσας αὐτόν. ὁ δὲ ὄνῳ δεσπότης ἐμάχετο αὐτῷ, λέγων, ὅτι τὸν ὄνον σοι ἐμιδωσάμην, ἔχει τὴν σκιάν αὐτῷ.

321. *Asini umbra.*

Conduxerat inflictor asinum ruri, a quo suæ merces deportarentur in oppidum vicinum, tempore, quo omnia solis æstu & ardore flagrabant. Impositis igitur mercibus in asinum, pone ipse cum locatore sequebatur. Cum autem iter fieret per loca campetria & undique aperta & patentia, gressu asini cohibito, conductor propter illum se apposuit humi, ut in umbra paululum acquiesceret. Hanc ei commoditatem locator invidens, surgere iussit, &

agere asinum eum in locum, ad quem conduxisset. Ille enimvero, se conducto jumento pro arbitrio uti velle, & fieri licere, ajebat. Negante locatore, & affirmante, habere illum conductum asinum, non umbram asini, ad contentionem & lites devenere: delataque controversia tandem ad judices, etiamnum disceptatur de asini umbra.

Fabula notat futilitatem litigatorum, & maximam esse indicat rixarum in terris partem de asini umbra.

R

τηε.

τιβ'. Πένθος γέγραφα. ex Plutarcho.

Φασί τινα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασίλισσαν, πενθεῖσαν τὸν υἱόν, τοιῶτα χρήσασθαι λόγῳ, φάμενον· “Ὅτι καὶ ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἐνεμετοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς, ἐκ ἔτυχε παρὸν τὸ πένθος. ἤδη δὲ νενεμημένων, ἤλθεν ὕπερον. τὸν ἔν Δία ὡς ἤϊε· “καὶ αὐτῷ τιμὴν δίδοναι, ἀπορῆναι διὰ τὸ ἤδη καίαναι. “λῶσθαι πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δεῖναι τὴν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι γιγνομένην, οἷον δάκρυα καὶ λύπας. “ὥσπερ ἔν τῃς ἄλλῃς δαίμονας, ὕφ’ ᾧ τιμᾶναι, τέτρα ἀγαπᾶν τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ πένθος. ἐὰν μὲν αὐτὸ ἀτιμάσῃς, ὦ γύναι, εἰ προσελεύσεταί σοι, ἐὰν δὲ τιμᾶται ὑπὸ σὲ ἐπιμελῶς, τὰς δοθείσας αὐτῷ τιμὰς, λύπας καὶ θρήνοις, ἀγαπήσει τε, καὶ αἰετὶ σοὶ παρέξεται τοῖσδε, ἐφ’ ᾧ τιμηθήσεται παρὰ σὲ συνεχῶς.

322. *Luētus prēmia.*

Ajunt quendam veterum philosophorum ingres-
sum ad Arsinoën reginam lugentem filium, tali usum fuisse fabula, dicentem : “Quod quo tempore Jupi-
“ter distribuit diis honores,
“non fuerit forte praesens
“luētus. Jam autem di-
“stributis, venit posterius.
“Jovem igitur, cum postu-
“laret & sibi honorem tri-
“bui, ambigentem, pro-
“pterea quod jam consum-
“pti essent omnes in aliis,

“hunc ei tribuisse qui super
“mortuis sit, veluti lachry-
“mas & dolores. “ Quem
admodum igitur alii dii, a
quibus honore afficiuntur,
eos amant; eodem modo &
luētus. Si illum neglexeris,
o mulier, non accedet ad te
sin afficietur a te accurate
attributis sibi honoribus, do-
loribus & lamentis, dilige-
que & semper quiddam tibi
praebit tale, ob quod hono-
re afficiatur a te continue.

τηδ'. Εορτή καὶ Ὑτέρα. ex Plutarcho.

Φασὶ τὴν Ὑτέραν εἶσαι πρὸς τὴν εορτήν, λέγεσαν, ὥς ἐκείνη μὲν ἐστὶ κομπώδης καὶ ἄχολος· ἐν αὐτῇ δὲ τῶν παρεσκευασμένων ἀπολαύει μεθ' ἡσυχίας. τὴν ἔν εορτῇ ἐπεῖν· ἀληθῆ λέγεις, ἀλλ' ἐμὲ μὴ γεγεμένης, πῶς οὐ ᾔσθα;

323. *Feriae & Postridiana dies.*

Cum feriis altercatam postridianam diem accepimus, quod diceret illas plenas esse negotii, & cuiusdam molestiae operandorum sacrorum, epulis autem ad ferias instructis postridie de-
mum homines placide & jucunde frui solere. Tum respondisse ferias ajunt: Ita quidem esse, ut illa narraret: sed quaesivisse: Ubina feriis sublati postridiana fuerit?

τηδ'. Αἰτὸς καὶ Βασιλίσκος. ex Plutarcho.

Τούτων ἔν ἔχεσθαι δὲ τῶν ἀνδρῶν, καὶ τέτοις ἐμφύεσθαι, μὴ καὶ δάπερ ὁ Αἰτώπης βασιλίσκος, ἐπὶ τῶν ὁμῶν τῶ αἰτῶ κομοδεῖς, αἰφνίδιον ἐξέπλη καὶ προέφθασεν, ἔτως τὴν ἐκείνων δόξαν ὑφ' ἀρπαγῆς αὐτῶν, αἰτὰ παρ' ἐκείνων ἅμα μετ' εὐνοίας καὶ φιλίας λαμβάνοντας.

224. *Aquila & Regulus.*

Deceleritate volandi contendisse ferunt aliquando aquilam & regulum. Atque certamine instituto claritulum supra dorsum aquilae confedit regulus, & sic deportatus ad praefinitum locum, subito inde avolavit, & ita antevērit aquilam.
De iis fabula, qui, viribus imbecilliores, calliditate & astutia perficiunt, ut validioribus praeferrantur.

τηδ'. Δραπέτης. ex Plutarcho.

Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνον καὶ διώκων, ὥς κατέφθγγε

Φυγε Φθάσας εἰς μύλωνας, πῦρ δ' ἂν, ἔφη, σὲ μάλλον ἐν-
ρεῖν ἐβέληθην ἢ ἐνταῦθα;

225. *Servus fugitivus.*

Fugitivum servum aliquan-
tis per quæsitum conspe-
xit quodam tempore domi-
nus, quem dum insequitur
ut retraheret ad se, ille pæ-
næ metu & conscientia deli-
cti territus fugere, atque in
pistrinum, quod proximum
esset, sese abdere. Ibi do-
minus, ipso invento: Quo-
nam, inquit, in loco de-
prehendi magis idoneo po-
tueras? Fabula indicat, divinam
ultionem sceleratos & tem-
pore & loco suo manere.

τις'. Σελήνη καὶ μήτηρ. ex Plutarcho.

Σελήνη ποτὲ ἐδεῖτο τῆς ἑαυτῆς μητρὸς, ὅπως αὐτῇ γυ-
τῶνιον ὑφαίην σύμμετρον. τὴν δὲ εἰπεῖν καὶ πῶς συμ-
μετρον ὑφῆναι; οὐκ μὲν γὰρ ὅρῳ σε παυσέληνον, αὐτὴς δὲ
μηνσεῖδῃ, ποτὲ δὲ ἀμφικυρτόν.

Οὕτω πρὸς ἄνθρωπον ἀνόητον καὶ φαῦλον ἔδεν ἐστὶ με-
τρον ἔτι καὶ.

326. *Luna & Mater.*

Luna matrem quondam fer-
tur orasse suam, ut sibi
vestem texeret convenientem
corpori suo. Cui illa re-
sponderit, peti a se rem
quam præstare nequeat, quod
nulla vestis ejus corpori con-
venire posse videatur, quæ
modo plena esset & globosa,

modo velut in orbem dimi-
diari, modo quasi in circulo
lum extenuari, postremo
etiam excavari & evanescere
soleat.

Ita ad hominem demen-
tem & pravum nulla est men-
sura rei.

τις'. Ἀλώπηξ καὶ Γέρας. ex Plutarcho.

Οὐδὲ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες ἔδεν ἂν τῆς ἀλώ-
πης γεράνῃ καὶ ἀλώπεκος ἐπιεικέστερον πρὸς κοινω-
φάνειαν. ὧν ἡ μὲν ἔγνος τί λιπαρὸν κατὰ λῖθον πλατύνει
*) καὶ ἡ

* γυμνασθεαμένην, ἀλλὰ γέλωτα πάχυσαν ἡία. ἐξέφυγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔντος τὴν λεπρότητα τῷ σώματι αὐτῆς. ἐν μέρει τοίνυν ἡ γέρας αὐτῇ καταγγέλασα δειπνῶν, ἐν λαγνίδι πρέθηκε λεπτόν ἐχέσθαι καὶ μακρόν τραχὺν, ὥστε αὐτὴν μὲν καθιέναι τὸ σῶμα βραδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δὲ ἀλώπεκα μὴ δυναμένην κομίζεσθαι συμβολὰς πρεπείσας.

327. *Vulpes & Grus.*

Vulpes gruem cum invitasset, apponit illi juscum in catillo: hoc ipsa liguriens, per jocum hortatur gruem, ipso quoque ut vescatur, & boni consulat quod appositum sit, praesentique copia fruatur. Quid faceret grus, qui se fraudari cibo, deriderique cerne-
ret? Nihil igitur, inquit, equiro: & curata omnia sunt laute & abunde. Sed ut gratia tibi referatur, venies ad me cænatum perendie. Quid opus est, inquit, ludificans vulpecula? Nolo te mea causa sumptus facere. Cur, inquit ille, tam gravate? promitte vero. Fiat, inquit vulpes, etsi alio vocata est opera. Abit grus,

& vasculum sibi parat vitreum, oblongum, & collo angustiore, in quod opiparas & delicatissimas escas indit, & vulpi, quæ ad cænæ tempus affuerat, proponit. Tum ipse glutre bellissimos cibos, jubereque vulpem edere, & paratis libenter uti. *Vulpes* se benignitate acceptum videns ea, qua rudius tertius gruem ipsa accepisset: Nihil, inquit, discedens, queror. Nam qui alios fallere volunt, ipsos quoque falli interdum oportet.

Ostendit fabula, circumventiones & dolos plerumque reverti ad auctores illorum.

τῇ Γεωργὸς πύκτις γεγόμενος. ex *Pausania*.
Πατὴρ τις ὡς ἐθεάσατο τὸν αὐτῷ, ἐκπεσῶσαν ἐκ τῆς αἰ-
γούρας τὴν ὕλην πρὸς τὸ ἀρετὸν καθαγμόσας, τῇ χειρὶ
αὐτῇ

R 3

*) *Locus de mendo suspectus,*

ἀντὶ σφύρας χρώμενον, ἐπὶ τέτῳ πυκτεύσονται ἐς Ὀλυμ-
πίαν αὐτὸν ἀνήγαγεν· ἔνθα δὲ αὐτὸς, ὅτε ἐκ ἐμπέρας
ἔχων τῆς μάχης, ἐπιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιζομένων
καὶ ἡνίκα πρὸς τὸν λειπόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπύκτευν, ἀπὸ
γορεύειν ὑπὸ τῆ πλῆθους τῶν τραυμάτων ἐνομιζέτο, καὶ
τὸν πατέρα βεῆσαι φασιν, Ὁ παῖ ἦν ἀπ' ἀρότρων, κα-
βιασιότερον ἐς τὸν ἀνταγωνιζόμενον ἐνεγκὼν τὴν πληγὴν
αὐτίκα ἔχε τὴν νίκην.

338. *Rusticus factus Athletæ.*

Valentem & robustum fili-
um cum pater vidisset,
dentale de aratro forte excu-
sum restituisse manuum ver-
bere, neque minus firmasse
quam si malteo usus fuisset,
ad pugilum certamina illum
deduxit, ratus, sine dubio
præstantia virium suarum
victoriam adepturum esse.
At illæ artis imperitus, cum
neque plagas inferendi ne-
que devitandi rationem te-

neret, admodum ab adver-
sariis affligebatur. Hoc pa-
ter cernens: Fili, inquit,
illam de aratro impinge. Quo
dicto adolescens omni corpore
re annisus, vehementissimam
plagam inflixit adversario
& palmam, ægre licet, ob-
tinuit.

Docet fabula; illa rectissime
me fieri, quæ consuetudo
solito cuique more fiant.

τηδ. Φθίρες καὶ Γεωργός. ex Appiano.

Φθίρες γεωργὸν ἀροτριῶντα ὑπέδεικνον. ὁ δὲ δις μὲν τὴν
ἀροτρίαν μετὰ τὸν χιτωνίσκον ἐκάθηρεν. ὡς δὲ αὐτὸς
ἐδοκίμετο, ἵνα μὴ πολλὰς ἀργίας, τὸν χιτωνίσκον
καύσειν.

Καὶ γὰρ τὰς ἡτλημένους παραινῶ τρίτε πρὸς μὴ δεηθῆναι.

339. *Pediculi & Agricultæ.*

Pediculi morfu erant mole-
sti aratori. Ille tunicu-
lam excutiendo iterum atque

iterum expurgare, & reli-
quere interea arationem. Cum
autem mordere eum

cessarent, ne saepius esset opus intermittendum. tuniculam detractam in ignem coniecit, & una cum pediculis combussit,

Fabula monet improbos & petulantes; ne, pertinaciter alios irritando, sibi interitum accersant.

τλ'. Μωρὸν κόσκινον. ex Galeno.

Τοιούτων ἐστὶν ἀμαρτημάτων μετ' ἡ θάυμαστ' ῥῆσις Ὀλυμπικῶς τῷ σοφῷ, ὥστε μοι παρίσταται τὸ τῷ μωρῷ πρὸς κόσκινον εἰπόντος, ἔχ' εὐρίσκειν ὅπως βύσειεν ἢ μὴ βύσειεν αὐτό.

330. *Fatui cribrum.*

Fatius cum cribrum reperisset, arbitratus vitiosum redditum neglectione, cepit obturare foramina, ut aptum usui, quemadmodum putabat, redderetur. Sed cum in opere sentiret denique foraminum crebritatem, parumque succederet inceptum abiecit cribrum indignabundus. Neque enim, inquit, video qua parte ob-

turare, quave pertusum relinquare debeam.

Docemur, incogitantes in ipso demum opere difficultatem sentire, nec prospicere animis suis, itaque & in agendo defatigari plurimum, & aggredi saepe quae absolvi nequeant. Docemur & hoc, fatius esse extreme vitiosa non attingere, quam frustra commendare velle.

τλα'. Παιμὴν καὶ μάγειρος. ex Maximo Tyrio.

Παιμὴν ἀνὴρ καὶ μάγειρος ἐβάδιζον ἀμφω κοινὴν ὁδόν. ἰδόντες δ' ἐκ ποίμνης ἄρνα εὐτραφῆ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συνόμων, ὥσαντο ἐπ' αὐτὸν ἀμφω ἢν ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία ταῖς ἀνθρώποις. ἐρωτᾷ ὁ αἰνός, τίς ὧν ἐκείνους ἐδίδει αὐτὸν μεταχειρῶσθαι καὶ ἀγεῖν. ὡς δὲ ἐπύθετο τάληθ' αὐτὰ καὶ ἀρφοῦν τὴν τέχνην, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτάσσει τῷ παιμνί, λέγων πρὸς τὸν μάγειρον, σὺ μὲν γὰρ δήμιός τις εἶ καὶ μάστιγι

Φόνος τῆς ἀρνῶν ποιμνης, τέτω δ' ἐξαρκέσειε καλῶς τὰ
ἡμέτερα ἔδη.

331. *Pastor & Cocus.*

Faciebant una iter com-
ne pastor & cocus. For-
te accidit, ut ovicu'la pin-
guis aberrans a suo grege eis
veniret in conspectum. Ad
hanc prorumpunt ambo.
Atqui illis temporibus bestiae
sermone utebantur humano.
Interrogabat agnus, qui
nam sit uterque eorum, qui
manus admoveere sibi, se
que abducere velint. Co-
gnita autem rei veritate, &
quas profiterentur artes, con-
fert se ad pastorem, eique se
tradit. Coco autem dicis
Esse eum carnificem quon-
dam trucidantem greges,
cum pastore vero praecclare
congruere mores suos.
Monet fabula, ut malo-
rum consuetudinem & usum
sugiamus, & persequamur
bonorum, quorum altero
perniciēs, altero salus con-
tinetur.

τλβ' Ορενα καὶ Γλαυζ. ex Dione Chrysostomo.

Ως τὰ ὄρενα ζυγῆλθε πρὸς τὴν γλαυκα, καὶ εἶδετο, τὴς
μεν ἀπὸ τῶν οἰκοδομημάτων ὅπῃς ἀπανίστασθαι, πρὸς
δὲ τὰ δένδρα τὴν καλιάν, ὥσπερ καὶ αὐτὰ, καὶ τὰς τέρας
καταπήγνυσθαι κλῶνας, ἀφ' ὧν καὶ ἄδειν ἐστὶν εὐσημότη-
τον καὶ δὴ καὶ πρὸς δρῦν ἄρτι ταυτηνὶ φυομένην, ἐπειδὴ
πρὸς ὥραν ἀφίκεται ἐτοιμῶς ἔχειν ἰζάνειν, καὶ τῆς χλο-
ρᾶς κόμης ἀπόνεισθαι. ἀλλ' ἐν τῇ γε γλαυκα μὴ τὰς
τοῖς ὄρεοις ποιεῖν παραινέειν, μηδὲ φυτῶν βλάβην ἐφει-
δῆσαι, ἰζὸν πεφυκότος φέρειν πλῆνοῖς ἐλεθρον. τὰ δὲ μήτε
τῆς ξυμβολῆς ἀποδέχεσθαι τὴν γλαυκα, τὴν ἀντίον δὲ ἐ-
χαίρει τῇ δρῦϊ φυομένην ἐπειδὴ δὲ ἱκανὰ ἦν, καθίστασθαι
ἐπ' αὐτήν, ἥδε. γενομένης δὲ τῆς ἰξῆς, ῥαδίως ἤδη ὑπὸ τῶν
ἀνθρώπων ἀλισκόμενοι μετενόον, καὶ τὴν γλαυκα ἐθαύ-
μαζον ἐπὶ τῇ ξυμβολῇ. καὶ νῦν ἔτι ἕτως ἔχουσιν, ὥς δεινὴ
καὶ σοφὴ ἐστὶν αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς ἐθέλεισι πωλεῖσθαι.
ἡ γὰρ με-

ἡγόμενα ἀγαθὸν τι ἀπολαύειν τῆς ζυνεσίας. ἔπειτα, οἷμαι, προσίασιν, μάτην ἐπὶ κακῷ. ἡ μὲν γὰρ ἀρχαῖα γλαυξ, τῷ ὄντι φρονίμη τε ἦν καὶ συμβουλευεὶν εὐόνατο· αἱ δὲ νῦν μόνον τὰ πλερὰ ἔχουσιν ἐκείνης, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ῥάμφος, τὰ δὲ ἄλλα ἀφρονέστερά· εἰσι τῶν ἄλλων ὀρνέων.

332. *Aves & Noctua.*

Aves olim prope universæ noctuam adierunt, rogaruntque eam, ne posthac in ædium cavis nidificaret, sed in arborum potius ramis, atque inter frondes: ibi enim vernari suavius. Quin eidem quercum modo enatam, pusillam, tenellamque adhuc ostentabant, in qua scilicet molliter, ut aiebant, & sedere ipsa aliquando noctua, & suum sibi construere nidum posset. At illa facturam se negavit. Quin invicem consilium dedit iis, ne arbusculæ illi se crederent: laturam enim quandoque esse viscum, pestem videlicet avium. Contempserunt illæ (ut sunt leve genus & volaticum) sapientis unius noctuæ consilium. Jam quercus adoleverat, jam patula, jam frondosa erat. Ecce ibi aves illæ omnes gregatim ramis involitant, lasci-

viunt, subsultant, collidunt, cantillant. Interea quercus ea viscum protulerat, atque id homines animadvertierant. Implicitæ ergo repente omnes ibi pariter misellæ: ac frustra eas fera penitentia subiit, quod salubre illud consilium sprevisset. Atque hoc esse ajunt, cur nunc aves omnes, ubi ubi noctuam viderint, frequentes eam quasi salutant, deducunt, sectantur, circumfidunt, circumvolitant. Etenim consilii illius memores admirantur eam nunc, ut sapientem, stipantque densa caterva, ut videlicet ab eo sapere aliquando discant: sed opinor frustra, immo vero etiam interdum cum magno ipsarum malo. Nam veteres illæ noctuæ revera sapientes erant: nunc multæ noctuæ sunt, quæ noctuarum quidem plumas habent, & ocu-

oculos, & rostrum, sapientiam vero non habent.

Bene morientis consilia spernas, hæc fabula docet.

τλγ'. Νεανίσκος καὶ Ἴππος. ex Luciano.

Νεανίσκος τις ἐφ' ἵππον ἀνέβαινε μαγνόμενος. ἀρπάζων γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὃ δ' ἐκείνῳ καλεῖσθαι, τῷ ἵππῳ θένος, ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαντήσας ἤρπυσεν αὐτὸν, ποῖ ἂν ἄπεισιν; ὃ δὲ εἶπεν, ὅπερ τέτταρ' οὐκ εἶ, δεικνὺς τὸν ἵππον.

Καὶ αἴθερς ἂν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεται; τάλῃ δ' ἡ εὐδαιμονία λέγειν, ἐρᾷσιν, ἀπλῶς μὲν, ὅπερ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκεῖ. κατὰ μέρος δὲ ὅπερ ἐν τῇ ἡδυνῇ, ποτὲ δὲ ὅπερ ἐν τῇ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὖτ' ἐν τῇ φιλοκερδείᾳ· ποτὲ δὲ ὁδοῦ μὲν, ποτὲ δὲ ὁ φόβου, ποτὲ δὲ αἴτιο τι τοιοῦτον αὐτὸν ἐκφέρειν φαίνεται.

33. *Adolescens & Equus.*

Adolescens quidam in equum conscendebat furentem. Raptans enim illum ferebat scilicet equus: at hic non magis descendere equo currente potuit. Et quidam, obviam factus, interrogavit eum: Quo abiret? Ille vero inquit: Quo isti placet, demonstrans equum.

Et alios si quis interroget,

Quo feramini? vera volentes dicere, inquiet, simpliciter quidem: Quo cupiditatis placet. in parte vero quo quidem voluptati, aliquando autem quo gloria, aliquando vero rursus, quo lucri cupiditati: aliquando vero ira, aliquando vero metu, aliquando vero ali-

τλδ'. Ἀνδρῶπιος ἀρπάζων τὰ κύματα. ex Luciano.

Ανδρῶπιος τις ἐπὶ τῇ ἡρόνι καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν *) κυματογῆν ἀρπάζει τὰ κύματα. σφαλῆς δὲ ἀχθεται.

*) Αἱ κυματοῖδε.

καὶ ἀνιῶται, ἄχρι δὴ τὴν κερδὴ παρασῶσαν εἰπὲν αὐτῷ.
τί, ὦ γενναῖε, ἀνιῶ τῶν παρελθόντων ἕνεκα; δέον τῷ
ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαιτα ἐκείνων.

334. *Fluctuum numerator.*

Homo quidam in maris littore affedit numeraturus fluctus, cum ventis mare vehementer agitarctur: sed crebritate horum perturbatus, animo angebatur & afflictabatur. Ad hunc accedens vulpecula: Quid mœres? inquit. Huic ille respondit: Fluctus se numerare cupientem præterlatos

innumeros, quos non potuisse comprehendere doleret. Tum vulpecula: Præteritos, inquit, omite; & numerare si vis, vel ab hoc jam nunc ordire, & qui abiere eos missos facito.

Docet fabula, non ad præterita, sed ad ea quæ resistent in vita hac, respiciendum esse.

τλῆ. Κύων ἐν φάτῃ. ex Luciano.

Κύων τις, ἐν τῇ φάτῃ κατὰκειμένη, ἔτε αὐτῇ τῶν κρινθῶν ἐδίει, ἔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει.

335. *Canis in præsepi.*

Frendens canis dentibus, & allatrans nonnunquam in præsepi jacebat, a quo equi terrebantur, neque admittebantur ad pabula. Cui unus: Quanta ista, inquit,

invidia est, non pati te, ut eo cibo vescamur, quem capere nec velis nec possis.

Fabula notatur invidentiæ malignitas.

τλς. Βοηλάτης καὶ Ηρακλῆς. ex Suida.

Βοηλάτης ἐκ κώμης ἀμαξάν ἀγων, καὶ ταύτης ἐμπεσέσης εἰς φάραγγα κοιλώδη, δέον βοηθεῖν, ἀργὸς ἴσατο τῷ Ηρακλεῖ προσευχόμενος. ἐκένεν γὰρ ἐκ πάντων τῶν θεῶν ἀσπαζόμενος ἐτίμα. ὁ δὲ θεὸς ἐπιστὰς, εἶπε

περὶ τῶν ἱεροχῶν ἀπὸς, καὶ τὰς βόας νύττε, καὶ τότε τὸ
θεῶν εὖχῃ, ὅταν αὐτός τι ποιῇ. μὴ μέντοιγε μάτην
εὖχῃ.

334. *Bubulcus & Hercules.*

Bubulcus onustum lignis verbis corripuisse stolidam
plaustrum domum age- ignaviam ipsius: Rotis ma-
bat, quod cum in lutosa via nus, o bubulce, applica
& salebris hæreret & retine- & stimulum bobus admove-
retur, cæpit ille otiose a- & deorum deinde opem po-
stans deos deasque in auxili- scito, ne situ cesses, diifru-
um advocare, præque cæte- stra invocentur.
ris, quem maxime propter Fabula narratur contra
celebratum vulgo robur co- desidiæ & pigritiam & cel-
lebat, Herculem. Tam fationem, in quibus plerum-
illi se Herculem conspicein- que ignavum vulgus vota fa-
dum obtulisse ferunt, & his cit, & precibus fatigat deos.

τλζ'. Χελιδόνες καὶ Κύκνοι. ex Gregorio Na-
ζιανζενο.

Επίκουρον αἱ χελιδόνες τῶν κύκνων, τὸ μὴ εἶλεν ἑ-
μιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μήτε δημοσιεύειν τὴν μεσοκίην,
ἀλλ' ἀμφὶ τῆς λειμῶνας διάγειν καὶ τὰς ποταμούς, καὶ
τὴν ἐρημίαν ἀσπάζεσθαι, καὶ βραχέα μὲν ἄδειν, ἃ δὲ καὶ
ἄδοιεν, ἄδειν ἐν σφίσιν αὐτοῖς, ὥσπερ ἀρχυνομένοις τὴν με-
σοκίην· ἡμῶν δὲ, ἔφασαν, ἀπόλεις, καὶ οἱ ἀνθρώποι, καὶ οἱ
θάλαμοι, καὶ περιλαλῶμεν ἀνθρώποις, καὶ τὰ ἡμέτερα αὐ-
τοῖς διηγέμεθα. ταῦτα δὴ ταῦτα τὰ ἀρχαῖα καὶ Ἀτ-
τικὰ, τὸν Πανδίωνα, τὰς Ἀθήνας, τὸν Ἰηρέα, τὴν Θράκην,
τὴν ἀποδημίαν, τὸ κῆδος, τὴν ἵβριν, τὴν ἐκτομὴν τῆς
γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ἴτυν, καὶ ὡς ἐγε-
νόμεθα ἐξ ἀνθρώπων ὄρνιθες. οἱ δὲ μόλις μὲν αὐταῖς ἤξιω-
σαν καὶ λόγῳ, τῆς ἀδολεχίας μισήσαντες. ἐπεὶ δὲ
ἤξιω.

ἡξίωσαν· ἀλλ' ἡμῶν μὲν ἔνεκεν, ὧ αὐταί, καὶ εἰς τὴν ἐ-
ρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὥστε ἀκῆσαι τῆς μουσικῆς, ὅταν ἀ-
γῶμεν τῷ ξεφύρῳ τὰς πτέρυγας ἐμπνεῖν ἢ οὐ τι καὶ ἐναρ-
μόνιον. ὥς εἰ μὴ πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἀδόμεν, ἀλλ' αὐτὸ
δὴ τὸτο καλίστόν ἐστιν ἡμῶν, ὅτι μέτρῳ φιλοσοφῶμεν τὸ
μῆλος, καὶ ἐκ ἀναμίσγνυμεν θορύβοις τὴν μουσικὴν. ὑμεῖς
δὲ καὶ εἰσοικιζομένους οἱ ἄνθρωποι δυσχεραίνετε, καὶ ἀδέ-
σας ἀποστέφονται, καὶ μάλα ἐν δίκῃ· ἀγέ εἰδὲ ἑκταμη-
θεῖσαι τὴν γλώτταν δύνασθε σιωπᾶν, ἀλλ' αὐταί τὴν ἀΦω-
νίαν ὑμῶν ὀδυρόμεναι, καὶ τὸ ἐφ' ὑμῖν πάθος, ἔπειτα ἐς ἐ-
λαλίστραί τινος ἔχῃ τῶν εὐγλόττων καὶ μουσικῶν; Σύνε-
σθε, τι λέγω, Φησὶν ὁ Πίνδαρος, καὶ εὖρος τὴν ἐμὴν ἀΦωνίαν
ἀμείνω τῆς σῆς εὐλογίας. παῦσαι καταφλυαρῶν ἡμῶν
τῆς σιωπῆς, ἥ σοι παροιμίαν ἔρῳ, μάλιστα μὲν ἀληθὴς ἦ,
μάλιστα δὲ σύνλογον· ὅτι τότε ἄσπετον κύκνοι, ὅταν κο-
λοιοὶ σιωπήσωσιν.

337. *Hirundines & Olores.*

Irridebant hirundines olo-
res, quod nollent versari
cum hominibus, neque vul-
gare musicam, sed circum
prata degerent, & fluvios &
solitudinem complecteren-
tur, & pauca quidem caner-
ent, quæ autem etiam can-
erent, canerent intra sei-
pſos, quasi puderet eos mu-
sicæ. Noſtrum autem sunt,
inquiiebant, urbes, & ho-
mines, & cubicula, & obio-
quimur hominibus, & no-
ſtra illis narramus. Illa
quidem prisca & Attica, Pan-

dionem, Athenas, Tereum,
Thraciam, profectiorem,
luctum, contumeliam, ex-
fectionem linguæ, literas,
& super omnia, Ityn: &
quomodo factæ simus ex ho-
minibus volucres. Illi ve-
ro, vix quidem has dignati
fuerunt etiam sermone, lo-
quacitatem exoffi. Post-
quam vero dignati fuerunt:
At nostra causâ, heus vos,
vel in solitudinem venerit a-
liquis, ut audiat musicam,
cum permitimus favonio a-
las, ut inspiret suave quid-
dam

dam & concinnum. Quare
 etsi non multa nec inter mul-
 tos canimus, at ipsum qui-
 dem hoc pulcherrimum no-
 strum, quod modo philo-
 sophamur carmen, & non
 miscemus turbis musicam.
 Vos autem & commigran-
 tes homines oderunt, & ca-
 nentes averfantur, ac sane
 merito: quæ quidem neque
 exsecræ linguam possitis tace-
 re, sed ipsæ amissionem
 vocis & calamitatem vestram

deplorantes, deinde estis ho-
 quaciores, quo non diserto-
 rum? Intellige quid dico, in-
 quit Pindarus, atque opa-
 mam meam infantiam, me-
 liorem tua præclara locutio-
 ne. Desine offundere nu-
 gas nobis ob silentium, aut
 tibi proverbium narrabo,
 maxime quidem verum, ma-
 xime autem concisum; quod
 cum cantaturi sint olores,
 quando mœnedulæ filebunt.

τλή. Πηγάς δύο. ex Themistio.

Ἄνθρωπος δύο πήγας ἕκαστος φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν,
 τὴν δὲ ὀπίσθεν, γέμει δὲ καὶ ἑκατέρω· αἰτῶν ἢ μὲν
 ἔμπροσθεν αἰσχροῦ, ἢ δὲ ὀπίσθεν τὴν αὐτὴν τῶν φέροντος.
 καὶ διὰ τὸ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν καὶ ὄχι ὁρῶ-
 σι, τὰ δὲ αἰσχροῦ πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

ΑΛΛΩΣ ex Galeno.

Δύο πήγας ἐξήμεθα τὴν τραχήλῃ, τῶν μὲν αἰσχροῦ
 τὴν πρόσω; τῶν ἰδίων δὲ τὴν ὀπίσω· καὶ διὰ τὸ τοῦτο
 μὲν αἰσχροῦ βλέπομεν αἰεὶ, τῶν δὲ οἰκείων ἀθέατοι κα-
 θίσταμεν.

ΑΛΛΩΣ ex Antonio & Maximo.

Ἄνθρωπος ἔφη, δύο πήγας ἕκαστον ἡμῶν ἐπιφέρειν, τὴν
 μὲν ὀπίσθεν, τὴν δὲ ἔμπροσθεν· καὶ εἰς μὲν τὴν ἔμπρο-
 σθεν ἀποτιθέμεν τὰ τῶν αἰσχροῦ ἀνθρώπων ἀμαρτημάτων,
 εἰς δὲ τὴν ὀπίσθεν τὰ ἑαυτῶν.

338. *Duæ Manticæ, sive duæ peræ.*

Unusquisque nostrum du-
as gestat manticas, al-
teram ante pectus, alteram
atergo, utramque vitiorum
plenam: aliorum quidem
anterioriorem; propriorum
vero ejus qui gerit, poste-
riorem. Propterea homi-
nes sua vitia non vident, a-
liena vero perspicacissime.
Docet fabula, omnes si-
bi facile ignoscere, aliis ve-
ro difficiles esse, seque ab-
solvere, alios condemnare.

τλθ'. Ονος παρακύψας. ex Suida.

Κεραμεύς τις ἐπλάττε πολλὰς ὄρνις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ.
ὄνος δὲ παριὼν, ἀκολοθεῖντος ἀμελῶς τῆς ὀνηλάτης,
παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέτρεψε τὰς ὀρνίθους, καὶ
τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκευή. ὁ τοιοῦτον κύριος τῶ
ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἤγαγε τὴν ὀνηλάτην. ἐρωτώμενος δὲ ἐ-
κείνος περὶ τῶν ἀπαλλώντων, τίνας κρηνοίτο, ἔλεγε, οὐδὲν
παρακύψεως.

339. *Asinus prospectans.*

Figulus quispiam varias a-
vium formas finxerat,
easque in officina collocatas
habebat. At asinus quidam,
paulo negligentius sequente
agafone, inserto per officinae
fenestellam capite, pari-
ter & aves & reliqua vasa
dejecit comminuitque. Is
cujus erat officina agafonem
comprehendit, colloque ob-
torto in jus trahit. qui cum
rogaretur ab obviis, quam
de re moveretur lis, de asini,
inquit, prospectu.
Fabula in eos, qui riden-
do titulo quempiam calu-
mniantur, aut de frivolis
rebus aliquem in jus vo-
cant.

τμ. Λέων καὶ ταῦρος. ex Niceph. Basil.

Λέων ποτὲ ταῦρον ὄρεα, καὶ τροφῆς μὲν ἔρεα, ταῖς δὲ
τῶν κεράτων δειδίσκεται προσβολαῖς, καὶ τὸ φάρμα-
κον εὐρῶν, ἐξ ὁρατοῦ τὸ πάθος. νικᾷ μὲν αὐτὸν ὁ λι-
μός, καὶ τῷ ταύρῳ κελεύει συμπλέκεσθαι, ἀλλ' ἐκφοβῶν
τῶν

τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. τέλος πείθεται τῷ λιμῷ, καὶ
 Φιλίαν πλάσάμενος, εἰς ἀπάτην τὸν ταύρον ὑπέστη-
 ται. ὅπερ γὰρ τὸ κακὸν πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρείον πε-
 ρόβηται, καὶ νῖδοι τὸ βίᾳ κρατεῖν ἢ κινδύνον, τὸ λῆ-
 δρα σοφίζεται. ἐγὼ γὰρ, Φησὶν, ἐμπαγῶ σε τὸ καρτε-
 ρον, ὑπεράγαμαι τὸ κάλλος, ὅποιος μὲν εἶ τῇν κεφαλὴν,
 ὅποιος δὲ τῇν μορφήν, ὅσος δὲ τῆς πόδας, ὅσος δὲ τὰς
 πλάς, ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρεις τὸ ἄχθος
 περιελε γὰρ ἔτω ματάαν ἐπιπλοκήν, καὶ σοὶ καὶ κόσμος
 ἔσται τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρυς ἀπαλαγή, καὶ πρὸς τὸ
 κρεῖττον μεταβολή. τί δὲ καὶ οὐ σοὶ κεράτων, ἐκείνη
 ἔσθης πρὸς λέοντος. πείθεται τῶν τοις ὁ ταύρος, καὶ τῇν
 τῶν ὀπλῶν ἰχυν ἀποβαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχέμενος
 ἦν, καὶ δειπνὸν κινδύνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς μετὰ τῆς ἀπα-
 τῆς φέρει καὶ κινδύνον.

340. Leo & Taurus.

Leo, aliquando taurum be-
 ne pinguem nitidumque
 intutus, vehementi ejus com-
 edendi desiderio capitur;
 sed a cornuum ictibus peri-
 culum metuebat, nec cibo
 uti invento ei integrum erat,
 quo latranti stomacho mede-
 retur: fameque urgente eo
 magis ad congregiendum
 cum tauro incitatur, pugna
 tamen abstinuit, cornuum
 magnitudine deterritus. Tan-
 dem, ingenium largiente
 ventre, simulans amicitiam
 taurum callide adoritur,

(nam & fortes virilesque
 nimi, ubi malum imminet
 haud extra metum sunt; &
 cum vi quod volunt sine pe-
 riculo perficere nequeunt,
 ad dolum & fallacias confu-
 giunt) cum fortitudinem ejus
 collaudasset & pulchritu-
 dinem mirifice extulisset: O
 quale, inquit, caput &
 vultum geris! totique cor-
 pori quam egregia est forma!
 quam pulchros habes pedes!
 qualesque tibi ungulae! et
 vero quam immane pondus
 cui alia vix ferendo est bes-
 tia, capite

capite sustines! tum hoc ei consilium dat: Submove cornua inutiliter capiti circumplexa, & fronti simul decus & honorem conciliabis, & magno onere levaberis; nemoque inficias ibit quin tibi in melius facta fuerit mutatio. Quid præterea opus erit cornibus, cum tibi mecum intercesserit amicitia, egoque tecum inierim socie-

tatem? Facile persuasum id tauro est, nec invito sibi auferri patitur cornuum amaturam. Quare fiebat, ut levi negotio in leonis testatem redigeretur, cum cederet in prædam & cænam luculentam.

Similiter qui fidit inimicis, insidiis appetitus doloque captus sibi exitium accersit.

τρά. Σάτυρος καὶ Πῦρ. ex Plutarcho.

Τοῦ σατύρου τὸ πῦρ, ὡς πρῶτον ὤφθη, βεβημένον ὡς λῆσαι καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεύς. Τράγες, γένειον ἄρα πενθήσεις σύγε, καί μιν τὸν ἀφάμενον, αἰὶνὰ ὅσος παρ᾽ ἔχει καὶ θερμότητα, καὶ τέχνης ἀπάσης ἔργον ἔστι τοῖς χρήσται μαθήσων.

341. Satyrus & Ignis.

Allato igne in terras, quem dicitur Prometheum Jovi furto substractum apportasse mortalibus, tum igitur Satyrum, delectatum splendore & claritate flammæ, voluisse ajunt amplecti ignem & osculari. Sed Promethea monuisse, futurum hoc cum detrimento barbæ ipsius. Aduret enim hanc, inquit, & cum cruciatu exulcerabit mentum. Ibi ferunt Satyrum reprehendisse factum Promethei, qui ma-

lum splendidum mortalibus attulisset; Prometheum vero docuisse malum non esse, nam urere quidem ignem, sed lucem etiam atque calorem suppeditare, cum ad vitæ jucunditatem, tum omnium artium usum & opificia, si qui illo uti recte sciat.

Fabula docet, exquirendum usum verum in rebus omnibus, ne perversa usurpatione damna nobis accersamus.

S

τρά.

τμβ'. Ποταμός καὶ Βύρσα. ex MS.

Ποταμός, δι' αὐτὴν βύρσαν φερόμενην ἰδὼν, ἠρώτησεν αὐτὴν καλεῖται. ἡ δὲ εἶπε, ξηρά. ἐπικαυχλάσας δὲ τῷ βασιλεῖ, εἶπεν, ἄλλό τι ζήτει καλεῖσθαι· ἀπαλὴν γὰρ ἐγὼ ἤδη τάχῃ ποιήσω σε.

342. Fluvius & Pellis.

Fluvius cum pellem secum imponendum quare: nam deferri animadvertisset, & ego brevi faciam, ut uideatis & molis. Fabula indicat; haud difficile esse res nonnullas ingeniter mutatas pristinae suae formae restituere.

τμγ'. Κάμηλος. ex MS.

Διέβαινε ποταμὸν κάμηλος ὁξυρέοντα. ἀμφοδεύσας δὲ, καὶ τὸν κόπρον ἐνδὺς ἐμπροσθεν αὐτῆς ἰδῶσα διὰ τὸ ὁξυτὴν ῥεύματος, εἶπε τι τοῖστο· τὰ ὀπίθεν μὲν ἐμπροσθεν· καὶ οὖν ὁρῶ διερχόμενα.

Ο μῦθος *) ἀρμόζει ἐν πόλει, ἥ ἔχεται καὶ ἀφροῖες καὶ τῶν πρώτων καὶ φρονίμων.

343. Camelus.

Camelus forte transibat vadum fluvii celeriter decurrentis. Cum autem in trajectu esset, nec longe ab ora, finem conspicata, vim undarum ipsam praevertitum, simile quid, sicut fertur, loquuta est: En! quae pone erant & a tergo, jam praeeunt & ob oculos versantur. Fabula aptatur urbi, in qua, rebus turbatis, infimam populi faciem superiorem esse videmus, & imperitorum vulgus rerum gubernaculis admoveri.

*) Forſan ἀρμόζει ἐν πόλει.

τμδ'. Γυνή καὶ Γεωργός. ex Max. Planude.

Γυνή τις, προσφάτως τὸν ἐαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπῆλτα πρὸς τὸ μνημαῖον, ἐθρήνει. ἀρσενίων δέ τις, & πόρρω τῷ μνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἡλετῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν τὰς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα, καὶ καθίσας συνεθρήνει τῇ γυναικί. τῆς δὲ πυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς ἔτι οὐρύεται; ὅτι καὶ γὰρ, Φησὶν, εὐπρεπὴ γυναικα κατώρυξα, καὶ ἐπειδὴν κλαύσω, τῆς λύπης καθίζομαι. ἡ δὲ, καὶ μοι τὸ αὐτὸ προσγίνεται. καὶ κείνος, εἰ τοῖνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπλῶκαμεν πάθεσι, τί δή ποτε αἰσῆλοισι μὴ σύνεμεν; ἐγὼ τε γὰρ Φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, καὶ με σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναικα, καὶ δὴ συνῆθον. ἐν τῷ δὲ κλέπτῃς ἐλθὼν, καὶ τὰς βόας λύσας ἀπῆλασεν. ὁ δὲ ἐπανελθὼν καὶ τὰς βόας μὴ εὕρηκας, κόπτεσθαι τε καὶ οἰμάζειν ἰχυρῶς ἐνεσῆσατο. ἐλθὼσα δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ ὀλοφυρόμενον ἐνέρεσα, Φησὶ, πάλιν κλαίεις; καὶ κείνος, νῦν, ἔπεν, ἐπ' ἀληθείας κλάω.

344. Matrona & Agricola.

Mulier, quæ paulo ante virum suum extulerat, non contenta domi lachrymas profundere, ad monumentum illius quotidie ibat ut illic ploraret. Hanc conspicatus rusticus inter arandum, non procul a loco ubi matrona mortuum desiebat, captus amore illius relinquit aratrum; & ad conditorium profectus, visa pulcherrima muliere, quæ, passis crinibus facieque ungibus se-

Et, nudatum pectus plangebant, assedit & ipsa lachrymans ad sepulchrum. Quo viso, ab eo quasivit mulier, cur fleret? Quidni fleam, inquit, cum uxorem amiserim, tam notæ formæ & pudicitæ, ut omnes in vicinia feminas ad sui spectaculum evocaret? neque ego dolerem, quem illa mihi reliquit, aliter quam plorando levare possum. Idem, cum gemitu & ejulatu inquit illa,

& mihi usu venit misera. nam lachrymis effusis lenius aliquanto fero mortui desiderium. Sed si fortuna eadem, inquit arator, utriusque est, cur non potius, quam lachrymis conficiamur, corpora nostra coniungimus. nam ego te non minus earam habiturus sum, quam vir prior habuit; & te eandem benevolentiam praeftituram mihi confido, quam mortua uxor mea quondam mihi praestitit. His verbis facile persuasum mulieri est, ut nuberet: atque (ut omnium hominum ingenium est a dolore ad libidinem proclive illi se protentis nuptum dedit. Re autem confecta revertens in arvum rusticus, ubi ad aratrum boves reliquerat, nusquam il-

los reperit. nam fur interea boves incustoditos nactus eos ab aratro solverat & abegerat. Plorare igitur ille lamentari, cum boves furto abreptos sensisset. Tum mulier accurrens, consolari eum, jubereque indubitanter sibi non minorem a se benevolentiam polliceri, quam in priore uxore esset expertus; & blandius etiam complecti. Cui ille: Priores quidem lachrymas restituere facile fuit; sed he (nam de anima profluunt) tam cito non poterunt rescere.

Docet fabula, & luctum muliebrem esse consolabilem, & fraudulentos saepe in fraudem incidere, & dolorem non fictum difficultate eripi.

τμή. Ἀνδρῶπος καὶ Τέτλιξ. ex Max. Planude.

Ἀνὴρ τις, ἀκρίδας συλλέγων, καὶ ἀποκλινὺς, εἰλε καὶ
τέττιγα. ἐπεὶ δὲ κακῆϊνον ἠθέλετο κτεῖναι, φησὶν
τέτλιξ· ἄνθρωπε, μὴ με μάτην ἀνέλῃς. ἐγὼ γὰρ ἔτε
χυν βλάπτω, ἔτ' ἄλλό τι τῶν ἀπάντων σε ἀδικῶ. τῇ καί
σεὶ δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τὰς
δοιπόρους. φωνῆς ἔν παρ' ἐμοὶ πλέον ἔδεν εὐρησεῖς. καί
καῖνος, ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι.

345. *Homo & Cicada.*

Vir quidam, cum locustas injuria te afficio; sed tantum id ago, ut tremulo membranularum motu cantus edam, hominesque inter deambulandum oblectem: quid? quod in me prater vocem amplius nihil invenies. Quibus auditis, ille cicadam, quo vellet, libere abire permisit.

τμς'. Πατήρ καὶ θυγατήρ. ex Max. Planude.

Ἀνέτης, τῆς οἰκείας ἐραδὲς θυγατρὸς, ἐς ἀγρὸν ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα, μόνην δὲ τὴν θυγατέρα ἀπαλαβὼν ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πᾶτερ, εἶπεν, ἀνέστια πρὸς τέλει· εὐχόμεν μόντοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰχμηθῆναι, ἢ ὑπὸ σὲ τῇ γεννησαμένῃ.

346. *Pater & Filia.*

Vir quidam, filiae suae amoris, vehementerque me re captus, uxorem rus doler; dolor tamen meus mittendam esse curabat: dedecore & infamia levior est. nam multorum injuria non tam mihi probro fuisset, quam ea qua me, genitor, afficis.

τμζ'. Ἀγροικὸς καὶ Ὁνάρια. ex Max. Planude.

Γεωργός τις ἐπ' ἀγρῷ γεγηρακὸς, ἐπεὶ μὴδέ ποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τὰς οἰκείας τῷτο θεάσασθαι. οἱ δὲ ζεύξαντες ὀνάρια, καὶ ἐπ' τῆς ἀπῆνης αὐτὸν αἰατῶ- βασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁ δὲ οὐκ ἐδέχθη.

νός καὶ θυέλης τὸν αἶερα καταλαβόντων, καὶ ζῶφε γενόμενος, τὰ ὀνόματα τῆς οὐδ' ὀφειλόμενα εἰς ἴνα κρημὸν ἐξέτόπισαν τὸν πρεσβύτερον. ὁ δὲ μέλλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὃ ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι ἔτω παρὰ λόγον ἀπέλυσμαί, καὶ ταῦτα ἔδ' ὅφ' ἵππων γενναίων, ἔδ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρῶν εὐτελεσάτων;

347. *Rusticus Et Aselli.*

Rusticus in agro consue-
rat, neque unquam vide-
ratur urbem. qui, sentiens se
morti proximum, suos ora-
vit, ut in urbem, antequam
vitam finiret, curarent se
deportandum. Illi non
magnopere de sepe solliciti,
afinos ad plaustrum adjun-
gunt, quo in urbem vehere-
tur. Erat illis via trita in
urbem & nota: sed forte
cum in itinere essent, tem-
pestas ventique coorti depu-

lerunt a via afinos, qui illa
caligine in præcipitia defe-
rebantur. Ibi rusticus vi-
dens quo in loco res essent,
O Jupiter exclamavit, quid
feci, quid commerui, aut
qua in re tuam læsi majesta-
tem, ut ad hujusmodi mor-
tem præter fas traherer, id-
que non ab equis generosis,
neque a mulis bonis & forti-
bus, sed ab asinis bestiarum
ignavissimis & vilissimis?

τμή. Λαγωὶ καὶ Λέοντες. ἀποσπασμάτων ex
Aristotele.

Λέγοιεν γὰρ ὅν ἴσως ἄπερ Ἀντιθένης εἶρη τὰς λέοντας
δημηγοροῦντων τῶν δασυπέδων, καὶ τὸ ἴσον ἀξιοῦν
πάντας ἔχειν * * *

348. *Lepores Et Leones.*

Dicerent enim fortasse ea-
dem illa, quæ Antisthe-
nes ait leones dixisse, cum
in concione verba facerent

lepores, postularentque, ut
omnes sine ullo discrimine
paria haberent 1) * * *

1) Responsum (inquit P. Victorius) generosæ belluæ, ye

Quodam tempore visum est omnibus bestiis conventum & cœtum habere, quod aliarum de aliis frequentissimæ querelæ essent. Ubi dictis ultro citroq; sententiis, lepores ita concionatos perhibent: Videri sibi æquum, omnium ut bestiarum eadem sit dignitas & potestas, neque oportere a-

lias tanto plus aliis viribus valere: hoc enim pacto fieri, ut inferiores præstantibus direptioni & prædæ sint. Quibus dictis obloquutos leones accepimus, orationi leporine deesse ungues & dentes.

Fabula docet, fortem orationem, nisi etiam viribus sit fulta, a potentioribus derideri.

Similiter & *Plutarchus*, cum Megarensis quidam coram Lisandro oratione uteretur libera & magnifica, scribit hoc tantum respondisse illum, *Desici illa verba civitate.*

τμθ'. Αετός περὶ ἄνθρωπος. ex *Aristoteli*.

Γηράσκουσιν τοῖς ἀετοῖς τὸ βύγχος αὐξάνεται τὸ ἄνω, γαμψόμενον αἰεὶ μακρόν, καὶ τέλος λαμβάνει τοῦ θνήσκειν. ἐπιλέγεται δὲ τις καὶ μῦθος, ὡς τὸτο πάχει, διότι ἄνθρωπος περὶ ἄν ἡδίκησε ζέον.

349. *Aquila olim homo.*

Homo fuisse aliquando perhibetur aquila, & quidem locuples multisque divitiis abundans, sed omnium mortalium inhumanissimus & inhospitalitate execrabilis. Quare irati Dii, quibus hoc scelus esset in-

primis invisum, eum in istam avem converterunt; hoc insuper supplicio addito, ut, postquam consenuisset, ita ei incurvaretur rostrum, ut, cibo sumendo non amplius idoneum esset. quo factum ut aquila, non permessa

pa-

tustate amissis multis veterum rerum scriptoribus, periit: acutum enim lepidumque fuerit necesse est. *Camerarius* quidem ad hunc modum fabulam narrat.

pascendo vitam sustentare,
foedissima morte fame peri-
ret.

Fabula hoc ait: meritis
Deum pœnis hominum sce-
lera ulcisci.

τν. Εριφος καὶ Κόσκινον. ex Luciano.

Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ ἀπαρδέντας
ἐν ζητῇσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸ
δὲ ἕδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· ἔδοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι,
ἔφη, ἕτερος τῶν τῶν τῶν ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κὼ-
σκινον ὑποτιθέναι;

350. Hircus & Cribrum.

Conspicatus autem aliquan-
do duos quosdam phi-
losophos admodum ineredi-
tos, in disputatione conten-
dentes, & alterum absurda
interrogantem, alterum ni-
hil apposite respondentem:
Nonne videtur vobis ὁ ἀμι-
ci, inquit, alter quidem ho-
rum hircum mulgere, alter
vero illi cribrum suppo-
nere?

τνα. Ἰέραξ καὶ Αἰθόων. ex Hesiodo.

Ὁ δ' ἰέραξ προσέειπεν αἰθόονα ποικιλόδειρον
ἦ δὲ μάλ' ἐν νεφεέσσι φέρον ὀνύχεσσι μεμαρπῶς.
ἦ δὲ ἑλεὼν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμ' ὀνύχεσσι,
μύρετο· τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε.
Δαιμονίη, τί λέλακας; ἔχεινύ σε πολλὸν αἰρέων.
Τῇ δ' αἶς, ἥ σ' αὖν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ αἰοιδὸν ἔβαν.
Δεῖπνον δ' αἶν' ἐδέλω ποιήσομαι, ἥ με δῆσω.
Αἶφρων δ' ὅς κ' ἐδέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφείζειν
Νίκης τε σέρεται, πρὸς τ' ἄρχεσσιν ἄλγ' αὖ πάχει.

351. Accipiter & Luscinia.

Comprehensam lusciniam
accipiter, & miserabili-
ter vociferantem, increpat
sævis verbis: & quid tu, in-
quit, rere tui clamoris gra-
tia te amissum iri? Nihil e-
go istum moror aut curo, ne-
que, nisi forte animo meo
pla-

placuerit, tua quiritatio te potentiores: nam neque fude ungulis eripiet meis. periorum illum esse posse, &

Fabula docet, stulte facere ad miseriam sibi derisionem re eum, qui nitatur contra adungere.

τνβ'. Αἰδῶ χρώμα. ex Greg. Nazianz.

Εἰδ' ἄγε, σοὶ καὶ μῦθον ἐοικότα μυθολογήσω

Αἴχρουν ὑμετέροισι. ἡ περὶ δὲ λαλῶν.

Ακρίβιον ἦν τοπάρουδε βροτῶν γένος, ὃς τε φέριτος

Ὅς τε χειρότερος, ὡς φάτις ὠνηγῆν.

Πολλοὶ μὲν δοκέσκον ἀνάρσιοι, ὄντες ἄριστοι,

Πολλοὶ δ' αὐτ' ἀγαθοὶ, ἔμπαλιν ἀφραδέες.

Κῦδος ἀτιμοτάτοισιν, ἀτιμίῃ δὲ τ' ἀρίστοις.

Ἐσπετο, ἔτι δίκη τῶν δ' ἐπαμειβομένων.

Ἀλλ' ἐλθέειν ἀναγκά Θεὸν κακὴν μεδέεσα,

Ὅψε δ' ἀλάσθησας τοῖον εἶπεν ἔπος.

Οὐ θέμις ἐστ' ἀγαθοῖσιν ἐμὸν κλέος ἢ δὲ κακοῖσιν

Ἐμμεναί, ὥδ' ἂν εἴη πλειότερη κακίη,

Τένεκα τοῖσιν ἐγὼ σημήϊον ἔδδλὸν ὁπάσω,

Ὅφρ' εὖ γινώσκης, ὃς κακὸς, ὃς τ' ἀγαθός.

Ὡς εἰπὼν, ἐρύθηγε παρηΐα τοῖς ἀγαθοῖσιν.

Αἶμ' ὑπὸ δέρμα χέας, αἴχρως ὀρυμένε,

Θηλυτέροις δὲ μάλιστα, ἐπεὶ καὶ εἶδος ἀρσενιά,

Καὶ κρᾶδιν ἀπαλαὶ πλεῖον ὑπεσκέδασε.

Τοῖς δὲ κακοῖσιν ἐπὶ ἤξε, καὶ ἄτροπον ἐνδὸν ἔθηκε.

Τένεκεν εἰδ' ὀλίγον αἴχρως συμφέρεται.

352. Verecundiae Color.

Prisca facta est, fuisse olim in genere humano nulum discrimen, habitosque improbos multos, qui probi, & contra probos, qui improbi essent: itemque in hono-

re minime dignos, & virtute praestantes viros jacuisse neglectos, sine meritorum justa compensatione. Tandem pravitatis dominatio

non effugit animadversio-
nem Dei, qui cum indigna-
tione si locutus fertur. Non
æquum neque fas est, esse
idem decus bonorum & ma-
lorum, ita etiam vitia abun-
darent. Quapropter evi-
dente signo distinguam pro-
bos ab improbis, ut inter
hos differentia appareat.
Quæ cum dixisset, rubore
tinxit genas proborum, suf-
fuso cuti sanguine, quoties

pudor existeret. Idque fecit
muliebri accidere potissimum
voluit, in quo esset forma
subtilior & magis tenera
cor. In improbis autem ri-
gidum illud esse iussit, in-
teriusque immotum: itaque
nihil profus ad pudorem ab
hoc confertur.

Fabula commendat vere-
cundiam & pudorem, quoniam
rubor consequi solet, color
virtutis.

τυθ'. Κορυδαλός. *Babrii, ex Suida.*

Καὶ παῖδας εἶχε λίγες κόμη θρέψας,
Λοφῶντας ἤδη καὶ πλεροῖσιν ἀκμαίους.

Νῦν ἔστιν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
Ὅτ' αὐτὸς ἀμῶν, καὶ φίλοισι πιστεύει.

353. *Cassita.*

Messis instabat tempus, e-
rantque aviculæ ejus-
dam pulli jamjam plumantes
in illa depositi. Hæc vero,
quoties ad pastum avolabat,
diligenter meminisse jube-
bat pullos omnium, quæ
interea dici audissent aut fie-
ri vidissent, sibi reversæ ut
narrare possent. Dicunt illi
quodam tempore affuisse,

cum filio adolescente adulto
& valente, dominum agri &
constituisset frumenta poste-
ro die, amicis corrogatis,
demessurum se esse. Hoc
nuncio avicula nequaquam
territa, postridie (ut consue-
verat) ad victum quærendum
avolat. Cum rediisset, au-
dit constituisset dominum a-
gri sese ad messem consan-
guineo-

guineorum atque propinquorum opera usurum esse. Negat illa in hoc etiam periculum inesse. Postea vero quam cognovisset, dixisse dominum seipsum cum filio & servis affuturum, ut frumenta demeteret, ibi de-

inim non dubitans quin suam rem dominus curaturus esset, de segete migrat & pullos suos asportat in alium locum tutiorem.

Fabula vetat alienis homines fretos esse in administratione rerum suarum.

conf. *A. Gellius* N. A. II, 29. *Q. Ennius* etiam hanc fabulam in satiris scite admodum retulit.

τηδ' Ἀδορκὰς καὶ Λέων θυμωδὲς. *Gabria.*

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδεν μεμνητά.
 Ὡμοῖρα θηρῶν, εἶπεν, ἀδελφοτάτη,
 εἰ σωφρονῶν γε δυσκάθεκτος εἰς λέων,
 πῶς νῦν μανεῖς ἐμὲ δακρύων δράσεις.
 Ὅτι ἐξβοσίαν ἔχοντα εἰς δεινὰ θυμωδαί.

354. *Caprea & Leo furiosus.*

Conspetto leone furente, intolerabilem esse experimur.
 O miseram & infelicem conditionem bestiarum, inquit caprea. Siquidem etiam furiosos habituræ sumus leones, quorum mentis & rationis compotum fœvitiam

Fabula deterret eos, qui in principatu sunt & rerum potiuntur, ne in iram facile delabantur neve e potestate ex-
 eant.

τηνέ. Σὺς καὶ Μῦς. *Gabria.*

Σὺς εἰλικνέ τις μὲν ἔργον ἂντ' ἀσπίτας.
 Οὐς χαλκῆες βλέποντες, ἔησαν γέλων.
 Ὁ μὺς δ' ἐτι ζῶν εἶπε μετὰ δακρύων,
 Ὡς γὰρ σὺν δύνανθε καὶ τρέφειν ἕνα;
 Πρὸς τὰς τὰ ἐαυτῶν παραπλῶματα παρὰ βλέποντας,
 τὰ δὲ τῶν ἐτέρων γελῶντας.

355.

355. *Sus & Mus.*

Esurians sus murem comprehenderat, quo famem sedaret: hoc conspicati fabri, alter ostendens alteri, ridebant. Tum mus semianimis, Ridetis, inquit, qui non potestis unum suem nutrire.
Multi sua errata non corrigentes, aliena acriter animadvertunt: atque contra hos fabula dicitur.

τῆς. Βάτραχοι καὶ Ἡλῖος. *Gabriæ.*

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τῇ ἡλίδι.
Καὶ τις πρὸς αὐτὲς ἔπεν, ὦ δειλὸν γένος·
Εἰ γὰρ μόνας τρέμοι μὲν αὐγὰς ἡλὶς,
Τίς, εἴγε τεκνώσει, τῶτον βασιάσει;
Πρὸς τὰς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάδῃ ἀγνώστιας χαίροντας.

356. *Rana & Sol.*

Lætabantur rana, cum nunciatum fuisset, solem uxorem duxisse. Tum vetula: Ostulta soboles, inquit, nos unus solis æstus & flammæ metuimus: quid igitur fiet, si liberis ab hoc procreantur, fervor multiplicetur?
Fabula indicat, multos esse ita amentes, ut malis propriis gaudeant.

τῆς. Στρουθοκάμηλος. *Gabriæ.*

Πᾶσι πεφύκει θηροὶ καὶ κτηνοῖς μάχη,
Ἡλὼ Λίβυσσα σφιδᾶς, ἢ τὰς δ' ἐπλάνα,
Εἶναι μὲν ὄρνις, ἐν μέρεσσι δὲ θηρίον,
Πτηνοῖς κάραν δεικνύσα, τοῖς θηροῖς πόδας.
Πρὸς τὰς δυσὶ κυρίοις δελεούσας καὶ πλανῶντας αἰετοὺς.

357. *Struthocamelus.*

Struthocamelus, quem Latini patierem marinum dicere, avis in Africa est, pene bestia, bipes quidem illi sed ungulis similibus cervorum. eadem etiam alas habet.

bet, sed supra terram non elevatur. Quodam igitur tempore, cum bellum gravissimum esset inter volucres & bestias, capta hæc a bestiis, ut avis pro hoste haberetur: at ille pedes ostendens, num avis illis videretur, interrogabat. Itaque deceptis

bestiis, tanquam civis, tuta apud illas fuit. Paulo post in prælio capta ab avibus, avem se esse, alis & rostro probavit: ita & his imposuit.

Fabula notat eos, qui diversis inserviunt quasi dominis, & tam hos quam illos frustrantur.

την. Ἰππότης καὶ Ἀγροίκος. *Gabriæ.*

Ἦτοι λαβεῖν ἀγροίκον λαγαὸν ἱππότης.

Λαβὼν δὲ χειρὶ τῆτον, ἠρώτα, πόσῃ;

Καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν. ἄγροικος δ' ἔφη,

Μὴ σπεῦδε, σοὶ δώρημα τέτο προσφέρω.

Πρὸς τὰς ἐξ ἀνάγκης παραιτημένους τὰ ἴδια.

358. *Eques & Rusticus.*

Postulabat a rustico eques leporem, quem portantem illum videbat, & quanti venderet rogabat. Cum autem accepisset quasi inspicendum, adhibitis calcariibus equo, una cum lepore

avehebatur. Tum rusticus: Quid festinatione opus est, inquit, nam ego hunc portabam dono tibi.

Docet fabula, aliorum improbitati multa sæpe necessario condonari.

τηνθ. Κύπρις καὶ Δέλη. *Gabriæ.*

Ἄνδρὸς πόδον μετήξεν εἰς δέλην Κύπρις.

Ἢδ' αὐτὴν ἐτίμα τὴν θεὰν κατ' ἡμέραν,

Ἐως κατ' ὕπνους φησὶν, μὴ τίμα σύ με

Τὸν ἄνδρα πημαίνω γάρ, ἢ ποδῶ σέ γε.

Οφείλομεν τὸ αἴτιον σοχαζέσθαι.

350. *Venus & Ancilla.*

Venus, homini cuidam idite deperiret. Illa vero, ut rata, facit ut ancillam pervicem Deæ referret, quotidie

die eam & religiose colebat; sed quod illum ledere mil-
donec in somnis hoc ei dice- in animo sit.
ret, Ne me venerere, tui e- Ad rerum causas oportet
nim amore hominem per- nos attendere.
cussi, non quod te amem,

τξ'. Λαγὼς καὶ Κύων. ex Tzetze.

Ο μυθογράφος Αἰώπιος λαγὼν καὶ κύνα φέρει
Αἰθίοις παίζειν θελόντας, φίλῳ συνδεμένῳ,
Ἐπεὶ δ' ἀσύμβατόν ἐστιν ὡς πρὸς φίλου τύπον
Κυνῶν γονὴ θηρατικῶν καὶ λαγῶν τὸ γένος,
Ποιεῖ τὸν κύνα τῷ δοκεῖν τὸν λαγὼν συμπαίξειν,
Δάκνοντα τῶτον συνεχῶς ἐν Φιλημάτων τόποις.

360. Lepus & Canis.

Cani quondam, cum satur eandem cum eo sententiam
esset, in mentem venit, quam celerrime pedibus in-
pacem & societatem cum le- non recusat. Pacto federe
pore inire: adeoque venatum mox eum ad lulum provocat
exiit, & capto lepore eum canis; atque inter ludendum
bono animo esse jubet, se e- cum oscula ei dare simularet
rum velle cum eo amicitiae tam alte lepori dentes impi-
fœdas ferire. Lepus, metu mit, & miser ille ex istis vul-
tere enectus, hisce verbis neribus animam efflavit.
paululum recreatur, & in

σξά'. Πίθηκοι ὀρχήσαντες. ex Luciano.

Λέγεται καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πίδακας ποτὲ πνύ-
ερχίζεν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία, μιμητότατά τε
τὸν ἀνθρώπινον, ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, αἰνέ-
γιδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περιέμενα καὶ μ-
χει πολλὰ εὐδοκίμειν τὴν θέαν, ἄχρι δὴ τις θεατὴς αἰετὸς
κάρυα ὑπὸ κέλπον ἔχων, ἀφῆκεν τὸ μέσον. οἱ δὲ πίδα-
κοι ἰδόντες καὶ ἐκλαδόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τῷ ὀπερῶν
πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρέχισαν, καὶ ἐνέτερον τ-

πρόσωπα, καὶ τὴν εἰδὴτα κατεβέβηκον, καὶ ἡμέτερον
το περὶ τῆς ὁπώρας πρὸς ἀλλήλους.

ΑΛΛΩΣ ex Τζαττε.

Τῆς τῶν ἐν δόξῃ πύθιον λαμπραῖς σχολαῖς ἀνθρώπων
Κοσμῶν ἐπαίρει τὲς πολλὰς ὡς ἀνδραπον λανθάνειν.
Τὶς δὲ αἰεὶς θεατῆς, κάρυα ῥήσας μέσον,
Πύθιον καὶ ἐκ ἀνθρώπων ἐξήλεγξεν ἐκείνον,
Τὰ κάρυα τυλλέγοιτα τῷ χρίσῃ τὲς χιτῶνας.

361. Simia saltantes.

Fertur Aegyptius rex qui-
dam simias ad saltatio-
nem instituisse; ferasque i-
stas (nam a natura ad res hu-
manas imitandas factæ sunt)
celerrime didicisse ut perso-
narum ac purpurarum saltarent.
Cujus rei cum peritæ vide-
rentur esse, productæ fuere
in scenam, & spectantes val-
de oblectarunt: donec spe-

ciator quispiam urbanus nu-
ces ex sinu depromptas in me-
dium abjiceret. Quibus vi-
sis, omnibus posthabitis &
neglectis, ad nuces illæ dis-
currerunt, & id quod e-
rant, simiæ pro ludatoribus
evaserunt; adeo ut de his in-
ter se ludantes & depugnantes,
personas contriverint
vestesque discerpserint.

A D D E N D A.

Post Fab. 1. adde.

ΑΛΛΩΣ ex Schol. Aristoph.

Ἀργαρόνιος τῷ αἰετῷ νε-
οττεύει τῷ κείνῳ, ὅς τινος
καὶ ὁ κείνῳ τῷ
αἰετῷ τὰ ὡὰ ἐκκλέψας ἐξε-
κύλισεν, ἕως τούτου, ἕως
ἢ ἦλθε πρὸς τὸν Δία. κα-

τηγορένιος δὲ τῷ αἰετῷ,
προσέταξεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, ἐν
τῷ αὐτῷ τῷ Διὶ κέλευ
νεοττεύειν. ἐπειδὴ δὲ τὰ ὡὰ
ἔσχευεν ὁ Ζεὺς, περιήλατο τὸν
Δία ὁ κείνῳ ὁ δὲ ἐκλα-
θόμε-

θόμενος ἀνέστησεν, ἐκ τῆς κεφαλῆς ὡς ἀποσεδήσων αὐ-
 τόν, καὶ κατέαξε τὰ ὦτα.

ΑΛΛΩΣ ex Max. Planude.

Λαγῶδες, ὑπ' αἰετῶ διωκό-
 μένος, πρὸς κοίτην καν-
 θάρη κατέφυγε, δεόμενος ὑπ'
 αὐτῷ σωθῆναι. ὁ δὲ κύντα-
 ρος ἤξεν τὸν αἰετὸν μὴ ἀνελθῆν
 τὸν ἰκέτην, ὀρκίζων αὐτὸν
 καλὰ τῷ μεγίστῳ Δίῳ, ἥ
 μὴν καταφρονῆσαι τῆς μι-
 κρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ'
 ὀργῆς τῇ πτέρυγι ἑσπικίας
 τὸν κύνταρον, τὸν λαγῶν
 ἀρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ
 κύνταρος τῷ αἰετῷ συναπέ-
 πλη, ὡς τὴν καλιὰν τέτε
 καταμαθεῖν καὶ δὴ προσ-
 ελθὼν τὰ ὦτα τέτε κατακυ-
 λισαὶ διέφθειρε. τῷ δὲ δει-
 ρὸν ποιησαμένῳ, εἴ τις τῷτο
 πολμήσειε, καὶ πὶ μελεωροτέ-
 ρε τόπῳ τὸ δεύτερον νεοττο-
 ποιησαμένῳ. καὶ κεῖ πάλιν
 κύνταρος τὰ ἴσα τῷτον διέθη-
 κεν. ὁ δ' αἰετὸς ἀμηχανή-
 σας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐ-
 πὶ τὸν Δία, τέτε γὰρ ἱε-
 ρὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐ-
 τῷ γόνασιν τὴν τρίτην γονὴν
 τῶν ὧν ἔθηκε, τῷ θεῷ λαῦ-

τα παραδόμενος, καὶ ἵ-
 τεύσας φυλάττειν. ὁ κύντα-
 ρος δὲ κόπρε σφαῖραν πο-
 σας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τῷ
 κόλπῳ τῷ Διὸς ταύτην κα-
 θέκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς
 ἔφ' ὧ τὸν ὄντον ἀποτναῖν
 ἔδει, καὶ τὰ ὦτα διέφθει-
 ρε. ἐκλαδόμενος, αὖ καὶ συνε-
 τρίβη πεσόντι, μαδῶν δὲ
 πρὸς τῷ κανθάρῳ, ὅτι ταῦ-
 τ' ἔδρασε τὸν αἰετὸν ἀμυνόμενον.
 ἔγ' γὰρ δὴ τὸν κύνταρον ἐκεί-
 νον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ
 Δία αὐτὸν ἠέειλε, πρὸς
 τὸν αἰετὸν εἶπεν ἑλθόντι, κα-
 θάρῳ εἶναι τὸν λυπέντι, καὶ
 δὴ δικαίως λυπεῖν. μὴ βε-
 λόμενος ἔν τὸ γένος τὸ τῷ
 αἰετῶν σπναιωθῆναι, συνε-
 λευε τῷ κανθάρῳ διαμαρ-
 γὰς πρὸς τὸν αἰετὸν θέσσειν.
 τῷ δὲ μὴ πειδομένῳ, ἐκεί-
 νος εἰς καιρὸν ἕτερον τῷ τῷ
 αἰετῶν μετέθηκε τοκετὸν,
 νίκαι αὖν μὴ φάρμικα κα-
 θάρῳ.

Post *Fab. 4.* adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Editione Neveleti.*

Τράγος, ἐν θέρει σφοδρῶς εἶχες, ἕσας ἐν τῷ πωγῶνι
 δηψήσας, κατῆλθεν εἰς τρίχας, πρότερον ἐκ ἀνκα-
 βαδὺν κρημνὸν ὕδωρ πιεῖν. τέβης, εἰ μὴ τὴν ἀνοδὸν ἔσκε-
 πιών δὲ καὶ χορτασθεῖς ἐκ ἡ- ψας.
 δύνατο ἀνελθεῖν. καὶ μετε- Οτι δὲ πρότερον προσκα-
 νόει καὶ βοηθὸν ἐζήτει. αἰλώ- πῃνα τὰ τέλη τῶν πραγμά-
 πηξ δὲ, τῆτον ἰδῆσα, ἔφη- των ἔτω ποιεῖσθαι.
 ὠάνοιτε, εἰ τόσας φρένας

Post *Fab. 6.* adde,

Αποσπασμάτιον *Babrii*, ex *Suida.*

Ο δ' ἐκ πεταύρης κλαγγὸν ἔπε βοήσας,
 Πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἑωλείπει,
 Τὸν ὠροτόμον θύσας με —

Post *Fab. 8.* adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Gabrii.*

Φραγμὰς αἰλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλει,
 Ολιθανῆσα, καὶ βάτα δεδραγμένη,
 Εξέσο πέλμα, λαιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
 Μέμφε σεαυτὴν, μὴ μὲ περ, κείνος φάτο.
 Πρὸς τὲς ταῖς αὐτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἐτέρων
 κατηγορήσας.

Post *Fab. 16.* adde,

ΑΛΛΩΣ ex *MS. Gall.*

Ἀνὴρ κακοπραγμάτων ἐν σρεδίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ-
 γνώσει ἤκειν εἰς τὸ ἐν τοσκαπᾶσας τῷ ἱματίῳ αὐ-
 Δελφοῖς μαντεύον ἐρωτήσαν τῷ, καὶ σαθεῖς ἀντικρὺς τῷ
 πανέργω. καὶ δὴ λαβὼν ἱερῷ, ἐπερώτησε τὸν Απόλλω-
 να,

T

να, τί ἔχω εἰς τὰς χεῖράς
μα, ἔμπνεν ἢ ἄπνεν; βελο-
μενος, ἰεὺν ἄπνεν εἵπειεν,
ζῶν τὸ στυβίον δεῖξαι, εἰ δὲ
ἔμπνεν, ἀποπνίξας προσε-
νεγκῆν. γνῆς δὲ ὁ θεὸς τὸ
κακότεχνον αὐτῆς καὶ τὴν πο-
νηρὰν γνώμην, εἶπεν, ὦ

ἔτος; εἰ θέλεις δεῖξον
σοι γὰρ ἐστὶ τῆτο πρῶτον
ἢ ἔμπνεν ἢ ἄπνεν, εἰ βού-
λομαι ἀπόδειξον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι τὸ
ὀνόματι παρατηρητὸν καὶ ἡ
θητόν ἐστιν.

Post Fab. 19. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Editione Neveleti.

Βάτραχοι δύο, ξηρανθεί-
σης τῆς λίμνης ἐν ἡ κα-
τώκην, περιήεσαν ζητῆντες
πᾶς καταμένειναι, καὶ ἐλθόν-
τες εἰς φρέαρ βάθυ, καὶ κύ-
ψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες
τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς συνεβί-
βηται.

λευεν ἵνα πηδήσῃσι πρὸς
δύς κάτω, ὁ δὲ ἕτερος
πεν, εἰ δὲ καὶ τῆτο ξηρα-
θῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀν-
βῆναι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἀν-
συμβελῆς μὴ δεῖ ποιεῖν τι.

Post Fab. 20. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Editione Neveleti.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας,
ταῦτα φέρων, πολλὴν
ὁδὸν ἐβάδιξε, καὶ διὰ τὸν
πολὺν κόπον ἀποδέμενος ἐν
τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν
θανάτον ἐπεκαλεῖτο. τῷ
δὲ θανάτῳ παρόντος, καὶ

πυνθανομένῃ τὴν αἰτίαν
ἦν αὐτὸν ἐκάλεῖ, δειλιάσαν-
τος ὁ γέρον ἐφῆ, ἵνα μὴ τὸν φό-
τον ἀρῇς.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι πᾶς
ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ
δυσυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἐστὶν.

ΑΛΛΩΣ ex MS Voss.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας,
ταῦτα ἐπὶ τῶν ὁμῶν
ἀράμενος, ἐπὶ πολλὴν
ἐβάδιζεν ὁδὸν. κεκοπιακῶς

δὲ, καὶ τὸν φόρτον ἀποδέ-
μενος ἐπεκαλεῖτο τὸν θάνατον.
τῷ δὲ θανάτῳ παρόν-
τος, καὶ πυνθανομένῃ

τῆτον ἐπεκαλεῖτο αἰτίαν, ὃ
γέρον ἔφη, ἵνα ἄρῃς τὸν
Φέρτον.

Δανίς τῶν ἀνδρῶπων τὰς δι-
νατὰς πρὸς ἐπιχειρήματα
λῆνται.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι οἱ αἰ-

Post Fab. 31. adde,

ΑΛΛΩΣ ex MS. Gull.

Ἰατροὶς τις ἐπισκεπτόμενος
ἀρρώστον, συνέβη ἀποθα-
νῆν αὐτόν. ὁ δὲ ἰατροὺς ἔλεγε
πρὸς τὰς κομίζοντας αὐτόν,
ἔτος ὁ ἀνθρώπος, εἰ οὐκ ἀ-
πέχεν καὶ κλυτῆρσιν ἔχεν,
ἐκ αὐτῶν ἀπέθανεν. τῶν δὲ πα-
ρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη
αὐτῶ ὅ ἔτος, ἐκ ἔδεισε νῦν
τὸτό λέγειν, ὅτι ἔδεν ὀφελός

ἔστιν, ἀλλὰ τότε παρὰ νῦν
ἔδει, ὅτι καὶ χεῖρα ἐδύνα-
τό σοι.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι δὲ
τὰς φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγ-
κης τὰς βοηθείας παρελκεῖν,
καὶ μὴ μετὰ τῶν πραγμά-
των ἀπόγνωσιν κατασκευά-
σαι.

Post Fab. 38. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gubria.

Λέων, ὄνος, κερδῶ τε πρὸς ἱθύναντον.
Οὐκ δὲ ταύτην εἰς τρίτον δεδοσμένην,
λέων κατασπάραζε. κερδῶ δὲ πλέον
ἐνείμεν αὐτῶ, σὺ φρονιμώδεις ἐξ ὄντος.

Οτι δὲ ἐξ ὧν πάρος ἐτεροι παιδεύεσθαι.

Post Fab. 44. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Apostolio.

Γεωργὸν φασὶ πᾶρά πο-
ταμὸν βαδίζοντά ἀπο-
βαλὲν ἀξίνην κατακλίσαν-
τα δὲ τὸν ποταμὸν ἀνείναυ-
τῶ ἀργυρᾶν. τὴν δὲ φήσαντος
ἐκ ἡνικα ταύτην αὐτὴ ἀνείναυ-

αὐτοῦ χερσὶν. ἀρνησάμενός
δὲ καὶ ταύτην, τὸν ποταμὸν
τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀνάδυναν, καὶ
τὰς ἀλλὰς διώρησάσθαι ἀγα-
θύνει αὐτὸν τῆς οὐκαιοσύ-
νης. ἕτερον δὲ γεωργόν, βα-
δίζοντά αὐτὸν ἐπὶ τῷ ποταμῷ

λόμενον τῶν αὐτῶν τυχεῖν, ἐ- ἀναπέμφαι. τὸν δὲ πρότερον
κόντα καταβαλεῖν τὴν ἀξι- γεωργὸν παρατυχόντα
νὴν ἐν αὐτῷ τῷ ποταμῷ, τὸν πέν πρὸς αὐτόν, ἐκ αἰε-
δὲ ποταμόν τῇ ἰδίᾳ αὐτῷ ταμὸς ἀξίνας φέρει.

Post Fab. 57. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Arphobonio.

Θάνατον ἐαυτῶν κατεψη- τες βάτραχοι, τὰς δὲ
φίζοντο λαγῶοι, καὶ μνης μυχὰς κατελάμβανον
τελευτῶν μὲν ἐδόκει. τὸ δὲ καὶ δὴ πρεσβύτερος ἑωρακὴς
ὅποι, ζητεῖν ὑπελείπετο. λί- λαγῶος, λελύκθω, ἔφη
μνην δὲ τῷ θανάτῳ προσή- τὸ θανάτῳ ἢ ψῆφος πε-
κεῖνα χάρον ὀρίσαντες, ἔδον φήνασι γὰρ ἡμῶν ἀναλόν-
ἅπαντες ὡς παρὰ ταύτην τεροί.
ἀποθανέμενοι. προσιόντων Ψυχαγωγῶσι τὰς αἰ-
δὲ τὸν κτύπον ἐκ ἡνεγκαν οἱ χήσαντας οἱ μᾶλλον καὶ
παρὰ τὰς ὀχθὰς διατρέβον- πραγμαστῆες.

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Θανεῖν ἔθεντο πῶκες, ἢ ζῆν ἐν βίῳ,
ὡς εὐτελεῖς, ὡς ὄντες ἀδρανεῖς ἄγαν.
Αἰμνη δ' ἐαυτὰς ἐμβαλεῖν ἡπειγμένοι.
ἔχον φυγόντος βατράχε θάρσος μέγα.
Μὴ ἀπογινώσκειν.

Post Fab. 61. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Ναθεῖν χελώνη σὺν πλεροῖς ἤτει δρόμον
ὑψὲ δὲ ταύτην αἰετὸς συναρπάσας
ἐρέψε πέτραις, καὶ θλάσας μόλις δ' ἔφη,
κρείσσον βάρος μοι μᾶλλον, ἢ πλερῶν τάχος.
Τὲ ἀδυνατὲ μὴ ἐρεῖν, τῷ δυνατῷ ἐρέγεσθαι.

Αποσπράτιον Anonymi ex Suida.

ὅθι, συφελῶν ἐπὶ πετρῶν
Οὐρακόεντα τε νῶτα καὶ ἀγγύλα γυῖα κεάθη.

Post Fab. 65. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex Gabria.

Ελαφον ἐξήλαυνον οἱ κυνηγέται,
Ἡ τις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη
Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων,
Κυνηγετῶσιν ἐνδίκως ἐθροάθη.
Πρὸς τὲς κακοποιῶντας τὲς αὐτῶν εὐεργέτας.

Post Fab. 74. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex Arphobonio.

Αἷς εὐπορῶν χῆνά τε μέν ἦν, καὶ διαγνώσκων ὁ
ἅμα καὶ κύκνον ἄμφω καιρὸς ἐκ ἀφῆκεν ἐκάτερον.
τρέφειν ἐβόλετο. ἔτρεφε δὲ, ὁ κύκνος δὲ ἀντὶ τῆς χηνὸς
ἐκ ἐφ' ὁμοίῳ βυλεύμασι ἀπαχθεὶς ὡδὴ σημαίνει
τὸν μὲν γὰρ ὡδὴς, τὸν δὲ τὴν φύσιν, καὶ τὴν τελευ-
τραπέζης ἐκείτης χάριν. τὴν διαφύγει τῷ μέλει.
ὡς δὲ εἶδε, τὸν χῆνα ἀποδα- Οὕτως ἡ μεσοκὴ τελευτῆς
νεῖν ἐφ' οἷς ἔτρεφετο, νύξ ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

Post Fab. 75. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex Themistio. Or. XXXII. p. m. 359.

Πριάμενός τις τὸν Ἰνδὸν ἐ- μέσ, καὶ ῥύμμασι χρώμενος
δυαχέρανε πρὸς τὴν χρό- καὶ χαλαύταις, ὡς δὲ αὐτῷ
αν ἀπονίζειν ἐν αὐτὸν ἐ- τὸ μὲν χρῶμα ἔμενον ἀκραί-
πειρᾶτο καὶ ἀποσμήχειν, φνὲς, τὸ δέσμα δὲ ἐξετρί-
περιάγων κρήνας καὶ ποτα- βετο, Φιλονεικῶν δὲ κατέ-
μαδε

μαθε μόλις, ὅτι ἡ χροιά ῥᾶρον αὐτῷ τὴν ψυχὴν ἢ τὴν
φύσιν ἦν τῷ Ἰνδῷ, καὶ ὅτι μελανίαν ἀφαιρήσεται.

ΑΛΛΩΣ ex *Arbthonio*.

Αἰδιοπά τις ὠνήσατο, τοι. λείροισι ἐπειράτο Φαίδρου
ἔτον εἶναι τὸ χρώμα νειν καὶ τὸ μὲν χρώμα με-
δοκῶν ἀμελεία τῷ πρότερον ταβάλλειν ἐκ ἔχῃ, νοσῆν δὲ
ἔχοντας καὶ παραλαβάνοι τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.
καδὲ πάντα μὲν αὐτῷ προσ- Μένεσιν αὖ φύσεις αὖ
ἦγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ προσήλθον τὸ πρότερον.

ΑΛΛΩΣ ex *Tzetze*.

----- πῆλκον ναυαγίῳ

Ἰδὼν τις ἀπολλύμενον, ἄλκον δόξας εἶναι,
τὴν χεῖρα δὲς ἐξέσσωσε κυμάτων θαλασσίαν.
Ὡς δ' ἐρωτήσας πόθεν εἴ ἦκεσεν Ἀθηναῖον,
καὶ πάλιν ἐρωτᾷ αὐτὸν εἰ Πειραιᾷ γινώσκει.
Οὗτος λυμὴν δὲ Ἀττικὸς ὁ Πειραιεὺς ὑπάρχει.
Ὁ πῆλκος εἰρήκει δὲ τῷτον καλῶς εἰδέναι,
καὶ τότε τέκνα σύμπαντα, συζυγὸν καὶ τὰς φίλας.
Ἀγανάκτῃσας ᾤδισε μᾶλλον αὐτὸν πνιγῆναι.

Post *Fab.* 125. adde,

Αποσπασμάτιον *Babrii* ex *Suida*.

τὴν σαγίντε τῷ κλίνεσ.
καὶ τὴν ὀνείαν προσεπέθηκεν ἐνδείρας.

Post *Fab.* 127. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *MS. Gall.*

Αλώπηξ κυνηγὸς Φεύγε- ῥήνεσεν αὐτὴν εἰς τὴν εἰσὶν
σα ὡς ἐδεάσατο δρυο- καλύβην εἰσελθεῖν καὶ κῆ-
τόμον, τῷτον καὶ ἰκέτευε κα- ἔθηναι. μετ' ὃ πολὺ δὲ π-
τακρύψαι αὐτήν. ὃ δὲ πα- ραγενομένων τῶν κυνηγῶν.

τὸν δρυοτόμον πυνθαιόμε-
νων εἰτε θάταται ἀλώπηκα τῇ
δε παρῆσαν· ἐκῆνος τῇ μὲν
Φωνῇ ἤρνετο ἐωρακέναι, τῇ
δὲ χειρὶ νεύων ἐσήμανε πρὸς
καίαν ἐκρυπταί. τῶν δὲ ἔχ-
οις ἐνευε προσεχηκότων, αἱ
οἷς ἔλεγε πισυευσάντων, ὑπε-
χώρησαν. ἡ ἀλώπηξ, ἰδῶσα
ἀπαλλαγένας, ἐξεληθῶσα
ἀπροσΦωνητὶ ἐπορεύετο.
μεμφομένη δὲ αὐτὴν δρυοτό-

μα, ὅτι διασωθεῖσα ὑπ' αὐ-
τῆς ἐδὲ Φωνῆς αὐτὴν ἤρκεσεν,
ἔφη, αἰκ' ἐγὼ ἡ χαρῆς ἦσα
ἀν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὁμοία
τὰ ἔργα καὶ τῆς χειρὸς τρέ-
πες εἶχες.

Τὶ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο
ἀν τις πρὸς ἐκείνους τὰς αἰ-
θρώπεις, τὰς τὰ χρηστὰ μὲν
σαφῶς ἐπαγγελλομένους, ἔρ-
γα δὲ φαῦλα δρῶντας,

ΑΛΛΩΣ ex Maximo Tyrrio.

Ελαφὸν διώκει λέων ἡ δὲ
φεύγῶσα ὑπεξάγει καὶ
λατὰδύεται εἰς δρυμῶνα βα-
θύν. ὁ δὲ λέων, ἐπιστάς τῷ
δρυμῷ ἐρωτᾷ τὸν ποιμένα, εἰ-
πε εἶδε πτήξασαν τὴν ἐλα-
φον. ὁ δὲ ποιμὴν ἐκέφη εἰδέ-
ναι, καὶ ὁμῶς λέγων τὴν χεῖ-

ρα ἀνατείνας ἔδειξε τὸ χα-
ρίον. ἄρχετο ὁ λέων ἐπὶ τὴν δει-
λαίαν ἐλαφον· ἡ δὲ ἀλώπηξ
πρὸς τὸν ποιμένα λέγει, ὡς
δειλὸς ἄρα καὶ ποιηρὸς ἦσθα,
δειλὸς μὲν πρὸς λέοντας, πο-
ιηρὸς δὲ εἰς ἐλάφους.

Post Fab. 130. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Herodoto.

Ἄνδρα Φασὶν αὐλιτὴν, ἰ-
δόντα ἰχθύς ἐν τῇ θα-
λάσῃ, αὐλεῖν, δοκούντά
σφραῖς ἐξελεῦσθαι ἐς γῆν·
ὡς δὲ ψευδῆσαι τῆς ἐλπίδος,
λαβεῖν ἀμφίβλητρον, καὶ
περιβαλεῖν τε πλῆθος πολ-

λὸν τῶν ἰχθύων καὶ ἐξεῖρ-
σαι, ἰδόντα δὲ παλλομένους,
εἰπεῖν ἄρα αὐτὴν πρὸς τῆς
ἰχθύος· παύεσθέ μοι ὀρχεό-
μενοι, ἐπεὶ ἐκ ἐμοῦ αὐλεῖσθ-
τος ἠθέλετε ἐκβάλλειν ὀρχεό-
μενοι.

ΑΛΛΩΣ ex *Arbithonia*.

Ἀνὴρ ἀλιεύς ὁμῶς καὶ ἀν- ἀφείς, ἐπὶ τὸ δίκτυον ἦεν
 λέν ἐπιστάμενος, τῶς χρώμενος ἔλεν ἄς αὐλῶν
 αὐλὰς λαβὼν καὶ τὰ δίκτυα ἐδήρασεν.
 παρὰ τὴν θάλασσαν, ἔδεν Γέρας αἱ τέχνη
 εἶχε λαβεῖν. ὥς δὲ τοῖς ἀν- προσήκασι πράγμασι νῆμα
 λοῖς ἠπόρει δήραν, τέττας σιν.

Post *Fab.* 133. add.ΑΛΛΩΣ ex *Arbithonia*.

Τοξότης αἰτῶ κατεσοχά- ἰδὼν ἐπλεωμένον τοῖς οἰκείων
 ζετοῦ καὶ βέλος ἀφείς πτεροῖς, ἔφη· τὰ παρ' αἰ
 εἶλε τὸν αἰτόν. ἐπιστραφεὶς τῶ τοῖς πολλοῖς πράγματι
 δὲ ὁ αἰτὸς, καὶ τὸ βέλος οἰκείων ἐπιβελή.

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria*.

Βέλει τὸ σῆδος αἰτὸς τρώῃ παλάμῃ,
 Αλγῶν δὲ λοιπὸν ἦτο πολλὰ δακρύων.
 Βλέπων δ' αἰτὸν ἔπεν ἐπλεωμένον,
 Βαδὰ, πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.
 Πρὸς τῶς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πιάχοντάς.

Αποσπασμάτιον *Anonymous* ex *Suida*.

Ο δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυτικῶν λόγος,
 Πληγέντ' ἀτράκτω τοξικῶ τὸν αἰτόν
 Εἰπὼν, ἰδάναι μηχανὴν πτερώματος.
 Τα δ' ἔχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς
 Αλισκώμεθα.

ΑΛΛΩΣ ex *Tzetze*.

Ο μισογράφος Αἰώωπος τοῖς μύθοις αὐτῶν πλάττει,
 ὧς αἰτὸς πετώμενος ἔφ' ὕψος ἐτοξεύθη,
 Ἰδὼν τὰ βέλος δὲ πτερὰ τῶν αἰτείων ἄντα,
 Εμοῖς πτεροῖς, ἐβόησεν, ἐγὼ νῦν κατεβλήθη.

Post *Fab.* 134. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Arbitronio*.

Θέρους ἦν ἀκμή, καὶ εἰ μὲν νότος οἱ μύρμηκες μὲν οἷς
τέτλιγες μασικὴν ἀνε- ἐπόνεν ἐτρέφοντο. τοῖς δὲ ἡ
ἐάλλοντο σύντονον τοῖς μύρ- τέτλιξις ἐτελεύτα πρὸς ἐν-
μηξὶ δὲ πονεῖν ἐπῆει καὶ συλ- δειαν.

λέγειν καρπὸς, ἐξ ὧν ἔμελ- Οὕτως νεότης πονεῖν ἐκ
λον τῷ χειμῶνος τραφῆσε- θήκεσα, παρὰ τὸ γῆρας
δαμ. χειμῶνος δὲ ἐπιγεγε- κακοπραγῇ.

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria*.

Ἦται τρεφὴν μύρμηκα τέτλιξ ἐν κρύει
Μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους ἔντος ἔθρας;

Ὡς ἐν θέρει, ἔρηκεν, ἥδον ἐξίας.

Χειμῶνος ἐρχῶ, φησὶ, μὴ τρεφῆς ἔρα.

Πρὸς τὰς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾷ, καὶ διὰ τούτο
ἐν τῷ γῆρα πλωχένιαι.

Post *Fab.* 136. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria*.

Ετικτε χρυσὸν ὧν ὄρνις εἰσάπαξ.

Καὶ τις πλανηθεὶς χρυσερατῆς ἴην φρένα,

Ἐκλεψε ταύτην χρυσὸν ὥς λαθεῖν θέλων.

Ἐλπίς δὲ μείζον δῶρον ὠλέκει τύχης.

Πρὸς τὰς ἐλπίδι κέρδες εἰς ζημίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμ-
πίπτοντας.

Post *Fab.* 137. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Arbitronio*.

Γῆρας ἐλύπει τὸν λέοντα, τῆς τρεφῆς ἀπειργάζετο.

καὶ θηρεῖν ἐκ ἡδύνατο. τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν ζώων

βεβλόμενος δὲ περίσασθαι προσίόντα φιλοφρονέμενος,

τρεφὴν, νοσεῖν ὑπεκρίνετο, τρεφὴν πρόχειρον ἔχων κα-

καὶ χήματι νόσος πορεύειν τῇδιεν ἐαλακώτων τῶν πολ-

Τ 5

λων,

λαὼν, ἀλώπηξ, συνείσα τῆς τῆς λήμης ἔλεγχον ἔφερον.
τέχνης, ἐν προθύροις μὲν Φι. Οὕτως σοφία πανουργίας
λοφρονεῖται τὸν λέοντα. τὰ ἐπικρατεῖ.
γὰρ τῶν ἐαλωκότων ἔχνη

Αποσπασμάτιον *Babrii*, ex *Suida*.

Κ' εἶσω λεῶν σπήλυγγος, οἳά τις νέσσω
Κάμωνων ἐβέβλητ' ἐκ ἀληθὲς αἰδομένων.

Λεῶν μὲν αὐτὸς ἔχει δαῖτα πανδοῖην,
Εγκαῖα λαφύσσω, μυελὸν ὀστέων πίνων
Καὶ σπλάγχνα δάπνων.

Post *Fab.* 138. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Arbithonio*.

Τηθῆν ἐλύπει δακρύον μὲν παῖδιον ἐδεδώκει πρὸς
παῖδιον. ὥς δὲ ἐνοχλῶ- ὕπνον, κενὸς δὲ ὁ λύκος ἀ-
μενος ἐκ ἐπαύετο, ἠπείλει πεχώρει θήρας, τῆς τε πα-
λύκῳ παραβαλεῖν, εἰ μὴ ρύσῃς καὶ τῆς ἀμαχίδου
παύσαιτο. λύκος δὲ τις πα- ἐλπιζομένης γενήσεσθαι.
ρατυχῶν ἔμενε τὸν λόγον ἐκ- Απορον ἔλπις μὴ προσλα-
βῆναι πρὸς ἔργον. καὶ τὸ βῆσαι τὴν ἐκβασιν.

Post *Fab.* 139. adde.

ΑΛΛΩΣ ex *Editionibus Stephani* & *Neveleti*.

Ἀγνός, ἐφ' ὑψηλῶτά περ ἰ- τόν· ἔσόμελοι δωρεῖς, αἰ-
τάμενος, λύκον κατὰ ὁ πύργος ἐν ᾧ ἴσταται.
θεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκα- Ο μύθος πρὸς τὴν ὑπομέ-
πε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπε- νοτίας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων
κάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύ- ἀνδρώπων, διὰ φόβον ὑψη-
κος τραφεὶς εἶπε πρὸς αὐ- λοτέρων.

Απο-

Αποσπασμάτιον *Babrii ex Suida.*

Λύκος παρήει τρίγωνον, ἔνθεν ἐκκλύψας
 Ἀργεῖος αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμας.

ΑΛΛΩΣ *ex Gabria.*

Πύργος προκύπλων ἀγρὸς ἔσκωπεν λύκον,
 ὡς ἐχθρὸν, ὡς κακίστον, ὡς μετὰ φόνον.
 Ἀνω δὲ βλέψας Φησὶν, ἢ σκώπτεις σύ με,
 Πύργος δ' ὅς ἐπλίζει σε πρὸς μέγα θάλασσαν.

Post *Fab.* 140. adde,

ΑΛΛΩΣ *ex Plutarcho.*

Ἡμίονος Λυδὸς ἐν ποταμῷ ὥσπερ ἵππος ἀναχαιτίζων
 τῆς ὄψεως ἑαυτῇ κατὰ ἑτα μέντοι συμφρονήσας ὡς
 δὴν εἰκόνα, καὶ θαυμάσας ὄντα υἱὸς εἶη, κατεπαύσατο τα-
 τὰ κάλλος τε καὶ τὸ μέγεθος χυτὸν δρόμον, καὶ ἀφῆκε τὸ
 τῇ σώματος, ὥρμησε θέν Φρύαγμα καὶ τὸν θυμόν.

Post *Fab.* 141. adde,

ΑΛΛΩΣ *ex Gabria.*

Οφιν θέλων τις ἀντ' ὀλέθρου παιδίον
 Πλήττειν, πέτρων τ' ἔχουσε, καὶ φιλεῖν θέλον.
 Οφίς δὲ φησι, πῶς γένοιτο συμβάσεις,
 ἕως σὺ τύμβον τόνδ', ἐγὼ πέτρων βλέπω;
 Ὅτι μεγάλα ἔχθραι ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

Post *Fab.* 143. adde,

ΑΛΛΩΣ *ex MS. Gall. & Editione Stephani.*

Δεῦν ἄνεμος ἐκρίζωσας ἐν τες καὶ λεπτοὶ ὑπὸ τῶν βιαί-
 ποταμῷ ἔβριψεν. ἡ δὲ ὠν ἀνέμων ἐκ ἐκρίζεθε; οἱ δὲ
 φερομένη τὰς καλάμους ἐρω- εἶπον ὑμεῖς τοῖς ἀνέμοις μά-
 τας, πῶς ὑμεῖς ἀδυνάτοις ὄν- χεσθε καὶ ἀνδίστασθε, καὶ
 δια

διὰ τῆτο ἐκρίζεσθε, ἡμεῖς δὲ ὅτι εἰ δὲ ἀνθίσταται τοῖς
πάντι ἀνέμῳ ὑποπίπτοντες κρατῶσιν, ἀλλ' ὑποτάσσου-
σθαι καὶ ὑπακούειν.

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria*.

Δρῦν ἤγε ῥέθρον πνεύμασι βεβλημένην,
Αὐτὴ δ' ἄλεξι καὶ δόναξι πεύθετο,
Πῶς εἰσὶν ὄρθοι; πνεύμασί δαλάμεθα.
Πτῶσις ἐκείνων ἐστὶν ἡμῶν ἡ σάσις.
Βίᾳ καὶ ῥὲ μὴ ἀντιτάσσεσθαι.

Post *Fab. 144. adde,*

ΑΛΛΩΣ ex *Arithonio*.

Λύκω περιπίεγεται ὅτεον τῆ πάθος τὸν λύκον, καὶ
καὶ ἐξήτει τὸν ἰατρίαν
νον. ἐκάστ' δὲ τὴν πρὸς αὐτὸν προσαιτημένη μισθὸν τῆς ἰα-
ῖασιν φεύγοντος, μόνη τῶν σεως, ἀρκῆντα μισθὸν ὁ λύ-
αἰδων ἐπὶ ῥήτοισι ὑπέχετο κος ἔλεγεν τὴν κεφαλὴν ἐ-
ποιήσειν ἡ γέρας. καὶ θεῖ χεῖν ἀκέραιον.
σα τὴν κεφαλὴν ἐξαίρειται Πονηροὶ σῶθέντες ἀδίκου-
τὲς σώσαντας.

Αποσπασμάτιον *Babrii ex Suida*.

καὶ κάεχαρόν τι μεδιόσας,
Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ, φησὶ, τῶν ἰατρειῶν,
Κεφαλὴν λυκέας φάραγγος ἐξελεῖν σῶαν.

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria*.

Εἰς λαιμὸν ὅτ' ἐν ἐμπεπήγη τῆ λύκῃ,
Μισθῷ γ' ἐλὼν γέρας, ἤτει τὴν χάριν
Ζῶων τράχηλον ἐκ λύκῃ λαιμῷ φερῶν,
Μηδ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν ἡτῆτο σιόπει.

Πρὸς τὰς ἐπικίνδυνον πρᾶξιν ἐγχειρήσασθαι, καὶ με-
τὰ τὸ σύνθημα ζητῶντας μισθόν.

ΑΛΛΩΣ ex Editione Stephani.

Αλέκτορες δύο δι' ὄρνεις εἰ. τῷ. ὁ δὲ ἕτερος ταῖς ὄρνι
μάχοντο, ὅς λεγέσθην. σιν ἀφ' ὧς συνῆν.
μὸν ἔχειν οἷον ἀνθρώπων. τῷ. ὅτι ἔυκολον εἰς σωτηρί-
των ὁ ἡγήθεῖς κατεκρύβη. αν τοῖς μὴ μεγάλας ἐντυ-
ἐν γωνία. ὁ δὲ ἕτερος ἀνα- χῆσι. τὸν δὲ μέγαν ὄντα τῇ
κράξας, καὶ ἐπὶ τῷ δῶμα. δόξῃ σπανίως ἰδοῖς ἐκφυγόν-
ἀναπετάσας διὰ τὴν νίκην, τα τὰς κινδύνους.
ἐυδὺς ἡρπάγη, ὑπὸ τῷ αἰε-

Post Fab. 145. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Arphibonio.

Αλεκτρούονες συμπεσόντες γισον, τὴν νίκην κατάδηλον
ἀλλήλοισι, ὡς νόμος εἶ- ἐξ ὧδης ἐργαζόμενος. καὶ
χεν, ἐμάχοντο. καὶ ὁ μὲν κατάπλῃς αἰετὸς τῷτον ἀρ-
νικηθεὶς κλίνῃ ὑποδὺς ἀπε- πάζει λαβών.
κρύπτετο. ὁ δὲ νενικηκὼς ἐπὶ Νίκῃς ἀσφάλεια μετῴ-
σέγγες αἰρεθεὶς ἀνέκρυνε μέ- της φρονήματα.

Αποσπασμάτιον Babrii ex Suida.

Αλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς φασιν εἶναι θυμὸν ὥσπερ ἀνθρώποις.

Post Fab. 149. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Babrio.

Αγρὸς χελιδὼν μακρὰν ἐξεποτήθη,
Εὐρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθήμενῃ ὕλαις
Αηδὸν' ὀξύφωνον ἢ δ' ἀπεθνήκει
Τὸν Ἰτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
Χ' ἢ μὲν χελιδὼν φησι, Φιλτάτη ζώῃς,
Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρέκην.

Αλλ'

Αλλ' ἐλθ' ἐς ἀγρόν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνδρώπων.

Σύσκηνος ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις.

Οπῆ γεωργοῖς, καὶ χιθῆριοις ἄσται.

Τὴν δ' αὖτ' ἀηδᾶν ὀξύφωνος ἡμέφθη;

Ἐὰ με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοισ.

Οἶκος δέ μοι πᾶς, ἥτε μίξις ἀνθρώπων

Μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις ζῆν αὐτόπας, ἢ συκοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

Αποσπασμάτιον Babrii ex Suida.

ἔπη χελιδόνος
Ταύτης ἀκέσας, καὶ τιτυλιζέσης

Post Fab. 151. addē;

Α Λ Λ Ω Σ ex Arphthoniō.

Διὶ γὰρ ἀποσᾶσαν ἀγέλης

ἐπανάγειν αἰπόλος ἐ-

πειράτο πρὸς τὰς λοιπὰς.

ὥς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς

χρῶμενος ἐδὲν μάλλον ἤνυσεν,

λίθον αἶφαις, καὶ τῆ κέρως

τυχῶν, ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ

μὴ κατεῖπεν. ἢ δὲ ἀνέστ' αἶψα,

πεν, αἰπόλων, τὸ κέρως κέρως

ζεταί, καὶ ἐγὼ σιωπήσομαι.

Οὕτως λίαν ἐνύθεισ οἱ πό-

πρόδηλα κρύπτειν ἐθέλου-

τες.

Α Λ Λ Ω Σ ex Sabria.

Ράβδω κατῆξεν αἰγὸς αἰπόλος κέρως.

Ο πρὸς πασῶν ἐδεῖτο δακρύων μέγα.

Μὴ δὲ σαφῆσαι ταῦτα πρὸς τὸν δεσπότην.

Ἡ δ' αὖ γέ φησι, πλέον ἢ χήσει κέρως.

Φανερόν ἀμάρτημα μὴ σοφίζεσθαι.

Post

Post *Fab.* 152. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex *MS.*

Οἷς ποτὲ ἠθέλει, αἶλ- θης αὐτὸς τῶν ᾧδε, ἐγώ σοι
ρος δὲ προκύβας ἔφη, λέγω, εἰς αὐτὸς ἀποδηξώ.
πῶς ἔχεις; εἰ χρήσεις τι- Ο μῦθος ἐλέγχει τὸς λέ-
γους ἐγώ σοι δώσω· μόνον ὃ γονίας φιλεῖν δολίως καὶ με-
γίανει. ἡ δὲ ἔφη, εἰς ἀπέλ- τὰ ὑποκρίσεως.

Α Λ Λ Ω Σ *Gabriā.*

Κάμινεσαν ὄρνιν εἶδεν αἶλκρος νόσω.
Πρὸς ἣν ἔφησέ, πῶς ἔχει τὰ τῆς νόσου;
Τρέμεις δ' εἶπεν, εἰ παρέλθης μακρόθεν,
Ζωὴν ὑπέλθω δορκάδων ὑπερτέραν.
Φυλάττωσαι πολεμίων ὑπόκρισιν.

Post *Fab.* 156. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex *Gabriā.*

Κερδῶ βοτρυὸν βλέπεσαι μακρῶς ἀμπέλε,
Πρὸς ὕψος ἦτο, καὶ καμῶσαι πολλάκις
Ελεῖν ἀπείπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
Μὴ κάμνε βράγες ὁμφακίζεσιν μάλα.
Πρὸς τὰς ποιεῖντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

Post *Fab.* 158. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex *Eodem.*

Εισδύσαι κερδῶ πρὸς δρυὸς κοίτης βάθος
Εὔρισκε δαῖτα ποιμένας, καὶ δὴ φάγεν.
Ὡς μὴ προκύπτειν ἐκ πύχνης, εἶπεν δὲ τις,
Θέλεις προελθεῖν, ὥσπερ εἰσῆλθες γένε.
Τὰ ἐλέθρια πάθη ζημίαις ἴσας θρασυεύνωται.

Post

Post *Fab.* 159. adde,ΑΛΛΩΣ ex *Plutarcho.*

Αλώπηξ περὶ ποικιλίας δέν. ἀλλ' ἐμὲ τοι τὸ ἐπὶ
 δικάζομένη πρὸς τὴν ἔφη, σκοπῶν, ὃ δικάζει
 πέρδαλιν, ὡς ἐκείνη τὸ σῶ- ποικιλωτέραν με τῆς δε-
 μα καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐφαν- ψει, δηλῶσα τὴν περὶ τῆς
 θῆ καὶ κατὰ σικλον ἐπεδεί- ἡθους εὐτροπίας; ἐπὶ πολ-
 ξατο, τῇ δὲ ἦν τὸ ξανθὸν λαὶ ταῖς χρεαῖς ἀμειβο-
 αὐχμηρὸν καὶ ἔχ' ἡδὺ προσι- μένην.

ΑΛΛΩΣ. ex *Eodem.*

Αλώπηξ εἰς ἀγῶνα ποι- τὸς αὐτῆς καταμαθεῖν τὴν
 κιλίας κατὰ σῶσα πρὸς δικάστην ποικιλωτέραν γὰρ
 τὴν πέρδαλιν, ἥ τις τὰ ἐν- ἐκείθεν φανείσθαι.

Post *Fab.* 162. adde,ΑΛΛΩΣ ex *Editione Stephani.*

Ανὴρ τις, μέσῃν ἔχων ἡβην, νέα ταῖς πολιαῖς, ἕως ἀνέ-
 δύο ἔχεν ἑταίρας, μίαν τὸν Φαλακρὸν ἐποίησαν, καὶ
 μὲν γραῦν, τὴν δὲ ἑτέραν νέ- ὄνειδος ἀπάντων.
 αν. τῷ τῷ ἡ μὲν γραῦς ταῖς Οτι, ἐλθεινός ἐστιν ὅς ἐστι
 μελαίνας τρίχας ἔτιλλεν, ὡς γυναικάς ἐμπόλει,
 γέροντα τῷ τῷ θάλασσαν ἡ δὲ

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria.*

Ερωμέναις δύο ἔχεν ἀνὴρ μιζόφριξ,
 Χρόνω δ' ἐνηνοχῶσαι πάντη καὶ τρέπω,
 Ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκάς ἔκφερον
 Εξ ὧν ψιλωθεῖς πᾶσιν ὠρέθη γέλας.

Πρὸς τὰς εἰς δύο ἐναντία πρᾶγμαται αὐτὰς ἐμὲ
 λοντας.

Αποσπ.

Τῶν δ' ἐν τριγῶν ἐκαστὸν ἢ μὲν ἀκμαῖα
Εἰπλὲν ὡς εὗρισκε λευκανθίζοντας,

Post Fab. 166. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex Platone.

Ο αλὴν ἀστρονομῆντα καὶ λέγεται, ὡς τὰ μὲν ἐν ἡμέ-
ῳ βλέποντα, πε- νῶ προθυμοὶ το εἶδεναι, τὰ
σόντα εἰς Φρέας, Θρητῆ δὲ ἐμπροσθεν αὐτῆ καὶ παρὰ
τις ἐπιμελὴς καὶ χαρίεσ- πόδας λανθάνει αὐτόν.
σα θεραπαινὶς ἀποσκῶψαι

Α Λ Λ Ω Σ ex Gabria.

Αστροῖς περισκοπῶν τις ἀστροσκοπός.
Πίπτει λεληθὼς πρὸς Φρέαρ. τυχῶν δὲ τις
Ὀδοιπóρος, σένοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,
Νῦν θεὸς ἄνω, βέλτιστε, τὴν γῆν εἰ βλέπεις;
Ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεδῶτα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα
καυχῶνται γινώσκειν.

Post Fab. 167. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex MS. Gall.

Βατραχῶν ποτὲ πολεμε- ἐλπίζοντες αὐτὸ ἀνάνια εἶ-
μένων ἐξήτησαντο τὸν ναί. χρόνῳ δὲ πολλῷ παρα-
Δία ἐπιδοῦναι αὐτοῖς ἀνα- βεβηκότος, ἤδη κατεφρό-
νῆα καὶ ἀρχυλῆα κατέχειν. νησαν οἱ Βάτραχοι τῇ ξύ-
λῳ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ ἀ- λῆ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ ἀ-
μυγνῆς ξύλον. ὃ κατιδόντες κίνητον. μετὰ δὲ τὰντα ἐξ-
σιγὴν Βάτραχοι ἔχον, ὡς τέντω τὸν Δία, ἵνα δώσῃαι-
τοῖς

U

τοῖς ἑτέρον ἀνακτα. ὁ δὲ, ἐπιδέδωκε τὴν ὕδραν τοῖς
ἐμμανὲς γενόμενος, αὐτῖκα βατράχοις.

Post *Fab.* 168. adde,

A Λ Λ Ω Σ ex *MS.* Gall.

Βόες ἄμαξαν εἰλκον μεγί- ἵνα τί σὺ καὶ ἀκράζεις, τῶν
ση πόλει. ἡ δὲ ἐπεβόα, καθελκύντων σε βοῶν τῶν
κράζοντα καὶ μεγάλως. ὁ δὲ πώντων;
βοηλάτης πρὸς αὐτὴν ταῦ- Οὕτως ἔνιοι ἐτέραν μο-
τα λέγει, ὃ θρασύτατον χυλόντων αὐτοὶ προσποιεῖτο
κτῆμα κακῶν πραγμάτων, ποιεῖν.

Post *Fab.* 169. adde,

A Λ Λ Ω Σ ex *Greg.* Nazianz.

Γαλῆν καθίζει κύβος εἰσω πασάδος.
Νύμφη γὰρ ἔχε, συμφικῶς ἐσαλμένη,
Εἶδα, κρότες, γέλωτας. ἦν λαμπρὸς γάμος.
Ἡ δ' ὥς ἰδεν μῦν, γαλῆν δὲ, τῷ φανέντι γάρ
Επιθεσμένα δάπνον ἔχεν, ἐ γάμον.

A Λ Λ Ω Σ ex *Tzerze.*

Ὡσπέρ πε γράφει τὴν γαλῆν ὁ Αἰσωπος ἐν μύθοις
Μεταπρῶτον εἰς γυναῖκα οὐ τῇ πρὸς θεῶς αἰτήσει.
Τῇ νυμφικῇ πασάδι δὲ νυμφὴν ἐγκαθημένην
Τὴν φύσιν δεῖξαι τὴν αὐτῆ, γαλῆς, ἐ γυναῖκος δέ.
Μυὸς φανέντος γὰρ ἐκεῖ, λιπῶσα τὴν πασάδα
Ὀλη τε τῇ θηρεύματος ἐκείνῃ γενομένη,
Εδειξε πᾶσιν αὐτὴν γαλῆν, ἀλλ' ἐ γυναῖκα.

A Λ Λ Ω Σ ex *Gabria.*

Αὕτη γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγει
Παρεῖν δὲ Κύπρις εἰς ἐορτὴν τῷ γάμῳ.
Νύμφη δὲ μῦν βλέψασα, συντόνω τάχῃ

Δίωκε τῷτον, μὴ τραπέῃσα τὴν φύσιν.
Οτι τὸ ἐκ φύσεως ὂν εἰ μετατρέπεται.

Post *Fab.* 170. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex *Gabria*.

Εβαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν
Ωρεα κρύβει. ἐπεὶ δὲ θέρμης ἤδετο,
Επληξε τὸν θάλψαντα, κακτενε τάχος.
Οὕτω κακοὶ ποῖσι τὰς εὐεργέτας.

Post *Fab.* 172. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex *Gabria*.

Εθνει γεράνων πῆξέ τις σπορεὺς πάγην.
Μεθ' ὧν πελαργὸν εἶλεν, ὅς θρήνει μέγα.
Εφη δ' ἀροστρεὺς, ὡς φίλος μὲν εἰ σύ μοι.
Ἀλλ' ἡ πάγη λαβῆσα, σὺν κακοῖς ἔχει.
Πρὸς φίλον τινὲς, ἐνέμενον τοῖς ἐχθροῖς τὰ φίλα
αὐτῇ.

Ἀποσπασμάτιον *Babrii* ex *Suida*.

Καὶ τις γεωργὸν πυρὸν εἰς νέον σπείρας
Φύλασσεσεν ἕως . . .

Post *Fab.* 174. adde;

Α Λ Λ Ω Σ ex *Editione Stephani*.

Δάμαλις ἀγύμναστος βῆν θύειν, ὁ μὲν γέρον βῆς αἰ-
ἀροστειῶντα ἐταλάνιζε πορευθεὶς εἰς νομὴν ἀπε-
τὴ κέως, λέγουσα, ὡ πόσσα λύθη, ὁ δὲ μόχος ὅσον
κάμνεις καὶ ταλαιπωρεῖς. ὁ εἰλκυται ἐπὶ τὸ τυθῆναι. ὁ
δὲ βῆς εἰσιγα, καὶ τὴν αὐ- δὲ βῆς ἔπεν αὐτῷ, εἰς τῇ-
λακα ἔτεμνεν. ἐπεὶ δὲ οἱ το μὴ κάμνων ἐτηρηθῆς, καὶ
ἠγρέται τοῖς θεοῖς ἤθελον σε τὴν τράχηλον μάχαιρα
εἰς γυῖος

ὃ ζυγὸς τρέφει.

πρόσεται, τῷ δ' ἀργὸν κίνδυνον.

Ὅτι τῷ πονέοντι ἔπαινος νός.

Post *Fab.* 175. adde,

Α Α Λ Ω Σ ex *Gabria*.

Δεῖλός κυνηγὸς πρὸς τιν' εἶπε ποιμένα,
Εἴ περ λέοντος ἵχνη εἶδες, μοι φράσον.
Σοῖ τέ τε, εἶπεν, εἰ θελεις δείξω πέλας
Ἰχνος. κυνηγὸς εἶπεν, ὃ ζητῶ πλέον.

Πρὸς ἀνθρώπους θρασυῖς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς ἔργα
δειλές.

Post *Fab.* 178. adde,

Α Α Λ Ω Σ ex *Editione Stephani*.

Δρυοτόμοι ἔχουσιν τινὰ μέμφομαι, ὅσον τὸς ἐξ ἐμῶν
πεύκην. σφῆνας δὲ ἐξ γεννηθέντας σφῆνας.
αὐτῆς πεποικηότες εὐκόλως ὅτι ὃ τοσῶτόν ἐστι δεινόν,
ἔχουσιν. ἢ δὲ εἶπεν, ὃ τοσῶ- ὅτε τις ὑπ' ἀλλοτρίαν ἀνθρώπων
τὸν τὸν κόποντα πέλεκυν πᾶσι τοῖς ἀπαισιάν,
ὅσον ὑπὸ τῶν οἰκείων.

Post *Fab.* 180. adde,

Ἀποσπασμάτιον *Anonymi* ex *Suida*.

Ἀπειναῖς ἐλάταις ἔρισεν βόατος. ἢ μὲν εἶπε,
Καὶ ναῦς καὶ νηὲς τεμνομένην τελέειν.

Iterumque.

Ἀπεινήν ἐλάτην ἔρις ὥρεσεν ἀστυλὰ φάσθαι.

Post *Fab.* 181. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex *Editione Stephani.*

Ελαφος δηψήσας ἐπὶ πη-
γὴν ἦλθεν· ἰδὼν δὲ τὴν
ἑαυτῇ σκίαν, τὲς μὲν πό-
δας ἐμέμφετο, ὡς λεπτεῖς
καὶ ἀδενεῖς ὄντας, τὰ δὲ
κέρατα αὐτῇ ἐπῆνει, ὡς
μέγιστα καὶ εὐμήκη· μηδέπω
πιὼν κυνηγὲ καταλαβόντος
ἔφευγεν. ἐπὶ πολὺν δὲ τό-
πον δραμὼν καὶ εἰς ὕλην ἐμ-
βὰς, τοῖς κέρασιν ἐμπλα-

κεῖς ἐθηρεύθη ἔφη δὲ, ὦ
μάταιος ἐγὼ, ὅς ἐκ μὲν τῶν
ποδῶν ἐσώσθην ἕς ἐμεμρό-
μην, ἐκ δὲ τῶν κερμάτων
προεδόθην οἷς ἐκαυχώμην.

Οτι εἰάν τι διακρῖνας κα-
λὸν εἶναι, μὴ ἔχῃς βέβαιον
περὶ τήτε· ποικίλεις γὰρ
σφάλλουσιν αἱ ἐλπίδες, αἷ
ὑπερεϊδόμεθα.

Α Λ Λ Ω Σ ex *Gabria.*

Πηγαῖς ὁρῶτα δορκὰς αὐτῆς τοι θέαν,
Λεπτὲς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς ἡμέραν.
Λέων δ' ἐπεὶ δίωκε, τέτρε ἡγάπα,
Κέρα καθυδρίζεσα, θήρας ὡς πάγην.
Οτι ποικίλεις τίς ὠφελεῖται ἐξ ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

Post *Fab.* 188. adde,

Α Λ Λ Ω Σ ex *Gabria.*

Αλλοτρίοις πλεροῖσιν ἡμφοισμένος,
Ἡῦχει κολοῖος ὀνέαν ὑπερφέρειν.
Πρῶτον δὲ δῶρον ἡ χελιδὼν ἡρπάκει,
Μεθ' ἣν ἅπαντες, εἴτα γυμνὸς εὐρέθη.
Οτι τὸ ἐξ ἐράνης κάλλος διαλύεται.

Α Λ Λ Ω Σ ex *Τζετζε,*

Αἷσωπος παρεισφέρει περ τοῖς μύθοις τοῖς οἰκείοις
Τὸν Δία μέλλοντα ποιῆν ὀνέοις βασιλέα,
Ἡμέραν τέτοις προειπεῖν, καθ' ἣν ποιῆται μέλει.
Ἰδασιν ποταμοῖς τε πάντων Φαιδρυομένων,

Ὦν πάντων ἀμφοτότατος ὁ κολοῖος ὀρνέων,
 τοῖς πάντων ἀποπίπλοις πλεροῖς ἐσολισμένος,
 Ἀπάντων ὠραιότερος ἐφάνη τῶν ὀρνέων.
 Καὶ εἰ μὴ γλαῦξ, γνωρίσασα πλερόν τι τῶν οἰκείων
 Πρώτη ἀφείλετο αὐτῆς, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως,
 Καὶ κολοῖος ὁ κολοῖος ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη,
 Ὀρνέων πάντων βασιλεὺς ξένους πλεροῖς ἐφάνη.

ΑΛΛΩΣ ex *Libanio*.

Ἐδοξε τῷ Διὶ βασιλεύει-
 ναι καὶ τὸ ὀρνίθων γί-
 νος, καὶ διὰ τῆς Εὐμῆς πρὸς
 ἀγῶνα κάλλους ἐκάλεε, ὡς
 δάσων τῷ καλλίστῳ Φανένῃ
 τῶν ὀρνίθων ἀρχῇ. ἐκα-
 λαπίζετο γὰρ τὰ ὀρνεα, τὰ
 μὲν ἐν κρήναις, τὰ δ' ἐν πε-
 γαῖς τε καὶ λίμναις, καὶ
 τῶν πτερῶν ἐξεκαλεῖτο ὀπό-
 σα ἐκντοῖς ὡρὰν δὲ ἔφερον.
 ὁ δὲ κολοῖος, ἦν γὰρ ἀμφο-
 φος, ἐπιτεχνᾷται τοιαύδε.
 τῶν πτερῶν ὀπόσα ἐπέπλει,
 τοῖς ὕδασι ναιαίρεμένος, ἔ-
 κασον ἐαυτῷ περιστρίθει, συν-
 αερόμεν τῶν σοφῶς ἄλλο ἐπ'
 ἄλλῳ, καὶ χρῆμα ποικιλό-
 τερον γίγνεται. καὶ ὡς ἦκεν
 ἐπὶ τὴν κρίσιν, ἐπέσρεφε
 μὲν τῶν ὀρνέων τὰ ὄμματα·
 δαίμονες δὲ ἐνέβαλλε καὶ αὐ-
 τῷ τῷ δικασῇ. ὥς ἐπεχέ-
 ρει μὲν αὐτῷ καὶ ὁ λευκοτα-
 τος κύκνος, μικρὸν δὲ ὅτε
 ὡς ἐδόκει, καὶ αἱ τέττε βα-
 φαί, καταπεφρόνητο δὲ
 καὶ αἰετῶν ἡ σεμνοτης, μελ-
 λοντες δὲ ἤδη τῷ Διὶ αὐ-
 τῷ ἐγχειρίζειν τὸ σκήπτρον,
 ἢ γλαῦξ ἰδὼσα τὸ ἑαυτῆς ἐν
 τῷ κολοῖῳ πλερόν, περισσεύ-
 σαι, καὶ ἄλλος τὸ ἑαυ-
 τῆς, καὶ πᾶς τὸ οἰκεῖον. αὐ-
 πελδόνων δὲ τῶν αἰλουρίων,
 ἐγυμνέτε τῆς κολοῖᾶς τὸ ἐδόν,
 καὶ ἐγελάτο.

Τὸ μὴ τοῖς οἰκείοις νο-
 σησῆναι, βραχέως μὲν τὴν
 ἀπόλαυσιν, πολλὰ δὲ ἐλεῖν
 χθόντι ποιεῖ τὴν ἀρχὴν.

Post Fab. 159. adde,

Αποσπασμάτιον Αποnymī ex Suida.

Οὐδέ οἱ ἐδ' ἀφθών ἀδε πάρδαλις· ἐνεκα θυμῷ
Εμπλήη.

Post Fab. 197. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Κυρτή Θεὸν κάμηλος ἐζητεί κέρα,
Ἦν ἐξεμυκτήρισε τῆς αἰβλίας.
Ζημοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν, ὅτα καὶ κέραν,
Ὡς ἀνγε παντάπασιν ἀρχίστη πέλη
Ὅτι δὲ παρὰ τῷ Θεῷ αὐτὴν τὰ προσήκοντα.

Post Fab. 204. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Ἄρνον κατὰ πλῆθος αἰετὲς καθαρπάσας,
Ἰδὼν κολοῖος, ἐν κρητῷ πράττει τάδε.
Ὀν εἶλε ποιμήν. παῖς δ' ἐφώνει τέτάρτι,
Εμοὶ κολοῖος, αἰετὸς δ' αὐτῷ πέλει.
Ὅτι εἰ δὲ μιμῆσθαι τὸς κρητῶνας.

Post Fab. 205. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Τυρὸν κόραξ ἔδαινε, κερδῶ δ' ἠπάτα.
Εἰ γλώσσαν εἶχες, Ζηνὸς εἰς ὄρεα μέγας.
Εὐθύς δ' ὁ τῦτον ῥίψεν, ἢ δ' αὐτὸν φάγεν.
Εχθρὸς κόραξ ἀπάντας, νῦν κτῆσαι μόνον.
Πρὸς τὸς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.

ΑΛΛΩΣ ex Tzetze.

Μύθοις Αἰσώπῃς φέρεται τρώγων τυρὸν τὸς κόραξ,
Λαδῶν πρὸς τὸν τυρὸν ἐκ τῆς αἰσώπῃς φέρεται.

Φέρεται τέτω λέγσσαι, ὡς Φρόνιμος εἰ κόραξ,
 Καὶ εὐμεγέθης καὶ καλὸς καὶ πάντα τάλλα φέρον,
 Ὅσα ὀρνέων ἔπρεπε κεκλήσθαι βασιλεία,
 Φανῆς μόνης σερίσκη δ' καὶ λείπη βασιλείας.
 Απατηθεὶς ὁ κόραξ δὲ τοῖς τῆς κερδὸς ἐπαίνοις
 Βασὴν τυρὸν ἀπήρξατο, τὸν δὲ τυρὸν ἀφῆκεν.
 Ἡ δὲ λαβῆσα τὸν τυρὸν μεθόδοις εὐμηχανοῖς,
 Αφῆκε τῷτον ἀπρακτα λαβράζειν τε καὶ κράζειν.

Post Fab. 208. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Plutarcho.

Κύνες, δερμάτων τινῶν ἐμ- λασσαν, βαγῆναι δὲ πρὸς
 φλεόντων ἐφιέμενα, ὅ- τερον λέγονται, ἢ τῶν δερμά-
 μῶσι μὲν ἐκπίνειν τὴν θά- των λαβείσθαι.

Post Fab. 210. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Φέρον ποταμὸς πλησίον κύων κρέας,
 Κύψας ἑαυτὸν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
 Χαλῶν δὲ λοιπὸν τῷ κάτω λαβεῖν κρέας,
 Απεσερεῖτο καὶ τῷ ὕπερ ἐκράτει.
 Ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιῖται.

Post Fab. 214. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Κάγωψ καθῆτο πρὸς κρέας ταύρου πάλα,
 Οὐπερ κέλευεν, εἴπερ ἐκπλήναι θέλει.
 Ηκαστε δ' ὥσπερ ἐκ ἐργῶ καθημένον,
 Οὕτω δὲ μὴ πλῆσαντος αἰδοῖσιν λάβη.

Πρὸς τῆς λογιζομένης ἑαυτὴς εἶναι ἢ σοφὴς, ἢ δυνατὴς,
 ἢ Φρόνιμος, μὴ ὄντας δέ.

Post Fab. 218. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Λέοντος ὑπνώτοντος, αὐχένος μέσον

Διέδραμεν μῦς. ὅς δ' ἀνέστη συντέμνας.
Γελαῖ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη.
Οὐ μὲν πλοῦμαι, τὴν ὁδὸν ἀνατρέπω.

Οτι ἔδῃ καὶ μικρὰν περιφρόνησιν ἀποσβέφειν.

ΑΛΛΩΣ ex Tzetze.

Τοῖς μύθοις τοῖς Αἰσώπῳ τε καὶ Σίχῳις τῷ Βαβρίῳ
Λέων καθεύδων πλάττεται, ἔμυς δραμῶν αὐχένι,
Εξ ὕπνου τῷτον ἤγειρεν ἐντεθορυπημένον·
Αλώπηκος γελώσης δὲ, ὃ λέων ἀπεκρίθη,
Οὐ μὲν πλοῦμαι, τὴν δὲ ὁρμὴν ἐκτρέπω.

Αποσπασμάτιον Babrii, ex Suida.

Κοιμώμενος λέωνος ἀγρίης χαίτης
Διέδραμεν μῦς. ὃ δὲ λέων ἐδυμώθη,
Φρίξας δὲ χαίτην ἐκδορε Φωλάδος κοίτης.

Post Fab. 220. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Ἄνδρὸς ποσὶν πατέτο πέτρῃος λέων.
Καὶ τις λεοντὶ Φησι, τὴν ἰχὺν βλέπεις;
Αἰ, εἰ λέοντες, εἶπεν, ἤδησαν γλύφειν,
Πολλὰς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθες.

Οτι ἐπ' ἀρετῇ ἔδῃ σεμνύνεσθαι.

ΑΛΛΩΣ ex Scholiis Euripidis.

Λέων ἰδὼν λέοντα ὑπὸ ἀνδρὸς γράφειν ἢ πλάσσειν, ἔμπα-
λιν ἀνχομένον ἐν γραφῇ, λιν ἀνχοί ἀνθρώποι ἐτίθεντο
εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ἤδειμεν ἀνχομένοι ὑπὸ λεόντων.

Post Fab. 222. adde,

ΑΛΛΩΣ ex MS. Gall.

Λέων ἐρασιεὶς θυγατρὸς θεάζων τὸν πατέρα αὐτῷ,
γεωργῶν, ταύτην μνησθῆναι καὶ ὃ λέων ἠπείλει αὐτῷ. ὃ δὲ
καὶ ἠθέλητο. ἐπέκειτο δὲ ἐκ. μὴ δυνάμενος διὰ τὸν φόβον
παρα-

U 5

παρακῆσαι, ἐπενόησεν εὐ-
φρόνως, καὶ Φησι πρὸς τὸν
λέοντα, ὃ δὴ δύναμά σοι δῆναί
τῇν ἐμὴν θυγατέρα, εἰάν μὴ
τὰς ὀδόντας καὶ τὰς ὄνυχας
ἐξέλῃς. ταῦτα γὰρ ἡ κόρη
δέδοικε. ὃ δὲ εὐθέως διὰ τὸν
ἔρωτα ἐκάτερα βραδίως ἐξέ-

βαλεν, καὶ ἀπελθὼν κατὰ
τὸ σὺνηδες τὴν κόρην ἐξήτει.
ὃ δὲ γεωργὸς κατὰφρονήσας
αὐτῷ ἐσπάλει αὐτὸν ἐδά-
ξεν.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς
ἐχθροῖς ὑπακούοντες εὐάλα-
τοι τέτοιοι γίνονται.

ΑΛΛΩΣ ex Nicerib. Basil.

Αλίσκεαί ποτε καὶ λέων
ὑπὸ κάλῃς, καὶ κόρης
ἔρα. καὶ δὴ πρόσσεισι τῷ πα-
τρὶ, καὶ λόγους πρὸς γάμον
συνάπτει. Θηρῶν μὲν ἔρχω,
Φησιν, ἄνδρας δὲ εὖ ἂν τὴν
ἀρχὴν τρέσαιμι. ἐγὼ καὶ λα-
γῶν ὑπὸ τάχους ἔλλον, καὶ
κύνες ἐφόβησάν. ἐγὼ καὶ
ταῦρον ἐπέχον μυκώμενον,
καὶ ἵππον κατέχον μικρῶ
ταῖς ποσὶν ἱπτάμενον. ἔχεις
δὲνα τῆς κόρης, τὴν ἑωμένην,
τὴν κάλῃς, τὸ τάχος, τὰς
ὁσημέρας θήρας. ταῦτα πλε-
τήσεις, ταῦτα εὐδαιμονή-
σεις, εἰ μόνον κηδεύῃς ἐδε-
λίσεις ἀκῆσαι λέοντος. ὃ
δὲ, οἷς μὲν ἐδεδίττετο, τὰς
λόγους προσίσταται, καὶ τὸν
γάμον ἐκ ἀνένευσσε μὲν, ἀνε-
βάλλετο δὲ, οἷς δ' ἀπη-
χθάνετο, τὴν θηρὸς περιε-

λαῖν τὰ ὅπλα σοφίζεται.
ἀλλ' ἐγὼ μὲν, Φησὶν ὁ πα-
τήρ, καὶ τὴν κάλῃς ἀγαμαί,
καὶ τῆς ἑωμένης ἀποδομαί,
καὶ ὡς ἐδὶνα ταῦτα δέχομαι,
καὶ τὸν κυμφίον εἰς ἐδὲν ὅ, τι
καὶ μέμφομαι. ἀλλ' ἡ κόρη
παῖς ἐστὶν ἀπαλή, καὶ τὸ
ὅλον γυνὴ, πεφόβηται, αἰ-
τῇ τὰς τῶν ἐδόντων ἀκμαῖς,
πέφρικεν, ἂν ἴδῃ τὰς ὀν-
υχὰς, ἐκ ἀνένευσσε, ὅς τις γὰρ
εἰσι, συνεχεῖς εἰσι, φοβεῖται
καὶ μόνον φαινόμενοι. καὶ
ταῦτα καὶ τὸ σὺν χαροπὸν
ἀγριάνουσι, ταῦτα καὶ τὴν
κόρην δειλάνουσι, καὶ τὸν γά-
μον ἀπέρογουσι. ἂν σὺ τὰς
ὄνυχας ἐξέλῃς, καὶ ἡ κόρη
συνεξέλῃ τῆς ψυχῆς τὸ φο-
βέμενον. ἂν καὶ σὺ τὰς ὀδόν-
τας ἐκκόβῃς, καὶ κενὴ συνκο-
φειτὸ δέος. αὐτὸς μοι μόνον
τὸ

τὸ δῖος περίελε, καὶ περι-
 σαζε τὸ χαροπὸν ἀκραφνές,
 καὶ τάχα σε καὶ ἡ κόρη ἐκ
 ἐκφεύζεται. ταῦτα ὁ μὲν εἰς
 ἐπιβελὴν καὶ δόλον ἔλεγεν·
 ὁ δ' ἀβαστανίσως ἐδέχετο.
 τυφλὸς γὰρ ἅπας ἔρων, καὶ
 ἀπροβόλευτος. ἐντεῦθεν ὁ
 μὲν τὴν τῆς φύσεως πανο-
 πλίαν ἀποδύεται. ὁ δὲ τῆς κό-

ρης πατρὸς ἐπιπηδᾷ τῷ δῆθεν
 νυμφίῳ θρασύτερον, κατα-
 γελῶν τῆς ἀδελφείας ἅμα
 καὶ τῆς ἀνοίας, ὃν εὐδὲ προσ-
 βλέπειν ἐδάβρει τὸ πρότε-
 ρον.

Μὴ πείθῃ, πᾶσι τοῖς ἐχ-
 θροῖς ἐτοιμότερον μὴ καὶ
 γνήτετοῖς εὐάλωτος, οἷς τὸ
 πρὶν ἐδόκει ἀνάλωτος.

Post Fab. 224. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτὲ κόπρω,
 Γύπες δ' ἀνώθεν ἐσκόπευον τὴν ἔριν,
 Βεῶσιν τὸν ἡττηθέντα ποιῆσαι τάχα.
 Φίλες δ' ἐρώωντες ἡσόχεν τῶν ἐλπίδων.
 Οἳ δὲ αἰλοτέρησι κακοῖς ἐπιχαίρουν.

Post Fab. 226. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Αγρὴν γεράνῳ μέριζε καὶ μερόσῳ λέων
 Πρώτην δὲ μοῖραν, εἶπεν, ὡς νομεὺς ἔχω.
 Τὴν δευτέραν δὲ, Φησὶν, ὡς ἀναξ φέρω.
 Τρίτη δ' ὅς αὖ ψαύσειεν ἔργῳ μανθάνοι.
 Ἀνίσοις κοινῶν φυλάττεσθαι.

Ἀπασπασμάτιον Ἀnonymī ex Suida.

Ες βιοτὸν κανωνὸς ὄνῳ γένητ' ὠμοβόρος λῖς,

Τῆτον μὲν ἐν πρῶτον λάχος οἶσομαι.

Post

Post *Fab.* 230. adde,ΑΛΛΩΣ ex *Gabrin.*

Λύκοι πρὸς ἄρνα Φησὶν, ἔ πρόθεν σύ μοι
 ὕδωρ τάραιτες; ἄρτι γαστρός ἐξέφυγ,
 Καὶ πῶς ὕδωρ τάραιτον ἀγνοῶ, πότε;
 Θοῖνη γένη μοι, καὶν θέμις, καὶν μὴ θέμις.
 Πρὸς τὰς αἰδέως Φανερώς ἀδικήντας.

Post *Fab.* 238. adde,ΑΛΛΩΣ ex *Lidario.*

Οἱ λύκοι παρὰ τῶν προβά-
 των εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν
 ἤτεν· καὶ ἡδε ἡμέρα μεγάλων
 ἀρχεῖ ἀγαθῶν ἡμῖν τε καὶ ὑμῖν,
 ἔλεγον. ἀπαλαγμένους γὰρ
 πολέμους καὶ κακῶν, ἐξέστα
 παρ' αἰκίλλας φοιτᾶν, αἰδε-
 ῶς· σπενδόμεθα τοῖνυν αἰκί-
 ῇ μέλλοι τι βίβλιον ἔσεσθαι
 ταῖς σπονδαῖς, καὶ ἔγχα-
 ραντες αὐτίκα λύσομεν,
 τὸς πονηρὸς καὶ πολέμους
 κύνας ἀποδιωκτέον ὑμῖν·
 ἐπεὶ καὶ νῦν παρὰ τέτων ἡ
 ταραχή, καὶ τὸ ὑποπτεύε-
 σθαι τὸς λύκους. πολλὰ μὲν γὰρ

ἀπλῶς παρίοντες ἡμῶς
 τὰ ποιμένα, προεκπηδῶν-
 τες ὑλακτῶσιν. οἱ δὲ, ἔ-
 σφόδρα θέλοντες παροξύν-
 οντα καὶ λυπῶσι. τί ἔν ὑμῖν
 δὲ κυνῶν, εἰρήνης ἕως πρὸς
 λύκους; ὑπήχθη τὰ πρόβα-
 τα· τοῖτον γὰρ τὸ γένος
 εὐθεύως γέμον καὶ οἱ κύνες
 ἀπεσκορακίζοντο, καὶ ἐφεί-
 σήκεσαν οἱ λύκοι. τὰ δὲ ἐρῆμα
 κατηδίετο.

Τοῖς ἐχθρῶν λόγοις ἔπι-
 σευτέον τὴν πρῆσιν αὐτῶν Φυ-
 λακίην.

ΑΛΛΩΣ ex *Max. Plinide.*

Καθ' ὃν χρόνον ὁμόθυνα
 ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ
 λύκοι τῶς προβάτοις συνῆ-
 ψαν· τῶν δὲ κυνῶν συμμα-
 χόντων τοῖς θείμμασι, καὶ

τὸς λύκους ἀποσβέναντων, οἱ
 λύκοι πρὸς τὴν ἀποσβέν-
 λαντες ἐφαρμόζοντο τοῖς πρόβα-
 σιν, ἐβέβαλλον βίβλιν ἐν εἰρή-
 νῃ, καὶ μηδὲν πέλεμον ὑ-
 πὸ

ποπύευν, τὰς κύνιας αὐτοῖς λύκοι τὰς τε κύνιας διεσπά-
 ἐκδῆται. τῶν δὲ προβάτων ράξαν, καὶ τὰ πρόβατα ῥά-
 ὑπ' ἀνοίας πεποθέντων, καὶ σα διεφθεῖραν.
 τὰς κύνιας ἐκδεδωκότων, οἱ

Post *Fab.* 243. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Editione Stephani.*

Γαλαὶ καὶ μῦες πρὸς αἰλή-
 λας ἀσπονδον ἔχον μά-
 χην. ἐνίκων δὲ αἰεὶ αἱ γαλαί.
 οἱ δὲ μῦες βελευσάμενοι, ὅτι
 διὰ τὸ μὴ ἔχεν στρατηγὸς
 ἡτῶνται, τὰς μεγάλους μῦας
 στρατηγὸς προχειρισάμενοι,
 καὶ καθοπλίσαντες τοῖς μέ-
 ζοσι ξύλοις τῶν ἀχύρων ἀν-
 τίδοράτων, συγκροτῶσι τὸν
 πόλεμον, καὶ πάλιν ἡτῶν-
 ται. καὶ οἱ μὲν ἀνοπλοὶ μῦες,
 ὑπὸ τὰς τρυμαλιαῖς ὑπελ-
 δόντες, ἐσώθησαν· οἱ δὲ κα-
 θοπλισμένοι, μὴ δυνάμενοι
 τὰς ὁπὰς ἐσελθεῖν, διαφθά-
 ρησαν ὑπὸ τῶν γαλῶν.
 Ὅτι πρὸς τὸ ζῆν ἀκρόθυ-
 νως ἡ ἐυτέλεια ὑπὲρ τὴν δόξαν
 καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν βί-
 κριτων.

Post *Fab.* 253 adde,

ΑΛΛΩΣ ex *MS. Gall.*

Εγγὺς Φρέατος παῖς τις ὁ
 ἐκοιμάτο. ἐπισῆσα δὲ
 αὐτῷ ἡ τύχη ἐβόα, ἀνάστα
 καὶ ἀπελθε ἐντεῦθεν, μή-
 πως κάτωθεν τῶν Φρέατος
 πεσὼν πάντες ἐμὲ καταμέμ-
 ψωνται.
 Ὁ μῦθος δηλοῖ· ὅτι πολ-
 λάκις πρῶτοντες κακῶς καὶ
 σφαλλόμενοι περιπίπτωμεν
 κινδύνοις, καὶ μεμψόμεθα
 τὴν τύχην.

Post *Fab.* 255. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria.*

Περὶ ποταμὸν Φέρτον ἦγ' ἄλλος ὄνος,
 Ἐν ᾧ τε καὶ πέπλωκε κεφιαεὶς βάρος.
 Σπόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος ἔστος ὡς Φέρει·

Περὶ ποταμὸν

Πεσὼν ἐκοντὶ, δυσυχῶς ἀπεπνίγη.

Οτι πολλάκις προσδοκία κέρδους εἰς ζημίαν καταντᾷ.

Post *Fab.* 258. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria*.

Ὅμοις ὄνος παρήγεν ἀργυρῶν βρέτας,

Ὅπερ συναντῶν πᾶς τις αὐτὸν ἐπροσκύνει·

Τύφῳ δ' ἐπαρθεῖς, μὴ θέλων μένειν ὄνος,

Ἠκασεν, ὃ θεὸς σὺν, τὸν θεὸν δ' αἶψαι.

Οτι τὰς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν, ὅτι αὐτοὶ θρωποὶ εἰσιν.

Αποσπασμάτιον *Gabrii* ex *Suida*.

Ὅν τις ἐπιθεὶς ζόανον ἔχει κωμήτης.

Post *Fab.* 259. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Luciano*.

Ὅν τις ἐν Κύμῃ, λεοντὴν καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις περιβαλλόμενος, ἤξει αὐτόν, ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀπολλόμενος τὰς Κυμαῖς ὁγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ

ΑΛΛΩΣ ex *Tzetze*.

Ἐν Κύμῃ ὄνος γεγωνὸς μέγας ὑπὲρ τὰς ὄνους, Λέοντος δέρας ἐνδυθεὶς, φόβον ἐποιεῖ μέγαν. Ὡς δὲ ἡ φωνὴ τὸν δέιλαιον ἔδειξε πᾶσαν ὄνον, Ἀγεται συγκοπιόμενος ῥοπάλοις τε καὶ ξύλοις.

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria*.

Φέρον λεόντος δέρμα τοῖς ὁμοῖς ὄνος, Ἡῦχει λέων εἶναι τις, αἰπόλος βλέπων.

Ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὐρέθη,
τῶν μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' αἰζίαν τιμαὶ τάχιστα
λύονται.

Post *Fab.* 260. adde,

Ἀποσπασμάτιον *Anonymi ex Suida.*

Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσον ὁ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὄπλη.

Ἀποσπασμάτιον *Babrii ex Suida.*

Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε καὶ νείας πάσης
τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει.

ΑΛΛΩΣ *ex Gabria.*

Ὁ δὲ σὺν ἡλὸν ἔλεν ἐξ ὄνε λύκος.

Αἰτῶν δὲ μισθὸν, πλήττεται λάξ τὴν γένην.

Λύκος δὲ φησι, πῶς μάγειρος ὦν πάλαι

ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίας.

Πρὸς τὰς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἐτέ-
ραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

Post *Fab.* 263. adde,

ΑΛΛΩΣ *ex Plutarcho.*

Καὶ τὸν τῶν γυπῶν λόγον εἰς καὶ τίθειν ἐπεν, ὅ γὰρ
ἀκασσον ἐμνῆτος τῆς ἐτέ- σεαυτὲ σπλάγχνα ἐκβάλ-
ει καὶ λέγοντος τὰ σπλάγ- λει, ἀλλὰ τὸ νεκρὸν ὃν ἄρτι
χνα ἐκβάλλειν, ἕτερος πα- ἐσπαράττομεν.

ΑΛΛΩΣ *ex Gabria.*

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἐορτὴν ἔγκατα,

οἷμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα, μήτερ, ἐκχέω.

Ἡ δ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβῆς τέκνον, ἔφη.

Ἐπὶ

Τῶν σῶν γὰρ ἔδεν· ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτριῶν.

Οτι δὲ ταύλοτρία ἀντιτρέφειν καὶ μὴ γογγύζειν.

Post *Fab.* 267. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria.*

Ὡς ἀκρίδας θήρευσ παῖς τις ἱσκορπίῳ
Πρέτενε χεῖρας. ὅς δέ, μὴ ψεύσης, ἔφη·

Ὡς ἄγε μὲ ψεύσειας, ἐκ κόλπων τένων.

Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.

Οτι δὲ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμίσγνυθαι.

Post *Fab.* 268. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Editione Stephani.*

Δύο γεννᾷ τέκνα μιμῶν καὶ Φιλῶσα, ἀποπνίγει· ὁ δὲ
τὸ μὲν ἐν ἀγκαπῶ, τὸ δὲ μισεῖ καὶ διώκει, τῆτο ἐν
ἑτερον μισεῖ. καὶ ὁ μὲν τέρ- ταῖς ἐρημιαῖς ἀπελθὼν ζῇ
γει αἰεὶ ἐν τοῖς κόλποις πε- καθ' αὐτό.
ριφέρῃσα, καὶ τιθεῖσα ἔνθεν. Οτι τις ἐχθραίνειν μάλ-
κῶκεθεν, καὶ τῆτο κατα- λόν ἐστι καλὸν ἢ Φιλῶν.

Post *Fab.* 270. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Editione Stephani.*

Εἰν τόπῳ τινὶ πλησίον ἀν- ση, ἔφη, ἔξ διὰ τὴν σὴν τέ-
δρὸς πλεσίς βυρσοδείψης χνὴν ἡμεῖς τὴν αἰδοῦσιν ἡμῶν
ἔμελλεν οἰκῆσαι· ὁ δὲ τῆτον ἐ- ἀποβαλόμεν.
διώκε διὰ τὴν δυσσομίαν. τῆ Οτι ἔδὲ κοινανῶν ταῖς
δὲ λέγοντος πρὸς ὀλίγον ἀνι- ματαῖαις συμβεβλήαις, μάλ-
αθήσῃ, μέχρις ἔ συνεβίσης, σα ταῖς πρὸς βλάβην τῆς
καὶ ἔκτοτε ἐκεί· ὅσφρανθῇ- φύσεως ἔσας.

Post *Fab.* 271. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Niceph. Basil.*

Εδοξέ ποτε τῷ λύκῳ τὴν φύ- ναν ἔξει τροφῆς, καὶ δορῶν
σιν τῷ χήματι μεταλλά- οῖος περιβεβλημένος μετὰ
ξαῖσαι, ὡς ἂν ἔτως ἀφθο- τῆς ποιμνῆς ἐνέμετο, τὸν ποι-
μῆν.

μένα Φεναικίσας τῷ μηχαν- μαχαίρα ἰονλύκον ἀπέ-
 γήματι. νυκτὸς δὲ γενομένης κτενεν.
 συναπεκλείσθη καὶ ὁ θῆρ Οὕτως ἄρα ὁ τὸν ἐκείστα-
 παρὰ τῷ ποιμένος τῇ μάν- κτον κόσμον ὑποκρίθεις, τῆς
 δρα, καὶ Φραγμὸς τῇ εἰσό- ζωῆς πολλὰ κίς ἐξέζηται καὶ
 δῶ περιετέθη, καὶ ἀτεχνῶς ὁ ἴην σκηνὴν εὔρε παρατίαν
 περίβολος κατῆσθάλισο, ὡς μεγάλε συμπλήματος.
 δὲ ὁ ποιμὴν ἠγάδη τροφῆς,

Post Fab. 278. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Ἡλαυνε ταῦρον ἐξέης κίτης τραγός.

Ὁν θῆρ λέων δίωκεν. ἔπεν δὲ σένων,

Εἴπερ με μὴλέοντος ἐπλόει φόβος.

Ἐγνωσ ὅσον ταύρος τε καὶ τραγὸς σθένος.

Πρὸς τὰς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μαχρῶν, δια-
 φόβον ἐτέρων μειζόνων.

Post Fab. 280. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Μάχην λέων συνῆπλεν ἀνδρὶ τρέζῳ.

Βέλει τυπεὶς δὲ, θηροὶν εἶπε τοιάδε.

Εἰ δὴ προπομπῶς εὐπορεῖ τοίς ὄγε.

Τίς αὐτὸς εἴη συσαδὴν ὠρμημένος.

Γνωσιμαχεῖν ἐκ πείρας διδασκόμεθα.

Post Fab. 281. adde,

ΑΛΛΩΣ ex Gabria.

Τραγῶ προσεῖπεν ἄμπελος, βλάπτεις σύ με

Κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ ἐκ ἐσι χλόη;

Ὅσον γὰρ ἂν βλάψαις ευρήσω τάχα

Πρὸς θυσίαν σὴν εἰς θεὸς οἶνον βλύσας.

Ὅτι πολλὰ κίς θέλων τίς ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτόν.

X

Post

Post *Fab.* 286. adde,ΑΛΛΩΣ ex *Gabria*.

Πῆξε χελιδὼν ναοσίαν κριτηρίε
 Ὑπερθεν, ἥπερ τὴν γονὴν βλάβει δράκων.
 Ἡ δ' αὐτ' ἔφησεν, ὧ πολυδόνε τύχης,
 Ὅπως γὰρ ἐκδίκησις, ἐβλάβην μόνη.
 Πρὸς τὲς παθόντας κακὸν ἀπὸ καλῶν ἀνδρώπων.

Post *Fab.* 288. adde,ΑΛΛΩΣ ex *Lidario*.

Σεμνὸς ἦν ὁ ἵππος ἐπὶ τῷ
 τάχει, καὶ ἀπέκναιε
 τὰ ἄλλα ζῶα, σφοδρῶς ἐκ
 τὸν ἐπαινῶν, μάλιστα δὲ τὴν
 χελώνην. λυπηρὸς δὲ ἦν προ-
 φέρων τὴν βραδυτήτα. ἡ δὲ
 ἤλγησε τοῖς οὐκείῃσι, καὶ
 ποιεῖται πρόκλησιν εἰς δρό-
 μον. τῷ δὲ ἵππῳ γέλωσ τε
 ἦν ἡ πρόκλησις, καὶ ἐκ ἡζίας
 διαμικαῖσθαι. γέλῳσας δὲ
 καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις ἐπέπε-
 σεν εἰς τὸ παράλογον ὀρώσι
 τῆς φύσεως. ἐγκειμένης δὲ
 τῆς χελώνης, καὶ διαχυριζο-
 μένης ὡς περιέσαι, ἀναγκά-
 ζει τὰ ἄλλα ζῶα τὸν ἵππον
 μὴ ἀπαρνηθῆναι τὴν ἀγωνί-
 αν. ἀποδείκνυται δὲ τὸ σά-
 διον, καὶ ἡμέρα τῷ δρόμῳ καὶ
 τὸ ἐντεῦθεν ὁ μὲν ἵππος ἐτρέ-

φαι παρα τῇ φάτῃ, τῇ δὲ
 χελώνῃ μελέτη ἦν συνεχής,
 καὶ εὐδὲ νικτὸς προΐσσης ἔλη-
 γεν. ἦκε δὲ ἡ κυρία, καὶ με-
 σὸν ἦν τὸ θέατρον, καμῆλων,
 ὄνων, ὀρνέων, οἷς τε ἀνθρώ-
 ποι χρώνται, καὶ μὴν ἐλά-
 φες συνήγαγεν ἡ φήμη, καὶ
 ἐμειδία τὸ θέατρον ὡς παρα-
 παίεσης τῆς χελώνης. ἐπεὶ
 δὲ ἤρθη τὸ σημεῖον, καὶ θῆναι
 ἐχρήν, ὁ μὲν ἵππος πεπε-
 δημένος, ὥσπερ καὶ πρόην,
 ἔμεινεν ἐν ἀργίᾳ τε καὶ κόρῳ.
 τῇ δὲ ἡ μελέτη τάχος εὐδὲ
 δώκει, καὶ νίκην.

Καὶ σὺ, ὦ παῖ, μὴ τῇ
 φύσει πιτεύσας ἀάθευδός,
 αἰὲν οἷς καὶ πόνον δεῖν εἰ δὲ
 μὴ, παραδραμεῖται βραδύως
 ἐκείνος, καὶ εὐπεφυκώς.

Post

Post *Fab.* 294. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Juliano.*

Λέγεται τὸν ἰκτῖνα, Φωνὴν τῷ μὲν ἀπολαύμενον, τὸ
ἔχοντα παραπλησίαν δὲ μὴ δυνηθέντα ἔλεῖν ἰκα-
τοῖς ἄλλοις ὄρνισιν, ἐπιτέ- νως, ἀμφοῖν σέρεσθαι, καὶ
δαί τῷ χρεμετίζειν, ὥσπερ φαυλότερον τῶν ἄλλων ὄρνι-
οὶ γενναῖοι τῶν ἵππων, εἴτα θων εἶναι τὴν Φωνήν.

Post *Fab.* 296. adde,

ΑΛΛΩΣ ex *Gabria.*

Ορθῶς βαδίζειν εἶπεν καρκῖνος τέκνον,
Μὴ δὴ γε λοξὸς τὴν ὁδὸν παρατρέχεις.
Προῆγε, μήτηρ. καὶ καθηγῶ τῷ τέκνῳ.
Καὶ γὰρ βλέπων ἐψοίμην πρὸς τὰς τρίβους,
Ὁ παραλῆς τίς ποιεῖται.

Post *Fab.* 297. adde.

ΑΛΛΩΣ ex *Editione Stephani.*

Ενέμεντο μετ' ἀλλήλων τόθ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν, με-
τρῆς αἰεὶ βόες. λέων δὲ μονωμένος εὐραὴν, κατεδολή-
σαστο.
αὐτῶν φραγεῖν θέλων, διὰ τὴν
αὐτῶν ὁμόνοιαν ἐκ ἡδύνατο. Ὅτι τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἀ-
υπέλοις δὲ λόγοις διαβαλὼν πιστεῖν δὲ, τοῖς δὲ φίλοις
ἐχώρισεν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ πιστεύειν.

ΑΛΛΩΣ ex *Themistio.*

Ταῦροι δύο μιᾷς ἡγεσθον δὲ ἄρα τοσούτον κακουργίᾳ
ἀγέλης, ξυννόμῳ τε ὄντε καὶ δεινότητος περιήν, ὥστε
καὶ ὅτι καλῶς φίλω, ὁ κέ- προσενεγκῆσαι τὴν μηχανὴν
ων δὲ αὐτοῖν τὴν ζύσασιν ἐδε- διέσησέ τε αὐτῷ, καὶ ἐξέμη-
δισεν. καὶ ὅτε αὐτὸς ἐθάρσει, νε κατ' ἀλλήλων, καὶ πα-
ἔτε δι' αὐτῆς τὴν ἀγέλην. κα- ραδέδωκε τῷ λέοντι δίχα ἐ-
κὼς ἔν ὑπὸ λιμῶ διακείμενος κότερον εὐπρεπὴ καὶ εὐκόλον
ἔρχεται ἐπὶ τὴν κερδῶ, καὶ θήσαν.
συμμαχίαν ὁμολογεῖται τῇ

Α Λ Λ Ω Σ ex *Gabria*.

Ομόθρονες νέμοντο τρεῖς ὁμῶς βόες,
 Οὓς ἔδ' ἔλαπτε πολλάκις λέων·
 Ἐχθρὰς δὲ μίσει καὶ μάχης διαχίσσας,
 Ἐκαστον ἐκείβρωκε γυμνὸν ὥς ἓνα.

Πρὸς τρεῖς χιζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τὸτο κακῶς
 πάχοντα.

Post *Fab.* 302. adde,Ἀποσπασμάτιον *Anonymi* ex *Suida*.

Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταίρειον μυε δοῖω
 Οὐ καθομά ζῶντες. ὁ μὲν κατὰ νειὸν ἐρήμην
 Ἐτρέφετ'· ὃν δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν.

Ἀποσπασμάτιον *Babrii*, ex *Suida*.

Εγὼ δὲ λατῆς ἐκ ἀφέξομαι βῶλε
 Ὑφ' ἣν τὰ κρέμνα μὴ φοβέμενος τρώγω.

Post *Fab.* 307. adde,Ἀποσπασμάτιον *Babrii* ex *Suida*.

Βορέη λέγασιν ἡλίω τε τοιαύτην
 Εἶν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
 Οδοιποροῦντος ἦν σισύραν ἐκδύσει.

Post *Fab.* 314. adde,Α Λ Λ Ω Σ ex *Gabria*.

Ηριξεν ἵππος ἀγριωτάτῳ κέπρῳ,
 Ορμὴν δὲ θηρὸς ἵππος ἔσθεναν ὅλα
 Ἐαυτὸν ἐκδεδάκεν, εὐρῶν σύμμαχον
 Εὐπειρον ἄνδρα πρὸς σφαγὴν τῇ θηρίῳ.

Οτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτὸς ἐμβάλλουσιν.

Post

Post *Fab.* 324. adde,

Α Λ Λ Ω Σ *Babrii*, ex *Editione Neveleti*.

Νωθεὴν χελώνη σὺν περσοῖς ἤτει δρόμον.
Υψὲ δὲ ταύτην αἰετὲς συναρπάσας
ἔβριψε πέτραις, καὶ θλάσας μόλις δ' ἔφη
Κρησπον βάρος μοι μάλλον, ἢ πλεῶν τάχος.
Τὲ ἀδυνατῇ μὴ ἔρᾶν, τῷ δυνατῷ ὀρέγεσθαι.

Post *Fab.* 338. adde,

Ἀποσπασμάτιον *Anonymi ex Suida*,

Τένεκα τὴν ἰδίην ἔτις ὅπωπε δύνῃ.

Post *Fab.* 359. adde,

Ἀποσπασμάτιον *Babrii ex Suida*.

Αἰσχρὰς τινος ἦρα καὶ κακοτρόπως δολῆς.

Post *Fab.* 242. adde,

Ἀποσπασμάτιον *Babrii ex Tzerze & Natali Comite*.

Γίλλοις ἀγύρταις εἰς τοκοινὸν ἐπράθη
Ονος τις ἐκ ἑυμοίρας, ἀλλὰ δυσδαίμων.
Οἷς φέρη πτωχοῖσι καὶ πανέργοισι
Πείνης ἄκος διψῆς τε, καὶ κακὴν τέχνην.
Οὔτοι δὲ κύκλω πάσαν ἐξ ἔθους κόμην
Περιόντες ἐλέγοντο· τίς γὰρ ἀγροίκων
Οὐκ οἶδεν Ἀτλιν λευκὸν, ὡς ἐπηρώθη;
Τίς ἐκ ἀπαρχαῖς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
Ἀγνώφ' ἐρέων δίδωσι τυμπάνῳ Ρείης;

ANNOTATIUNCULAE QUAE DAM
ET
VARIAE LECTIONES.

Fab. 1. Ad hanc fabulam respicit *Aristophanes* in *Ορνισιν*, v. 652. — *Ορα νυν ὡς ἐν Αἰσώπῳ λόγοις* *Εστὶν λεγόμενον δὴ τι τὴν ἀλώπεχ' ὡς Φλαύρως ἐκοινώνησεν αἰετῷ ποτε.* Ad quem locum *Scholias*tes, *Οτι σαφὺς ἀντιθέσαν Αἰσώπῳ τὸς λόγους, καὶ τῆτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον, καὶ τοι προσεχύτερόν ἐστι.*

Fab. 2. Aristophanes in *Εἰρήνῃ* v. 126. *ΠΑΙ. Τίς δ' ἡ πίνουσα σῶ, σὺν, ὥστε κύνθαρον Ζεῦ ξαντ' ἐλαύνει εἰς θεὸς, ὃ πάσι πῖνα.* TP. *Εν τοῖσιν Αἰσώπῳ λόγοις ἐξηγρήθη, Μόλις πετεινῶν εἰς θεὸς ἀφίγμετος.* Poëtam hanc fabulam innuere indicat *Scholias*tes hisce verbis: *Φέρεται γὰρ ἐν τοῖς αὐτῷ (Αἰσώπῳ) μύθοις, ἐχθρεῦσαι αἰετὸν καὶ κύνθαρον, ἐκάτερον αὐτῶν διατρέψαι τὰ ὡὰ διασπᾶν.* Huc faciunt & *ista Luciani in Icaromenippo*; καὶ ὁ λογοποιὸς *Αἰσώπος* αἰετοῖς καὶ κύνθαροις ἐτίθετε καὶ καμήλοις βάζομαι ἀποφαίνει τὸν ἑρανό.

Fab. 4. v. 5. ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῖσιν in *Edit. Steph.* v. 12. *ὡς ἐν τῷ πᾶν γωνιστρῷ.* MSS.

Fab. 6. in ἐπιμυθίᾳ, v. 2. ἀπὸ καλὸς πῶς *Steph.*

Fab. 7. v. 8. συνέφερον *Steph.* & *Cod. Voss.*

Fab. 8. v. 4. πρὸς αὐτὴν *Steph.*

Fab. 9. v. 4. καὶν μὴ σὺ λέγῃς *Steph.* & *Cod. Voss.*

Fab. 12. v. 4. μὴ πῶς *Steph.*

Fab. 13. v. 1. ἔλκον *Steph.* *ἔλκον* *Voss.* v. 3. *ταυτὴν* *Steph.* *αὐτὴν* *Voss.*

Fab. 16. v. 4. λεγών, Ἀπολόν, ὁ μετὰ χ. *Steph.* v. 6. *Ἀπολόν, ἐπιδείξαι.* v. 7. *προενεγκὴν* *Steph.*

Fab. 17. v. 3. ὑπὸ τῶν μετὰ *Steph.*

Fab. 18. v. 5. ὄναρ ἐπιπᾶντες αὐτῷ, sine κατὰ in *Steph.* *Aliis que.* v. 6. *κελεύσαντες τόνδε τὸν αἰγυλὸν αὐτὸν ἀφικέσθαι. ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν ἀφικέσθαι χιλιάς δραχμὰς εὐρησάμενος διπνυθεὶς ἐν καὶ τὸν ὑπὸ δὲ χθονὶ τὸ πόνον καὶ ἀλᾶ δὲ πόνου πειραταῖς ἐκείσε περὶ τυχῶν ὑπὸ αὐτῶν συνεληφέναι* *Steph.* & *nihil amplius, Voss.* *Aliis*

autem *codex* hucusque con-
venit quidem cum *Vossiano*,
cum *Impressis* vero in sequen-
tibus.

Fab. 20. Ad hanc fabu-
lam forte respicit *Euripides*
in *Alcesti*, v. 669.

Ματὴν ἄρ' οἱ γέροντες ἔυ-
χονται θάνατον,
Γῆρας ψόγοντες καὶ μα-
κρὸν χρόνον βίης
Ὡδ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνα-
τος, ὅδ' οὐ βέλεται
Θνήσκεν. — — —

v. 6. ἀπηχθισμένος *Steph.*
& aliquot *MSS.*

Fab. 22. post ΑΛΛΩΣ-
v. 3. προσκαλεσάμενος ἀν-
δρς, ἔφη in *MS. Gall.* ut &
v. 4. ὑπεξέρχομαι, πλὴν
ἄπερ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἀμ-
πελῶνι με ἐπιμελῶς ἐρευν-
ήσατε. v. 5. ἔχειν ἐν τ' αὐτῷ
v. 6. διέπλεας καὶ σκαπείνας
v. 9. πολλὰ ὑπλάσσειν τὸν κάρ-
πον ἀνένεγκε.

Fab. 23. ἐν τῷ αὐτῷ περ.
Steph.

Fab. 29. v. 1. ἐν συλλόγῳ
Steph v. 2. ὑπ' αὐτῶν ἀνη-
γόρευται *MS. Gall.*

Fab. 31. Apposite ad hanc
fabulam *Demofthenes* in o-
ratione de *Corona*: ὥσπερ
ἂν ἦ τις ἰατρὸς ἀδενῶσι μὲν

τοῖς κάρνεσιν εἰσιὼν μὴ λέγει,
μηδὲ δεικνύει δι' ὧν ἀποφύ-
ξονται τὴν νόσον· ἐπειδὴ δὲ τε-
λευτήσετέ τις αὐτῶν, καὶ τὰ
νομιζόμενα αὐτῷ φέροιστο α-
κολυθῶν ἐπὶ τὸ μῆμα διε-
ξοί. εἰ τὸ κατὰ ἐπικύρην ἀν-
δρωπος, ἔτος ἔτι, ἐκ ἀνὰ τ. θά-
νεν. Quae sane ex *Aesopo* mu-
tuatus videtur, uti olim *Du-*
portus observavit ad *Theo-*
phrastum.

Fab. 32. *Antipater Sida-*
nus L. III. *Antholog.* c. 16.
Aleius embl. 83. L. I. ed.
Stockham.

Fab. 33. *Wolf. Waldun-*
gi *Diatr.* an. *Castor* seu *Fiber*
sibi ipse pro redimenda vita
testiculos amputare soleat.
Quod negat *Dioscorides* L. II.
c. 26. de *Mat. Med.* & *Plinius*
L. XXXII. c. 3. conf. *Sylve-*
ster Giraldu L. II. *Itinerar.*
Cambre c. 3.

Fab. 35. v. 2. θήσεν *Steph.*
& *MS. Gall.* v. 4. δεῖσθαι μοι
in *MS. Gall.* v. 6. ἡδ' ἔσπερον
Gall. v. 7. ἐπαυθῆσθαι ἐν τῷ
ἀνὰ τῷ δώματι *Gall.* v. 11.
ἀναμείνης *Gall.*

Fab. 37. v. 1. βατράχου πο-
τὲ κεκραγός, ἐστράφη (α-
πεστράφη) πρὸς T. *Voss.* v. 3.
ὡς ἐδεάσατο τῷ τόν ἐξελθόν-
τα.

τα. v. 4. κατεπάτησεν, εἰ-
πὼν μηδεὶς πρότῃ ἰδεῖν τα-
ρατρίδω ὑπό τινος.

Ο μῦθος ἐλέγχει τὰς γλωσ-
σῶδεις ἀνδράς, οἳ τινες ἔδεν
πλέον ἔχουσιν ἢ τὸ λαλεῖν.

Fab. 38. v. 1. βενεβρω *Ste-*
phano in *Append ad Thes.*
Gr. Est qui ex voce βενεβρω
argumentum ducit contra i-
stas Fabulas. De eo aliorum
esto iudicium. Nobis sufficit
lectores istud monere, fabu-
lam hanc aliter conceptam
esse in *Cod. Voss.* in hunc sci-
licet modum, Λέων καὶ ἀρκίος
βρωματι ἐυρόντες ἐνέλει περὶ
τέρτῃ ἐμάχοντο &c. uti eam
expressam dedimus. p. 29

Fab. 41. *Cantalicus* T. I.
Delic. Poët. Ital. p. 570.

Fab. 43. v. 1. διετηρέθη
Steph. v. 5. ἐκ δὲ τρίτων αὐ-
τοῖς ἐρωτηθεῖς.

Fab. 53. *Jo. Stigel.* Vol.
II. L. 4. cl. 9.

Fab. 61. Hujus fabulæ memi-
nit *Suidas*, v. νῦν σωθεῖν, his-
ce verbis: παρὰ τὸν μῦθον
ἐρηλατῆτο τῆς μανθανέσης
χελώνης ἵπλωσθαι παρὰ τῇ
αὐτῇ καὶ πεσέσθαι.

Fab. 63. v. 1. θάτερον
Sierb. v. 5. ταύτην κρατή-
σαντες κατελόμευσαν.

Fab. 75. vid. *Themist. Or.*
XXXII. quæ inscribitur με-
τρωπαθῆς ἡ φιλότεχνος p. m.
359.

Fab. 77. v. 1. βέταλις
forfan pro ἔταλις.

Fab. 80. v. 1. καὶ θεῶν μ.
Steph.

Fab. 87. Ad hanc fabulam
alludit *Aristophanes* :

„Ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλις
θηρώμενοι, πέπονθαι.

„Ὅταν μὲν ἡ λίμνη καλῶς
λαμβάνουσιν ἔδεν,

„Εάν δὲ ἀνω τε καὶ κάτω τὸν
βόρβορον κυκῶσιν,

„Αἶψασι. ———

Fab. 101. Fabula hæc eadem
est cum fabula 202. Videfis
Suidam in v. ἐς κόρακας, *A-*
postolium, p. 106. & *Stepha-*
num ad *Erasmii Adagii*, in
Chil. 3. Cent. 6.

Fab. 109. Alludunt ad fa-
bulam hanc ea quæ referun-
tur a *Nonio* ex *Agathone*
Varronis : Quid multa? fu-
ctus sum vespertilio, neque in
muribus plane, neque in
volucris sum.

Fab. 113. Confer fabulam
259.

Fab. 125. *Plutarchus* in l.
ὕμεινῶν παραγγελλμάτων
sub finem, Ita: ὁ βῶς πρὸς
πνί

τὴν ὁμόθελον ἔλεγε κάμηλον, ἐπικεφίσαι τῇ φορτίῃ μὴ βελομένην. ἀλλὰ καὶ καὶ ταῦτα πάντα μετὰ μικρὸν εἴσεις. ὁ καὶ συνέβη τελευτήσαντος αὐτῆ, conf. Petrus Costantius p. 323.

Fab. 128. v. 2. ὡς ἔν αὐτὸν ἐν τῷ ἐθεράπευε καὶ πλέον ἐν πένι διήγεν, ἐθυμάθη, καὶ ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἔρρηξεν αὐτὸν ἐν τῷ ἐδάφει, καὶ προσέκρεε τὴν αὐτῆ κεφαλὴν τοῖς λίθοις, καὶ αὐτίκα in MS. Gall. ἐκ τῆ σκέλης ἄρας αὐτὸν τῷ τοίχῳ προσέκρεσε, τῆς δὲ κεφαλῆς αὐτῆ παραχρῆμα κλαδέσης, ἔρρευσεν χρυσὸς ἐξ αὐτῆς, ἐν συναγαγὼν ὁ ἄνθρωπος, in MS. Voss.

Fab. 130. v. 4. ἐδὲν πέρας ἦν ὑμεῖς, ἀποτιθέμενος τὰς αὐλὰς τὸ δίκτυον ἀνελάβετο, καὶ χαλάσας κατὰ τῆ ὑδάτος πολλὰς ἰχθύας ἐξήνεγκεν εἰς τὴν γῆν in MS. Voss.

Fab. 131. v. 4. καὶ διερχομένης αὐτῆ εἰς τινὰ δευμὸν.

Fab. 134. Narratur fabula & de rana prorsus eodem sensu, conf. p. conf. Angelinus Gazeas piis hilariis T. I. Carm.

Fab. 137. Hanc fabulam

Aesopo adscribunt Veterum quamplurimi, interque eos Plato in Alcibiade prima, hisce verbis, κατὰ τὸν Δίωπον μῦθον, ὃν ἡ αἰλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε, καὶ τῆ εἰς Λακεδαίμονα νομισματος εἰσόντος μὲν τὰ ἴχνη τὰ ἐκείσε τετραμμένα δήλα, ἐξίσοντος δὲ ἑοδαμῇ ἂν τις ἴδοι, & Plutarchus in libello, Quomodo quis suos in virtute sentire posset profectus, ὡς κατὰ τὸν Δίωπον, εἰσω μῆλον ἢ ἔξα τὰ ἴχνη τέτραπται, & Themistius in Oratione XIII. ὡς περὶ τὸν λέοντα, ὃν ἐποίησεν Δίωπος ἀφῶσεντα ἐν τῷ σπηλαίῳ ἢ κερδὰ ἐρεχελεῖ, εἰσόντων τὰ ἴχνη δεκνύσα τῶν ζώων, ἐξίσοντων δὲ ἑ. Denique Horatius versibus istis, L. I. cp. I. v. 73. sq.

--- Quia me vestigia terrent

Omnia te adversum spectantia nulla rectorum.

Fab. 139. Lamb. Luth.

Pithop. L. III. poem. p. 301.

Fab. 146. Hanc fabulam innuit Nicetas Choniates in

Annal. p. 317. ubi dicit;

αἰετὰρ τῆ περιβάνειν περὶ

μενος, καὶ μηδὲνα τῆ δοξαζο

μεν εἰδὼς κόρον, ἔλαθεν ὡς ὁ

μυθικός κώνωψ ὁ λέοντι συμ-
πλακεῖς, ἀραχνίῳ λεπτῷ
συλληφθεὶς, καὶ πᾶσαν ἀπα-
ναλύσας δόξαν δι' αἰτιμίας.

Fab. 147. v. 2. in *Cod.*
Pal. ὁ δὲ ἦν κατηφής καὶ ἔ-
δεν ἡδινεν ἐκ τῆς λυπῆς, ὁμοί-
ος δὲ ἦν βασιλεῖ δεσμώτῃ.

Fab. 150. v. 1. τὰς αἰγὰς
Steph. v. 2. deest πλείονας,
v. 3. τὰς δι' ἰδίας ἀφ' αἷς τε-
φθεῖς ἐπὶ ταῖς. v. 5. ἰδίας
τεθνεώσας ἐκ τῆς λιμῆς ἀπέ-
βαλεν. v. 9. deest γελάσας.
Forſan κλαύσας pro eo repo-
nendum. v. eod. deest γενομέ-
νε. *Nevel.* malit γενησομένε.

Fab. 152. Fabulam hanc
plane indicat *Plutarchus* in
lib. *de amore fraterno*; κα-
θάπερ ἐν ἡ Αἰσώπειος ἀλε-
κτρὶς πρὸς τὸν αἰλερον, ὡς δὲ
κατ' εὐνοίαν, αὐτῆς νοσέ-
σης, ὅπως ἔχη πυνθανομένην,
καλῶς εἶπεν, ἂν σὺ ἀποσῇς.

Fab. 156. v. 3. δὲ deest
Steph. in cuius *Editione* hu-
jusmodi exſtat ἐπιμύθιον, Ὁ
μῦθος ἐλέγχει τὸς δι' ἀδυνα-
μίαν ἀποτυγχάνοντας πρᾶ-
γματος, καὶ δέλοντας διὰ
ψεύδους καλύψαι. cf. *Henr.*
Decim. L. III. poëm. p. 133.

Fab. 157. v. 6. τὰ κυνῶν
ſunt dentes, canum arma
præcipua. *Nevel.*

Fab. 161. v. 1. ἀνὴρ πρὸς
θεοῖς, vel Ἀνὴρ ποτέ τις ma-
lit *Neveletus.*

Fab. 162. v. 3. αἰδεμένην καὶ
ωτέρω αὐτῆς πλ. malit *Neu.*

Fab. 163. v. 1. αὐτοῖς
κρατ. *Steph.* v. 2. συπία. v.
4. τῆς αὐτῆς. v. 7. ἐξ ὅρῃς
γὰρ ποικίλεις βλάβη γινέ-
ται μεγάλῃ τ. δ. Notandum
& huic referri poſſe *Aphro-*
ditis fabulam, p. 210.

Fab. 168. v. 3. ὑμεῖς τί
κραυγάζετε; vel, τῷ δὲ ἄ-
ξονος τριζόντος ἐπιτραπέ-
τες ἔφησαν πρὸς αὐτὸν, ὡς
τοῖς &c. potius legendum
cenſet *Neu.*

Fab. 172. v. 4. πελα-
γὸς δὲ, εὐς. *Steph.* v. 5. ἴν
χροῖαν ἔχ' ὁμοία. v. 6. μετ' αὐ-
τῶν σὲ καὶ ἀπ. v. ult. ἐμπαρῇ.

Fab. 174. v. 1. in *Cod.* *Pal.*
δάμαλις ἀγύμναστος βῆν ἀ-
ροτρίωντα ἐταλάνειν. v. 4.
in eod. *Cod.* ὦ δάμαλις, εἰς
τῷτο μὴ κάμνων ἐτηρηθῆς,
καὶ σὲ τὸν τράχηλον μάχαι-
ρα, καὶ ἐχ' ἐν γότος τρήσει.

Fab. 176. Non dubito
quin huius fabulæ meminerit
Clemens Alexandr. *Strom.*
l. 7. p. 718. hiſce verbis, ἔ-
δεν καὶ ὁ Αἰσώπος & κακῶς
ἔφη, τὸς ὅς νεκρωγένην μί-
αν.

γίψον. συνειδέναι γὰρ αὐτοῖς
ἔδεν ἄλλο χρησίμοις, ὃθ' ἔλ-
κωνται, ἢ πλὴν εἰς θυσίαν.
ut & *Aelianus in Var. Hist.*
l. 10. c. 5. Φρύγιος ἔτος ὁ
λόγος. ἔτι γὰρ Αἰσώπῃ τῇ
Φρυγίᾳ. τὴν ὕν' ἐάν τις ἀφη-
ταὶ αὐτῆς, βοῶν, καὶ μάλα
γε εἰκότως. ἔτε γὰρ ἔρια ἔ-
χει, ἔτε ἄλλότι, καὶ οὐνερο-
πολεῖ εὐδὺς τὸν θάνατον, εἰ-
δὺς αἰς ὃ, τι τοῖς χρησομέ-
νοισι λυσιτελεῖ. conf. *Porphy-
rius l. I. περὶ ἀποχ.* it. l. III.

Fab. 183. v. 2. ἐζήτει ma-
lit *Neveletus*.

Fab. 186. v. 3. Idem ma-
lit εἰ τὴν τύχην μελαγχάζουσα.

Fab. 188. Ad hanc fabu-
lam alludit *Tatianus* in *Ora-
tione ad Græcos*, dicens, καὶ
ὥσπερ ὁ κόλοιος ἐκ ἰδιοῖς ἐπι-
κοσμέμενοι πλεροῖς. ut & *Lu-
cianus* in *Apologia pro mer-
cede conductis*, καὶ σὲ τὸν κο-
λοῖον· ἀλλοτριῶς πλεροῖς ἀ-
γάλλεσθαι. & in *Pseudologi-
sta*, ἐτί γ' ἔτι δὲ ὁ λόγος αὐ-
τῇ καὶ τὸν Αἰσώπῃ κολοῖον,
συμφορητὸς ὢν ἐν ποικίλων
ἀλλοτριῶν πλερῶν. & *The-
mistius* in *Oratione XXIV.*
τὰ δὲ ἔξωθεν περικέστοι πολ-
λὰ καὶ ποικίλα, καθάπερ
τῷ κολοῖῳ περὶ τίθῃσιν

ὁ μῦθος τὰ πῦλα. conf. *Pha-
drus l. 4* & quadragesima
inter epistolas *Theophylacti*
Simocatta sub nomine *The-
mistochis* ad *Chrysippum*
scribentis supposita; it. *Cassp.*
Dornavius in *Amphit.* sa-
pientiae jocoseria p. 456.

Fab. 190. v. 4. Juxta *Lu-
cianum* in *Nigrino*, ὃ προσ-
δέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέ-
ρα. Idem in *Vera Hist.*
l. 2. οἱ δὲ ταῦροι ἔσται κέ-
ρα ἐκ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· ἐπὶ
χον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἤξια.
Aristoteles fabulam de *Mo-
mo* ab hac diversam habuit,
ut ex ejus verbis constat, l. 3.
de partibus *Animalium*, c.
2. ὁρῶν δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τῇς
κεφαλῆς ποιῆσαι τὴν τῶν κε-
ράτων φύσιν, ἀλλὰ μὴ καθά-
περ ὁ Αἰσώπῃ μῶμος δια-
μέμφεται τὸν ταῦρον, ὅτι ἐκ
ἰσχυροῦς ἔχει τὰ κέρατα, ὅθεν
τὰς πληγὰς ἐποιεῖτ' ἂν ἰ-
χυροτάτας &c.

Fab. 194. v. 6. Dicitur, quod
gratias referre volentes, in
id consenserunt, ut particu-
lā quisque de ætate sua de-
cerptā eum remunerare vel-
lent. Inter cætera quibus
veteres mirificam quandam
vini

vim amoris in aliquem sui exprimebant, præcipuum erat quo significabant, cupere se, si quo modo id fieri posset, annos sibi ad vivendum constitutos conferre ac contribuere cum eo quem diligenter, ita ut quod ipsis superesset vitæ, ejus pars aliqua ad illius vitam adderetur. Hujusce rei exempla multa affert *Muretus* in *Var. Lect.* lib. IX. cap. 1.

Fab. 196. v. 6. De elephante dicitur, quod ἀφρωδεῖ χοίρει βοῆν, recte *Aeliano* de *Animalibus* l. 1. c. 38.

Fab. 197. v. 3. Hanc fabulam habuisse videtur *Lucianus*, qui in *Isaramenippo* dicit, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπεύει τοῖς καὶ κανδαύροις ἐννοτε, καὶ καμήλοις βασιμὸν ἀποφάνει τὸν ἑβραϊόν.

Fab. 203. Hanc fabulam ob oculos habuit *Max. Tyrus* in *Dissert.* V. cum dicit, εἰ δὲ θελήσαι λογοποιὸς Φεῦξ μῦθον πλάττειν, ὅτι ἄρα δουχεράνας ὁ πᾶς τῶ ἀλλοφρήματι, καὶ ἀπαγορεύσας πρὸς τὸν κάματεν, Φέρων καὶ αἰωρῶν μετέωρον τρεῖς αἰχας, χολὴν ἀγειν καὶ ἡσυχίαν ἐπαλείετο &c.

Fab. 204. v. 1. Καταπὰς ἀπότνος *MS.* Gall. dein v. 8. τί ὦν ἐν τὸ ὄρνιον ἐφθον, & v. 11. προσκτάται γέλωτος.

Fab. 205. *Tzetzes* Chil. X. hist. 35. *Apuleius* Florid. p. 365. sq. ed. Elmenhorst.

Fab. 210. Hoc apologo titur *Irenæus*, l. 2. adv. *Hæreses*, c. XI. & *Epiphanius* contra *Cerdonianos*, in *Hæres.* 41. §. 1. *Io. Clavius* in *eccles.* c. 3. *Hom.* 29. p. 89.

Fab. 216. v. 1. in *MS.* Gall. ὅτι τίκτει ἕνα, ἕφη, ἕνα μὲν τίκω, ἀλλ' ἂν λέοντα.

Fab. 230. post *Δῖος*, v. 1. ex *MS.* Gall. lege 8χ ὕψη- πασε. & v. 2. ἀλλ' ἐξήτει ἐν λόγῳ φαγεῖν αὐτόν. v. 4. δὲ θρηνῶν ἐβόα. v. 6. κατὰ φαγας. v. 7. ὁδὲ ποτε πέπαυ καὶ ὕδατος. v. 9. ἀλλ' ἐγὼ ἀδειπνος ἔμενον; δίκαιος αὖ ἀφορμὴν πάσαν λύνειν postrem ἐπιμύδιον pone, *Οἰκῶς* δηλοῖ, ὅτι γνώμην κακῆ καὶ πλεονέκτε λόγος ἐπέδει καὶ ἀληθείης τυγχάνει, conf. *Lud. Guicciardinus* *Hor.* recreat. c. 264.

Fab. 233. v. 4. μήπως non agnoscit *Steph.* v. 6. ἐπὶ πειρασμῶν legit.

Fab.

Fab. 238. Hugo Grotius poëm. Farrag. i. L. III. p. 308.

Fab. 242. Vide Tzetzem in Chil. 13. hist. 475.

Fab. 246. Ge. Rollenbagi- us in Batrachomyom. L. II. P. 6. c. 3. sqq.

Fab. 249. Post Άλλως v. 2. ὁ μὲν ἐκφοβήθη εἰς δένδρον καὶ ἐκρύβη ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ in *MS. Gall.* v. 4. ὡς εἶδεν αὐτὸν κυριευόμενον παρὰ τῆς ἄρκτου. v. 5. προσεποιεῖτο νεκρῷ. v. 6. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. v. 7. ὁ δὲ τὰς ἀναπνοὰς αὐτοῦ ἐκράτει ὑπόπνοος. v. 8. ἀπῆει. v. 10. αὐτῷ. v. 12. συνοδεύειν. v. 14. ἐν καιρῷ βίας ἔβοηθῶσιν ὁδὲ περιμένουσιν.

Fab. 252 Fabulæ hujus exemplum in se statuit *Themistocles* apud *Aelianum* in *Var. Hist.* l. 9. c. 18.

Fab. 259. Fabula quæ, alio modo narrata, huic subji-
citur e *Codd. Voss.* est *Gabriele*,
ut videre licet in p. 276.

Fab. 259. Lucianus in *Fu-* gitivo, καὶ πρὸς ἐμὲ, οἷόν τι ἀμέλειο Δίσσωπός φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἤξισ λείων καὶ αὐτὸς εἶναι &c. cf. *Them.* Or. XXI. p. 245. *Io. Tzetzes*

Chil. 9. hist. 321. Marcus *Tatius* Progymn. E. 8.

Fab. 267. v. 6. ἐπίτευκε in *MS. Gall.*

Fab. 275. Aliam etiam de *Prometheo* fabulam *Aesopum* habuisse indicat *Themistius* in *Orat.* XXXII.

Fab. 280. v. 2. Τὰ ζῶα ἔ- φυγον λέων δὲ μόνος προσε-
καλεῖτο αὐτὸν πρὸς μ. v. 4.
ἔπεν, ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον,
οἷός ἐστι καὶ δὴ τότε ἐπέρχου-
μαί σοι κατὰ. v. 6. τῶτον.
v. 7. ἔφη ὁ λέων, ἔδαμάς μὴ
πλανήσεις, v. 8. εἰ αὐτὸς ἐ-
πέλθοι μοι, τί ἂν ποιήσω;

*Fab. 281. Hinc Græci-
la, καὶ μὲ φανῆς ἐπὶ ἐξέων*
ὅμως ἐτι καρποφορήσω, ὅ-
σον ἐπισπῆσαι σοί, τράγε,
δυομένω. ex quibus expressa
sunt Latina ista, *Rode caper*
vitem, tamen hinc cum sta-
bis ad aras, In tuâ quod
spargi cornua possit, erit.

Fab. 282. v. 1. Vide L. Alla- *tii* notas ad *Eustathii* *Hexaë-*
meron. p. 183. 184. & *Tzet-*
zem in *Chiliadibus*, p. 225.

Fab. 286. Io. Henr. Voss- *nus* P. I. *Analect. Sacr.* p. 181.

Fab. 288. De hujusmodi fabula proverbium natum
videtur, quo *Achæus* poeta
vixit

usus traditur in Satyrico quodam dramate, ut Laërtius in *Menedemo* ait, Ἡλίσκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀφενῶν ταχὺς, καὶ πρὸς χελώνης αἰετὸς βραχεῖ χρόνῳ. Hujus fabulae meminit *Simplicius* in *Comm. ad Aristotelis Phys.* p. 237. Vide & *Tzet.* in *Chil.* VII. *Hist.* 105. p. 374. & *Fab.* 324.

Fab. 289. v. 2. Θέλστα λαβὼν, ἔκειρεν ἀτεχνῶς, σὺν τῷ μάλλῳ καὶ τὴν σάρκα ψελλίζουσα. *Steph.* v. 4. πόσῃ γὰρ ἑλκὴν τὸν ἐμὸν αἷμα προσθήσει. v. 9. τῷτο μέλαχ.

Fab. 295. Simile quiddam refert *Plutarchus* in *Aprophthegmatis Laconicis*, p. 233. τίλας τις ἀνδρόνα, καὶ βραχεῖαν πᾶν σάρκα εὐρῶν εἶπε, φωνά τε τις ἐσσι, καὶ ὁδὲν ἄλλο.

Fab. 307. v. 1. ποῖος ἐξ *Steph.* v. ἤλπιζεν ἐκδύσειν. ὁ δὲ ἐργῶν καὶ κρατήσας αἰμ. χ. τὸ ἰμάτιον, ἔβαλε τὴν κεφαλὴν ἐν τινι πέτρῳς ὅπῃ τὴν ψῶαν ἐξωέασας. ὁ δὲ ἥλιος τ. μ. π. χ. α. τῷ ψύχες, ἐπειτα. Ad hanc fabulam respicit *Themistius* in *Orat.* XVI. ubi dicit, πεποίηται δὲ καὶ Αἰσώπω τῷ μυθοποιῷ ἀμύλλῃ τις πείθεις καὶ βίας, καὶ ἀνύει τι μᾶλλον ἢ πειθῶ τῆς βίας ἐν τῷ μύθῳ, καὶ γυμνοῖ προσδὲν ὁ ἥλιος τῶν

λαβῶν πνευμάτων. Vide *Schol.* ad *Aristophanis* *Βατραχίους*, v. 1507.

Fab. 308. v. 1. ἡγευμένοι *Steph.* v. 5. Φακίλιον v. 8. ἀντενεργετέιν.

Fab. 309. v. 3. ἐπιμαῖον *Steph.* v. 4. Φύσηδὲν μέγ. τ. ὁ. ἐπὶ σφραξεν.

Fab. 313. Ad hunc apologum respicit *Plut.* in libello περὶ τῆς μὴ δεῖν δαμεῖσθαι.

Fab. 314. vid. *Horat.* L. I. Ep. 10. v. 30. 19. *Dav. Pareus* epigr. 15. p. 148.

Fab. 315. Vide *Plut.* in libello quo differit, *An senem hominem oporteat dare operam republicae.*

Fab. 321. Nonnulli dicunt *Demosthenem* tunc usum esse hac fabula, cum auditores tumultuantibus videret. Vide *Suidam*, v. 518. *σικιά* & *Phorion* in *Bibl. cod.* CCLXVI. sub finem.

Fab. 336. Forſan & ad hanc fabulam respicit *Euripides* in *Electra*, v. 80. Αἰγὸς γὰρ ὁδὲς, θεὸς ἔχων ἀνὰ σῶμα, βίαν δὲ ναίτ' ἀνσπᾶν ἐγενέοντο πένε.

Fab. 338. Vide *Is.* *Terzium* in *Chiliad.* IX. *Hist.* 297. *Sob. Ser.* 23. princ. *Horat.* L. II. Sat. 3. v. 299. *Perf. Sat.* III. v. 24. *Phaedrus* III. 9. *Catull.* ad *Varum* :

Suus cuique adtributus est error. Sed non videmus manticae quod

in tergo est. conf. annot. ad *Jac. Pontani* *Progymn.* L. II. prog. 8.

INDEX

Index Fabularum.

Litera f. fabulam denotat, p. paginam.

A

Anguis & Agricola f. 141

bies & Rubus, f. 180. &

p. 137.

Anguis & Auceps f. 3 p. 27

Accipiter & Luscinia

Anguis & Cancer f. 70. p. 56

f. 3. p. 5

Anser & Cygnus f. 74

Adolesc. & Equus f. 333 p. 266

Anseres & Grues f. 60. p. 50

Adolesc. & Coquus f. 26. p. 22

Anus capta oculis f. 21. p. 18

Aegrotus & Medicus f. 31.

Aper & Leo f. 224 p. 174

p. 26. f. 43. p. 36

Aper & Vulpes f. 54. p. 45

Aesopus inter navium fabri-

Apes & Jupiter f. 241 p. 188

catores f. 312. p. 248

Apes & Pastor f. 303. p. 240

Aethiops f. 75. p. 60

Apes & Piscator f. 303

Agnus & Lupus f. 229. p. 178

Apiarius f. 85. p. 66

f. 230 p. 80

Apollo & Jupiter f. 187. p. 143

Agricola (v. Rusticus) f. 82

Apollinis tentator f. 16. p. 14

Agricola & Anguis f. 141

Aquila f. 133. p. 101

p. 106

Aquila & Agric. f. 308 p. 245

Agric. & Aquila f. 308. p. 245

Aquila & Draco f. 304. p. 242

Agricola & Filii f. 22. p. 20

Aquila & Homo f. 147. p. 111

Agric. & Fortuna f. 82. p. 64

Aquila ol. homo f. 349. p. 279

Agr. & Matrona f. 344. p. 275

Aquila & Regulus f. 324 p. 259

Agric. & Pediculus f. 329. p. 262

Aquila sagitta fauc. f. 133 p. 101

Agric. & Serpens f. 141. p. 106

Aquila & Scarabæus f. 2. p. 3

f. 170. p. 129

Aquila & Testudo f. 61. f. 50

Agric. & Vulpes f. 305. p. 242

Aquila & Vulpes f. 1. p. 2

Alcedo f. 86. p. 67

Aquila & Sol f. 307. p. 244

Amaranth. & Rosa f. 276 p. 218

Arbores & Rhamnus f. 313

Amasiae & Homo semicanus

p. 250

f. 162. p. 123

Arundo & Olea f. 143 p. 108

Ancilla & Venus f. 359.

Aselli & Rusticus f. 347. p. 278

p. 285

Afini f. 112. p. 86

Ancilla & Mulier f. 79. p. 62

Afini emptor f. 224. p.

Anguis (v. Serpens) f. 119

Afini umbra f. 321. p. 257

Afinus

INDEX.

- Afinus & Capraf. 153. p. 115
 Afinus & Cicadæ f. 256. p. 201
 Afinus & Corvus f. 115. p. 88
 Afinus & Domin. f. 213 p. 165
 Afinus & Equus f. 58. p. 48
 f. 125 p. 94
 Afinus & Hortulan. f. 45 p. 38
 Afinus & Leo f. 66. p. 53
 f. 226. 176 f. 227 p. 176
 Afinus & Leonina pellis f. 259
 p. 204
 Afinus & Lupus f. 236 p. 184
 f. 260, p. 205
 Afinus prospect. f. 339 p. 271
 Afinus & Ranæ f. 114. p. 87
 Afinus sale onustus f. 255
 p. 201
 Afinus silvestris f. 111. p. 85
 Afinus & Vulpes f. 113. p. 86
 f. 116 p. 818 f. 157. p. 118
 Astrologus f. 166. p. 125
 Avarus f. 59 p. 48
 Auceps & Anguis. f. 32. p. 27
 Auceps & Cassia f. 46. p. 39
 Auceps & Cicadæ f. 295 p. 234
 Aves & Cornicula f. 188
 Aves & Graculus f. 188
 p. 145
 Aves & Noctua f. 332. p. 265
 Avicula & Cucul. f. 317 p. 255
 Avic. & Hirundo f. 286. p. 226
 Axes & Boves f. 168. p. 127.
 B
 Bellator & Corvi f. 320 p. 256
 Boreas & Sol f. 307. p. 244
 Bos & Culex f. 214. p. 166
 Bos & Juvenca, f. 174. p. 133
 Boves & Axes f. 168. p. 127
 Boves & Leo f. 297. p. 235
 Bubulcus f. 131. p. 100
 Bubulc. & Herculf. 336 p. 268
 Butalis f. 77.
 C
 Calvus eques f. 284. p. 224
 Camel. f. 118 p. 90 f. 343. p. 274
 Camelus, Elephas, & Simia
 f. 196. p. 151
 Camelus & Jupiter f. 197
 p. 152
 Cancer & Anguis f. 70. p. 56
 Cancer & Mater f. 296. p. 234
 Cancer & Serpens f. 70. p. 56
 Cancer & Vulpes f. 95. p. 79
 Canes f. 92. p. 72
 Canes famelicif. 208. p. 161
 Canes & Herus f. 23. p. 20
 Canes & Lupi f. 234. p. 183
 Canicula carnem ferens
 f. 210. p. 163
 Canis domicil. f. 318. p. 255
 Canis & Cocus f. 34. f. 28
 Canis & Cornix f. 99. p. 77
 Canis & Dominus f. 213 p. 161
 Canis & Faber f. 285. p. 225
 Canis & Gallus f. 36. p. 30
 Canis & Homo f. 129. p. 98
 Canis & Lepus f. 360. p. 68
 Canis & Lupus f. 35. p. 29
 Canis mordax f. 211. p. 164
 Canis & Olitor f. 67. p. 54
 Canis

INDEX

- Canis Ova devorans f. 209 p. 162
 Canis & Ovis f. 316. p. 254
 Canis & Pastor f. 271. f. 272 p. 216
 Canis in præsepi f. 335. p. 267
 Canis & Sus f. 68. f. 69 p. 54. 55
 Canis venaticus & Domesticus f. 92. p. 72
 Canis & Vulpes f. 157. p. 118 f. 212. p. 164
 Canthari duo f. 198. p. 153
 Cantharus & Formica f. 245 p. 191
 Capra & Asinus f. 153. p. 115
 Capra & Lupus f. 231. p. 180
 Caprarius & Capra f. 151. p. 114
 Caprarius & Capra f. 150 p. 113
 Caprea & Leo furiosus f. 354 p. 283
 Carbonarius & Fullo f. 12. p. 11
 Cassita f. 55. p. 45. f. 353. p. 282
 Cassita & Auceps f. 46. p. 39
 Catulus & Pastor f. 273. f. 274. p. 217
 Cauda & Membra serpentis f. 261. p. 206
 Cerva & Leo f. 64. p. 52. f. 181 p. 139
 Cerva & Vitis f. 65. p. 52
 Cervus altero oculo captus f. 63. p. 51
 Cervus & Equus f. 314. p. 252
 Cervus & Leo f. 64. p. 52
 Cerv. & Hinnuleus. f. 56. p. 46
 Cervus & Materf. 298. p. 235
 Cicada & Auc. f. 295. p. 334
 Cicada & Form. f. 234. p. 101
 Cicada & Homo f. 345. p. 277
 Cicada & Vulp. f. 279. p. 220
 Cicada & Asinus f. 256. p. 201
 Ciconia & Ruft. f. 172. p. 131
 Circulatores f. 242. p. 189
 Citharædus f. 96. p. 75
 Cochleæ f. 78. p. 62
 Cocus & Adolesc. f. 26. p. 22
 Cocus & Canis f. 34. p. 28 f. 129. p. 98
 Cocus & Pastor f. 331. p. 264
 Columba & Cornix f. 121. p. 91
 Columba & Formica f. 41. p. 34
 Columba & Moned. f. 101. p. 78
 Columba sitiens f. 120. p. 91
 Coquus v. Cocus.
 Coriarius & Dives f. 270. p. 215
 Cornicula & Aves f. 188. p. 145
 Cornix & Canis f. 99. p. 77
 Cornix & Columba f. 121. p. 91
 Cornix & Corvus f. 98. p. 77
 Cornix & Hirundo f. 76. p. 61
 Corvi & Bellator f. 320. p. 256
 Corvi & Moned. f. 202. p. 156
 Corv. ægrotans f. 132. p. 100
 Corvus & Asinus f. 115. p. 88
 Corvus & Cornix f. 98. p. 77
 Corv. & Cygnus f. 306. p. 243
 Corv. & Mercur. f. 206. p. 160
 Corv.

Y

INDEX.

Corv. & Serpens f. 100. p. 78
 Corvus & Viat. f. 251. p. 198
 Corvus & Vulpes f. 205 p. 159
 Cribrum & Hirc. f. 350. p. 280
 Cribrum fatui f. 330. p. 263
 Crocodilus & Vulpes f. 9. p. 9
 Cuculus & Aviculæ f. 317
 p. 255
 Culex & Bos f. 214. p. 166
 Culex & Leo f. 146. p. 110
 Cygni & Milvi f. 294. p. 233
 Cygnus & Anser f. 74. p. 60
 Cygnus & Corv. f. 306 p. 243
 Cygnus moriens f. 207 p. 161

D

Debitor f. 290. p. 230
 Deceptor f. 18. p. 16
 Delphin & Thun. f. 30. p. 26
 Delphin & Searus f. 177. p. 135
 Delphis & Leo f. 123 p. 173
 Delphis & Simius f. 88. p. 69
 Demades Rhetor f. 178. p. 136
 Dives f. 122. p. 92
 Div. & Coriarius f. 270. p. 215
 Divinator f. 40. p. 33
 Dominus & Asinus f. 45. p. 38
 Dominus & Canis f. 213.
 p. 165
 Draco & Aquila f. 304. p. 242
 Draco & Hirund. f. 287. p. 227

E

Eques calvus f. 284. p. 224
 Eques & Rustic. f. 358. p. 285
 Equus f. 193. p. 149
 Equus & Adolefc. 333. p. 266

Equus & Asinus f. 58. p. 48
 f. 125 p. 94
 Equus, Bos, Canis, & Homo
 f. 194. p. 150
 Equus & Cervus f. 314. p. 252
 Equus & Equiflo f. 195. p. 151
 Equus & Leo f. 58
 Equus & Lupus f. 232. p. 181
 Equus senex f. 193. p. 149
 Erinaceus & Vulpes f. 315
 p. 253

F

Faber & Canis f. 285. p. 225
 Fatui Cribrum f. 330. p. 263
 Faunus & Viator f. 126. p. 95
 Feles & Mures f. 243. p. 190
 Felis & Gallinæ f. 152. p. 115
 Felis & Gallus f. 6. p. 7
 Felis & Lima f. 81. p. 63
 Felis & Mures f. 28. p. 24
 Felis & Psittacus f. 292. p. 231
 Felis & Venus f. 169. p. 128
 Felis & Vespertilio f. 109. p. 84
 Feriæ & Postridiana dies
 f. 323. p. 259
 Fiber f. 33. p. 28
 Ficus & Olea f. 300. p. 237
 Fidicen f. 96. p. 75
 Filia & Pater f. 346. p. 277
 Filius & Pater f. 265. p. 210
 Fluctuum numerator f. 334
 p. 267
 Fluvius & Pellis f. 342. p. 274
 Formica f. 108. p. 83
 Formica & Canth. f. 245 p. 191
 For-

I N D E X.

Formicæ & Cicada f. 134. p. 101
 Formica & Columba f. 41. p. 34
 Fortuna & Agricola f. 82. p. 64
 Fortuna & Viatores f. 253. p. 199
 Frutex & Rusticus f. 173. p. 132
 Fullo & Carbonarius f. 12. p. 11
 Fures f. 97. p. 76

G

Galli gallinacei f. 145. p. 109
 Galli & Perdix f. 10. p. 10
 Gallina auripara f. 136. p. 103
 Gallina & Felis f. 152. p. 115
 Gallina & Hirundo f. 117. p. 89
 Gallina & Mulier f. 24. p. 21
 Gallina & Perdix f. 10. p. 10
 Gallus & Canis f. 36. p. 30
 Gallus & Felis f. 6. p. 7
 Glorior f. 14. p. 13
 Graculus & Aves f. 188 & p. 145
 Graculus & Pastor f. 204. & p. 158
 Grues & Anseres f. 60. p. 50
 Grus & Lupus f. 144. p. 108
 Grus & Vulpes f. 324. p. 261

H

Hercules & Bubulcus f. 336
 p. 268
 Hercules & Minerva f. 309. p. 246
 Hercules & Phytus f. 191. p. 147
 Herus & Canes f. 23. p. 20
 Hinnuleus & Cervus f. 56. p. 46
 Hircus & Cribrum f. 350. p. 280
 Hircus & Taurus f. 278. p. 229
 Hircus & Vitis f. 281. p. 222
 Hircus & Vulpes f. 4. p. 5
 Hirundines & Olores f. 337
 p. 269
 Hirundo & Avicula f. 286. p. 226
 Hirundo & Cornix f. 76. p. 61
 Hirundo & Draco f. 287. p. 227
 Hirundo & Gallina f. 117. p. 89

Hirundo & Juvenis prod. f. 249
 p. 195
 Hirundo & Luscinia f. 149.
 p. 112
 Hædus & Lupus f. 94. p. 74
 f. 139. p. 105
 Homicida f. 160. p. 121
 Homo Divinus f. 166. p. 125
 Homo & Amasiz f. 162. p. 123
 Homo & Aquila f. 147. p. 111
 Homo & Canis f. 129. p. 98
 Homo & Cicada f. 245. p. 277
 Homo & Leo f. 220. p. 170
 Homo leonis aurei repertor
 f. 217. p. 167
 Homo & Perdix f. 164. p. 124
 Homo & Pulex f. 293. p. 233
 Homo & Satyrus f. 126. p. 95
 Homo & Statua f. 128. p. 97
 Homo statuam vendens f. 148
 p. 112
 Homo & Vulpes f. 163. p. 123
 Hyana & Vulpes f. 282. p. 223
 Hyana f. 283. p. 223
 Hydrus & Vipera f. 185. p. 141

I

Iactator f. 14. p. 13
 Iaculator & Leo f. 280. p. 221
 Ignis & Satyrus f. 341. p. 273
 Impossibilia promittens f. 15
 p. 13.
 Inimici f. 27. p. 23
 Jupiter f. 104. p. 80. f. 105. p. 81
 Jupiter & Apes f. 241. p. 188
 Jupiter & Apollo f. 187. f. 143
 Jupiter & Camelus f. 197. p. 152
 Jupiter & Prometheus &c. f. 190
 p. 146
 Jupiter & Sarpens f. 189. p. 145
 Jupiter & Vulpes f. 186. p. 142
 Juvenca & Bos f. 174. p. 133
 Juve.

INDEX.

Juvenis prodigus & Hirundo
f. 249. p. 195.

L

Larus & Milvus f. 215. p. 166
Leana & Vulpes f. 219. p. 169
Leo & Aper f. 224. p. 174
Leo & Asinus f. 227. f. 176
Leo & Asinus & Vulpes f. 38. p. 32
Leo & Asinus filvest. f. 226. p. 176
Leo & Cerva f. 64. p. 52. f. 181
p. 139
Leo & Culex f. 146. p. 110
Leo & Delphinus f. 223. p. 173
Leo & Equus f. 58
Leo furios & Caprea f. 354. p. 283
Leo & Homo f. 220. p. 170
Leo & Jaculator f. 280. p. 221
Leo & Lepus f. 225. p. 175
Leo & Lupus f. 235. p. 184.
Leo & Lupus & Vulpes f. 72. p. 57
Leo & Musculus f. 218. p. 168
Leo & Rusticus f. 221. p. 171.
f. 122. p. 172
Leo & Tauri tres f. 297. p. 235
Leo & Taurus f. 228. p. 178.
f. 340. p. 272
Leo & Urfus f. 39. p. 33
Leo & Vulpes f. 5. p. 6. f. 137
p. 103. f. 299. p. 169. f. 299 p. 236
Leones & Lepores f. 348. p. 278
Leon. pellis & Asinus f. 259.
p. 204
Lepores f. 107. p. 82
Lepores & Leones f. 348. p. 278
Lepores & Ranæ f. 57. p. 47
Lepus & Canis f. 360. p. 286
Lepus & Leo f. 225. p. 175
Lepus & Testudo f. 288. p. 228
Lignator & Mercurius f. 44. p. 37
Lignator & Venator f. 175. p. 133
Lignator & Vulpes f. 127. p. 96
Lignatores & Quercus f. 179
p. 136

Lima & Vipera f. 184. p. 141
Lucerna f. 240. p. 188
Luctus præmia f. 222. p. 258
Luna & Mater f. 326. p. 260
Lupi & Canes f. 234. p. 183
Lupi & Oves f. 238. p. 186
Lupi & Oves & Aries f. 239.
p. 187
Lupus & Agnus f. 229. p. 178
f. 230. p. 180
Lupus & Asinus f. 236. p. 184
f. 260. p. 205
Lupus & Canis f. 35. p. 29
Lupus & Capra f. 231. p. 180
Lupus & Equus f. 232. p. 181
Lupus & Hædus f. 94. p. 74. f. 139
f. 105
Lupus & Grus f. 144. p. 108
Lupus & Leo f. 235. p. 184
Lupus & Mulier f. 138. p. 104
Lupus & Pastor f. 71. p. 56. f. 237
p. 185. f. 274. p. 217
Lupus & Pastores f. 319. p. 255
Lupus & Vulpes f. 233. p. 182
Luscinia & Accipiter f. 3. p. 5
f. 351. p. 280
Luscinia & Hirundo f. 149. p. 112

M.

Malignus f. 16. p. 14
Malus & Pirus f. 50. p. 42
Mantice duæ f. 338. p. 271
Maritus & Uxor f. 93. p. 73
Matrona & Agricola f. 344. p. 275
Medicus & Ægrotans f. 31. p. 26
f. 43. p. 36
Medicus imperitus p. 192. p. 148
f. 85. p. 66
Mella rius f. 103. p. 80
Mercurius f. 103. p. 80
Mercur. & Corvus f. 206. p. 160
Mercurius & Lignator f. 44. p. 37
Mercurius & Statuarius f. 90. p. 70
Mer-

INDEX.

Mercurius & Terra f. 182. p. 139
 Mercurius & Tiresias f. 91. p. 71
 Merula f. 77. p. 61
 Milvi & Cygni f. 294. p. 233
 Milvus & Larus f. 215. p. 166

Minerva & Hercules f. 309. p. 246
 Momus f. 190. p. 146

Monedula f. 102. p. 79

Monedula & Columba f. 101. p. 78

Monedula & Corvi f. 202. p. 156

Monedula & Pavo f. 53. p. 44

Monedula & Vulpes f. 201. p. 155

Mors & Senex f. 20. p. 17.

Mulier & Ancilla f. 79. p. 62

Mulier & Gallina f. 24. p. 21

Mulier & Lupus f. 138. p. 104

Mulier & Maritus ebrius f. 73. p. 59

Mulier venefica f. 80. p. 63

Mulus f. 40. p. 105

Mures & Feles f. 243. p. 190

Mures & Felis f. 28. p. 24

Mus & Rana f. 246. p. 192

Mus & Sus f. 355. p. 284

Mus rusticus & urban. f. 302

p. 238

Musca f. 244. p. 190

Musca f. 89. p. 70

Musculus & Leo f. 218. p. 168

N

Navigantes f. 269. p. 214

Naufragus f. 247. p. 194

Naufragus & Mare f. 248. p. 195

Noctua & Ares f. 332. p. 265

Nux f. 199. p. 154

O

Olea & Ficus f. 300. p. 237

Olor & Canis f. 67. p. 54

Oliua & Arundo f. 143. p. 108

Olla f. 291. p. 231

Olor f. 74. p. 60

Olores & Hirundines f. 337.

p. 269

Onager. v. Asinus silvestris

Opifices f. 103. p. 80

Oves & Lupi f. 238. p. 186

Ovis & Canis f. 316. p. 254

Ovis & Vidua f. 289. p. 229

P

Pardus & Vulpes f. 159. p. 120

Pastor f. 123. p. 92

Pastor & Apes f. 303. p. 240

Pastor & Canis f. 271. p. 216

Pastor & Catuli lupi f. 273. p. 217

Pastor & Cocus f. 331. p. 264

Pastor & Graculus f. 204. p. 158

Pastor & Lupus f. 71. p. 56

Pastor & Mare f. 49. p. 31

Pastores & Lupus f. 319. p. 255

Pater & Filia f. 346. p. 277

Pater & Filia f. 200. p. 211

Pater & Filii f. 22. p. 20. f. 171

p. 130. f. 265. p. 210

Pater & Mater canitias f. 93. p. 73

Pavo & Monedula f. 53. p. 44

Pellis & Flavius f. 342. p. 374

Pediculi & Agricola f. 329. p. 262

Perdix & Gani f. 10. p. 10

Perdix & Homo f. 164. p. 124

Perædæ f. 338. p. 271

Pirus & Malus f. 50. p. 42

Piscator f. 87. p. 68. f. 130. p. 99

f. 154. p. 116

Piscator & Smaris f. 124. p. 93

Piscatores f. 13. p. 12. f. 17. p. 15

Platanus & Viatores f. 252. p. 198

Plutus & Hercules f. 191. p. 147

Prometheus & Homines f. 275

p. 218

Psittacus & Felis f. 292. p. 231

Puer locustas captans & Scorpius

f. 264. p. 209

Puer & Mater f. 48. p. 40

Puer mendax f. 267. p. 212

Puer qui viscera comederat f. 263

p. 208

INDEX.

Puer se lavans f. 311. p. 247
 Pulex f. 62. p. 51
 Pulex & Homo f. 293. p. 233

Q

Quercus & Arundo f. 143. p. 108
 Quercus & Lignatores f. 179
 p. 136

R

Rana & Mus f. 246. p. 192
 Rana medicinam profitens f. 301
 p. 237
 Rana f. 19. p. 15
 Rana & Asinus f. 114. p. 87
 Rana & Lepores f. 57. p. 47
 Rana regem petent. f. 167. p. 127
 Rana & Sol f. 356. p. 284
 Regulus & Aquila f. 324. p. 259
 Rhamnus & Arbores f. 313. p. 250
 Rosa & Amaranthus f. 276. p. 218
 Rubus & Abies f. 180. p. 137
 Rustici Filii f. 171. p. 130
 Rusticus v. Agricola
 Rusticus & Afelli f. 347. p. 278
 Rusticus & Ciconia f. 172. p. 131
 Rusticus & Eques f. 358. p. 285
 Rusticus & Filii f. 22. p. 20
 Rust. factus Athleta f. 328. p. 262
 Rusticus & Prutex f. 173. p. 132
 Rusticus & Leo f. 221. 222. p. 171
 172

S.

Saga f. 80. p. 63
 Satyrus & Homo f. 126. p. 95
 Satyrus & Ignis f. 341. p. 273
 Scarabai duo f. 198. p. 153
 Scarabaeus & Aquila f. 2. p. 3
 Scarus & Delphinus f. 177. p. 135
 Semicanus & Amalia f. 162. p. 123
 Senex & Mors f. 20. p. 17
 Sentes & Vulpes f. 8. p. 9
 Serpens v. Anguis
 Serpens f. 119. p. 90

Serpens & Agricola f. 141. p. 106
 f. 170. p. 129
 Serpens & Cancer f. 70. p. 56
 Serpens & Corvus f. 100. p. 7
 Serpens, Felis, & Mures f. 262
 p. 207
 Serpens & Jupiter f. 189. p. 145
 Serpens & Vespas f. 277. p. 219
 Serpentis Cauda & Membra
 f. 261. p. 206
 Servus fugitivus f. 325. p. 260
 Simia f. 268. p. 213
 Simia saltantes f. 361. p. 287
 Simius & Delphis f. 88. p. 69
 Simius piscator f. 310. p. 247
 Simius & Vulpes f. 29. p. 25
 Smaris & Piscator f. 124. p. 93
 Sol & Aquilo f. 307. p. 244
 Sol & Rana f. 356. p. 284
 Statua & Homo f. 118. p. 97
 Statuam vendens f. 148. p. 112
 Statuarius & Mercurius f. 90. p. 70
 Struthocamelus f. 357. p. 284
 Sus & Canis f. 68. f. 69. p. 54-55
 Sus & Mus f. 355. p. 284
 Sus & Vulpes f. 176. p. 134

T

Talpa f. 51. p. 43
 Tauri tres & Leo f. 297. p. 235
 Taurus & Culex f. 214. p. 166
 Taurus & Hircus f. 278. p. 220
 Taurus & Leo f. 228. p. 178
 f. 340. p. 272
 Terra & Mercurius f. 182. p. 139
 Testudo & Aquila f. 61. p. 50
 Testudo & Lepus f. 288. p. 279
 Thunnus & Delphin. f. 30. p. 26
 Tiresias & Mercurius f. 91. p. 71
 Tubicen f. 142. p. 107
 Turdus f. 200. p. 154

V

Venator meticulosus & Lignator
 f. 175. p. 122

INDEX.

Venefica v. Mulier		Vulpes & Aper	f. 54. p. 45
Venter & Pedes	f. 203. p. 156	Vulpes & Aquila	f. 1. p. 2
Venus & Ancilla	f. 359. p. 285	Vulpes & Asinus	f. 113. p. 86
Venus & Felis	f. 169. p. 128	Vulpes & Canis	f. 116. p. 88. f. 257. p. 202 f. 260 p. 205
Verecundiæ color	f. 352. p. 281	Vulpes & Cancer	f. 95 p. 75
Vespa & Serpens	f. 277. p. 219	Vulpes & Cicada	f. 157. p. 118
Vespa, Perdices, & Agricola	f. 52 p. 43	Vulpes & Corvus	f. 279. p. 220
Vespertilio & Felis	f. 109. p. 84	Vulpes & Crocodilus	f. 205. p. 159
Vespertilio, & Rubus, & Hirundo	f. 42. p. 35	Vulpes & Erinaceus	f. 9. p. 9
Viator & Faunus	f. 126. p. 95	Vulpes & Erinaceus	f. 315. p. 253
Viator & Fortuna	f. 253. p. 199	Vulpes efuriens	f. 158. p. 119
Viatores	f. 110. p. 84	Vulpes ad fluvium	f. 155. p. 117
Viatores & Corvus	f. 251. p. 198	Vulpes & Grus	f. 327. p. 261
Viatores & Platanus	f. 252. p. 198	Vulpes et Hircus	f. 4. p. 5
Viatores & Ursus	f. 250. p. 197	Vulpes et Homo	f. 163. p. 123
Vidua & Ovis	f. 289. p. 229	Vulpes et Hyæna	f. 282. p. 223
Vipera & Hydrus	f. 185. p. 141	Vulpes et Jupiter	f. 186. p. 142
Vipera & Lima	f. 184. p. 141	Vulpes et Leana	f. 219. p. 169
Vipera & Vulpes	f. 183. p. 140	Vulpes et Leo	f. 5. p. 6. f. 137. p. 103. f. 239. p. 169. f. 299. p. 236
Vitis & Cerva	f. 65. p. 52	Vulpes et Lignator	f. 127. p. 69
Vitis & Hircus	f. 281. p. 222	Vulpes et Lupus	f. 212. p. 164
Votum quod solvi non potest	f. 15. p. 3	Vulpes et Monedula	f. 201. p. 155
Ursus & Leo	f. 39. p. 33	Vulpes et Pardus	f. 159. p. 120
Ursus & Viatores	f. 150. p. 197	Vulpes et Sentes	f. 8. p. 9
Ursus & Vulpes	f. 165. p. 124	Vulpes et Simius	f. 29. p. 25
Uvæ & Vulpes	f. 156. p. 118	Vulpes et Sus	f. 176. p. 134
Vulneratus a cane	f. 25. p. 22	Vulpes et Vermicul.	f. 135. p. 102
Vulpeculæ	f. 7. p. 8	Vulpes et Vipera	f. 183. p. 140
Vulpes	f. 11. p. 11	Vulpes et Ursus	f. 165. p. 124
Vulpes & Agric.	f. 305. p. 242	Vulpes et Vua	f. 156. p. 118
		Uxor et Maritus	f. 93. p. 73.

INSE

INSERENDA ADDENDIS.

Pag. 304. post v. 7. infere,

ΑΛΛΩΣ ex *Plutarcho*.

Καθάπερ ἔν ἡ Αἰσώπειος ἀλεκτορὶς πρὸς τὸν αἰλῆρον,
ὥς δὲ κατ' ἐννοιαν, αὐτῆς νοσήσης, ὅπως ἔχει πυν-
θαινομένην, καλῶς, εἶπεν, ἂν σὺ ἀποστῇς.

Pag. 311. post v. 30. infere,

ΑΛΛΩΣ ex *Theone Sophista in Progygn.*

Κύων παρὰ ποταμὸν τινα φέρον κρέας, καὶ κατὰ τὸ
ὑδατος ἴην αὐτῷ σκιὰν θεασάμενος, οἰηθεὶς ἕτερον εἶναι
κύων μείζον κρέας ἔχοντα, ὃ μὲν εἶχεν, ἀπέβαλεν. ἀ-
λόγμενος δ' εἰς τὸν ποταμὸν, ὡς ἀρπάσων, ὑποβρύχιος
ἐγένετο.

INSERENDA ANNOTATIUNCULIS.

Fab. 296. Ad hanc Fabulam
respicit *Basilius* in *Epi-*
stola ad Calligraphum, ver-
bis istis: μηδὲ βιάζεσθαι τὸν κα-
λῶν λόγῳ βαδίζειν, ὥσπερ
τὸν παρ' Αἰσώπῳ καρκῖνον.

Fab. 315. Hujus fabulae
meminit *Plutarchus* (in *Mo-*
ralibus p. 790.) ἡ μὲν γὰρ
Αἰσώπειος ἀλώπηξ τὸν ἐ-
χῖνον ἐκ εἰς τὰς κρότωνας
αὐτῆς ἀφαιρεῖν βεβηλόμενον.
ἂν γὰρ τέτρε, εἶπεν, μετὰ
ἀπαλλάξεως ἕτεροι προσία-
σι περιώντες.

Fab. 322. Huc faciunt i-
sta *Plutarchi* in *Consolatio-*
ne ad uxorem. καὶ τὸτο
φαίνεται μὴ λαθεῖν Αἰσώ-
πον. εἶπεν γὰρ ἕτος ὅτι τὸ
Διὸς τὰς τιμὰς διανεμόν-
τος τοῖς θεοῖς, ἤτε καὶ τὸ
πένθος. ἔδωκεν ἔν αὐτῷ, πα-
ρὰ τοῖς αἰσβημένοις δὲ μόνοις
καὶ θέλῃσιν.

Fab. 332. Hanc Fabulam
ab *Aesopo* esse dicit *Dion-*
Chrysostomus in *Orat. xii.* &
LXXII.

F I N I S.

7h

492591

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

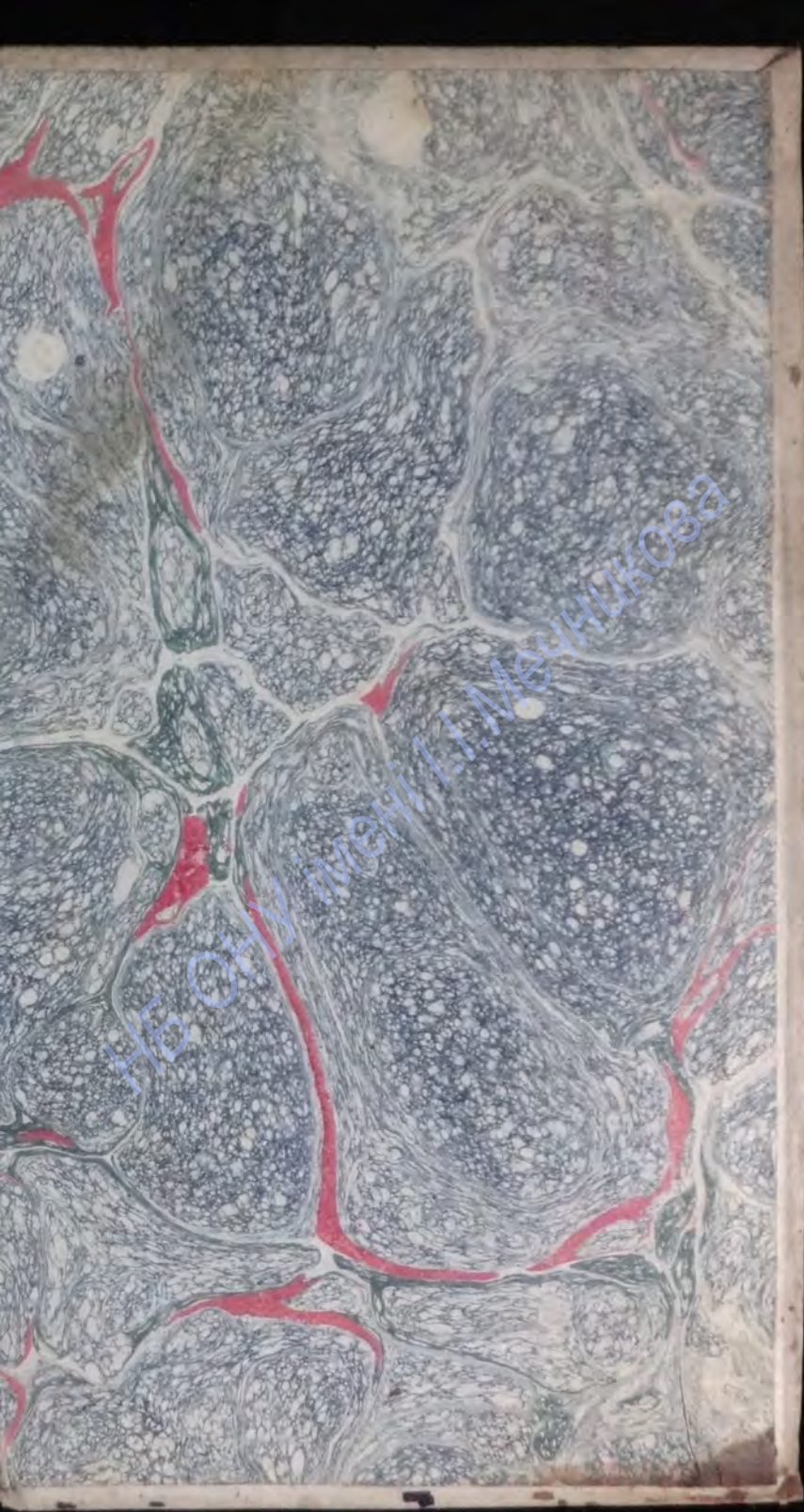
НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І. Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова